

New York Times Çoksatanı **BİRİMİZ YALAN SOYLUYOR**'un Yazarı

KAREN M. McMANUS

KUZENLER

"AİLE DAİMA
HER ŞEYDEN
ÖNCE GELİR."

YABANCI

NE YAPTIĞINIZI BİLİYORSUNUZ.

Herkesin kıskandığı Story ailesi, dört kardeşe anneleri tarafından gönderilen tek cümlelik mektupla paramparça olmuştu. Fakat hem yaşadıkları adadan hem de aileden aforoz edilen kardeşler bir gün oraya geri dönebilecekleri umudunu hiç kaybetmemişlerdi.

Yıllar sonra, birbirlerini neredeyse hiç tanımayan üç kuzen Aubrey, Milly ve Jonah Story yazı büyükannelerinin tatil köyünde geçirmeleri için bir davet mektubu aldılar. Hayatları boyunca büyük bir gizem olan kadınla sonunda tanışma ve Storylerin sırrını çözme fırsatını kaçırmalarına imkân yoktu. Ama bazı sırların gömüldükleri yerde kalması çok daha iyiydi.

"Her ters köşede ağzınız açık kalacak...
Gözünüze uyku girmemesine değecek
yeni bir McManus romanı."

—Kirkus

"McManus'un eski kitaplarını ve aile
sırlarıyla harmanlanmış gizemleri sevenler
kitabı hemen okusun." —Booklist

Çeviren: Aslı Dağlı

www.yabanciyyayinlari.com

9 786258 387469

Yabancı yayınlari

New York Times oksatanı
USA Today oksatanı
ABA IndieBound oksatanı

**"Olaylar hızlı ve fkeli."
—SLJ**

**"McManus, geçmişi ve şimdiki
zamanı harmanlayarak okur için
tempolu bir yolculuk hazırlamış.
Son sayfaya kadar elinizden
bırakamayacaksınız."
—Publishers Weekly**

**"Ustaca kurgulanmış ve
yazarın alameti farikası hâline
gelmiş ters köşelerle dolu."
—The Bookseller**

2021 Edgar dl Adayı
2021 Goodreads En İyi Genç Yetişkin Kurgu Adayı
2021 YALSA En İyi Genç Yetişkin Kurgu Adayı
2020 Amazon En İyi Genç Yetişkin Kurgu
2020 Barnes&Noble En İyi Genç Yetişkin Kurgu

KUZENLER

Kuzenler
Özgün Adı | *The Cousins*
Karen M. McManus

Yabancı Yayınları | 443

Yayın Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Yayıma Hazırlayan | Ece Çavuşlu
Düzeltili | Elif Nihan Akbaş
Grafik Uygulama | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Ekim 2022, İstanbul
ISBN: 978-625-8387-46-9

© Karen M. McManus, LLC, 2020

© Yabancı Yayınları, 2022

Türkçe Çeviri © Aslı Dağlı, 2022

Sertifika No: 63989

Bu eserin tüm hakları Intercontinental Literary Agency aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kağıtköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciayinlari.com – info@yabanciayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 48625

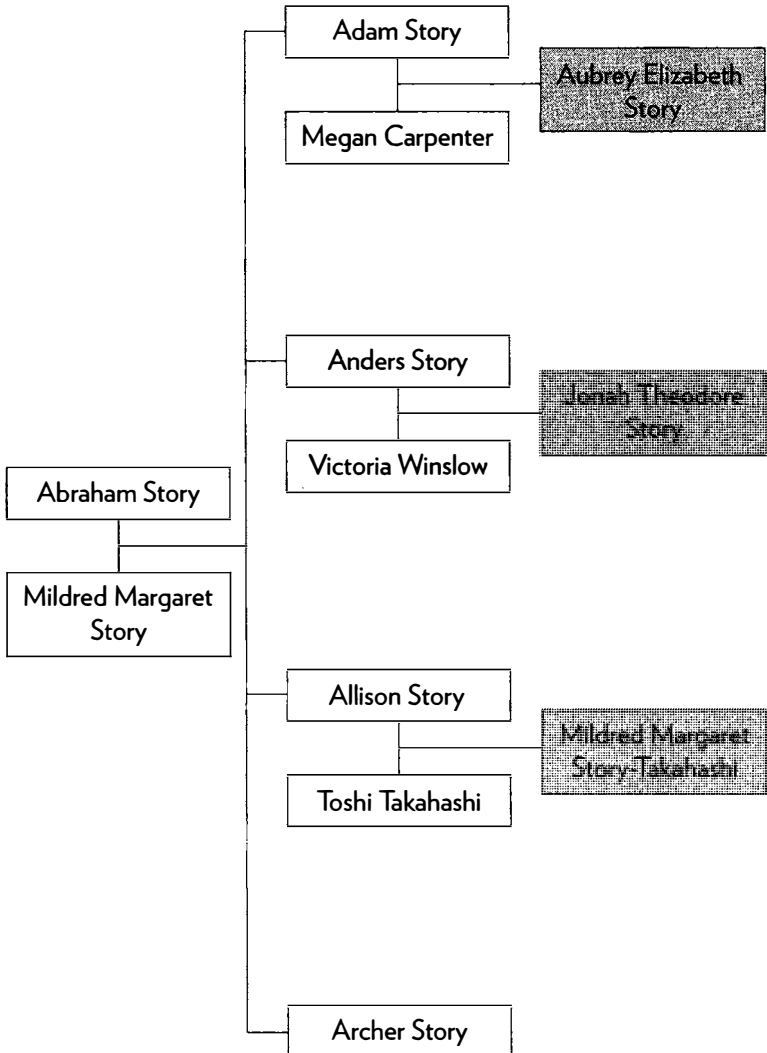
KAREN M. McMANUS

KUZENLER

Çeviren
Aslı Dağlı

Lynne için

STORY SOYAĞACI

BÖLÜM BİR

MILLY

Akşam yemeğine yine geç kalmıştım ama bu defa benim suçum değildi. Erbilmişin teki beni yolumdan alıkoymuştu.

“Mildred mi? Tam bir büyükanne ismi. Hem de *havalı* bir büyükanne ismi bile değil.” Bunu tam bir zekâ küpü olduğunu düşünür gibi söyledi. Sanki on yedi yıldır kimse adımın rağbet gören bir klasik olmadığını fark etmemiş gibi. Hâliyle bu toplumsal açıklamayı dile getirmek saçlarını inek yalamış gibi geriye yapıştırmış, serçeparmağı yüzüğü takan bir Wall Street yatırım bankacısına kalmıştı.

Maden suyumun köpüklerini höpürdettim. “Aslına bakarsan bana anneannemin ismini vermişler,” dedim.

Yağmurlu bir nisan akşamı saat altıda, şehir merkezindeki bir et lokantasındaydım ve indirimli içki saati kalabalığına karışmak için elimden geleni yapıyordum. Bu, arada sırada arkadaşlarımla oynadığımız bir oyundu: Kapıda kimlik kontrolüne takılmamak için restoran barlara giderdik. En sade elbiselerimizi giyer, bolca makyaj yapardık. Limon dilimli maden suyu sipariş eder –“küçük bardakta lütfen, henüz o kadar susamadım” – ve

tek dikişte dibini görürdük. Sonra da birilerinin bize içki ısmarlamayı teklif etmesini beklerdik.

Biri muhakkak yapardı.

Serçeparmak Yüzüklü gülümsediğinde loş ışıktaki neredeyse parlayan dişlerini gözler önüne serdi. Diş beyazlatma tedavisini çok ciddiye alıyor olmalıydı. “Hoşuma gitti. Böylesine güzel, genç bir kadın için ne tezat ama!” Bana biraz daha yanaşmasıyla ağır bir erkek parfümünün baş ağrıtırıcı kokusu burun deliklerimi doldurdu. “Çok enteresan bir tipin var. Nerelisin?”

Öf. Bu kimi zaman maruz kaldığım *Sen nesin?* sorusundan açık ara daha iyiydi ama hâlâ iğrençti. “New York,” dedim üstüne basa basa. “Sen?”

“Onu sormadım. Aslen nerelisin?” diyerek sorusuna açıklık getirdi. Buraya kadardı. Artık kabak tadı vermişti.

“New York,” diye tekrarlardım ve taburemden kalktım. Ben kalkmaya niyetleneneye kadar benimle konuşmaması iyi olmuştu çünkü akşam yemeğinden önce bir kokteyl yuvarlamak en parlak fikirlerimden biri değildi. Mekânın diğer ucundaki arkadaşım Chloe’yle göz göze gelip ona el salladım ama oradan sıvışmama fırsat kalmadan Serçeparmak Yüzüklü kadehini benimkine doğru eğdi. “Sana içtiğinden bir tane daha ısmarlayabilir miyim?”

“Hayır, teşekkür ederim. Biriyle buluşacağım.”

Kaşlarını çatarak geriye çekildi. Hem de *ne* çatmak! Sanki botoks yaptırma zamanını kaçırmış gibi. Ayrıca yanaklarında yol yol çizgiler ve gözlerinin etrafında kırışıklıklar vardı. Tüm bunlar bir numara olmasaydı da gerçekten üniversite öğrencisi olsaydım bile bana asılmak için fazla yaşlıydı. “O hâlde zamanımı neden boşa harcıyorsun?” diye homurdandı. Bakışları daha şimdiden omzumun üstünden aşmıştı.

Chloe’nin dediğine göre, indirimli içki saatini seviyordu çünkü okullu oğlanları toy buluyordu. Haklılık payı yok değildi. Ne var ki zamanla ne kadar çirkinleşebileceklerini hiç öğrenmememizin daha iyi olacağını düşünürdüm bazen.

Limon dilimini bardağımdan çıkarıp sıktım. Aslında doğ-

rudan gözüne nişan almamıştım ama fışkıran limon sularının yalnızca yakasına geldiğini gördüğümde yine de biraz hayal kırıklığına uğradım. Limon dilimini içine attığım kadehi bara bırakırken, “Pardon,” dedim tatlılıkla. “Normalde hiç zahmet etmezdim. Ama içerisi çok karanlık. Yanıma ilk geldiğinde seni babam sandım.”

Sanki bu mümkün olabilirmiş gibi. Benim babam çok daha yakışıklıydı ve ayrıca sapığın teki değildi. Serçeparmak Yüzlüklü’nün ağzı bir karış açık kaldı ama cevap vermesine fırsat vermeden yanından rüzgâr gibi geçip kapıdan çıktım.

Gideceğim restoran yolun hemen karşısındaydı. Kapıdan girdiğimde garson gülümsedi. “Size yardımcı olabilir miyim?”

“Akşam yemeğinde biriyle buluşacağım? Allison?”

Kadının bakışları önündeki deftere kaydı ve gözlerinin arasında incecik bir çizgi belirdi. “Bahsettiğiniz isimde bir rezervasyon göremiyorum...”

“Story-Takahashi?” diye denedim. Annemle babam alışılmadık derecede dostça boşanmışlardı. Öyle ki Şekil A’da her iki soyadını birden kullanmaya devam eden annemi görebilirdiniz. “Ama *senin* soyadın hâlâ bu,” demişti dört yıl önce boşanma davası sonuçlandığında. “Ayrıca ben de buna çok alıştım.”

Garsonun gözlerinin arasındaki çizgi derinleşti. “Bu isimde bir rezervasyon da göremiyorum.”

“O hâlde sadece Story?” diye denedim. “Hani kitaplardaki gibi?”

Kaşları düzeldi. “Ah! Evet, işte burada. Sizi şu tarafa alayım.”

İki menü kaptı ve beni beyaz örtülü masaların arasından geçirerek en köşedeki bölmeye götürdü. Bölmenin yanındaki duvar ayna kaplıydı ve masada beyaz şarabını yudumlamakta olan kadın aynadaki yansımasına çaktırmadan bakarak koyu renkli topuzundan çıkan ve yalnızca kendisinin görebildiği saçakları düzeltiyordu.

* (İng.) Hikâye -yhn

Garson büyük boy menüleri önümüze koyarken kadının karşısına kuruldum. “Bu akşam Story mi oldun?” diye sordum.

Annem cevap vermek için garsonun yanımızdan ayrılmasını bekledi. “Adımı tekrar tekrar söyleyecek modda değildim,” dedi iç çekerek. Tek kaşımı kaldırdım. Annem babamın Japonca soyadını nasıl heceleyeceğini ya da telaffuz edeceğini kestiremiyormuş gibi yapanların ağzının payını vermekten genellikle çekinmezdi.

“Neden?” diye sordum bana anlatmayacağını bile bile. İlk önce üstesinden gelinmesi gereken birden fazla Milly eleştirme seviyesi vardı.

Bileğindeki bir düzine altın incik boncuğu şingirdatarak kadehini masaya bıraktı. Annem bir mücevher şirketinin halkla ilişkilerden sorumlu başkan yardımcısıydı ve bu sezonun olmazsa olmazlarını takmak işinin iyi yanlarından biriydi. Beni tepeden tırnağa süzerek normalden daha ağır olan makyajıma ve daracık lacivert elbiseme göz gezdirdi. “Böyle iki dirhem bir çekirdek nereden geliyorsun?”

Yolun karşısındaki bardan. “Chloe’yle galeride işimiz vardı,” diye yalan söyledim. Chloe’nin annesinin şehrin yukarısında bir sanat galerisi vardı ve arkadaşlarımız orada bolca zaman geçirirdi. Güya.

Annem kadehini tekrar eline aldı. Bakışlarını aynaya kaydırıp saçını düzelterek şarabını yudumladı. Saçlarını saldıığında koyu renkli dalgalar hâlinde dökülürlerdi ama kafama kakmaya bayıldığı üzere hamilelik ipek gibi saçlarını keçeletirmişti. Bunun için beni asla affetmediğinden adım gibi emindim. “Finallerine çalıştığını sanıyordum.”

“Çalışıyordum. Çıkmadan önce.”

Kadehi tutan parmaklarının eklemelerinin bembeyaz kesildiğini görünce beklemeye geçtim. *Milly, üçüncü sınıfı B’den daha düşük bir notla bitiremezsin. Vasatlığın eşiğindesin. Baban ve ben böylesi bir fırsatı heba edemeyeceğin kadar çok yatırım yaptık.*

Müziğe biraz yatkınlığım olsaydı annemin en sevdiği uyarının şerefine Vasatlığın Eşiği diye bir grup kurardım. Üç yıldır bu

konuşmanın farklı versiyonlarını dinliyordum. Prescott Akademisi seri üretime geçmiş bir mavi kan fabrikası misali Sarmaşık Ligi öğrencisi basıyordu ve en başından beri sınıfımın başarı sıralamasının sonlarında yer almam annemin içine dert oluyordu.

Ne var ki nutuk çekmeye girişmedi. Onun yerine uzanıp boş-taki eliyle benimkini okşadı. Acemi bir kuklacının oynattığı kuk-ların tekiymiş gibi sertçe. “Çok güzel görünüyorsun.”

Ânında savunmaya geçtim. Annemin benimle akşam yeme-ğinde buluşmak istemesi zaten yeterince tuhaftı fakat bana asla *iltifat* etmezdi... veya dokunmazdı. Aniden tüm bunlar duyma-mayı yeğleyeceğim bir haber vermek için annem tarafından ha-zırlanmış bir dümen gibi geldi. “Hasta mısın?” dedim pat diye. “Yoksa babama mı bir şey oldu?”

Gözlerini kırıştırıp elini çekti. “Ne? Hayır! Bunu sormak ne-renden aklına geldi?”

“O hâlde neden...” Gülümseyen bir garsonun masamıza gel-ip gümüş bir sürahidenden bardaklarımıza su doldurmaya başla-ması üzerine sustum.

“Hanımlar bu akşam nasıllar acaba? Size spesiyallerimizden bahsedebilir miyim?”

Garson spesiyalleri bir çırpıda sıralarken menümün üstünden ürkek gözlerle annemi süzdüm. Kesinlikle gergindi, neredeyse boşalmış olan şarap kadehini hâlâ sımsıkı tutuyordu fakat ona baktıkça kötü bir haber vereceğini sanmakla yanıldığımı fark et-tim. Koyu mavi gözleri parlaktı ve dudaklarının köşeleri *hemen hemen* yukarı kıvrıktı. Bir beklenti içindeydi ama herhangi bir çe-kincesi yoktu. Sihirli bir değnek değmişçesine A artıyla Prescott Akademisi’nde son sınıfa geçmem dışında annemi neyin mutlu edeceğini hayal etmeye çalıştım.

Para. Yalnızca para olabilir. Annemin hayatı para etrafında dönerdi – daha doğrusu yeterince para olmaması etrafında. An-nem de babam da iyi işlerde çalışıyordu ve yeniden evlenmiş ol-masına rağmen babam çocuk nafakası konusunda gayet cömert davranırdı. Yeni eşi Surya maddi meseleler de dahil olmak üze-

re her açıdan cadı üvey anne tanımının taban tabana zıddıydı. Babamın aydan aya gönderdiği yüklü çekler yüzünden anneme asla kin duymamıştı.

Ne var ki Manhattan'da geçinmeye çalışıyorsanız *iyi* yeterli olmazdı. Üstelik annemin çocukluğu ve gençliği refah içinde geçmişti.

İşyerinde terfi aldı, diye düşündüm. Böyle olmalıydı. Bu bana harıl harıl çalışarak buralara geldiğini hatırlatıp lafı benim her konuda daha sıkı çalışmam gerektiğine getireceği kısım dışında harika bir haberdı.

"Ben tavuklu Sezar salata alayım. Ançüez olmasın, sos yanında gelsin," dedi annem menüyü doğru düzgün bakmadığı garsona uzatırken. "Ve bir kadeh daha Langlois-Chateau, lütfen."

"Çok güzel bir seçim. Peki siz, genç hanım?"

"Kemikli pırzola, az orta pişsin. Yanında da jumbo boy fırında patates," dedim. Başıma ne geleceğini kestiremesem de en azından güzel bir yemek yiyebilirdim.

Garson yanımdan ayrıldığında annem şarap kadehini kafasına dikti. Bense suyum yudumladım. Barda içtiğim maden suyundan ötürü idrar torbam zaten doluydu ve tam lavaboya gitmek için masadan kalkacaktım ki annem, "Bugün çok ilginç bir mektup aldım," dedi.

Demek ki mesele *buydu*. "Öyle mi?" Bekledim ama devamını getirmeyince, "Kimmiş?" diye sordum.

"Kimdenmiş," diye düzeltti istemsizce. Parmaklarını kadehinin kaidesinde gezdirirken dudakları biraz daha yukarı kıvrıldı. "Büyükkannenden."

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. "Baba'dan mı?" Bu meseleyi neden böylesine abarttığına dair en ufak bir fikrim yoktu. Esasen büyükkannem annemle pek sık irtibat kurmazdı ama ona yazması eşi benzeri görülmemiş şey de değildi. Baba okuduğu makaleleri ilgilenebileceğini düşündüğü kişilere göndermekten hoşlanan insanlardandı ve boşanmadan sonra bile anneme makaleler göndermeye devam etmişti.

“Hayır. Diğer büyükannenden.”

“Ne?” Şimdi kafam gerçekten karışmıştı. “Bahsettiğin mektubu – Mildred mi göndermiş?”

Anneanneme taktığım bir lakap yoktu. Benim nazarımda o bir Anane, Nene ya da Nine değildi çünkü onunla hiç tanışmamıştım.

“Aynen öyle.” Garson annemin şarabıyla geri döndü ve annem kadehinden uzun, tatmin edici bir yudum aldı. Az önce söylediğini idrak etmekte zorlandığımdan sessizce oturdum. Anneannemin çocukluğumda önemli bir yeri vardı ama gerçek bir insandansa tam bir masal kahramanıydı: Bilmemkaçıncı nesilden büyükbabası *Mayflower*’la* Amerika’ya gelen Abraham Story’nin zengin duluydu. Atalarım tarih kitaplarından çok daha enteresandı: Balina avcılığıyla servet kazanmış, servetin çoğunu demiryolu hisselerine yatırarak kaybetmiş, ellerinde avuçlarında kalanla da Massachusetts açıklarındaki küçük, boktan bir adada gayrimenkul satın almışlardı.

Martı Yuvası Adası, Abraham Story tarafından bugün olduğu şeye dönüştürülene kadar sanatçılarla hippilerin mesken tuttuğu, adı pek duyulmamış bir cennetti: Zengin ve az ünlü kişilerin doğaya döner gibi yapmak için uçuk meblağlar ödediği bir yer.

Annem ve üç erkek kardeşi Yabansümbülü Konağı adında, denize nazır, koskoca bir evde sanki Martı Yuvası Adası’nın prenses ve prensleriymiş gibi at binerek ve smokin giyilen partilere katılarak büyümüşlerdi. Dairemizdeki şömine rafında annesiyle babasının tatil köyünde her yıl verdiği Yaza Merhaba Balosu’na giden on sekiz yaşındaki annemin limuzinden inerken çekilmiş bir fotoğrafı duruyordu. Saçı tepeden toplanmıştı ve üzerinde beyaz bir balo elbisesi, boynundaysa damla şeklinde muhteşem bir elmas gerdanlık vardı. Mildred bu kolyeyi anne-me on yedinci doğum gününde hediye etmişti ve eskiden on yedi yaşına bastığımda annemin o kolyeyi bana vereceğini sanırdım.

* 1620 yılında İngiltere’den kaçanları Amerika’ya ulaştıran gemidir. Bu geminin yolcuları sonradan bugünkü ABD’nin çekirdeğini oluşturmuşlardır. –çn

Tabii ki öyle bir şey olmadı. O kolyeyi kendisi de hiç takmasa bile.

Annem lise son sınıftayken dedem ölmüştü. İki yıl sonra Mildred tüm çocuklarını evlatlıktan reddetmişti. Annemi ve erkek kardeşlerini bebekliklerinden beri tanıyan Donald Camden adındaki avukatı aracılığıyla Noel'den iki hafta önce gönderdiği tek cümlelik mektup dışında hiçbir açıklama yapmaksızın onlara mali ve şahsi desteğini kesmişti:

Ne yaptığımızı biliyorsunuz.

Annem Mildred'in neyi kastettiğine dair en ufak bir fikri olmadığında diretir dururdu. "Sanırım dördümüz de... bencilce davrandık," demişti bir keresinde. "O zamanlar hepimiz üniversitedeydik ve yeni bir hayata atılıyorduk. Beybabam öldükten sonra hanımannem yalnız kaldı. Onu ziyaret etmemiz için bize yalvarırdı. Ama gitmek istemedik." Annesiyle babasına tıpkı Viktorya dönemi romanlarındaki kahramanlar gibi *Beybaba* ve *Hanımmanne* derdi. "O yıl hiçbirimiz Şükran Günü'nde eve dönmedik. Hepimizin farklı planları vardı. Hanımannem öfkeden köpürmüştü ama..." Hikâyenin burasından sonra annemin suratına hep düşünceli, dalgın bir ifade yerleşirdi. "İncir çekirdeğini doldurmayacak bir şeydi. Bağışlanmayacak şey değildi."

Eğer Abraham Story annem ve erkek kardeşleri için eğitim fonu kurmamış olsaydı üniversiteden bile mezun olamayabilirlerdi. Ne var ki mezun olduklarında tek başlarına kalmışlardı. Başlangıçta sürekli Mildred'le irtibat kurmaya çalışmışlardı. Sonra Donald Camden'ın paçasına yapışmışlardı ama adamın tek yanıtı, Mildred'in kararını vurgulayan bir e-posta göndermek olmuştu. Düğün davetiyelerini postalamış, çocukları doğduğunda haber göndermişlerdi. Hatta sırayla anneannemin hâlâ yaşamakta olduğu Martı Yuvası Adası'na bile gitmişlerdi ama anneleri ne onları görmeyi ne de onlarla konuşmayı kabul etmişti. Eskiden tepeden tırnağa elmaslarla ve kürklerle kuşanmış hâlde vals adımlarıyla dairemize girdiğini ve beni, yani adaşını görmeye geldiğini hayal ederdim. Beni bir oyuncakçıya götür, ne

istersem alır, sonra da annemle babama götürmem için elime bir para çuvalı tutuştururdu.

Annemin de aynı hayali kurduğundan emindim. Yoksa yirmi birinci yüzyılda dünyaya gelmiş bir kıza neden Mildred adını koysundu ki? Ne var ki anneannem, Donald Camden'ın yardımıyla, istisnasız her defasında çocuklarının önüne duvar örmüştü. Onlar da en nihayetinde pes etmişlerdi.

Annemin beklenti dolu gözlerle bana baktığını görünce cevap beklediğini anladım. "Mildred'den bir mektup aldın, öyle mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı ve yanıt vermeden önce boğazını temizledi. "Yani. Doğruyu söylemek gerekirse mektubu *sen* aldın."

"Ben mi aldım?" Son beş dakikada sözcük dağarcığım sıfırı tüketmişti.

"Zarfın üstünde benim adım yazıyordu ama mektup sana hitaben kaleme alınmıştı."

On yıllık bir görüntü zihnimde canlandı: Yıllardır görmediğim anneannemle operaya gider gibi giyinip alışveriş arabasını ağzına kadar pelüş hayvanlarla dolduruşumuz. Tacımız bile eksik olmayacaktı. Bu düşünceyi bir kenara itip doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. "Acaba o... Yoksa o... Neden?"

Annem elini çantasına daldırıp bir zarf çıkardı ve onu masanın üstünden önüme sürdü. "Belki de okusan iyi olur."

Zarfı açtım ve içinden hafif hafif leylak kokan, krem rengi, katlanmış, kalınca bir kâğıt çıkardım. En üste adının baş harfleri, yani MMS harfleri basılmıştı – Mildred Margaret Story. Benimkinin sonunda Takahashi olmasa isimlerimiz tıpatıp aynı olacaktı. Kısa paragraflar daktiloda yazılmıştı ve peşlerinden okunaksız, kargacık burgacık bir imza geliyordu.

Sevgili Milly,

Henüz tanışmadığımızın farkındayım. Bunun birtakım karmaşık sebepleri var ama yıllar geçtikçe eskisinden daha az önem arz eder oldular. Artık yetişkinliğe adım atmak üzere

olduğunu fark ettiğimden beri kendimi nasıl biri olduğunu merak etmekten alıkoyamıyorum.

Martı Yuvası Adası'nda gözde bir tatil yeri olan Martı Yuvası Tatil Köyü'nün sahibiyim. Seni ve kuzenlerini, yani Jonah ve Aubrey'yi bu yaz hem çalışıp hem de tatil yapmanız için buraya davet etmek istiyorum. Ebeveynleriniz yeniyetmeliklerinde tatil köyünde çalıştılar ve ortamı ilham verici ve keyifli buldular.

Sen ve kuzenlerinin yaz mevsimini Martı Yuvası Tatil Köyü'nde geçirmekten benzer şekilde istifade edeceğinizden eminim. Dahası sağlığım uzun süre misafir ağırlamama izin vermediğinden bu şekilde sizleri tanıma fırsatını elde etmiş olacağım.

Umarım davetimi kabul edersin. Tatil köyünün yaz istihdam koordinatörü Edward Franklin tüm gerekli seyahat ve lojistik işlerini halledecek. Aşağıdaki e-posta adresinden onunla iletişime geçebilirsiniz.

Sevgiler,
Mildred Story

Mektubu iki kere baştan okudum, ardından kâğıdı tekrar katlayıp masaya bıraktım. Başımı kaldırıp bakmasam da konuşmamı bekleyen annemin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Artık altıma kaçırmak üzere olmama rağmen sözcüklerin gırtlığımdan yükselebilmesi için boğazımı birkaç yudum daha suyla yumuşatmam gerekti. "Bu zırvalık gerçek mi?"

Annemin söylememi beklediği şey her neyse kesinlikle bu değildi. "Pardon?"

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" dedim mektubu gerisin geriye zarfın içine sokuştururken. Yanaklarıma ateş basmıştı. "Hiç tanımadığım, arkasına bile bakmadan seninle tüm bağlarını koparan, düşününe, vaftiz törenime ya da geçtiğimiz yirmi dört

yıldır ailemizle ilgili herhangi bir etkinliğe gelmemiş, aramamış, e-posta göndermemiş veya dur bir bakayım, hah, beş dakika öncesine dek mektup bile yazmamış bu kadın gidip *otelinde çalışmamı* mı istiyor?”

“Bu meseleye doğru yerden baktığını sanmıyorum, Milly.”

Sesim ciyaklamaya yakın bir seviyeye yükseldi. “Nasıl bakacaktımşım peki?”

“Şşşş,” diye tısladı annem çarçabuk etrafına bakınarak. Nefret ettiği bir şey varsa o da olay çıkarmaktı. “Bir fırsat olarak.”

“Ama *ne* için?” diye sordum. Eski fotoğraflarda anneannemin elinde gördüğüm beş karatlık nefis zümrüdün yanına bile yaklaşamayacak olan iri taşlı yüzüğünü parmağında döndürerek bocaladığını görünce jetonum düşüverdi. “Hayır, bekle – cevap verme. Soruyu yanlış sordum. *Kim* için demeliydim.”

“Kimin,” dedi annem. Gerçekten diline hâkim olamıyordu.

“Bunu annenin şefkatli kollarına geri dönme şansı olarak görüyorsun, değil mi? Mirastan cukkanı alabilmek için.”

“Böyle bir sözcük yok.”

“Tanrım, anne, bırak artık şunu yapmayı! Dilbilgisi dersinde değiliz!”

“Özür dilerim,” dedi annem ve bu beni o kadar şaşırttı ki kafamda kurguladığım vaazın devamını getiremedim. Gözleri hâlâ parlaktı ama şimdi yaşarmışlardı. “Ben sadece... Annemden bahsediyoruz, Milly. Yıllarca ondan bir haber almayı bekledim. Neden şimdi, neden sen veya neden *bu* bilmiyorum ama en sonunda bizimle irtibat kurdu. Eğer teklifini kabul etmezsek ikinci bir şansımız olmayabilir.”

“Ne şansı?”

“Onu tekrar tanıma şansı.”

Kimin umurunda ki? Bu sözcükler dilimin ucuna kadar geldi ama çenemi tutmayı başardım. Peşinden de, *Bunca zamandır onsuz gayet iyi idare ettik*, diyecektim ama bu doğru değildi. İyi değildik.

Annem kendimi bildim bileli Mildred Story şeklindeki bir

uçurumun kenarında yaşıyordu. Bu onu herkese mesafeli davranan birine dönüştürmüştü – hatta bir insanı ne kadar sevebilirse o kadar sevdiğinden emin olduğum babama bile. Ben küçükken onları birlikte bir şeyler yaparken izler ve onlarınki kadar kusursuz bir evliliğimin olmasını dilerdim. Ne var ki yaşıım büyüdkce annemin babamı nasıl da bir kenara ittiğini fark etmeye başladım. Kucaklaşmalar esnasında kaskatı kesildiğini, yatma vaktimiz geçene kadar dışarıda oyalanmak için işini bahane edişini ve ofiste hiç tutmayan migreninin ailece dışarı çıkacağımız zaman aniden tutuverdiğini. Soğuk ve içine kapanık tavırları en nihayetinde babamın yaptığı ya da söylediğı her şeye bir kulp takmaya döndü. Öyle ki en sonunda ondan evi terk etmesini istedi.

Artık babam olmadığından aynısını bana yapıyordu.

Su bardağımın üstünde biriken buğuya bir soru işareti çizdim. “Yaz boyunca onun yanında kalmamı mı istiyorsun?” diye sordum.

“Senin de hoşuna gidecek, Milly.” Ben burnumdan gülünce ekledi: “Hayır, gerçekten hoşuna gidecek. Harika bir tatil köyüdür ve ülkenin dört bir yanından gençler orada çalışmak için başvurur. Aslında epey rekabetçi bir ortamı vardır. Yurtlar çok güzeldir, ayrıca tesisin sunduğı tüm olanaklara sınırsız erişimin olur – tatilden farksızdır.”

“Anneannem için çalışacağım bir tatil.”

“Kuzenlerinle birlikte olacaksın.”

“Kuzenlerimi *tanımıyorum* ki.” Biz beş yaşındayken Adam Dayı ve ailesi Oregon’a taşındığından beri Aubrey’yi görmemiştım. Jonah, Rhode Island’da yaşıyordu, yani çok uzakta sayılmazdı ama annemle babası nadiren konuşurlardı. En son ben sekiz yaşındayken Anders Dayı’nın doğum gününde bir araya gelmiştik. Jonah hakkında hatırladığım yalnızca iki şey vardı: Bunlardan birincisi, plastik bir beyzbol sopasıyla kafama vurma-sı ve ben ağlamayınca surat asmasıydı. İkincisiyse annesi ondan uzak durmasını tembihlemesine rağmen alerjisinin olduğu mezeden yiince balon gibi şişmesiydi.

“İkisini de tanıma fırsatın olur. Hepiniz aynı yaştasınız ve hiçbirinizin kardeşi yok. Yakınlaşmanız iyi olacaktır.”

“Ne yani? Senin Adam Dayı’ya, Anders Dayı’ya ve Archer Dayı’ya yakın olduğun gibi mi? Birbirinizle kırk yılda bir konuşuyorsunuz! Kuzenlerimle hiçbir ortak noktamız yok.” Zarfı ona doğru ittirdim. “Yapmayacağım. Sırf o çağırıyor diye koştur koştur yanına gidecek bir köpek değilim. Ayrıca bütün yazımı orada geçirmek istemiyorum.”

Annem tekrar yüzüğünü çevirmeye başladı. “Böyle diyeceğini tahmin etmiştim. Ve senden çok şey istediğimin farkındayım. Bu yüzden karşılığında sana bir şey vermek istiyorum.” Eli siyah elbisesinin üstünde ılık ılık parlayan kalın altın zincirlere gitti. “Damla şeklindeki elmas gerdanlığımı ne kadar beğendiğini biliyorum. Onu sana teşekkür hediyesi olarak vermeme ne dersin?”

Gerdanlığın boynumda ışıldadığını hayal ederek oturduğum yerde biraz doğruldum. Yıllardır bunun hayalini kuruyordum. Ne var ki onun *rüşvet* değil, armağan olacağını sanmıştım.

“Onu bana vermen için kızın olmam yetmiyor mu?” Bunu hep merak etmiş ama cüret edip de soramamıştım. Belki de babama verdiği cevabın aynısını vereceğinden korkuyordum. Sözleriyle değil de hareketleriyle: *Bana layık değilsin.*

“Bu bir aile yadigarı,” dedi annem sanki dediğimi haklı çıkarmıyormuş gibi. Manikürlü ellerinden birini zarfın kenarına koyduğunda kaşlarımı çattım. Aslında *ısrar* etmiyordu. Bir bakıma beni teşvik etmeye çalışıyordu. “Bunu sana yirmi birinci yaşına bastığında vermeyi düşünüyordum ama eğer yaz tatilini memleketimde geçireceksen en doğrusu gerdanlığı sana erkenden vermek olacak.”

Sessizce iç geçirdim, zarfı aldım ve annem şarabını yudumlarken onu elimde evirip çevirdim. Memnuniyetle kararımı vermemi bekliyordu. Hangisinin daha sinir bozucu olduğundan emin değildim: annemin koca yaz mevsimini hiç tanışmadığım anneannemin yanında çalışarak geçirmem için bana şantaj yapması mı yoksa şantajının işe yarayacak olması mı?

BÖLÜM İKİ

AUBREY

Parmaklarımı havuzun kaygan duvarına doğru uzattım. Duvara dokundukları anda döndüm ve oradan güç olarak son tura başladım. Yüzme müsabakalarının en sevdiğim yanı burasıydı: Ben saf devinin ve adrenalinin etkisiyle havuzda kayarcasına süzülürken suyun uzattığım uzuvlarıma hücum etmesi. Bazen yüzeye çıkmakta geç kalırdım. Koç Matson bunun benim *deraymanım* olduğunu söylüyordu: İyi bir yüzücüyle harika bir yüzücü arasındaki farkı belirleyebilen minicik bir teknik hata. Genellikle hatamı düzeltmeye çalışırdım. Peki bugün? Elimden gelse sonsuza dek sudan çıkmazdım.

En sonunda yüzeye çıktım, nefes aldım ve ritmik bir şekilde kurbağalama yüzmeye başladım. Çok hoşuma giden ve zihni devreden çıkaran bir eforla titreyen bacaklarıma ve yanan omuzlarıma aldırmadan parmaklarımı diğer taraftaki fayanslara dedirdim. Soluk soluğa yüzücü gözlüğümü çıkardım ve gözlerimi sildikten sonra puan tabelasına baktım.

Sekiz kişi arasında yedinci olmuşum. Bu iki yüz metrede şimdiye kadar aldığım en kötü dereceydi. Bu sonucu iki gün önce alsam üzüntüden perişan olurdum. Fakat Koç Matson'un

eli belinde puan tablosuna baktığını görünce tek hissettiğim mu-
zaffer bir öfke kıvılcımı oldu.

Layığını buldun.

Neyse, zaten hiçbir önemi yoktu. Bir daha asla Ashland Lisesi için yüzmeyecektim. Bugün müsabakaya gelmemin tek sebebi takımımın ceza almasını istemememdi.

İki kolumdan güç alarak havuzdan çıktım ve banktan havlu-
mu aldım. İki yüz metre sezonun son müsabakasındaki son yarı-
şımdı. Normalde annem tribünlerden Facebook'a upuzun video-
lar yüklüyor olurdu. Bense havuz kenarında bayrak yarışındaki
takım arkadaşlarımla kutlama yapmaya hazırlanırdım. Ama an-
nem burada değildi ve ben de daha fazla burada kalmayacaktım.

Fayansların üstünde şap şap sesler çıkaran ıslak ayaklarımla
boş soyunma odasına yöneldim ve 74 numaralı dolaptan spor
çantamı indirdim. Bonemi ve gözlüğümü çantama attım ve ıslak
mayomun üstüne bir tişörtle şort geçirdim. Ardından parmak
arası terliklerimi giyip çabucak bir mesaj gönderdim: **Kendimi
hasta hissediyorum. Benimle kapıda buluşur musun?**

Havuz alanına tekrar girdiğimde bayrak yarışı tam gaz de-
vam ediyordu. O esnada yarışmayan takım arkadaşlarım ha-
vuzun kenarındaydı ve kendilerini tezahürat etmeye öyle çok
kaptırmışlardı ki oradan gizlice uzaklaştığımı fark etmediler.
Göğsüm sıkıştı ve gözlerim yandı. Ta ki Koç Matson'u sıçrama
tahtasının yanındaki olağan yerinde görene dek. Sarı atkuyru-
ğunu tek omzunun üstünden sarkıtarak öne eğilmiş, *hızlanması*
için Chelsea Reynolds'a bağıırıyordu. O anda yerimden ok gibi
fırlayıp onu doğrudan havuza atmak için ani, neredeyse karşı
koyulmaz bir istek duydum.

Muhteşem bir anlığına bunun neye benzeyeceğini hayal et-
tim. Ashland Hastanesi Rekreasyon Merkezi'ndeki cumartesi
kalabalığı şaşkınlıktan sessizliğe gömülür ve insanlar neler olup
bittiğini daha iyi görmek için boyunlarını uzatırdı. *Şu Aubrey
Story mi? İçine ne girmiş onun?* Kimse gözlerine inanamazdı çün-

kü ben kendimi bildim bileli Herhangi Bir Konuda Rezillik Çıkarma İhtimali En Düşük Kızdım.

Ayrıca pısırtığın tekiydim. Yürümeye devam ettim.

Çıkış kapısının orada beni tanıdık, sırık gibi bir karaltı bekliyordu. Erkek arkadaşım Thomas ona aldığım Trail Blazers tişörtünü giymişti ve koyu renk saçları her yaz başında olduğu gibi kısacık kesilmişti. Ona yaklaştıkça midemdeki düğüm gevşedi. Thomas'la sekizinci sınıftan beri çıkıyorduk –geçen ay dördüncü yıldönümümüzü kutlamıştık– ve onun göğsüne yaslanmak ılık bir duşa girmekten farksızdı.

Belki de biraz fazla öyleydi. “Sırılsıklamsın,” dedi Thomas ıslak kollarımın arasından sıyrılırken. Beni tepeden tırnağa süzdü. “Ve hastasın?”

Thomas'la tanıştığımızdan beri bir kere gribe yakalanmış olmalıydım. Mikroplara karşı garip bir şekilde dirençliydim. Babam her zaman, “Hiç Storylere çekmemişsin,” derdi iç geçirerek. “En zayıf virüs yüzünden bile günlerce yataktan kalkamayabiliriz.” Bunu onun sülalesi nadide ve hassas sera çiçekleriyken annemle ben her yerde büyüüp serpilebilen dayanıklı yabani otlarmışız gibi böbürlene böbürlene söylerdi.

Babamı düşünmek midemin tekrar düğümlenmesine neden oldu. “Kendimi biraz halsiz hissediyorum,” dedim Thomas'a.

“Muhtemelen annenden kapmışsındır.”

Dün gece beni bugün arabayla havuza bırakmasını istediğimde ona annemin kendini pek iyi hissetmediğini söylemiştim. Bu sabahki araba yolculuğumuz sırasında da asıl meseleyi açamamıştım. Doğru sözcükleri bulmakta zorlanıyordum. Fakat Honda'sının yanına geldiğimizde kendimi eteğimdeki taşları dökmek için kıvranırken buldum. Suratında endişeli bir ifadeyle bana dönmesi de işimi kolaylaştırdı. Tek ihtiyacım olan, *Sorun nedir?* diye sormasıydı, böylelikle dilimin altındaki baklayı çıkarabilirdim.

“Kusmazsın, değil mi?” diye sordu. “Arabanın içini daha yeni süpürdüm.”

Cesaretimi kaybederek yolcu kapısını açtım. “Hayır. Yalnızca başım ağrıyor. Biraz uzanırsam geçer.”

Başıyla onayladı. Dünyadan haberi yoktu. “O hâlde seni eve götürüyüm.”

Öf. Ev. Olmak istediğim sondan bir önceki yer. Ne var ki birkaç hafta sonra Martı Yuvası Adası’na gitmek için yola çıkana kadar burada hapistim. İlk bakışta insanın gözüne fazlasıyla tuhaf ve nahoş görünen bir şeyin sonradan tatlı bir kurtuluşa dönüşmesi ne garipti.

Thomas arabanın motorunu çalıştırınca kuzenlerimin o sabah-tan beri sohbet grubumuza bir şey yazıp yazmadığına bakmak için telefonumu çıkardım. Milly yazmıştı, seyahat planını özet geçip bir de soru sormuştu. *Acaba aynı feribota binmeyi denesek mi?*

Babaannemin mektubunu alıp da babamın sorgusuz sualsiz kabul edeceğimi varsaydığı teklifi okuduğumda ilk iş internette kuzenlerimi araştırmıştım. Milly’yi sosyal medyada bulmak kolay olmuştu. Instagram’dan gönderdiğim takip isteğini hiç vakit kaybetmeden kabul ederek kendisinin ve arkadaşlarının fotoğraflarıyla dolu olan profilinin kilidini açmıştı. Hepsi çok güzeldi, özellikle de kuzenim. Beyaz tenli ve Japon’du. Ayrıca Story ailesine benden daha çok benziyordu – koyu renk saçları, sıırım gibi bir vücudu, iri, etkileyici gözleri ve uğruna ölebileceğim elmacık kemikleri vardı. Ben tam tersine anneme çekmiştim: Sarışındım, çilliydim ve atletiktim. Zarif babaannemle tek ortak yanımdı şarap lekesi diye de bilinen, sağ kolumdaki doğum lekesiydi; babaannemin sol elinde neredeyse aynı şekilde ve ebatta bir tane vardı.

Jonah’ın neye benzediğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Profil resmi yerine DNA sembolü kullandığı Facebook dışındaki hiçbir yerde izine rastlayamamıştım. Yedi arkadaşı vardı ve henüz onlardan biri değildim çünkü arkadaşlık isteğimi hâlâ kabul etmemişti.

Jonah hayıflanmak dışında nadiren grubumuza bir şeyler yazıyordu. Yaz mevsimi için Martı Yuvası Adası’na gönderilmek konusunda Milly’yle benden daha öfkeliydi. Şimdi, Thomas arabayı Rekreasyon Merkezi’nin otoparkından çıkarırken kafamı

dağıtmak için önceki günkü konuşmalarımıza göz gezdirmeye karar verdim.

JONAH: **Bu tam bir saçmalık! Bu yaz kampta olmalıydım.**

MILLY: **Öyle mi? Kamp danışmanı falan mısın?**

JONAH: **O tür bir kamptan bahsetmiyorum. Bu bir bilim kampı. Çok rağbet görür. Hatta kayıt olmak neredeyse imkânsızdır ama şimdi benden kampı kaçırmam isteniyor, öyle mi?**

JONAH: **Hem de ne için? Ebeveynlerimizden nefret ettiği yetmezmiş gibi muhtemelen bizden de nefret eden bir kadın için asgari ücret karşılığında tuvalet temizlemek uğruna.**

AUBREY: **Tuvalet temizlemeyeceğiz. Edward'ın e-postasını okumadın mı?**

JONAH: **Kimin?**

AUBREY: **Edward Franklin'in. Yaz istihdam koordinatörü. Aralarından istediğini seçebileceğin bir sürü iş var. Ben cankurtaran olacağım.**

JONAH: **Aman ne harikulade.**

MILLY: **Bize pislik yapmana gerek yok.**

MILLY: **Ayrıca kim "aman ne harikulade" der ki? Nesin sen? Seksen yaşında filan mı?**

Derken kavgaya tutuştular. Onlar on dakika boyunca tartışırken benim tek yaptığım konuşmaya seyirci kalmak oldu çünkü... yüzleşmek pek bana göre değildi.

Story soyadını taşıyan bir akrabamla en son görüştüğümde Oregon'a yeni taşınmıştık ve babamın en küçük erkek kardeşi hafta sonu bize şöyle bir uğramıştı. Archer Amca'nın çocuğu yoktu ama gelir gelmez, inşa etmekte olduğum kasabaya yardım etmek için tıpkı bir Lego uzmanı gibi yere çöküvermişti. Birkaç saat sonra oyuncak kutuma kusmuştu. Tüm bu zaman boyunca sarhoş olduğunu yeni yeni anlıyordum.

Babam kardeşlerinden sıklıkla bahsettiği dönemlerde kendilerine Dört A derdi. Adam, Anders, Allison ve Archer birer yıl arayla doğmuşlardı. Ailede hepsinin kendine has bir rolü vardı: Adam atletizm alanındaki altın çocuktu, Anders ailenin zekâ küpüydü, Allison dünyalar güzeliydi ve Archer da yakışıklı şakacıydı.

Anders Amca, yani Jonah'ın babası ailenin güzelliğinden nasibini almamış tek kişiydi. Eski fotoğraflarda kısa boylu, cılız ve keskin hatlıydı; kaşları eğik birer çizgi şeklindeydi ve ince dudaklarında daimi bir sırıtış vardı. Mesajlarını okuduğumda Jonah'ı gözümde işte böyle canlandırıyordum.

Tam telefonumu elimden bırakacaktım ki ekranımda yeni bir mesaj belirdi. Bu seferki Milly'den banaydı. Bu Jonah'ı dahil etmeden bana ilk mesaj atıştıydı. **Aubrey, sana önemli bir sorum var: Bana mı öyle geliyor yoksa Jonah pislighi teki mi?**

Bir gülümseme dudaklarımın köşelerini yukarı doğru çekiştirirken, **Sana öyle gelmiyor**, yazdım. Atıştırmalıklarını orada sakladığından Thomas'ın arabasının torpido gözünü açıp esmer şekerli ve tarçınlı bir Pop-Tart aldım. En sevdiklerimden sayılmazdı ama midem müsabaka sonrası açlık kramplarıyla gurulduyordu.

MILLY: **Demek istediğim şu ki kimse yaz tatilini orada geçirecek**

olmaya ayılıp bayılmıyor. Dâhiler Kamp'na kaydolmamış olabilirim ama hâlâ oraya gitmek yerine yapmak istediğim şeyler var.

Yanıt vermeme fırsat kalmadan sohbet grubumuza Jonah'tan yeni bir mesaj geldi. **Feribotun saati bana uymuyor, ayrıca oraya cüm-bür cemaat gitmemizin mantığını kavrayamıyorum.**

MILLY: **Tanrım, tam bir göt lalesi değil mi ya???**

JONAH: **Pardon?**

MILLY: ...

MILLY: **Kusura bakma, yanlış pencere.**

Yalnızca ikimizin olduğu sohbet penceresinden Milly: **Siktir.**

Ağzım Pop-Tart'la tıka basa dolu olmasına rağmen kahkaha-yı patlattım. Bunun üzerine Thomas bana baktı. "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

Ağzımdakini yuttum. "Kuzenim Milly. Sanırım ondan hoşlanacağım."

"Bunu duymak güzel. En azından yaz tatilin hepten ziyan olmayacak."

Thomas oturduğumuz sokağa dönerken parmaklarını direksiyonun yan tarafında tıkırdattı. Sokağımız dar ve rüzgârlıydı,

mütevazı çiftliklerle ve odaları farklı seviyelerde olan evlerle doluydu. Burası güya ilk evimiz olacaktı. Burayı on yıl kadar önce babamın ilk romanı yayınlandığında satın almıştık. Kitap satış rekorları falan kırmamıştı ama o kadar güzel övgüler almıştı ki en nihayetinde babama ikinci bir roman için anlaşma önermişlerdi. Gerçi babam o romanı hâlâ yazmış değildi. Hem de ilkokul yıllarımdan beri tam zamanlı bir yazar olmasına rağmen. Çok uzun yıllar kitap yazdığı için değil de okuduğu için para kazandığını sanmıştım çünkü tek yaptığı buydu. Meğer hiç para kazanmıyormuş.

Thomas evimizin garaj yoluna girdi, el frenini çekti ama motoru kapatmadı. "İçeri gelmek ister misin?" diye sordum.

"Şey." Thomas parmaklarını direksiyonun kenarında tıkırdatmaya devam ederek derin bir nefes aldı. "Ben düşündüm de..."

Cümlesinin devamını getirmesini beklerken klor ve tarçın tadının sindiği dudaklarımı yaladım. Fakat suspus olduğunu görünce, "Ne düşündün?" diye sordum.

Gergin omuzlarını silkti. "Ben sadece... Bugün olmaz. Yapılacak işlerim var."

Ne işi olduğunu sormaya takatim yoktu. Onu öpmek için uzandım ama Thomas geri çekildi. "Yapmasak daha iyi. Hasta olmak istemiyorum."

İncinmiş hâlde geri çekildim. Belki de yalan söylemenin ceremesini çekiyordum. "Öyle olsun. Sonra mesaj atarsın?"

"Elbette," dedi Thomas. Ben arabadan inip kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz arabayı geri vitesine alarak garaj yolundan çıktı. Midemde huzursuz edici bir kıpırdanmayla arabayı sokağın yukarısına doğru sürmesini izledim. Thomas'ın beni eve bıraktığında kapıdan girmemi beklemek gibi huyları yoktu ama genellikle böylesine acele etmezdi.

İçeri girdiğimde ev sessizdi. Annem evdeyken müziği, özellikle de üniversiteyken ayıla bayıla dinlediği doksanlar *grunge* parçalarını hiç eksik etmezdi. İçimin umutla dolduğu kısacık bir

anlığına evin bana kaldığını sandım ama oturma odasına girmemle babamın sesinin beni durdurması bir oldu.

“Erken dönmüşsün?”

Onu oturma odamızın sıkış tepiş köşesine fazla büyük gelen deri koltuğunda otururken bulduğumda midem kasıldı. Bu, kitabı basıldığı zaman annemin ona hediye aldığı yazar koltuğuydu. Hani şu kitaplıkların yerden tavana kadar uzandığı, büyük maun masalı ve şömineli ofis/kütüphane tarzı yerlerde daha iyi görünürdü. Tekir kedimiz Eloise kucağına uzanmıştı. Ben cevap vermeyince, “Müsabaka nasıldı?” diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Bu soruya cevap vermemi bekliyor olamazdı. Hem de önceki gece patlattığı bombadan sonra. Fakat okuduğu sayfayı kaybetmemek için parmağını kitabın arasına kıştırarak bakışlarıma sakince karşılık verdi. Yumuşak, neredeyse suluboyayı andıran bir fon üstüne kalın, siyah harflerle yazılmış kitabın adını ve kapağını hemen tanıdım. *Kısa Süren Sessizlik*, Adam Story. Bu şöhret basamaklarını tırmanarak ciddi ciddi yıldız mertebesine ulaştıktan sonra tek istediğinin gözlerden uzakta, alelade bir hayat yaşamak olduğunu anlayan fakat kuduruk hayranlarının asla rahat bırakmadığı üniversiteli bir atlet eskisi hakkında yazdığı kendi romanıydı.

Babamın kitabın bir bakıma otobiyografi olmasını umut ettiğinden emindim. Fakat istediği olmamıştı, yine de onu yılda en az bir defa baştan sona okurdu.

Sen de okuyabilirsin, diye düşündüm kan beynime sıçrarken. *Zaten başka kimsenin okuduğu yok.*

Ama dilimi tutmayı bildim. “Annem nerede?”

“Annen...” Pencereden süzülen gün ışığı yüzünden gözlerini kısan babam tereddüt etti. Gün ışığı koyu renkli saçlarına ısıltı katıyor ve ona hak etmediği, altını bir parıltı veriyordu. Kendimi bildim bileli babama nasıl da akılsızca taptığımı düşündükçe şimdi göğsüm sıkışıyordu. Zeki ve özel olduğuna, harika işlere imza atacağına nasıl da körü körüne inandığımı düşündükçe.

Bana A harfiyle başlayan bir isim verdiği için gurur duyardım. Ben Beşinci A'yım, derdim kendi kendime ve günün birinde tıpkı onlar gibi olacaktım. Göz kamaştırıcı, esrarengiz ve biraz da melankolik. "Annen biraz yalnız kalmak istedi."

"Yalnız mı kalmak istedi? Ne yanı? Evden... taşındı mı?" Fakat böyle der demez doğru olmadığını anladım. Annem bana söylemeden çekip gitmezdi.

Eloise irkilerek uyandı, babamın kucağından atladı ve uykudan uyandığında takındığı memnuniyetsiz ifadeyle oturma odasının diğer ucuna doğru yürüdü. "Akşamüstünü Jenny teyzenle geçirecek," dedi babam. "Sonrasını göreceğiz." Sesine farklı bir tını yerleşti – dargınlık kırıntıları taşıyan asabi bir tını. "Bu hepimiz için zor olacak."

Kanım kulaklarımda uğuldarken ona dik dik baktım ve canımın istediği gibi yanıt verdiğimi hayal ettim: Yüksek perdeden, alaycı bir kahkahayla. Kahkahalar arasında odayı boylu boyunca arşınlayarak kitabı elinden söküp aldığım gibi kafasına çaldım. Ardından ona gerçeği söyledim: *Artık biz diye bir şey yok. Ailemiz mahvoldu ve tüm bunlar senin suçun.*

Ama aklımdan geçenleri ne yaptım ne de söyledim. Tıpkı Koç Matson'ı havuza itmediğim gibi. Tek yaptığım, sanki gayet mantıklı bir şey söylemişçesine başımı sertçe aşağı yukarı sallamak oldu. Ardından sessizce merdivenleri çıkarak yatak odamın kapısının önünde durdum ve soğuk, beyaz ahşaba yaslandım.

Ne yaptığınızı biliyorsunuz. Babaannem yıllar önce gönderdiği mektupta böyle demişti ama babam annesinin yanıldığında ısrarcıydı. "Neyden bahsettiğini bilmiyorum çünkü hiçbir şey olmadı," der dururdu. "Ben ve kardeşlerim bu tür bir muameleyi hak edecek hiçbir şey yapmadık." Ve ona sorgusuz sualsiz inanırdım. Masum olduğuna, haksızlığa uğradığına ve babaannemin soğuk, kaprisli biri ve belki de delinin teki olduğuna inanırdım.

Ama dün ne kadar kolay yalan söyleyebildiğini öğrenmiştim. Ve artık neye inanacağımı bilmiyordum.

BÖLÜM ÜÇ

JONAH

Geç kalacaktım.

Neredeyse üç saattir dur-kalk trafikte yüz yirmi kilometre hızla ilerlemeye çalışan bu arabada Providence'tan Hyannis'e gitmeye çalışıyordum. Bu hayatımda çıktığım en uzun ve en pahalı Uber yolculuğuydu.

Cumartesi sabahı Cape Cod trafiğinde milim milim ilerlerken, "Haziranın son haftası için gayet normal," dedi şoförüm Frederico. Geçmek üzere olduğumuz trafik ışıklarının rengi sarıya dönünce frene asıldı. "Ne yaparsın, öyle değil mi?"

Dişlerimi gıcırdattım. "Mesela ışığın sarıya dönmesine aldırmadan geçebilirdin."

Frederico tek elini havada şöyle bir salladı. "Değmez. Her yerde polisler var."

Google Haritalar beni Martı Yuvası Adası'na götürecek feribota yaklaşık bir buçuk kilometre kaldığını söylüyordu. Fakat kırmızı ışıktaki geçsek bile önümüzdeki araba kuyruğunun ilerleyeceği yoktu. "On dakika içinde feribotta olmalıyım," dedim dizlerim önümüzdeki koltuğa çarpana kadar sırtımı yuvarlayarak. Frederico'nun arabasının ön koltuğuna en son oturan her kimse

belli ki bacaklarının rahat etmesini istemişti. “Sence yetişebilir miyiz?”

“Yaaaani,” diye kıvırdı. “Yetişemeyeceğimize ihtimal *vermiyorum.*”

Bıkkın bir nefes aldım ve kâğıtları elimdeki dosyaya tıktırmaya başladım. Martı Yuvası ve Mildred Story hakkında gazete kupürleriyle ve çıktılarla doluydu – gerçi topladıklarımın çoğu adayla ilgiliydi çünkü Mildred tam bir münzeviydi. Teşrif ettiği tek sosyal etkinlik Martı Yuvası Tatil Köyü’ndeki Yaza Merhaba Balosu’ydu. Önceki yılın etkinliğinde İngiltere kraliçesiymişçesine devasa, abartılı bir şapka ve eldivenler takarken çekilmiş bir fotoğrafı *Martı Yuvası Postası*’na çıkmıştı. Fotoğrafta avukatı ve meşhur *ne yaptığınızı biliyorsunuz* mektubunun göndericisi Donald Camden yanı başında dikiliyordu. Tam da bu işi seve seve yapacak türden kendini beğenmiş bir dallamaya benziyordu.

Mildred şimdilerde bir sanat tutkunu olarak biliniyordu. Görünüşe bakılırsa kocaman bir resim ve heykel koleksiyonu vardı ve yerel sanatçıları desteklemek için çuvala para harcıyordu. Ada dedikleri bu pahalı kaya yığnında hâlâ bir sanatçı topluluğunun olmasının yegâne sebebi muhtemelen buydu. Demek ki en azından birilerine yararı dokunuyordu.

Dosyanın en sonunda Aubrey, Milly ve ebeveynleriyle ilgili birtakım şeyler de vardı. Adam Story’nin kitabının irdelendiği eski eleştiri yazıları, Aubrey’nin yüzme müsabakalarından bahsedilen gazete kupürleri ve Toshi Takahashi’nin New York’un en büyük hukuk firmalarından birine ortak olmasıyla ilgili çıkmış bir makale. Araştırmalarım sonucunda Allison Story’yle yirmi yıl önceki düğünlerini konu alan *New York Times* Evlilik Yeminleri sütununu bile bulmuştum. Gerçi boşanmalarıyla ilgili hiçbir şey yoktu.

Bunları yanımda götürmem biraz garip olabilirdi ama bu insanları tanımıyordum ve tanımadığım ya da bilmediğim bir şeyle karşılaştığımda dersime çalışırdım.

Dosyayı silindir şeklindeki çantama sokuşturup fermuarını

kapattım. Bu bir çocuğun iki haftalık bir yaz kampını çıkarması için tasarlanmış şu büyük boy çantalardandı. Beni iki ay idare etmek zorundaydı ama pek fazla eşyam yoktu. "Bildiğin bir arka yol yok mu?" diye sordum Frederico'ya. Sekiz dakikamız kalmıştı.

"Şu anda arka yoldayız," dedi Frederico bana dikiz aynasından bakarak. "Hızlı mısındır?"

"Ne?"

"Bir buçuk kilometreyi beş dakikada koşabilir misin?"

"Kahretsin." Ne demek istediğini anlayınca üfleyip püfledim. "Ciddi olamazsın."

"Bir yere gideceğimiz yok, evlat. Senin yerinde olsaydım bir an önce koşmaya başladım."

Çaresizlik sesimi homurtuya çevirdi. "*Çantam* var!"

Frederico omuzlarını silkti. "Formun gayet yerinde, öyle değil mi? Ya koşacaksın ya da feribotunu kaçıracaksın. Bir sonraki ne zaman?"

"İki buçuk saat sonra." Arabanın gösterge paneline baktım –son yedi dakikaya girmiştik– ve kararımı verdim. "Siktir. Gidiyorum." Bir buçuk kilometre o kadar da uzun sayılmazdı, değil mi? Hem ne kadar kötü olabilirdi ki? Yaklaşık üç saat boyunca bir rıhtımda mahsur kalmaktan daha iyiydi. Arabadan inebilmem için Frederico fren yaptı ve çantamın kayışlarını büyük boy bir sırt çantasıymış gibi omuzlarıma geçirdim.

Frederico pencereden dışarıya işaret etti. "GPS sağ tarafta olduğunu söylüyor. Bu yoldan dümdüz gidersen karşına çıkacaktır. Bol şans."

Yanıt vermedim ve arabadan inip yolun kenarındaki çimenliğe doğru atılarak koşmaya koyuldum. Planım otuz saniyeliğine tıkr tıkr işledi ama sonra sıkıntı çıkarmaya başladı: Çantam sırtıma çok fena çarpıyordu, ucuz spor ayakkabılarımın ince tabanlarının altındaki taşları hissedebiliyordum ve ciğerlerim yanıyordu. Frederico yanılmıştı: Formum yerinde değildi. Öyle görünüyordum çünkü her gün bir sürü kutuyu indirip kaldırı-

yordum ama uzun zamandır koşmamıştım. Akciğer kapasitem çok kötüydü ve anbean daha da kötüleşiyordu.

Ama yeterince hızlı değilmişim gibi geldiğinden adımlarımı uzatarak yoluma devam ettim. Boğazım o kadar kurumuştu ki artık acıyordu ve akciğerlerimin patlaması an meselesiydi. Ucuz bir otelin, bir deniz ürünleri restoranının ve mini golf alanının önünden geçtim. Hava dümdüz ayakta dursanız bile teninizin yapış yapış olmasına yetecek kadar sıcak ve bunaltıcıydı. Öyle ki terden salarım sırlıslıkla olmuş, tiş rt m göğsüme yapışmıştı.

Bu büyük bir hataydı. Kallavi bir hata. Cape Cod'daki bir yolun kenarında bayılıp kalmamı annemle babama nasıl aıklayacaktım?

Her nasılsa hâlâ koşuyordum ama çantam attığım her adımda canıma biraz daha okuyordu. Gözlerim terden yandığından güçlükle  n m  görebiliyordum ama bodur, beyaz bir binanın kenarını seene kadar gözlerimi kırpıştırıp durdum. Biraz daha yaklaşınca gözüme parke taşı döşeli bir patikayla üzerinde VAPUR İşLETMESİ yazan bir tabela ilişti. Koşmaya başlayalı ne kadar olduğunu bilmiyordum ama gelmiştim.

Sürünerek soluğu bilet gişesinin önünde aldım. Camın arkasındaki ağır makyajlı ve kabarık k k ll  sarışın kadın, h lim hoşuna gitmiş gibi bana baktı. "Nefesini toparla, yakışıklı. Benim için çok geçsin."

"Bilet," diye ciyakladım cüzdanımı bulmak için elimi cebime atarak. "Bir... yirmi... feribotu... için."

Kafasını iki yana sallayınca g m güm atan kalbim ağzıma geldi. Neden sonra, "Her yere ucu ucuna mı yetişirsin? Az kalsın kaıracaktın. On sekiz dolar alayım," dedi.

Soluğum ona teşekkür etmeme yetmedi. Paramı  dedim, biletimi aldım ve turnikeyi iterek istasyona girdim. D ş nd ğ mden daha büyüktü. Hâliyle bir elimi yan tarafımdaki sancıyan yere bastırarak çıkışa doğru adımlarımı hızlandırmak zorunda kaldım.

Yüzde elli ihtimalle feribota binmeden önce kusacaktım.

İskeleye vardığımda feribota el sallayan tek tük insan dışında etrafta pek kimse yoktu. İskeleyi feribota bağlayan yürüyüş yolunun girişinde beyaz gömlekli ve koyu renk pantolonlu bir adam dikiliyordu. Saatine baktı ve yere sarkarak yürüyüş yolunun iki ucundaki babaları birbirine bağlayan zinciri sıkıca kavradı. Ardından başını kaldırdı ve biletimi uzatmış vaziyette ona doğru koştuğumu gördü.

Sakın yapma, diye düşündüm. Şerefsizlik etmenin lüzumu yok.

Biletimi aldı ve zinciri açtı. “Kıl payı yetiştin. İyi yolculuklar, evlat.”

Demek ki şerefsizin teki değildi. İsa’ya şükürler olsun.

Sendeleyerek yürüyüş yolundan geçip feribota bindim. Salona adım atmamla yüzüme çarpan klima serinliği karşısında duyduğum rahatlamadan ötürü az kalsın zevkten inleyecektim. Parlak mavi bir koltuğa yığıldım. Çantamın içini karıştırıp su şişemi buldum, kapağını açtım ve üç koca yudumda neredeyse şişenin dibini gördüm. Geri kalanını da kafamdan aşağı döktüm.

Kendime not: Bu yaz koşu antrenmanlarına başla çünkü acınası hâldeydin.

Diğer yolcular beni görmezden geldi. Beyzbol şapkaları, parmak arası terlikleri ve Martı Yuvası Adası’nın gayriresmî logosu olduğunu tahmin ettiğim, üzerinde MYA harfleri bulunan daire içindeki bir martı silüetiyle bezeli tişörtleriyle tatile hazır görünüyorlardı.

Soluklarım normale dönene kadar kıpırdamadan durdum, sonra çantamdan Martı Yuvası Adası’nın turist broşürünü çıkardım ve sayfaları çevirerek ortadaki ulaşım bölümüne geldim. Yolculuk iki saat yirmi dakika sürecekti ve yolda Martha’s Vineyard’la Nantucket’in önünden geçecektik. Martı Yuvası Adası ikisinden de küçüktü ki bu başlı başına çok şey ifade ediyordu çünkü Nantucket yalnızca yirmi üç kilometre uzunluğundaydı ve broşürde adadan “gözlerden uzakta ve doğanın içinde” şeklinde bahsediliyordu.

Tercümesi: daha az otel ve daha kötü kumsallar.

Broşürü kaldırıp kalabalığa göz gezdirdim. İnsanlar valizlerini istedikleri yere bırakıyor gibiydi. Böyle olunca ben de çantamı koltuğumun altına tıktırıp ayağa kalktım. Artık etrafı kolaçan edebildim. Atıştırmalıkların satıldığı barın yanından geçerek merdivenlere yöneldiğim anda midem aklıktan guruldadı. Kahvaltıdan beri, yani beş saattir ağzıma tek lokma koymamıştım.

Yukarı kat alt katın neredeyse tıpatıp aynısıydı fakat buradaki merdivenden üst. güverteye çıkılıyordu. Bu da açık hava demekti. Herkes okyanusa bakmak için tirabzanların başına toplanmıştı. Gökyüzü bulutluydu, yağmur yağacak gibiydi ama karadayken nefesimin tıkanmasına neden olan hava burada daha serin, daha tuz kokuluydu. Martılar ciyak ciyak bağırarak feribotun tepesinde daireler çiziyor, sular dört bir yanımda çarşaf misali dümdüz uzanıyordu. Bir aydır ilk defa, teklifi kabul etmek gözüme hayatımın en kötü kararı olmayabilirmiş gibi göründü.

Derken susuzluğum açlığa baskın çıktı ve alt kata dönüp atıştırmalık barından içecek bir şeyler almaya karar verdim. Aşağı inerken üzerimde ne kadar nakit olduğuna bakmak için cüzdanımı aramakla öyle meşguldüm ki az kalsın merdivenden çıkan birine toslayacaktım.

“Önüne baksana!” dedi bir kız sesi.

“Üzgünüm,” diye mırıldandım. Ardından başımı kaldırdım ve yutkundum. “Yani, şey, selam.”

Başlangıçta tek algılayabildiğim kızın göz kamaştırıcı güzelliği oldu. Koyu renk saçlar, koyu renk gözler ve normalde gıcık olmam gereken pis bir gülüş takınmış dolgun dudaklar. Parlak kırmızı, askılı bir yazlık elbiseyle sandalet giymiş, güneş gözlüğüyle saçlarını geriye atmış ve bileğine de büyük bir erkek saati takmıştı. Dahası – *ah*.

Ah, kahretsin. Bir anlığına kafamın gittiğine inanamıyordum. Onun kim olduğunu biliyordum.

“*Selam mı?*” diye sordu. Yüzündeki gülümseme iyiden iyiye genişledi. Belki biraz flört edercesine. “Emin misin?”

Merdivenlerde olduğumu unutarak geriye doğru bir adım at-

tım. Az daha düşecektim. Düşmemek için parmaklığa tutunurken nasıl kıvracağımı düşünmek için birkaç saniyem oldu. En azından Martı Yuvası'na varana kadar ondan uzak durabilmeyi umuyordum. Ama şimdi kelimenin tam anlamıyla ona tosladığım düşünöldüğünde sanırım artık geri dönüş yoktu.

"Eminim," dedim. "Merhaba Milly."

Şaşkın şaşkın gözlerini kırıştırdı. Arkamızda biri boğazını temizledi. "Pardon," dedi hırçın bir ses. "Alt kata inmeye çalışıyorum." Sesin geldiği yana döndüğümde ekose şortlu ve Red Sox beyzbol şapkalı yaşlı bir adamın ayağının tekini en üst basamağa koymuş vaziyette arkamda dikildiğini gördüm.

"Bir dakika. Biz de yukarı çıkıyorduk," deyip rotamı değiştirdim. Yaşlı adam geçebileyim diye kenara çekilirken ben de sırtımı merdivenin yanındaki duvar oyuğuna yasladım.

Milly ellerini beline koyarak peşimden geldi. "Seni tanıyor muyum?"

Hay, sıçayım. Onu kestiğime inanamıyordum. Üstelik bundan rahatsız olduğu da söylenemezdi. Bu çok uygunsuzdu. "Evet. Sayılır. Ben Jonah." Elimi uzattım. Gözleri fal taşı misali açıldı ve benimle tokalaşmadı. "Jonah Story."

"Jonah Story," diye tekrarladı.

"Kuzenin," diyerek duruma açıklık getirdim.

Bir anlığına bana baktı. Ardından elimi öyle nazikçe sıkı ki parmakları benimkilere doğru düzgün değmedi bile. "*Sen* Jonah mısın?"

"Evet."

"Gerçekten mi?"

Alametifarıkam olan huysuzluğun sesime nüfuz etmesine izin verdim. "Duyma kaybı mı yaşıyorsun? Söyleye söyleye dilimde tüy bitti."

Gözlerini kıstı. "Ah, *gerçekten* sensin." Eliyle suratıma işaret etti. "J. Crew manken kataloğundan fırlamış gibi görünmen yüzünden biraz kafam karıştı. İtiraf etmeliyim ki gafil avlandım. Konuştuğun gibi göründüğünü düşünmüştüm." Oltaya gelip

ona ne demek istediğini soracak değildim ama teşvike ihtiyaç duymadan konuşmayı sürdürdü. “Kabız bir cüce gibi.”

Sanırım yaratıcılığı övgüyü hak ediyordu. “Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum.”

Beni tepeden tırnağa süzerken burnu kırıştı. “Neden kan ter içindesin?”

Ter kokup kokmadığıma bakmak için koltukaltlarımı koklama isteğime karşı koydum. Milly’nin suratındaki ifadeye bakılırsa galiba kokuyordum. “Bunun seni ilgilendirdiğini hiç sanmıyorum.”

“Neden buradasın ki? *Cümbür cemaat gitmemizin* mantığını kavrayamadığını sanıyordum?”

Üst kata çıktığıma pişman olarak kollarımı kavuşturdum. Onunla konuşmak beni yoruyordu. Buna daha ne kadar katlanabileceğimden emin değildim. “Planlarım değişti.”

Milly dilini birkaç defa şaklattıktan sonra gel dercesine başını yukarı kaldırdı. “O hâlde gidelim. Madem karşılaştık, Aubrey’yle de tanışabilirsin.” Daha fazla insanla tanışacak ruh hâlinde olmadığım suratımdan belli olsa gerekti çünkü gözlerini devirip, “Güven bana, senin kadar bile keyif almayacaktır,” dedi.

“Hiç sanmıyorum...”

“Hey!” Bir başka ses araya girdi. “İşte buradasın! Seni kaybettiğimi sandım.” Konuşan benim yaşlarımda bir kızdı; kısa kollu, mavi bir kapüşonlu ve spor şortu giymiş, sarı saçlarını ensesinden atkuyruğu yapmıştı. Epey çilliydi; hem de sadece burnu ve yanakları değil, bütün vücudu çil kaplıydı. Yüzünü dosyamdaki gazete kupürlerinden hatırlıyordum. Gerçi gördüğüm fotoğraflarda genellikle boneliydi. Aubrey’nin Milly’ye yönelttiği gülümsemesi beni fark ettiğinde genişledi. “Ah, pardon. Bölmek istememiştim.”

“Bölmüyorsun,” dedi Milly çarçabuk. Kimsenin istemediği bir ödülü birine kakalamaya çalışan yarışma programı sunucuları gibi bana işaret etti. “Bil bakalım ne oldu? *Bu* Jonah.”

Aubrey’nin kaşları yukarı fırladı. Bakışları tereddütle Milly’yle benim aramda gidip geldi. “Gerçekten mi?”

Milly omuzlarını silkti. "Öyle görünüyor."

Aubrey'nin gözleri pinpon topu misali aramızda gidip gelmeye devam ediyordu. Gülümsemediyken bile çehresinde samimi ve... dürüst bir ifade vardı. Kötü bir yalancıya benziyordu. "Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

Yine konuşma vaktiydi. "Akılsız ilgi budalaları gibi suratımı sosyal medyada paylaşıp durmadığım için kusura bakma."

"Ah." Aubrey başını aşağı yukarı salladı. "Tamam madem. Selam Jonah." Bakışları beni feribottan atmanın avantajlarını ve dezavantajlarını tartar gibi okyanusa kayıp duran Milly'ye döndü. "Storylere hiç benzemiyorsun."

"Anneme çekmişim," dedim.

Aubrey iç geçirdi ve rüzgârın gözüne doğru savurduğu açık renkli saç tutamını kulağının arkasına attı. "Ben de." Ardından derin bir nefes aldı ve dondurucu bir havuza dalmak üzereymiş gibi kıpırdandı. "Hadi gelin. Aşağı inip biraz oturalım. Hiç olmazsa tanışırız."

Yarım saat sonra Milly'ye gına geldi. Onu bundan emin olabileceğim kadar yakından tanımıyordum ama sahip olduğum her şeyin üstüne bahse girerdim ki ilk görüşte benden nefret etmişti.

Sanırım görev tamamlanmıştı.

"İçecek bir şeyler almaya gidiyorum," dedi ilk katta, pencere kenarındaki bölmemizde ayağa kalkarken. "Aubrey, bir şey ister misin? İstersen benimle de gelebilirsin?"

Aubrey'nin de onunla gitmesini bekledim ama kafası yerinde değildi. Arada bir -tıpkı şu anda olduğu gibi- dikkatle telefonuna bakarken suratı asılıyordu. Bir şey arıyordu ve hayal kırıklığına uğrayıp duruyordu. "Hayır, teşekkürler," diye mırıldandı. Milly merdivenlere yönelip Aubrey de sistemli bir şekilde telefonunun ekranını kaydırmaya dalınca ortamda bir sessizlik oldu. Derken benimki cebimde titreşti ve telefonumu cebimden çıkardığımda, JT adıyla kaydettiğim birinden gelen mesajla karşılaştım.

Nasıl gidiyor?

İyi, diye yanıtlarken vücudumdaki tüm kaslar kasıldı.

Tek söyleyebileceğin bu mu?

Siktir git de diyebilirdim, diye düşündüm. Ama tek yazdığım, **Aynen. Gitmem gerek, oldu.**

Aubrey iki elini birden kaldırıp atkuyruğunu sıkılaştırırken yeni mesaj sesini duymazdan gelip telefonumu gerisin geriye cebime attım. “Dâhiler Kampı’na gidemediğin için üzgünüm,” dedi.

“Ne?”

Başını yana yatırdı. “Gitmek istediğin bilim kampına Milly’yle bu adı taktık. Sence ikinci bir şansın daha olur mu? Mesela önümüzdeki yaz? Yoksa iş işten geçti mi?”

“Geçti,” dedim. “Asıl mesele üniversiteye başvuru sürecimi kolaylaştırmaktı.” Milly yanımda olmadığından sözcüklerime istediğim kadar horgörü zerk edemedim. Aubrey’yle konuşurken alaycı bir tavır takınmak bir köpek yavrusunu tekmelemekten farksızdı.

“Kötü olmuş. Doğrusunu söylemek gerekirse geleceğinden emin değildim. Gelmemekte kararlı gibiydin.”

“Başka seçeneğim yokmuş meğer.”

“Bence hiçbirimizin yoktu,” dedi Aubrey. Bacak bacak üstüne atıp ayağını sallamaya başladı ve pencereden kararmakta olan gökyüzüne baktı. Hyannis’le Martı Yuvası Adası arası elli altı kilometreydi ve fırtınaya doğru yol alıyorduk. “Baban nasıl biri? *Anders Amca.*” Bu ismi bir film karakterinden bahseder gibi söyledi. “Sanırım sizi son gördüğümde beş yaşında filandım. Onu pek hatırlayamıyorum.”

“O... gergin biridir.”

Aubrey’nin mavi gözleri uzaklara daldı. “Babam en az seninkinden bahseder. Galiba Allison Hala’yla çok ortak noktaları var, Archer Amca’nın lafı geçtiğindeyse korumacı bir tavır takınır ama senin baban? Adını nadiren anar. Nedenini bilmiyorum.”

Yutkunup dudaklarımı yaladım. Mayın tarlasında yürüyordum ve ne diyeceğimden emin değildim. “Babam... tuhaflıkla-

rından ötürü hep dışlanan biri olmuştur, anlarsın ya? Baban da böyle hissetmiş olmalı.”

“Babanla yakın mısınız?”

O dallamaya yakın olmak mı? Asla. Hakikati yuttum ve kayıtsızca omuz silkmeyi denedim. “Gibi. Nasıl olduğunu bilirsin.”

“Bilirim. Özellikle de son günlerde.” Yanımızdaki cama yağmur damlaları düşmeye başlayınca Aubrey elini cama dayayıp dışarı baktı. “Sence bizimle iskelede mi buluşacak?”

“Milly mi?” diye sordum. “Ne yani? O zamana kadar kendine daha iyi yol arkadaşları bulacağını mı düşünüyorsun?” Umut fakirin ekmeğiydi.

“Hayır,” dedi Aubrey hafifçe gülerek. “Babaannem.”

Kahkaha beni gafil avladı. Aubrey’yle birbirimize alışmaya başlamıştık ve bu hiç iyi değildi. Televizyonlardaki yarışma programlarının tarihindeki herkesin dediği gibi: *Buraya arkadaş edinmeye gelmedim.* “Evet, aynen,” dedim burnumdan gülerek. “İkinci bir mektup göndermeye bile tenezzül etmedi.”

Aubrey’nin suratı gölgelendi. “Sana da mı? Ona altı kere yazdım ama hiçbirine cevap vermedi.”

“Ben hiç yazmadım. Sonuç aynı.”

“Çok soğuk,” dedi Aubrey. Biraz ürperdi ama hava sıcaklığını kastetmediğini biliyordum. “Anlamıyorum. Bizimle ilk temas kuruşunda iş teklifinde bulunması zaten yeterince kötüydü. Sanki akrabaları değil de işçileriymişiz gibi. Ama sonra irtibatta kalmaya bile tenezzül etmedi. Eğer bizi tanımaya niyeti yoksa tüm bunların anlamı ne?”

“Ucuz işgücü.” Esasen espri yapmaya çalışmıştım ama Aubrey’nin dudakları biraz daha aşağı sarktı. Tam yerime dönmek için bir bahane uyduracaktım ki merdivenlerde bir kırmızılık görür gibi oldum: Milly’nin sırtı. Bu aslında elimi daha çabuk tutmamı sağlamalıydı ama her nedense öylece oturup kaldım.

“Alın bakalım, kuzenler.” Milly elinde dört plastik bardak tutuyordu: Biri şeffaf bir sıvıyla doluydu ve tek bir limon dilimiyle

süslenmişti, diğer üç tanesiyse buz dışında boştu. Aubrey'nin yanına kuruldu ve dolu bardağın içindekini diğer üç tanesine paylaştırmaya koyuldu. İş bittiğinde bardaklardan birini bana, diğerini Aubrey'ye uzattı. "Şerefe... ama neyin şerefine, hiç bilmiyorum. Sanırım en sonunda esrarengiz Mildred'le tanışacak olmamıza." Bardaklarımızı tokuşturduk ve Aubrey kendisinin-
kinden uzun bir yudum aldı.

"Öf!" Ve aldığı gibi de tükürdü. "Milly, bu da ne?"

Milly istifini bile bozmadan ona bir peçete uzattı. Boş bardaktaki limon dilimini alıp hepimizinkine biraz sıktı. "Kusura bakma, limonu unutmuşum. Cin tonik."

"Ciddi olamazsın." Aubrey suratını ekşitti ve bardağını masaya bıraktı. "Teşekkürler ama ben içmem. Hem alkolü nereden buldun?"

"Kendimce yöntemlerim var." Milly yağmur fırtınasından kaçmak için üst güverteden ayrılıp merdivenlerden tek sıra hâlinde inen insanları izledi, ardından dikkatini tekrar Aubrey'yle bana verdi. "Neyse. Yüzeysel meseleleri geçtiğimize göre gerçeklere gelelim. Birbirimize ne *anlatmıyoruz*?"

Boğazım kurudu. "Ha?"

Milly omuzlarını silkti. "Sülalemiz sırlar üzerine kurulu, değil mi? Story mirası budur. Hâliyle sizin de birkaç iştah açıcı sırrınız olduğuna kalıbımı basarım." Bardağını bana doğru yatırdı. "Dökül."

Çillerine rağmen beti benzi atan Aubrey'ye baktım. Çenemdeki kaslardan birinin seğirmeye başladığını hissettim. "Benim sırrım falan yok," dedim.

"Al benden de o kadar," dedi Aubrey çabucak. Ellerini kucığında sımsıkı kenetlemişti ve kusmak ya da gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi görünüyordu. Haklıydım: Çok kötü bir yalancıydı. Benden bile kötü.

Ne var ki Milly, Aubrey'nin peşinde değildi. Bana dönüp öne doğru eğildi ve büyük kol saati kolundan aşağı kayarken çenesini eline dayadı. "Herkesin sırrı vardır," dedi içkisini yudum-

larken. "Bu kadarı tartışmaya kapalı. Tek soru kendi sırrını mı yoksa başkasının sırrını mı sakladığıdır."

Alnımda bir ter damlası birikti ve onu elimin tersiyle silme isteğimi bastırarak içkimin yarısını kafama diktim. Cin sevmezdim ama *denize düşüp yılanı sarılmak* şu anda gerçekçi bir metafor gibi geliyordu. Yarı sıkılmış, yarı gıcık olmuş bir ifade takınmaya çalıştım. "İkisi birden olamaz mı?"

Yağmur Milly'nin arkasındaki cama kırbaçlarını indirirken gözleri benimkilere kenetlendi. "Mevzu sen olduğunda mı, Jonah?" dedi kusursuz bir kavis verilmiş kaşlarından tekini kaldırarak. "Sanırım olabilir."

BÖLÜM DÖRT

MILLY

“Pek bir şeye benzemiyor, öyle değil mi?” diye sordu Jonah.

Aubrey’nin diğer tarafından ona kaçamak bir bakış attım. Yağmur durmuştu ve üst güverteden feribotumuzun Martı Yuvası Adası’na yaklaşmasını izliyorduk. Jonah dirseklerinden aşağısını tırabzanlara dayayıp öne doğru eğildi; rüzgâr Aubrey’nin sarı saçlarıyla benim kömür karası saçlarımın arasında kalan koyu kahverengi, dalgalı saçlarını uçuşturuyordu. Çocukluğumdan aklımda kalan sivri çenesi kare şeklini almış ve diş telleri epey yaramıştı. Gerçi pek gülümsediği yoktu.

“Bence gayet güzel!” dedi Aubrey feribotun motorunun kükremesini bastırmak için sesini yükselterek. Feribot sertçe yana çark ederek havaya beyaz köpükler püskürttü. Tek elimde tırabzanlara sımsıkı tutunurken diğeriyle annemin nefret ettiği ama gerildiğimde yapmaktan kendimi alamadığım şeyi yapmaya daldım. Yani başparmağımın eklemine dişlerimin arasına kısırdım. Nemli tenimin tadı tuzluydu ama solumakta olduğumuz egzoz dumala havadan çok daha iyiydi.

“Bence de,” dedim.

Sırf Jonah'la aynı fikirde olmamak için refleks niteliğinde dudaklarımdan dökülen sözcükler istemsizdi ama oğlan haklıydı. Etrafımızı çepeçevre saran yoğun, alçak bulutlarla neredeyse aynı gri tonuna bürünmüş okyanusa doğru uzanan soluk sarı bir kumsalla çevrili ada uzaktan bile düz ve alelade görünüyordu. Bodur ağaçlarla deniz arasında kalan sahil şeridine küçük, beyaz evler serpiştirilmişti ve göze çarpan tek renk taba rengi, bodur deniz fenerinin parlak mavi çizgileriydi.

"Çok küçükmüş," dedi Aubrey. "Umarım ada hummasına tutulmayız."

Başparmağımı ağzımdan çektim ve kolumu aşağı indirirken saatimin ağırlığının bileğime doğru kaydığını hissettim. Dede-min yıpranmış, eski Patek Philippe'si anneannemin irtibatı koparmadan önce anneme verdiği yegâne aile yadigârıydı. Annem onu kimbilir kaç defa tamir ettirmeye çalışmıştı ama saat zamanı göstermeyi reddediyordu. Üste takılıp kalmıştı, yani günde iki defa –muhtemelen şimdi olduğu gibi– doğruyu gösteriyordu. "Belki de Mildred bizi o kadar çok çalıştırır ki adada olduğumuzu bile unuturuz," dedim.

Aubrey bana baktı. "Ona Mildred mi diyorsun?"

"Evet. Ya sen?"

"Babaanne. Babam hep 'babaannen' der, sanırım o yüzden dilim alıştı." Jonah'a döndü. "Peki sen ona ne diyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi Jonah kısaca.

Feribot kıyıya doğru yolculuğuna devam ederken birkaç dakikalığına sessiz kaldık. Beyaz evler gitgide büyüdü, sarı kumsalın hatları netleşti ve çok geçmeden deniz fenerine o kadar yaklaştık ki kaidesinin etrafında dolaşan insanları bile seçebildim. İskele çoğu feribotumuzdan çok daha küçük olan teknelerle tıklım tıklımdı. Onlardan ikisinin arasındaki boşluğa düzgünce girdik. Motor sesi aniden kesilirken, "Martı Yuvası Adası'na hoş geldiniz!" diye seslendi kaptan hoparlörlerden.

* Anakarada yaşayan insanların adalar gibi izole yerlere taşındıklarında hissettikleri huzursuzluğa verilen ad. –çn

“Çok kalabalık,” dedi Aubrey gergin gergin aşağıımızdaki iskelede birikmiş kalabalığı gözleriyle tararken.

“Tam bir turist tuzağı,” dedi Jonah tırabzanlardan merdivene döndüğü sırada. “Martı Yuvası Tatil Köyü’ndeki odaların ne kadar patladığına hiç baktınız mı? Millet aklını kaçırmış.” Başını iki yana salladı. “Martha’s Vineyard’daki ya da Nantucket’daki plajlar buradakinden çok daha güzel ama her nasılsa en kötü ve en küçük ada olmak satışlar açısından avantaja dönüşmüş. Çünkü buraya ‘gözlerden uzakta’ diyorlar.”

Feribotun çıkışına yaklaştığımızda Jonah bir yana çark etti ve koltuklardan birinin altından yıpranmış bir spor çantası çekip çıkardı. “Sizin eşyalarınız nerede?” diye sordu Aubrey’yle bana.

“Güverteye çıkmadan önce teslim ettik,” dedim göz ucuyla çantasına bakarak. “Tüm getirdiğin bu mu?”

Jonah spor çantasını omzuna attı. “Çok fazla eşyaya ihtiyacım yok.”

Feribottan akın akın inen insanların arasına karışarak gemiden iskeleye uzatılan dar yürüyüş yolunu takip ettik. Tam bir tatil kalabalığıydı: Bulutlu havaya rağmen hiç kimse şortunu, güneş gözlüğünü ya da beyzbol şapkasını eksik etmemişti. Kırmızı elbisem buraya epey uygunsuz kaçmıştı ama onu sebepsiz yere giymemiştim. Bu elbise lisedeyken annemindi. Dahası annemin vazgeçemediği ve artık giymeme ses çıkarmadığı az sayıdaki şeyden biriydi. Bu elbiseyi giymek çocuklarını kabullenmeden bizi buralara kadar getirdiği için anneanneme attığım küçük bir kazık olacaktı. *Onlar hâlâ varlar, Mildred, kabul etmek istesen de istemesen de.*

İskeleyle feribot arasındaki yürüyüş yolu beyaz ve grinin farklı tonlarına boyanmış, padavra çatılı binaların iki yandan kuşattığı geniş, parke taşı döşeli bir yola açıldı. Kaldırıma çıkar çıkmaz derin bir nefes aldım ve tuzlu havaya karışmış hanımeli kokusu burnuma çalınınca birazcık irkildim. Bu annemin imza kokusuydu ama daha önce hiç canlı canlı koklamamıştım.

Yan yana dizilmiş, tekerlekli bagaj çadırları parke taşı döşeli

yolun bir tarafı boyunca uzanıyordu. Valizlerimizi valeyeye teslim ederken tembihlendiğimiz üzere Aubrey'yle birlikte 243 numarayı bulduk ve kanadı açtık. "İşte buradalar," dedi Aubrey derin bir nefes alıp valiziyle sırt çantasını yüklenirken.

Kendiminkileri bulmak için kafamı içeri uzattım. Çadırdan tekerlekli iki büyük valiz, daha ufak bir el bagajı ve tıka basa doldurulmuş bir dizüstü bilgisayar çantası çıkardığımı gören Jonah gözlerine inanamazmışçasına burnundan güldü. "Bunların hepsi senin olamaz," dedi. Ben cevap vermeyince de, "Bütün gardirobunu yanında mı getirdin?" diye ekledi.

Fena hâlde yanıliyordu ama bunu bilmesine gerek yoktu... ya da küçük valizin ayakkabılarla dolu olduğunu. "Buraya iki aylığa geldik," dedim.

Jonah gözlerini kısarak valizlerimi yükledi. Bunlar Tumi marka, inci gibi parlayan, alüminyum kaplı bavullardı ve annemin onları eBay'den ikinci el aldığını bilmeyenlerin gözüne biraz gösterişli görünebilirlerdi. Özellikle de şortlu tişörtlü bu kalabalığın ortasında. Martı Yuvası Adası'nın ziyaretçileri paralı, ensesi kalın tiplerdi ama bununla hava atmıyorlardı. Bu yerin sözümona cazibesinin bir parçası da oradan geliyordu. "Sanırım Allison Hala'nın işleri tıkrında," dedi Jonah.

"Öf, saçmalama," diye çıktım. "Bütün yazını şatafatlı bir bilim kampında geçirecektin, o yüzden sakın beni yanımda fazladan üç beş parça kıyafet getirdim diye yargılamaya kalkışma."

"Paramın yetmemesi haricinde sorun yok," dedi Jonah. Suratından öfkeye benzer bir duygu geçer gibi olsa da çabucak kendini toparladı ve yüz hatları sıklıkla tiksinti karışımı her zaman ki ifadesine büründü. "Ve şimdi de burada olmak zorundayım."

Dudaklarımdan refleks olarak *ne mutlu bize* sözcükleri dökülmeden dilimi tutmayı başardım. Kuzenlerimin maddi durumları hakkında pek bilgim yoktu. Aubrey'nin annesinin hemşire olduğunu ama babasının son on yılını bir kitap daha yazmaya çalışarak geçirdiğini biliyordum, yani muhtemelen rahat bir hayat sürüyor fakat para içinde yüzmüyorlardı. Jonah'ın annesiyle ba-

basının durumu daha şaibeliydi. Anders Dayı güya mali müşavirdi ama gerçek bir şirket yerine kendi namına çalışanlardandı. Birkaç hafta önce internette Jonah'ın ailesi hakkında araştırma yaparken *Providence Journal* isimli gazetede hoşnutsuz, eski bir müşterisinin Anders Dayı'ya "Rhode Island'ın Bernie Madoff'u" dediği kısa bir makaleye rastlamıştım.

Bahsedilen kişinin kim olduğunu bilmediğimden internete araştırmak zorunda kalmıştım. Sonradan öğrendiğime göre Bernie Madoff kocaman bir Ponzi dalaveresiyle binlerce yatırımcısını dolandırdıktan sonra hapsi boylayan bir mali müşavirdi. Bunu öğrendiğimde şaşkınlık yüklü bir heyecana kapılmıştım çünkü ailemiz hep tuhaf olmuştu ama hiçbir *suça* karışmamıştı. Makalenin geri kalanını okuduğumda heyecanım sönmişti. Birkaç eski müşterisi tarafından dolandırıcılıkla suçlanmasına rağmen en nihayetinde tek ispatlanabilen, Anders Dayı'nın maddi açıdan kötü tavsiyeler verdiğiydi. Bu New York gazetelerine çıkacak kadar büyük bir hikâye değildi, yani annem makaleyi hiç görmemişti. Ona söylediğimdeyse pek şaşırdığı söylenemezdi. "Bir gram sağduyusu olan kimse Anders'tan parasını yönetmesini istemez," demişti.

"Neden?" diye sormuştum. "Onun ailenin zekâ küpü olduğunu sanıyordum."

"Öyledir. Fakat Anders'ın çıkarını gözettiği yalnızca tek bir kişi vardır ve o da Anders'ın bizzat kendisidir."

"Peki ya Victoria Yenge? Ya da Jonah?" diye sormuştum.

Annemin dudakları incecik bir çizgi hâlini almıştı. "İşten bahsediyorum, aileden değil." Fakat suratındaki ifadeden, dayımın aile ilişkileri konusunda pek olumlu şeyler düşünmediği besbelliydi. Bunun da Jonah'ın şu anda takındığı alaycı ifadeyle bir ilgisi olabilirdi.

Aubrey etrafımızı kuşatan coşkulu kalabalığa göz gezdirdi. "Babaannem ortalarda yok," dedi üzüntüyle, Mildred'in bizi karşılamaya gelmesini ciddi ciddi beklemiş gibi. "Taksiye mi binsek?"

“Galiba en iyisi o olacak. Gerçi çevrede taksi görmüyorum.” Bulutların arasından kendini gösteren güneş yüzünden gözlerimi kıstım ve güneş gözlüğümü kafamın tepesinden çekip alarak leopar desenli iri çerçeveyi burnuma oturttum.

“Allison.” Bu isim ancak birkaç defa tekrarlandıktan –ve Jonah kaşlarını çattıktan– sonra sesin kaynağını aramayı akıl ettim. Yanımda kır saçlı ve çelimsiz bir ihtiyar dikiliyordu ve sulu kah-verengi gözlerini bana dikmişti. “Allison,” diye tekrarladı alçak, titrek bir sesle. “Geri dönmüşsün. Neden döndün?”

“Ben...” Ne diyeceğimi şaşırdığımdan bakışlarım adamlar kuzenlerim arasında gidip geldi. İnsanlar anneme benzediğimi söylerlerdi –hatta zaman zaman babama göz ucuyla bakarak *aramızdaki benzerliğin şaşırtıcı olduğunu* ekledikleri de olurdu– ama şimdiye dek beni onunla karıştıran çıkmamıştı. Elbise yüzünden miydi? Yoksa güneş gözlüğü yüzünden mi? Belki de adamın akli başında değildi?

“Mildred’in haberi var mı?” dedi adam paniğe kapılarak. “Bundan hiç hoşlanmayacak, Allison. Hem de hiç hoşlanmayacak.”

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. “Ben Allison değilim,” dedim güneş gözlüğümü indirerek. Yaşlı adam irkildi ve geriye doğru sendelemesiyle ayakkabısının topuğunun parke taşına takılması bir oldu. Az kalsın düşecekti ama Aubrey yerinden ok gibi fırlayıp onu kolundan yakaladı.

“İyi misiniz?” diye sordu yaşlı adama. Ne var ki bana hayalet görmüş gibi bakan ihtiyar yanıt vermeyince konuşmaya devam etti. “Babaannemi tanıyorsunuz galiba? Mildred Story’yi? Bu Milly, Allison’ın kızı. Ben de Aubrey’yim. Adam Story babam olur.” Boştaki eliyle Jonah’a işaret etti. “Bu da Jonah, onun...”

“Adam,” dedi adam hafifçe. “Adam burada mı?”

“Ah, hayır,” dedi Aubrey ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle. “Yalnız geldim. Ben onun kızıyım.”

Adam perişan ve kaybolmuş gibi görünüyor, önemli bir eşyasını evde unuttuğunu yeni fark edercesine tek eliyle hırkasının

boş cebini karıştırıyordu. "Adam'ın içinde bir cevher vardı. Ama o cevheri heba etti. Aptal oğlan. Tek bir sözüyle her şeyi değiştirebilirdi."

Aubrey'nin suratındaki gülümseme silindi. "Neyi değiştirebilirdi?"

"Dede!" diye seslendi biri telaşla ve sesin geldiği yana döndüğümde bizim yaşlarımızda bir kızın dördümüze doğru uzun adımlarla yürüdüğünü gördüm. Kısa boylu, kaslı, kahverengi tenli ve çilliydi. Koyu renkli kabarık saçları vardı. İki bileği de dirseklerine kadar örgü deri bilekliklerle doluydu. "Sana Aşk Merdiveni'nin önünde beklemeni söylemişim! Lanet olası turistler yüzünden park yeri bulmak imkânsızdı..." Ayaklarımızın dibindeki valizleri ve dedesine destek olan Aubrey'yi görünce duraksadı. "Yani *yeni gelenler* demek istedim. O iyi mi?" diye sordu sesine endişe nüfuz ederken.

Adam kıza odaklanmaya çalışır gibi birkaç defa yavaşça gözlerini kırptı. "İyiyim, Hazel. Gayet iyiyim," diye mırıldandı. "Biraz yoruldum, o kadar."

Hazel dedesinin koluna girince Aubrey kenara çekildi. Tam tersi olmasına rağmen, "Sanırım onu korkuttuk," dedi özür dilercesine. "Sanırım babaannemi tanıyor."

"Gerçekten mi?" diye sordu Hazel. "Babaannen kim?"

"Şey, Mildred Story?" Aubrey bunu Mildred'in isminin ona tanıdık geleceğinden emin değilmiş gibi söyledi ama ismi duyar duymaz kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. O âna dek gergin ve dalgın bir ifade taşıyan suratında geniş bir gülümseme belirdi.

"Yok artık! Sizler Story misiniz? Burada ne yapıyorsunuz?"

"Yaz boyunca babaannemin tatil köyünde çalışacağız," dedi Aubrey.

Hazel'in gözleri coşkulu bir ilgiyle üçümüzün arasında gidip geldi. "Vay canına. Martı Yuvası Adası'na ilk gelişiniz mi?" Aubrey'yle ben başlarımızla onaylayınca kız dedesinin kolunu sıktı. "Dede, nasıl olur da Mildred Story'nin torunlarının yazı burada geçireceğini bana söylemezsin? Haberin vardı, değil mi?"

“Yoktu,” dedi yaşlı adam yine hırkasının cebini çekiştirerek.

“Belki unutmuştur.” Bize döndü ve alçak sesle ekledi. “Dedem erken bunama belirtileri gösteriyor. Bazen gayet iyi ama başka zamanlar kafası gerçekten karışıyor. Fakat Bayan Story’yle arkadaşdır ve eskiden ailenin doktoruydu, yani ebeveynlerinizi yakından tanırdı. Bu arada ben Hazel Baxter-Clement. Dedem de Doktor Fred Baxter.”

Bu adı hemen tanıdım. “Elbette! Annem onun ev vizitesine çıkan doktorların yaşayan son temsilcisi olması gerektiğini söyler dururdu.”

Hazel sırtıttı. “Doğrusunu söylemek gerekirse ev ziyaretleri *sizin* ailenize mahsustu.”

“Babam da öyle söyler,” dedi Aubrey. “Ayrıca dizini sakatladıktan sonra lisede onu lakros oynamaya geri döndürenin deden olduğundan da bahseder.”

Bir hatırayla aramıza katılıp katılmayacağını görmek için hep beraber Jonah’a baktık ama her zamanki kabalığıyla telefonuna bakıyordu. Ardından telefonunun ekranını Aubrey’yle bana döndürdü. “Yelp’in dediğine göre taksi bulmak için Hurley Sokağı’na gitmeliymişiz.”

“Hurley şu köşenin ardında,” dedi Hazel solumuza işaret ederek. Tam el bagajımın sapını kavramıştım ki ekledi, “Hey, henüz tanıştığımız göz önünde bulundurulduğunda söyleyeceğim şey biraz garip ya da alakasız kaçabilir ama geçtiğimiz sömestr ailenizi konu alan bir okul projesi hazırlamıştım. Boston Üniversitesi’nde tarih okuyorum ve bağımsız çalışmam, vârisleri bilgi çağında çeşitli başarılarla imza atan erken dönem kolonicileri hakkında. Profesörüm projemin taslağını çok beğendi ve gelecek sonbaharda konuyu daha derinlemesine incelememi istiyor. Acaba sizinle röportaj yapabilir miyim?” Hiçbirimizden çabucak bir yanıt gelmeyince sıranışıkça gülümsedi. “Kolay sorular soracağımıza söz veririm.”

“Şey.” Hazel’in dik bakışlarından kaçınmak için güneş gözlü-

ğümü tekrar taktım. Story ailesine mensupsanız en kolay sorular bile tuzaklı olurdu. “Bir süre epey meşgul olacağız.”

“Anlıyorum. Müsait olduğunuzda arayabilmeniz için size numaramı verebilir miyim? Eğer isterseniz adada nasıl eğleneceğinizi sormak için de arayabilirsiniz. Size adayı gezdirmekten memnuniyet duyarım.” Telefonu hâlâ elinde olan Jonah’a baktı ve bir çırpıda numarasını söyledi. Jonah kızın telefonunu kaydetti mi yoksa sadece numara mı yaptı anlayamadım.

“İlk gününüzün tadını çıkarın,” dedi Hazel. “Hadi, dede. Gidip biraz dondurma alalım.”

Biz konuşurken Doktor Baxter sessizce torununun koluna yaslanıyordu fakat görünüşe bakılırsa Hazel’in sesi onu daldığı rüyadan uyandırmıştı. Yine bana odaklandı. Kaşlarını çattığından dudaklarının köşeleri yukarı kıvrılmıştı. “Buraya adımını bile atmamalıydın, Allison.”

Hazel dilini şaklattı. “Dede, o Allison değil. Yine aklın karıştı.” Bize gülümseyip el salladıktan sonra dedesini arkamızdaki kafeye doğru yönlendirdi. “Görüşürüz.”

Onlar kafede gözden kaybolana dek Aubrey arkalarından baktı. “Bu garipti,” dedi. Ardından sırt çantasını omzuna attı, valizinin sapını kavradı ve Hurley Sokağı’na doğru yürümeye başladı. Duraksayarak valizlerime baktım. Ta ki Jonah derin bir iç çekip iki büyük bavulu yüklenene dek.

Valizlerimi parke taşlarının üstünde peşi sıra sürüklerken, “Geri kalanıyla başa çıkabilir misin, prenses?” diye sordu omzunun üstünden.

“Evet,” diye mırıldandım kabaca. Beni prenseslikle yaftalamasa ona teşekkür ederdim.

“Vay canına,” dedi Jonah taksici arabayı durdurduğunda.

Martı Yuvası Tatil Köyü feribot iskelesinin tam aksi istikametine, adanın diğer ucundaydı. Zaten öyle olmasaydı onu hayatta gözden kaçırmazdık. Mimari açıdan Viktorya dönemi konaklarıyla denize nazır, modern ve lüks otellerin kesişimiydi; üstelik bu

birliktelik sandığınızdan çok daha iyi iş yapıyordu. Dört katlı yapısı ve kim bilir kaç odasıyla şimdiye dek gördüğümüz binaların en yükseğiydi. Bembeyazdı, çiçeğe durmuş renk cümbüşü çalılara kusursuz şekiller verilmişti ve çimenler akıl almayacak kadar yeşildi. Garaj yolu bile pürüzsüz ve yeni asfaltlanmış gibiydi.

“İyi tatiller,” dedi taksici bagajdaki valizlere el atmak için arabadan inerken. “Uzun bir tatil olacak galiba?”

Yedi dolarlık yolculuğumuz için ona on dolarlık bir banknot uzattım. “Öyle de denebilir.”

Bu esnada Aubrey cep telefonuna danışıyordu. “Edward Franklin’in ofisinden kayıt paketlerimizi almamız gerekiyor,” diye bildirdi. “Birinci kat, lobinin yanı.”

“Bu döküntüleri burada bırakalım,” dedi Jonah valizleri ve el bagajlarını bir kenara yığarken. Suratındaki kararsız ifadeyi görünce gözlerini devirdi. “Ah, hadi ama. Buradaki odaların geceliği sekiz yüz dolardan başlıyor. Kimse senin ıvır zıvırını çalmaz.”

“Kapa çeneni,” diye homurdandım, Ardından dizüstü bilgisayarımın çantasını kapıp Jonah’ı kıl payı ıskalayarak giriş kapısına doğru seğirttim. Jonah ağzını her açtığında kendimi yaz boyunca burada kalmayı kabul etmekle hata yapıp yapmadığımı düşünürken buluyordum.

Geniş, havadar lobideki güleç bir karşılama görevlisi bizi Edward Franklin’in ofisine yönlendirdi. Asansörleri geçip yumuşacık bir halıyla döşenmiş dar bir koridora girdik. Gülümseyen konukların arasında anneannemi veya annemi seçebilme umuduyla duvarlardaki çerçeveli fotoğraflara bakmakla öylesine meşguldüm ki aniden duruverdiğinde az kalsın Aubrey’ye arkasından çarpacaktım. “Merhaba?” diye seslendi bir kapıyı tıklatarak. “Oryantasyon paketini buradan mı alacağız?”

“Evet,” dedi şen şakrak bir ses. “İçeri gelin, içeri gelin.”

Geniş, ceviz bir masanın hükmettiği küçük bir ofise girdik. Masanın arkasında gelişigüzel istiflenmiş klasörler tarafından etrafı kuşatılmış, gülümseyen bir adam oturuyordu. Draco Malfoy’unkiler gibi beyaza çalan sarı saçları yana yatırılmıştı ve

üzerinde kırışık beyaz bir gömlekle parlak mavi balık desenli bir kravat vardı. “Merhaba. Dağınıklığın kusuruna bakmayın,” dedi. “Şu anda biraz dağılmış hâldeyiz.”

“Siz Edward olmalısınız,” dedim.

Edward’ın ofisinde oturduğu göz önünde bulundurulduğunda bu mantıklı bir tahmindir. Fakat Dost Canlısı Draco kafasını iki yana salladı. “Değilim. Ben Carson Fine, Martı Yuvası Tatil Köyü’nün konuk ağırlama müdürüyüm. Edward’ın yerine birini bulana dek iki işe birden bakıyorum.”

“Edward’ın yerine mi?” dedim kaşlarımı çatarak. “Burada değil mi?”

“İki gün önce ayrıldı,” dedi Carson. “Biraz anı bir gidiş oldu ama endişelenmeyin. Yaz istihdam programı onsuz devam ediyor. Yalnızca isimlerinize ihtiyacım var.”

“Milly Story-Takahashi, Aubrey Story ve Jonah Story,” dedim.

Carson’ın eli klavyenin üstünde duraksadı. “Gerçekten mi? Tatil köyünün sahibiyle aynı soyadını taşıdığınızdan haberiniz var mıydı? Ne tesadüf! Şimdiye dek buraya başka bir Story’nin ayak bastığını hiç sanmıyorum. Derken üçünüz birden geldiniz.” Mavi gözlerinin etrafı kırıştı. “Akraba olmamanız ne yazık, değil mi?”

Biz Aubrey’yle şaşkın şaşkın bakışırken Jonah boğazını temizledi. Bu herif kim olduğumuzu nasıl bilmezdi? Yaz istihdam programı diye bir şey olmasa bile bu adadaki insanların dillerine dolayacağı türden bir meseleye benziyordu. “Zaten akrabayız,” dedim. “Biz onun torunlarıyız.”

Carson, “Tabii tabii, keşke öyle olsaydı,” diyerek kıkırdadı. Ne var ki hiçbirimiz gülümsemesine karşılık vermeyince suratındaki ifade silindi. “Bir dakika. Siz ciddi misiniz?”

“Edward size söylemedi mi?” diye sordum. “Nisan ayından beri onunla iletişim hâlindeyiz.” Sırf kendimi kanıtlamak için ani bir arzu duyduğumdan karşılıklı yazışmalarımızla dolu dosyayı bilgisayar çantamdan çekip çıkardım. “Eğer görmek isterseniz hepsi burada.”

Carson dosyayı aldı fakat içindekilere doğru düzgün göz gezdirmeden gerisin geriye uzattı. "Tek kelime bile etmedi. Buna inanamıyorum! Ah, Edward, seni su katılmamış beceriksiz. Çoktan istifa etmiş olmasaydın seni bir güzel kovardım. Not bırakıp bırakmadığına bakayım." Biz huzursuz bir sessizlik içinde dikilirken hıncını klavyenin tuşlarından çıkardı. Derken ifadesi aydınlandı. "Tamam, geçmiş yazışmalarınızı görmüyorum ama iyi haber şu ki büyükanneniz şu anda tatil köyünde. Yaza Merhaba Balosu için yenilemeyi henüz bitirdiğimiz balo salonunu denetim geldi. Yani birkaç dakika burada bekleyebilirsiniz gidip onu getirebilirim."

Aubrey'nin gözleri panikten belerdi. "Ne? Şimdi mi?"

Carson bir konuk ağırlama felaketini düzeltmeye kararlı birinin enerjisiyle ayağa fırladı. "Bugünün işini yarına bırakmamak gerek. Hemen dönerim!" Üçümüzü masasının etrafında öylece dikilirken bırakarak koridora fırladı.

Aniden nemlenen avuçlarımı elbiseimin eteğine sildim. Anneannemle tanışmaya hazır olduğumu sanmıştım ama artık an meselesiydi ve onunla tanışmaya hazır falan değildim. Beynim durdu ve dışarıdaki bir hoparlörden yükselen belli belirsiz asansör müziği dışında oda sessizliğe gömüldü. Birkaç saniye sonra kulağıma tanıdık bir nota çalındı, az kalsın yüksek sesle gülecektim. Toto'dan "Africa" çalıyordu ve bu annemin gençliğinde en sevdiği şarkıydı. Düzinelerce kez izlediğim yegâne aile videosunda o ve dayılarım çocukluklarında sahilde "Africa"yı söylüyordu.

Carson'ın coşkulu sesinin eşlik ettiği ayak sesleri gitgide yaklaşırken şarkı duruma uygun bir fon müziğine dönüştü. "Sizi buradan ayrılmadan yakaladığımıza çok sevindim, Bayan Story!"

Aubrey'nin yutkundüğünü duydum ve – işte, karşımızdaydı. Hayatımda ilk defa karşımda dikiliyordu. Münzevi, antika, esrarengiz Mildred Story.

Anneannem.

Onu parça parça süzdüm: Önce mücevherlerine baktım. On-

ları nasıl gözden kaçırabilirdim ki? Mildred siyah renkli, jilet gibi takım elbisesinin yanında ıslıl ıslıl parlayan iki sıra gözalıcı, gri inci ve kolyesiyle uyumlu bir çift sallantılı küpe takmıştı. Topuklu ayakkabılarının ökçeleri yetmişlerinde bir kadın için şaşırtıcı derecede yüksekti ve kombinini kafasına kondurduğu küçük, fileli bir şapkaıyla tamamlamıştı. Yaşlı bir devlet adamının cenezesine gider gibi giyinmişti. Önüne zarif bir altın toka iliştirilmiş olan el çantası ıslıtlı, siyah timsah derisindendi. New York'ta yeterince sahte Birkin gördüğümden yirmi bin dolarlık gerçeğini şıp diye tanıdım.

Mildred'in çıkıklığıyla meşhur elmacıkkemikleri yaşı ilerledikçe yumuşamıştı fakat hâlâ eski fotoğraflarında gördüğüm hâli kadar bakımlıydı. Ne var ki en gözalıcı yanı saçlarıydı. Ensesinden topuz yapılmıştı ve öylesine kar gibi, öyle beyazdı ki doğal saç rengi olduğuna inanamadım.

Bakışları, babalarına neredeyse hiç benzemeyen Aubrey'yle Jonah arasında gidip geldikten sonra bir parçacık aşinalıkla bana odaklandı. "Demek doğruymuş," dedi alçak, gırtlaksı bir sesle. "Hakikaten buradasınız."

Dizlerimi bükerek onu selamlamak için duyduğum saçma sapan isteği bastırmak zorunda kaldım. "Bizi davet ettiğin için teşekkür ederiz."

Mildred derin bir nefes alarak kaşlarını çatı. "Sizi davet ettiğim için," diye tekrarladı. Birbirimize bön bön baktığımızı fark eden Carson gergince boğazını temizledi ve büyükannemizin suratı pürüzsüz, ifadesiz bir maskeye dönüştü. "Tabii," dedi Birkin'ini bir elinden diğerine alarak. "Yol yorgunu olmalısınız. Carson, lütfen onları odalarına götür. Asistanım sohbet edebilmemiz için daha uygun bir vakit ayarlamak üzere size ulaşır."

Omzunun üzerinden gördüğümüz Carson perperişan oldu. "Elbette, tabii ki," dedi. "Çok özür dilerim. İlk iş onları oraya götürmeliydim."

"Lütfen kendini üzme," dedi Mildred serinkanlılıkla. "Hiç sorun değil."

Fakat beni kandıramazdı. Mildred kendini toparlamadan saniyeler önce karmakarışık düşüncelerimden biri mutlak, delici bir netlikle diğerlerinin arasından sıyrılmıştı.

Anneannemin buraya geleceğimize dair en ufak bir fikri yoktu.

ALLISON, YAŞ 18

.....

HAZİRAN 1996

Feribot Martı Yuvası Adası'nın diğer tarafından yaklaştığından Yabansümbülü Konağı'nın terasında oturan Allison'ın tek görebildiği mavi gökyüzüyle kaynaşan çarşaf gibi sulardı. Ne var ki evdeki keşmekeş tek bir şeye delalet olabilirdi: Yaz mevsimi başlamak üzereydi ve abileri yakında evde olacaktı.

Anneleri Adam'la Anders'ın dönüşü şerefine bir parti vermek istemişti ama onun için yapılması gereken sürüyle iş olduğunu anlayınca daha planlamaya bile başlamadan bunalmıştı. Böylelikle Theresa, yani asistanı Allison'ın babasının altı ay önceki vefatından beri büründüğü sessiz ve becerikli kurtarıcı kisvesini takınarak işe el atmıştı. Şimdi küçük bir insan ordusu akşamki partinin hazırlıklarını yapıyordu: Tüm ağaçlara peri ışıkları asıyor, canlı müzik yapacak grup için geçici bir sahne inşa ediyor ve konukların ıstakoza, midyeye ve Martı Yuvası Adası'nın spesiyali olan Rus usulü bıldırcın yumurtasına doyacağı çimenlik boyunca beyaz çadırlar kuruyorlardı. Allison aşağıdaki plajı görmese de başka bir ekibin orayı pek çok Amerikan şehrinin Dört Temmuz kutlamalarını gölgede bırakacak türden bir havai fişek gösterisine hazırladığını biliyordu.

“Üniversiteden döndüğümüzde sence biz de böyle karşılaşır mıyız?”

Allison’ın küçük erkek kardeşi Archer sırtarak ablasının yanındaki şezlonga uzandı. Bacakları şezlongun ucundan hantalca sallanıyordu; on yedi yaşındaki Archer ergenliğe geç girmiş ve Adam’ın bir seksen beşlik boyuna ancak kısa süre önce ulaşmıştı. Hâliyle aniden uzayıveren elini kolunu nereye koyacağını bilmiyordu.

“Bilmem ki. Gerçi hanımannemin geçen yaz Adam için verdiği partiye hiç benzemiyor,” dedi Allison. En büyük abileri iki yıl önce Harvard’a başlamış ve geçtiğimiz güz döneminde de küçük abileri Anders ona katılmıştı. Allison eylül ayında New York Üniversitesi’ne giderek aile geleneğini bozacaktı. “Sanırım bu sene her şey farklı olduğundan böyle yapıyor.”

“Biliyorum.” Archer geniş omuzlarını kamburlaştırınca Allison’ın gözüne aniden çok daha ufak tefek ve genç göründü. “Evin tıka basa dolu olmasına rağmen insana... bomboş gelmesi ne garip, değil mi?”

Allison’ın boğazı düğümlendi. “Beybabamın yokluğunda her zamanki Story ailesi partilerinden olmayacak gibi geliyor bana,” dedi ve Archer kederle gülümsedi.

“Özellikle de ana yemek olarak midye verecekleri düşünüldüğünde. Tanrım, onlardan nefret ederdi.” Archer sesini kalınlaştırırken Allison babasını taklit eden kardeşine katıldı: “Deniz sümüğü.” Hüznü birer kahkaha patlattılar. Ardından Archer, “Aslında haksız sayılmazdı. O şeylere tereyağını, kremayı ya da tuzu boca etsen de iğrenç tatları değişmiyor,” diye ekledi.

Allison babaları öldüğünden beri sıklıkla o muhteşem varlığının geride bıraktığı boşluğun doldurulamaz olduğunu hissediyordu. Bu acısını hayatı boyunca çekeceği türden bir kayıptı. Fakat nadiren de olsa –genellikle Archer’la böyle suskunlaştıkları anlarda– gelecekte bir gün anılarının acılığını kaybedip tatlılaşacağını hayal ederdi. Bir yanı eski günleri yâd edip durmak istiyordu ama son birkaç ayda matemden ancak o kadar uzağa

kaçabileceğini öğrenmişti. Annesinin büyük gecesinden önce gardını düşürürse kendisinden beklenen şen şakrak çehreyi takınmakta zorlanacağını biliyordu.

Archer da aynı şeyi düşünür gibiydi. Şezlongunda iyice arkasına yaslandı, ellerini kafasının arkasında kavuşturdu ve ayak ayak üstüne attı. Bu yeni pozisyon konunun aniden değişeceğine işaretledi. “Birden ona kadar puan verecek olsan,” dedi, “sence Harvard, Anders’ı daha ne kadar çekilmez hâle getirmiştir?”

“Yirmi,” dedi Allison ve gülüştüler.

“Olabilir. Gerçi Adam’ı görmek harika olacak,” dedi Archer. En büyük abilerine âdeta tapardı. Ne var ki Allison onunla aynı fikirde değildi, yine de abisinin eve döneceği düşüncesi onu mutlu ediyordu. Şu dünyada annelerini Adam kadar güldüren tek bir kişi yoktu. “Yola çıkmadan önce onunla konuştum ve Rob Valentine’in önümüzdeki cumartesi vereceği partiye gidebileceğimizi söyledi. Şimdi tek yapmamız gereken Anders’ı ikna etmek.”

“Sizinle geleceğimi hiç söylemedim,” diye hatırlattı Allison ona. Story ailesinin tüm çocukları on iki yaşlarından beri Boston’ın dışındaki yatılı okullarda okumuştı ve yalnızca Archer, Martı Yuvası Ortaokulu’nda kurduğu arkadaşlıkları devam ettirip geliştirmeyi başarmıştı. Son birkaç yıldır tüm okul tatillerini o veya bu partide ona eşlik etmeleri için kardeşlerini ikna etmeye çalışarak geçirmişti. Hiçbiri adaya onun kadar ayak uyduramıyordu.

“Hadi ama, eğlenceli olacak,” diye diretti Archer.

Allison gözlerini devirdi. “Kayla-Matt fiyaskosundan hiç ders almadın mı?”

“O dediğin çok eskilerde kaldı,” dedi Archer.

“Anders için değil.” Allison aniden doğrularak başını yana yatırdı. “Hanımannem bana mı sesleniyor?”

Archer, “Hiç sanmıyorum...” dese de belli belirsiz ama net bir “Allison!” nidasının evin içinden onlara doğru süzüldüğünü duyunca durakladı. “Yanıldığımı kabul ediyorum. Süperpersonik kulakların yine iş başında.”

Allison ayağa kalkıp terası boylu boyunca arşınladı ve annesi terasa çıkılan küçük salona adımını atarken sürgülü cam kapıyı açtı. "Ah, Allison, Tanrı'ya şükürler olsun ki buradasın."

Annesi daracık midi elbisesi, gümüş rengi sandaletleri ve sarı elmaslarla bezeli mücevherleriyle çoktan akşama hazırdu. Koyu renkli saçlarını ensesinde gevşekçe topuz yapmış, yerlerine özenle karar vererek orasından burasından çıkardığı birkaç saç tutamı suratının keskin hatlarını yumuşatmıştı. Dudaklarına artık imzası hâline gelmiş kırmızı rujunu sürmüştü ve buğulu göz makyajı her zamanki gibi kusursuzdu. Öyle ki uzaktan bakıldığında çehresindeki gerginliği fark etmek imkânsızdı. Mildred Story'nin tabiatında evsahibeliği yoktu; dost meclislerinde kendini bildi bileli kocasının girişkenliğine bel bağlardı. "Çadırların oraya gidip çiçekler hakkındaki düşüncelerini benimle paylaşır mısın?" diye sordu. "Theresa çiçekleri Hurley Sokağı'ndaki şu yeni yerden sipariş etmiş – Brewer Çiçekçilik miydi, neydi? Öyle bir şey. Şimdiye dek onlardan hiç çiçek almamıştık ve Theresa'nın onları sırf Matt artık orada çalışıyor diye seçtiğinden endişeleniyorum. Az evvel aranjmanlara şöyle bir baktım da gözüme biraz dengesiz göründüler."

"Dengesiz mi?" diye sordu Allison.

"Biraz fazla kala zambağı kullanmışlar," dedi annesi. Kaşlarını çatarak eğip büküttüğü ellerine baktı. Bu da yeni edindiği kaygılardan biriydi; annesi kısa süre önce suratı yaşını belli etmezken ellerinin artık ellilerinde bir kadın olduğu gerçeğini ele verdiği kanaat getirmişti. Allison annesini yatıştırmak için hafifçe sıkıttığı ellerini nazikçe birbirinden ayırdı.

"Güzel olduklarından eminim. Yine de bir bakarım," dedi Allison küçük salona adım atıp kapıyı arkasından kapatırken.

Hayatta olsaydı babasının ne diyeceğini adı gibi biliyordu: "Şimdiki görevin, Allison, gerçek düşüncelerin ne olursa olsun anneni her vazoda tamı tamına doğru miktarda kala zambağı olduğuna ikna etmek." İşte, bunu yapabiliirdi.

Konağın cilalı parkelerini ve mermer döşemelerini çıplak

ayakla arşınlayıp kapının önüne bıraktığı sandaletlerini ayağına geçirmek için evin yan girişine yöneldi. Dışarı adım attığında terastayken duyduğundan daha büyük bir patırtıyla karşılaştı; insan sesleri hafif inşaat gürültülerine ve sahnede ses provası yapan grubun gitar tıngırtılarına karışıyordu. Yabansümbülü Konağı'nın yan tarafına kümelenmiş sarmaşıklardan süzülen buram buram hanımeli kokusu her yerdeydi. Allison köşeyi dönerken az kalsın yan yana dikilmiş, önlerindeki beyaz çadır denizini inceleyen iki kişiye çarpacaktı.

"Merhaba Allison." Annesinin avukatı Donald Camden düşmesin diye bir elini ona uzattı. "Nereye koşuyorsun böyle?"

"Ah, şey..." Allison annesinin asistanı Theresa Ryan'ın avukatın yanında dikildiğini görünce dilini tuttu. Ne de olsa Theresa'nın akrabasına iltimas geçmek için vasatın altında bir çiçekçi seçmediğinden emin olmak amacıyla orada bulunduğunu söyleyemezdi. "Sadece etrafa bakmak istedim."

Theresa sıcacık bir gülümseme takındı. O da duldu fakat Mildred'in aksine Theresa yaşını belli etmekten korkmuyordu. Kır saçlı ve tombulcaydı, dahası katıldığı her etkinlikte sade elbiseler ve rahat ayakkabılar giymesıyla ünlüydü. "Düşüncelerini benimle de paylaş," dedi Theresa sanki bir entrika çeviriyorlarmış gibi tek elini Allison'ın koluna koyup sesini alçaltarak. "Aramızda kalsın ama annenin standartları biraz ürkütücü."

"Sen onu bir de bana sor," dedi Allison gülerek. Ayakaltında dolaşmak için artık bir bahanesi olduğundan rahatlamıştı.

Allison insanlar onu tanıdıklarında açılan hürmet patikasında yürüyerek çimenliği arşınlarken sırtının ve omuzlarının dikleştiğini hissetti. Annesiyle babasının verdiği partilerde genellikle pek göze batmamayı denerdi ama bu akşam farklı olacaktı. Annesinin utangaç bir ergene değil, onun yerine evsahibeliği yapacak birine ihtiyacı vardı.

Allison en yakınındaki çadıra girdiğinde şöyle bir durup Theresa'nın yeteneğini takdir etti. Her şey çok güzeldi: bembeyaz masa örtüleri, arkalarından tiril tiril beyaz fiyonklarla bağlanmış

münderli sandalyeler, gözalıcı çatal bıçak takımları, ışıltılı kristaller ve evet, çiçekler. Sarı güller, misket limonu rengi orkideler, Allison'ın ne olduğunu çıkaramadığı tüylü bir sukulent ve kırmızımsı mor renkleriyle insanın aklını başından alan kala zambakları masaların ortasındaki pırıl pırıl beyaz vazolarda duruyordu.

Allison daha mükemmelini hayal bile edemezdi.

"Onayını aldık mı, Allie?" diye sordu arkasından gelen bir ses.

Allison arkasına dönünce Theresa'nın oğlu Matt'le karşılaştı. Delikanlının üstünde bir Brewer Çiçekçilik tişörtü vardı ve Allison'ın kendisi için hayal ettiği, özenle kurgulanmış ağırbaşlı duruş silinip gitti. "Kimse bana bu şekilde hitap etmez," deyiverdi pat diye.

"Çok yazık," dedi Matt. "Sana yakışıyor. Belki başkaları tarafından da rağbet görür." Allison'ın âdeta dili tutulmuştu. Derken Matt, "Cidden, her şey yolunda mı? Annem parti yüzünden kafayı yedi. Eğer elli aranjmanı geri götürmek zorunda kalırsam kalp krizi geçirebilir," diye ekledi.

"Çok güzeller," dedi Allison ve Matt kaşlarında biriken hayali ter damlacıklarını elinin tersiyle sildi.

"Bunu duyunca sevinçten havalara uçacak."

Allison gülümsememek için dudağını ısırды. Matt hoş ve çekici bir tipti ama Theresa'nın oğlu olmasına rağmen şu anda Story kardeşleri arasında istenmeyen kişiydi. Geçtiğimiz Noel'e kadar hepsiyle arkadaş sayılırdı ama sonra Anders'ın Martı Yuvası Adası'nda bıraktığı ve kâh ayrılıp kâh barıştığı kız arkadaşı Kayla Dugas'la takılmıştı. Matt'le Kayla'nın ilişkisi iki ay bile sürmediyse de Anders'ın Matt'i can düşmanı bellemesine yetmişti. Öyle ki Allison'ın ona "Matt Ryan dallaması" dışında bir hitapla seslenildiğini duymasının üstünden epey zaman geçmişti.

"Anders yakında burada olacak," derken buldu kendini ve Matt'in suratındaki gülümseme silindi.

"Tüyo için teşekkürler," dedi. "O hâlde tabanları yağlasam iyi olur." Etrafındaki ışıltılı süslemelere baktı ve "Sonuçta davetli falan değilim," diye ekledi.

“Hayır, değilsin... Ben...” Tanrım. Allison’ın niyeti Matt’i oradan kovmak değildi. Anders’in namına ona kızgın olmalıydı ama Anders Story, Kayla’nın erkek arkadaşı olmak için, şu hayatta önüne altın tepside sunulmamış şeyleri elde etmek için çabaladığı kadar çabalamıştı. Yani doğru düzgün kılıcı bile kıpırdatmamıştı. Matt ise... Matt’ti.

Matt ona çarpık bir gülümsemeyle baktı. “Hey, sakın üzülme. Zaten buradaki işim bitti. Tabii çiçekleri gerçekten beğendiysen.” Ardından Allison’a doğru bir adım attı ve rengi solmuş tişörtüyle spor şortunu süzerken mavi gözlerinin etrafında kırışıklıklar belirdi. “Gece bunları mı giyeceksin? Beğendim. Tam MYA rahatlığında.”

Allison, Matt’in şaka yaptığını biliyordu ama yine de dilini tutamayıp, “Annem bin kere ölür de yine de beni öldürmek için dirilip geri gelir,” dedi.

Matt ona biraz daha yaklaştı. “Peki haftaya benimle bir kahve içsen? Yine öldürür mü?”

Bir dakika. Matt Ryan ona çıkma mı teklif ediyordu? Allison ona yanıt vermek için ağzını açtı –gerçi ne diyeceğine dair en ufak bir fikri yoktu– ama çadırın girişinde tanıdık bir suratın belirmesiyle ağzını kapatmak zorunda kaldı. Yakışıklı, sabırsız ve azıcık da ukala biri. *Adam*. En büyük abisi Boston’dan dönmüştü. Bu da Anders’in hemen arkasında olduğu anlamına geliyordu. Hâl böyle olunca Allison omuzlarını tekrar dikleştirdi, Matt’e önceden prova edilmiş Story gülümsemesiyle baktı ve “Sorun etmeyeceğinden eminim. Bir ara ayarlayalım. Fakat şimdi gitmeliyim. Lütfen kusuruma bakma,” dedi.

Abraham Story artık hayatta olmayabilirdi ama Allison hoşlandığı çocukla kardeşleri arasında kalakaldığını öğrenmesi hâlinde babasının ne diyeceğini adı gibi biliyordu.

Aile daima her şeyden önce gelir.

“Çocuklar! Dönmüşsünüz!” diye bağırdı Allison abilerini karşılamak için kollarını ardına kadar açarak.

BÖLÜM BEŞ

AUBREY

“Nasıl görünüyorum?” diye sordu Milly elini beline koyup gardırobunun önünde hafifçe dönerek. Uzun, koyu renkli saçlarını salmış, paçaları ayak bileklerinin biraz yukarısında biten beyaz kotunun üstüne pembe ve gümüş çiçekli, dökümlü, askılı bir bluz giymişti.

“Muhteşem,” dedim dürüstçe.

Kuzenimin hazırlanmasını beklerken elimi tek kişilik yatağıma serili eski püskü, yeşil battaniyenin üstünde gezdirdim. Mevsimlik çalışanların odaları lükslükte tatil köyünün yanına bile yaklaşamazdı. İki yatak, aynalı birer şifonyer ve ahşap sandalyeli iki çalışma masasıyla dekore edilmiş küçük, çıplak bir odayı Milly’yle paylaşıyorduk. Banyolar koridorun sonundaydı ve eğer büyük ekranda televizyon izlemek ya da minderli bir şeye oturmak istersek ortak salona gitmek zorundaydık. Masalarımızın arasındaki boşluk Milly’nin daracık gardırobuna asla sığdıramayacağı valizleri tarafından işgal edilmişti. Gerçi tüm kıyafetleri şu anda giydiği gibiyse onları yanında getirdiği için onu suçlayamazdım. “Bluzuna bayıldım,” dedim.

“Teşekkürler. Baba bunu senin *gamaguchin*le birlikte Japon-

ya'dan getirdi," dedi Milly zaten ıslıl ıslıl parlayan saçlarını özenle tararken.

"Çok ince bir davranıştı," dedim. Odamıza girip bavullarımızı açmaya başladığımızda Milly elime Baba dediği babaannesinin gönderdiği bir hediye tutuşturmuştu. Bu mavi dalga desenli, güzel, küçük bir bozuk para cüzdanıydı. Milly'nin dediğine göre babaannesinin bu deseni seçmesinin nedeni yüzmeyi sevdiğimi biliyor olmasıydı. Bu boğazımın düğümlenmesine neden oldu. Anneannemle dedem ölmüştü, hâliyle babaannem yaşayan tek büyük ebeveynimdi. Fakat yine de kan bağım bile olmayan bir kadın bana ondan yüz kat daha düşünceli yaklaşmıştı.

Carson Fine'ın ofisindeki garip ve can sıkıcı tanışmamızın üzerinden dört gün geçmişti. O gün Milly'yle yurttaki odamıza girer girmez kuzenim babaannemin geleceğimizden haberdar olmadığı konusunda belirtti. "Suratını görmedin mi?" diye sordu. "Bizi görünce şok oldu."

"Şey, evet," dedim. "Hazırlıksız yakalandı. İlk karşılaşmamız için aklında daha resmî bir şey olduğundan eminim. Fakat geleceğimizden elbette haberi vardı, Milly. Bizi o davet etti."

Milly burun kıvrırdı. "*Biri* bizi davet etti. O olduğundan artık eskisi kadar emin değilim."

"Bu çok mantıksız," diye yanıtladım ve ciddiydim. O gün Milly'nin durumu abarttığına kanaat getirmiştım. Ama o günden beri babaannemden yalnızca bir kere haber aldık – bize iş yüzünden Boston'a çağırıldığını bildiren kısa, mesafeli bir not bırakmıştı. *Döndükten sonra sizinle irtibat kuracağım*, yazmıştı.

Hâlâ Milly'nin aşırı tepki gösterdiğini düşünüyordum ama... evet, garipti. Kim torunlarını hayatında ilk defa evine davet eder ve ardından çekip giderdi ki?

Milly meydan okuyan gözlerle aynaya bakarken tıraşının hareketleri saldırganlaştı. "Keşke Baba bize üzerinde 'Diğer Büyükanne Herkesi Eken Bir Sürtük' yazan tişörtler alsaydı ama tabii kendisi bir kâhin değil."

Kıs kıs gülmeden edemedim ki bu kendimi suçlu hissetmeme

neden oldu, o yüzden konuyu değiştiriverdim. "Sence babaannem o makaleyi görmüş müdür?" dedim. Pazar günü *Martı Yuvası Postası*'nda STORY AİLESİNİN HAYATINDA YENİ PERDE: TORUNLAR MARTI YUVASINA DÖNDÜ başlıklı bir haber yayınlanmıştı. Onlara tüyoyu verenin kim olduğundan emin değildik. Milly ispiyoncunun feribot iskelesinde tanıştığımız Hazel adındaki şu kız olduğunu düşünüyordu ama ben Carson Fine olduğu kanısındaydım. Geldiğimizden beri bize adanın asilzadeleri gibi davranıyor, tatil köyüne ait Jeep'i kullanmamıza izin vermek gibi ayrıcalıklar tanıyor ve bizi en iyi vardiyalara yazıyordu. Ben sabahın altısında açılan bir havuzun cankurtarıyıldım ama şimdiye dek oraya ondan önce gitmek zorunda kaldığım olmamıştı. Jonah ve Milly tatil köyündeki restoranların ikisinde çalışıyordu ve adaya ayak bastığımızdan beri Jonah'la pek konuşmamış olsam da Milly'nin günde üç saatten fazla çalışmadığını adım gibi biliyordum.

Milly burnundan güldü. "*Birinin gördüğünden eminiz.*"

Önceki gün akşamüstü saatlerinde posta kutularımızda krem rengi zarflar peyda olmuştu. Yine babaannemden olduklarını düşünsem de içlerinden çıkan not bambaşka bir şeydi:

Kime: Aubrey Story, Jonah Story ve Milly Story-Takahashi

Avukat Donald S. Camden 30 Haziran, Çarşamba günü saat 13:00'da sizlerle öğle yemeğinde görüşmekten memnuniyet duyar.

L'Etoile Restoran

Lütfen cevaplarınızı Melinda Cartwright'a iletiniz

mcartwright@camdenveortaklari.com

"Aman Tanrım," demişti Milly mektubu okuduğumuzda. "Donald Camden. Bizi adadan postalayacak, öyle değil mi? Tıpkı ebeveynlerimize yaptığı gibi." Sonra da sesini bir oktav alçaltmıştı. "*Ne yaptığınızı biliyorsunuz.*"

"Bize bunu yapamaz," diyerek ona zayıfça karşı çıktım ama

dürüst olmak gerekirse bazı tereddütlerim vardı. Büyükanmemden haber almadan geçirdiğimiz süre uzadıkça eskisi kadar kendimden emin olamıyordum. Neyse ki yakında öğrenecektik. Saat on ikiyi kırk beş geçiyordu ve Donald Camden'ın bizi almaya gönderdiği arabanın eli kulağında olmalıydı.

Milly küpesinin diğer tekini de taktı. "Daha neşeli şeylerden bahsedelim. Erkek arkadaşın nasıl? Şimdiden hasretinden iğne ipliğe döndü mü?"

İçgüdüsel olarak telefonumu cebimden çıkardım. Geçtiğimiz cuma günü uçağım Portland'dan havalandıktan hemen önce Thomas dalgalı bir deniz GIF'iyle birlikte *İyi tatiller!* mesajı göndermişti. Tuhaftı ama... her şeyin sonuna gelmiştik sanki. Onu gelişmelerden sürekli haberdar etmeme ve birkaç sesli mesaj bırakmama rağmen o günden beri ondan haber almamıştım. Arada saat farkı olduğunu ve yaz tatili için girdiği işte telefonuna bakmadığını biliyordum ama yine de... "Thomas pek öyle hasret çekecek türden biri değildir," dedim.

Kuzenim özel hayatım hakkında sorular yağdırmaya başlamanın avantajlarını ve dezavantajlarını tartarcasına aynasındaki yansımama çabucak bir bakış attı ve ardından dudak parlatıcısını aldı. "O hâlde şu... Istakoz programında istediğin kişiyle flört etme hakkına sahipsin," dedi sözcüğü telaffuz etmekte zorlanarak.

"İspinoz," diye düzelttim. Martı Yuvası Tatil Köyü'nde yaz istihdam programına katılan bizim gibi liselilere böyle deniyordu. Kaldığımız yurt diğer çalışanlarınkinden ayrıydı, danışmanlarımız vardı ve takım ruhunu pekiştirecek fazladan etkinliklere katılıyorduk – buradaki ilk gecemizde sahilde, ateş başında bir partiye, dün de bir voleybol turnuvasına katılmıştık. Hatta öğle yemeğine gitmek için kıyafetlerimi değiştirdiğim birkaç dakika öncesine dek üzerimde olan ve önünde kıvrımlı harflerle İSPİNOZ yazan tişörtlerimiz bile vardı. Milly kendisininkini alır almaz şifoniyerinin en alt çekmecesine tıktırmıştı.

İspinozların çoğunun çalışmasına gerek yoktu. Jonah'ın oda

arkadaşı Efram iki binli yılların başlarında popüler olan bir R&B yıldızının oğluydu. Bir başkası senatör çocuğuydu. Yan kapı komşumuz Brittany'nin annesiyle babasıysa okulumdaki herkesin kullandığı mesajlaşma uygulamasının geliştiricileriydi. Yaz istihdam programındaki neredeyse herkes buraya ya deneyim ve itibar kazanmak ya da fırsattan istifade ailelerinden uzaklaşmak için gelmişti.

Milly kaşlarını çatarak aynaya baktı. "Ne biçim bir isim bu böyle! İspinoz da ne?"

"Bir kuş türü," diye hatırlattım. Tanıtım broşürünü benim kadar dikkatli okumamış olmalıydı. "Martı Yuvası Adası'nda yalnızca yazları görülür."

"Aman ne hoş," dedi Milly tekdüze bir sesle.

Milly'nin takım ruhundan anlamayan bir yapısı olduğunu şimdiden görebiliyordum. Fakat ben öyleydim. Kendimi bildim bileli bir takımın parçasıyım – sadece yüzmeye odaklandığım ortaokula kadar farklı spor dallarıyla ilgilenmiştim. Şimdi, yani kuzenimin hazırlanmasını izlerken on üç yaşımdan beri varlığımın ikiz sütunları olan yüzme takımından da, Thomas'tan da kilometrelerce uzakta hissettiğimi fark ettim. Ve bu sadece lafın gelişi değildi. Yalnızlık omuzlarıma âdeta ağır bir battaniye gibi çökmüştü.

Kasvetli düşünceleri zihnimden kovmak için ayağa kalktım ve yüzme müsabakalarından önce yaptığım gibi silkelendim. "Jonah'a da seslenelim mi?"

"Bence seslenmeyelim," dedi Milly kuru kuru. "Nasıl olsa yakında görüşeceğiz."

"Sandığım kadar kötü çıkmadı," dedim şifoniyerimin üstündeki aynaya bakarak. Atkuyruğum hâlâ düzgündü, yani dışarı çıkmaya hazırdım. Liseye ilk başladığımda kısa bir "süslenip püslenme" döneminden geçmiştim. Ta ki Thomas arada hiçbir fark göremediğini söyleyene kadar. "Bazen kabalık etmeyi unuttuğu oluyor."

Milly suratını ekşitti. "Ama çok geçmeden hatırlıyor."

Telefonum öttü. Başımı önüme eğip umutla telefonumun ekranına baktım ama mesaj babamdandı. *Yine*. Annem kısa süre önce attığı mesaj silsilesiyle yolculuğumun nasıl geçtiğini, kuzenlerimin nasıl olduğunu ve tatil köyünü beğenip beğenmediğimi sormuştu. Ayrıca beni “bir süreliğine” kız kardeşinde kalacağı konusunda bilgilendirmişti. Diğer yandan babam aynı soruyu farklı şekillerde sorup duruyordu:

Babaannenle durumlar nasıl?

Mesajı görmezden gelip telefonumu cebime sokuşturdum. Hayatım boyunca babam aradığında ona yanıt vermek için işimi gücümü bırakmışım. Bu defa bekleyebilirdi.

Donald Camden’ın bizi almaya gönderdiği araba geniş bir Lincoln’dü ama arkaya üç kişi oturursak biraz sıkışacaktık. Bunun üzerine Jonah öne oturmayı teklif etti – ve bana kalırsa şoförümüzün gevezenin teki olduğunu anlar anlamaz pişman oldu.

“Adayı gezip görme fırsatınız oldu mu? Yoksa sizi çok mu çalıştırıyorlar?” diye sordu Okyanus Bulvarı’na çıktığımız esnada. Martı Yuvası Adası’nın en büyük kumsallarından birine paralel uzandığından pek öyle orijinal bir cadde ismi sayılmazdı.

Jonah homurdanınca öne eğildim. “Aslına bakarsanız geleli sadece dört gün oldu,” dedim. “Tatil köyünün yakınlarındaki kumsala gittik. Birkaç defa da çarşıya indik.”

“Gözünüze çarpan eksik bir şey oldu mu?” diye sordu enfes bir sırrı ifşa etmek üzere olan birinin ses tonuyla. Ne var ki ben daha yanıt vermeden, “Burada bir tane bile zincir mağaza ya da restoran yoktur. Şanslarını denemediklerini sanmayın. Özellikle de Starbucks. Biz burada yerel işletmeleri destekleriz,” diye ekledi.

Bir süredir kafasını telefonundan kaldırmayan Jonah kısacık bir anlığına hayata döndü. “Bu harika,” dedi şimdiye kadar gösterdiğinden daha büyük bir coşkuyla.

Milly, Jonah’ın oturduğu koltuğun arkasını dürtükledi. “Yoksa Starbucks’tan da mı nefret ediyorsun?” Derin düşüncelere

dalmış gibi suratını buruşturdu. “Yani diğer her şeyden nefret ettiğin kadar?”

Jonah ona cevap vermeye tenezzül etmezken şoförümüz konuşmayı sürdürdü. “Sağınıza bakarsanız merkeze ulaşana dek birkaç kumsalın önünden geçeceğimizi görürsünüz. Buraya Bozukluk Plajı derler, aileler arasında revaçtadır. Eskiden sahilin müdavimleri kumun içinde bozukluk bulup durduğundan bu adı almış. Rivayete göre Martı Yuvası Tatil Köyü’nü kuran adam çocukların hazine avına çıkabilmeleri için her yaz oraya yüzlerce dolar ederinde bozuk para gömermiş. Bunun doğru olup olmadığı bilmiyorum ama o öldükten kısa süre sonra insanlar plajda bozukluk bulamaz oldular.”

Anlatılanlar doğru, diyecektim az kalsın. Zengin büyükbabamın sahildeki bozukluk stoklarını yenilemek için birkaç haftada bir gecenin köründe gizlice evden sıvışması annemin en sevdiği Story hikâyesiydi. Babam bu hikâyeyi anneme üniversiteden sonra ortak bir arkadaşlarının partisinde karşılaştıklarında anlatmıştı ve annem eskiden babama o anda ve orada âşık olduğunu söyler dururdu. Annemi babama çeken ilk şeyin başka birinin cömertliğinin dolaylı parıltısı olduğunu şimdiye dek fark etmemiştim.

Milly’yle bakıştık ve onun da Bozukluk Plajı’nın hikâyesini annesinden dinlediğini anladım. Fakat ikimiz de tek kelime etmedik. Bu kısa bir araba yolculuğu için fazla çetrefilli bir konuydu.

Derken kırmızı ışıktaki durduk ama şoförün monoloğu durmadı. Sağımızdaki düz, gri sahil şeridine işaret etti. “Burası da Ufak Plaj...”

“Bir dakika,” diyerek araya girdim. Bu isim dikkatimi çekmişti. “Uzak Plaj mı dediniz?”

“Hayır, Ufak. F harfiyle.”

“Oraya... şöyle bir göz atabilir miyim?” diye sordum. “Orası, şey, babamın en sevdiği plajdır da.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Milly, şoförümüz babacan bir ta-

vırıla, “Elbette,” derken. Arabayı kenara çekti. “Bana kalırsa en güzel kumsalımız sayılmaz ama gidip bakabilirsin.”

Arabadan indim, Milly hemen arkamdaydı. Ortasında hilal şekli olan ince, uzun bir çimenlik yolla sahili birbirinden ayırıyordu. Kumlar iri taneli ve kumsal yer yer taşlıktı, etrafımızdaki bitki örtüsü seyrek ve kurumuş gibiydi. Parlak renkli havlularını kuşanıp sahile inmiş tipler sağa sola dağılmıştı ve plaj gün ortasından beklediğim kadar kalabalık değildi.

Milly güneş gözlüğünü düzeltti. “Adam Dayı’nın en sevdiği plaj burası mı?”

Ona döndüm. “Yazdığı kitabı hiç okudun mu? *Kısa Süren Sessizlik*’i?”

“Ah, hayır,” dedi. “Denedim ama biraz...”

“Sıkıcıydı, öyle değil mi?” dedim. “Biliyorum. Ama ana karakter –en başından beri babamı temsil ettiğini düşündüğüm karakter– memleketindeki bir sahilden bahseder durur. Uzak Plaj’dan. Üstelik hikâyenin başından sonuna tekrarladığı cümlelerden biri de şudur: *İşte, her şeyin rayından çıktığı yer orasıydı.*”

“Hah.” Milly birkaç saniyeliğine sessiz kaldıktan sonra, “Fakat burası *Ufak Plaj*,” dedi.

“Biliyorum,” dedim. “Ne var ki babam pek yaratıcı bir tip değildir. Ana karakterin Magda adında bir karısı var, annemin adıyla Megan. Kızının adı da Augie.”

Milly yüzünü buruşturdu. “*Augie mi?*”

“Augusta’nın kısaltılmış hâli,” diye açıkladım.

“Ne yani? Bu plajda babanın başına bir şey geldiğini mi düşünüyorsun?”

“İlle de öyle olmak zorunda değil,” dedim yavaşça çünkü babam aynen böyle söylerdi. Sanki hiçbir kontrolünde değilmiş gibi başına türlü türlü iş gelirdi. Ama hayat gerçekte öyle işlemezdi; en azından böylesi onun için geçerli olmamıştı hiç. “Bana biraz enteresan geldi, o kadar.”

Arkamızdan yüksek bir *öhö* sesi geldi ve o yana döndüğümüzde Jonah’ın arabanın camından ters ters baktığını gördük.

“Turistik geziniz hâlâ bitmedi mi?” diye sordu. “Yoksa dünyanın en çirkin plajına bakmaya devam edebilirsiniz diye öğle yemeğini mi atlayalım?”

“Üç gün daha,” diye mırıldandı Milly biz arabaya doğru yürürken. “Hepsi bu. Üç güne onu kesin öldürürüm.”

L'Etoile klasik bir yaşlı restoranıydı. Duvar kâğıtları çiçekliydi, sandalyeler alçak ve yumuşaktı; ayrıca kenarları yaldızlı, ağır menüdeki her şey fırında pişmişti ve en az otuz dolar ediyordu.

“Menüde olmayan bir şey yemek isterseniz lütfen söylemekten çekinmeyin,” dedi Donald Camden garsonun teki sularımızı doldururken. “Restoranın şefi yakın arkadaşımıdır.”

“Teşekkürler,” diye mırıldandım menünün üstünden adamı gizlice süzerken. Hem babaannemle aynı yaşlardaydı hem de gür, gümüşî saçları ve bronz teniyle en az onun kadar bakımlı görünüyordu. Yanaklarında ya güneşten ya da çoktan ikinci içkisine geçtiğinden hafif bir kırmızılık vardı. Restorana girdiğimizden beri bize karşı cana yakın ve görünürde rahat tavırlar sergiliyor, işimizin nasıl gittiğine ve İspinoz programını sevip sevmediğimize dair sorular soruyordu. Bense gitgide geriliyordum çünkü neden burada olduğumuza ya da bizden ne istediğine dair hâlâ en ufak bir fikrim yoktu.

“Hamburgerimi *hamburger ekmeği* içinde alabilir miyim?” diye sordu Jonah kaşlarını çatarak menüyü incelerken. Eski püskü tişörtü, kot pantolonu ve pislik içindeki Van marka spor ayakkabılarıyla ortamdaki en özensiz giyinmiş kişiydi. Restorana internette baktıktan sonra Milly ve ben en azından üstümüze başımıza biraz özen göstermiştik. Fakat Donald, Jonah’a kızdıysa bile belli etmedi.

“Elbette,” dedi kıkırdarak. “Buranın müdavimleri karbonhidrattan uzak durmaya çalışan tiplerdir ama senin bunu kafaya takmana gerek yok.” Garson siparişlerimizi almak için geri döndü ve masamızdan ayrıldığında Donald sandalyesinde arkasına yaslanıp kristal bir bardaktan kehribar rengi bir sıvı yudumla-

dı. "Söyleyin bakalım, plajların tadını çıkarma fırsatı buldunuz mu?"

Masada gezinen bakışları sandalyesinde omuzlarını sarkıtarak oturan Jonah'a odaklandı. "Ben plaj insanı değilim," diye mırıldandı Jonah.

Gördüğüm kadarıyla Jonah *hiçbir şeyin* insanı değildi. Şimdiye dek İspinoz etkinliklerine katılmamıştı. Koridorumuzdaki kızların çoğu onu yakışıklı buluyordu –özellikle de Brittany onu gittiği her yere davet etmekten hiç çekinmiyordu– ama Jonah biriyle ilgileniyorduysa bile kesinlikle belli etmiyordu.

"Yabansümbülü Plajı'nın güzel olduğunu duydum," dedi Milly. "Bilirsiniz işte, hanı ebeveynlerimizin evinin önündeki." Saçını arkaya atıp, "Annemin en sevdiği plajmış," diye ekledi.

Kızarıp bozardığımı hissedebiliyordum. Başlangıç tabakları bile gelmeden düello eldiveni yere atılmıştı. Ne var ki Donald içkisinden bir yudum daha almak dışında doğru düzgün bir tepki vermedi. "Yabansümbülü Plajı hakikaten güzeldir," dedi soğukkanlılıkla. "Bilhassa günbatımları eşsizdir."

"Peki ya Ufak Plaj?" diye sordum.

İşte, her şeyin rayından çıktığı yer orasıydı. Ufak Plaj'ın mahiyetine dair herhangi bir emare görebilmek umuduyla –kim bilir belki de babaannemin ebeveynlerimizi evlatlıktan reddetmesinin nedeniyle bir alakası vardı– Donald Camden'ın suratını pürdikkat inceledim ama yalnızca omuzlarını silkmekle yetindi. "Alelade bir yerdir."

Milly sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. Donald, Milly'nin hoşbeş etmekten sıkıldığını fark etmiş olacak ki bardağını altlığın üstüne bıraktı ve masaya yaslanarak ellerini önünde kenetledi. "Akşama kadar güzel plajlarımızdan bahsedebilirim ama sizi buraya bunun için çağırmadım. Açık konuşabilir miyim?"

Milly, "Çok sevinirim," derken ben de, "Lütfen," dedim. Jonah kulağa, "Bilmiyorum, konuşabilir misiniz?" gibi gelen bir şeyler mırıldandı ama sesini epeyce alçalttığından ne dediğini

tam anlayamadım. Derken garson yemeklerimizle masada belirdi ve Donald konuşmaya devam etmeden önce garsonun tüm tabakları dağıtmasını bekledi.

“Büyükannenizin sağlığı pek yerinde sayılmaz. Şu anda acil bir durum yok ama güç geçtikçe zayıf düşüyor ve bana kalırsa günlük rutininin bozulmasından kaçınılmalı. Bugüne kadar siz üçünüze gösterdiği misafirperverlikle kendini fazlasıyla yordugundan ve yazın ilerleyen günlerinde bu yükün gittikçe ağırlaşmasından korkuyorum.”

“Yük mü?” dedi Milly hakarete uğramışçasına. “Ve tam olarak hangi *misafirperverlikten* bahsediyorsunuz? Buraya ayak bastığımızdan beri onu doğru düzgün görmedik bile.”

Donald onu duymazdan geldi. “Aynı zamanda ilginç bir fırsat doğdu ve onu sizlerle paylaşmak istedim. *Gizli Ajan* filmlerine aşina mısınız?”

“Yani, evet,” dedim. “Elbette.” İlk *Gizli Ajan* filmi –ileri teknoloji ustası casuslara dönüşen iki üniversite öğrencisi hakkındaki– ben sekizinci sınıftayken çekilmişti ve o kadar çok tutulmuştu ki arkasından iki film daha gelmişti. Başrol oyuncusu Dante Rogan’a yıllardır vurgundum. Hatta Thomas beni öperken bazen gözlerimi kapatıp Dante’yi hayal ettiğim bile olurdu.

“Duydunuz mu bilmiyorum ama serinin dördüncü filmi bu yaz Boston’da çekiliyor,” dedi Donald. “Eski bir dostumun avukatlık bürosu filmin satış haklarıyla ilgili hukuki işlemleri yürütüyor. Geçenlerde sette biraz yardıma ihtiyaçları olduğunu benimle paylaştı. Ayak işlerine koşturacak, zaman zaman dublörlük yapacak ya da kalabalık sahnelerde oynayacak gençlere. Bunun ilginizi çekip çekmeyeceğini merak ediyorum.”

“Neden çekmesin ki?” deyiverdim hiç düşünmeden.

“Söz vermiyorum,” dedi Donald fırında pişmiş morina balığını keserken. “Ama eğer sizin için sorup soruşturmamı isterseniz memnuniyetle yaparım. Duyduğum kadarıyla kalacak yer onlar tarafından ayarlanacakmış ve maaşlar da gayet dolgunmuş. Tatil köyünden aldığınızdan daha dolgun. Tam bir kazan-kazan

durumu." Balığından dikkatli bir lokma almak için duraksadı. "Sizler hayatınızın deneyimini yaşarsınız ve yaşadığı sağlık sorunlarından ötürü şu anda evsahibeliği yapacak vaziyette olmayan büyükanneniz de sessiz, olaysız bir yazın keyfini sürebilir."

"Fakat hepimizin işi var," dedi düşünceli görünen Jonah. "Öylece çekip gidemeyiz."

Donald elini havada şöyle bir salladı. "Martı Yuvası Tatil Köyü'ndeki yaz istihdam programına kontenjanın çok üstünde başvuru yapılıyor. Epeyce uzun bir bekleme listesi var. Yerlerinizin kolaylıkla doldurulabileceğinden eminim."

"Dante Logan'la birlikte mi çalışacağız?" diye sordum soluksuzca.

Milly aniden ayağa kalkıp peçetesini sandalyeye fırlattı. "Lavaboya gitmem gerek," dedi. "Benimle gelmek ister misin, Aubrey?"

"Şu anda gerek yok."

Birbirine bastırıldığı dişlerinin arasından gülümsedi. "Öyleyse bana eşlik et."

Kolumu sıkıca tutup çekiştirince başka seçeneğim kalmadı. Çoğu boş masaların arasından geçerek onu restoran boyunca takip ettim. Milly kadınlar tuvaletinin kapısını iterek açıp ikiz lavaboların üstündeki altın varaklı aynanın önüne doğru yürüdü. Tuvalet çiçek bahçesine düşmüşüz gibi kokuyordu.

Kuzenim pembe fayanslı duvara yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Bu sence de biraz garip değil mi?"

Bir yanımla sesindeki kuşkunun farkına varmıştı ama diğer yanımla bu yaz kendisine getireceğim kahve vesilesiyle Dante Rogan'la tanışıklığı ilerletmenin hayalini kurmakla meşguldü. "Film setinde çalışmak mı? Bence bu harika bir fırsat!"

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Çünkü bana rüşvetmiş gibi geldi." Hayallerimi mahvetmesine inatla karşı koyarak kaşlarımı çattım. Bu hâlimi görünce iç geçirdi. "Hadi ama, Aubrey. Burada Donald Camden'dan bahsediyoruz. Ebeveynlerimizin can düşmanından. Bizim iyiliğimiz umurunda değil."

“Can düşmanı mı?” Az kalsın gülecektim ama... Milly haklıydı. Ben büyürken babam sık sık Donald Camden’den bahse-derdi ama sesinde acı bir kırgınlıkla: *Donald e-postalarımın cevap vermiyor. Donald, hanımannemin fikrinin değişmediğini söylüyor. Beybabam yaşıyor olsaydı çocuklarının evlathıktan reddedilmesine göz yummazdı ama Donald bunun hiçbir önemi olmadığını söylüyor çünkü beybabam sağlığında bunu yazıya dökmemiştir.* “Yani ne diyorsun? Bay Camden’ın bizden kurtulmaya çalıştığını mı?”

“Aynen öyle diyorum. Deminden beri söylediklerimi dinlemiyor musun?”

“Ama neden?”

Milly işaretparmağının ucuyla çenesine hafifçe vurmaya daldı. “Bilmiyorum. Ama nedenini kendisinin de *söyleyemiyor* olması çok enteresan, değil mi?”

Her zamanki gibi Milly’nin benden üç adım önde olduğu izlenimine kapıldım. “Ne?”

“Belli ki eğer ona kalsaydı çoktan buralardan gitmiş olurduk. Herkesin isteyeceği türden bir işle aklımızı çelmeye çalışmazdı. Bizi kovması yeterdi. Burada nasıl bir dolap döndüğünü bilmiyorum fakat bu defa Donald Camden’la Mildred Story aynı görüşte değiller. İkinci bir *ne yaptığınızı biliyorsunuz* mektubu gönderip bizden kurtulamaz.” Dudaklarında oynayan küçük bir gülümsemeyle saçını düzeltmek için aynaya döndü. “Bu sence de biraz tatmin edici değil mi?”

“Yani?” dedim. “Şimdi de bizi davet edenin *babaannem* olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayır. Kalmamıza izin vermeye meyilli olması bizi buraya onun getirdiği anlamına gelmez.”

İç çektim. “Başımı döndürüyorsun, Milly.”

Sırıttı, koluma girdi ve beni tuvaletin kapısına doğru çekiştir-di. “Endişelenme. Zamanla alışırsın.”

BÖLÜM ALTI

JONAH

Donald Camden'la öğle yemeğinde buluşmamızın üzerinden iki gün geçmesine rağmen Mildred Story henüz tenezzül edip de bizi varlığıyla onurlandırmamıştı.

Cuma günü dört sularıydı. Yani Martı Yuvası Tatil Köyü'nde spor barı yerine geçen Yediler'in yoğunlaşmaya başlamasına daha bir saat vardı. Burada komilik yapıyordum ve bu şimdiye kadar girdiğim en kötü yaz işi sayılmazdı. Özellikle yemekleri beleşe getirdiğim düşünülduğünde.

Ben karşısındaki tabureye yerleşirken, "Ne var ne yok, Jonah?" diye sordu barmen Chaz. Chaz, adının ima ettiğinin aksine pisliğin teki olmaktan çok uzaktı. Martı Yuvası Tatil Köyü'nün kıyafet yönetmeliğine ters düşmediğine şaşırdığım koyu renkli, gür bir mağara adamı sakalı olmasına rağmen fena biri değildi. "Günün spesiyaline ne dersin?"

"O neymiş?"

"Karidesli *linguine*."

Başımı coşkuyula yukarı aşağı salladım ve Chaz önündeki

* İnce şeritler hâlinde kesilmiş bir makarna türü. İtalyanca *dil* anlamına gelir. -çn

iPad'in ekranına dokundu. "Şanslısın," dedi gözlerini kısarak ekrana bakarken. "Beklemeyeceksin. Mutfaktakiler aynısından isteyen bir müşterinin siparişini hazırlamışlar ama adam fikrini değiştirmiş. Bir saniye içinde birileri yemeğini getirir."

Döndü ve alçak bir raftan alıp bara koyduğu bardakları özenli sıralar hâlinde dizmeye koyuldu. Yediler ileri teknoloji ile gelenekselin harmanlandığı bir yerdi; duvarlara yan yana sıralanmış televizyonlar hayatımda gördüğüm en büyük, en yüksek çözünürlüklü ekranlardı ama restoranın içi koyu renk cilalı parkelerle, duvara gömülü aydınlatmalarla ve deri koltuklarla döşenmişti. İki ucunda birer sütun bulunan kocaman bir barı ve tezgâh boyunca sıralanmış oturma yerleri vardı. Yaz aylarında mekânda çalışanlar genellikle dört buçukta karınlarını doyurmak için burada toplanırlardı ama ben o zamana kadar çoktan acıkmış olurdum.

"Her zamanki gibi ilk gelen sen misin?" dedi arkamdan gelen kuru bir ses.

O yana döndüğümde Milly'yi iş kıyafetiyle arkamda dikilirken buldum: siyah bir gece elbisesi, siyah önlük, son moda siyah spor ayakkabılar ve Veranda'da, yani Martı Koyu Tatil Köyü'nün en lüks restoranında çalışan tüm garsonlar aynı tonu kullandığından zorunlu tutulduğuna inandığım koyu kırmızı bir ruj. Saçları tepesinden atkuyruğu yapılmış, kirpikleri sürdüğü koyu renkli maskaradan ötürü kalınlaşmıştı. Belki de doğuştan böyle sine gür ve uzunlardı.

"Buranın yemeklerini seviyorum," dedim yanımdaki tabureye yerleşmesini yılgınlıkla izlerken. Adaya ayak bastığımızdan beri feribot yolculuğu ve Donald Camden'la buluştuğumuz o tuhaf öğle yemeği hariç Milly'yle iki çift laf etmemiştik. Hâliyle böyle olmasını istediğini sanıyordum. Bu yüzden aniden yanıma oturmasının nedenini kestiremedim.

Önümüzdeki televizyonda değişiklik olsun diye CNN açtı – Chaz indirimli içki saati başladığında spor kanallarını açmak zorunda kalacağından mesai başlamadan haberleri dinlemek isterdi – ve Milly'nin gözleri ekrandaki muhabire kaydı. "Yine bir

yatırım bankacısı dolandırıcılıktan tutuklanmış,” dedi gereğinden biraz daha yüksek sesle. “Galiba finans sektöründe sıklıkla karşılaşılan bir sorun. Anders Dayı hiç böyle bir durumla karşılaştı mı? Mesela, şey, neydi adı. .. Rhode Island’da Bernie Madoff gibi biriyle mesela?”

Lanet olsun. Bu yılın başlarında *Providence Journal*’da çıkan kısa makaleye bir şekilde denk geldiğini anlamak için suratına bakmama lüzum yoktu. *Hoşnutsuz bir müşteri emeklilik birikiminin ve çocuğunun üniversite fonunun tümünü kaybetti. Bu da yetmezmiş gibi şimdi de ailesinin küçük işletmesini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya. Kısa süre önce iflas bildiriminde bulunan Frank North, Anders Story’ye “Rhode Island’ın Bernie Madoff’u” diyor. Bay North, “Yatırım stratejisi tam bir saadet zinciriydi,” dedi. “Bense çantadaki son kekliktim.”*

Bunun doğru olduğunu bilip bilmediğini merak ettim.

Chaz kanalı CNN’den ESPN’e çevirerek fark etmeden günü kurtardı. “Finans endüstrisi şaka gibi,” dedi. “İşin özü şu ki kimse paranızı sizin kadar umursamaz.” Yanakları yorgun bir gülümsemeyle kırıştı. “Dedi beş kuruş parası olmayan adam. Fakat dünyayı yönetme sırası size geçtiğinde sakın bu dediklerimi unutmayın. İncecek bir şey ister misiniz?”

“Ben böyle iyiyim,” dedi Milly.

“Bir kola harika olur,” dedim. Chaz’ın sütunlardan birinin arkasında gözden kaybolmasını bekledikten sonra Milly’ye döndüm. “Ne istiyorsun?” diye sordum dobra dobra.

“Çok alıngansın, Jonah.” Kaşlarını çatarak gücenmiş gibi yaptı. “Kuzenimle zaman geçirmekten hoşlanıyor olamaz mıyım?”

“Bundan şüpheliyim.”

Numarayı bırakıp cebinden krem rengi bir zarf çıkardı. “Sana da bunlardan geldi mi?” diye sordu sesini ciddileştirerek.

Zarf Donald Camden’in öğle yemeği davetini gönderdiği zarfın tıpatıp aynısıydı. “Evet. Oradaydım. Ekmeksiz hamburger. Hatırladın mı?”

“Hayır,” dedi sabırsızca ve zarfı açıp içinden bir kart çıkardı.

“Herif işin peşini bırakmıyor.” Kartı elime tutuşturunca mecburen içindeki kısa notu okudum.

Teklifimi değerlendirmeni şiddetle tavsiye ederim.

Maaşlar sandığımdan daha dolgunmuş.

Aşağıya bak.

Avukat Donald S. Camden

En altta yazan sayıya baktım. Martı Koyu Tatil Köyü’nde kazandığımızın neredeyse üç katıydı. Ardından kartın öteki yüzünü çevirdim ama orası boştu. “Bunlardan bana da gelip gelmediğini bilmiyorum,” dedim kartı Milly’ye iade ederken. Sesimin normal çıkması için epey gayret etmek zorunda kaldım çünkü *çuvalla* paradan bahsediyorduk. “Bir süredir posta kutuma bakmadım.”

“Selam Jonah.” Tatlı ve biraz da baştan çıkarıcı bir kız sesi sohbetimizi yarıda kesti. Gelen hem bir garson hem de bir İspanyol olan Brittany’ydi. Buraya geldiğimizden beri yaptığı gibi gözlerini kırıştırarak bana bakıp cilveli cilveli gülümsedi. Yani başım beladaydı. Brittany hoş bir kızdı ama göze batmamaya çalışıyordum. “Müşterinin pişmanlığının senin yüzüne güldüğünü duydum.” Tabağı önüme bırakırken örgülü, gür, sarı saçlarını bir omzundan diğerine attı. Milly kollarını kavuşturarak bizi seyre daldı.

“Teşekkürler, Brittany.” Sarımsak ve deniz mahsulü kokusu burun deliklerimi doldurur doldurmaz aklımdan midem kazındı.

Gülümseyerek bana baktı. “Bir şey değil.” Bakışları sağıma kaydı. “Selam Milly. Ne var ne yok?”

“Pek bir şey yok,” dedi Milly. “Kuzenimle öylesine sohbet ediyorduk. Ailevi meseleler.” Dile getirmediği *Ve sen bize mani oluyorsun* ifadesi o kadar barizdi ki şayet Brittany’yle aramızı yapmaya çalışıyor olsaydım tepem atardı. Ama öyle bir niyetim olmadığından peçetemi kucağıma serip çatalıma davrandım.

“Öyleyse tamam.” Brittany örgüsünü evirip çevirdi. “Zaten

masalarına geri dönmem gerek ama... çocuklardan bazıları mesailerini bittiğinde Kumullar'a gidecek." Boş boş baktığımı görünce, "Sahil barı gibi bir yer. Yani aslında sadece bar değil. İçeri girmek için yirmi bir olmaya gerek yok. Yemek servisi de yapıyorlar. Ayrıca içeride canlı müzik ve oyunlar da var. Üstelik yolun hemen aşağısında, yani yürüyerek gidip gelebiliriz. Sen de gelmek ister misin?" diye ekledi.

Pek sayılmaz. Gerçi bunu üstüne alınmamalıydı. Burada ne kadar az sosyalleşirsem o kadar iyiydi. "Bilemiyorum," dedim. "Mesaim bittiğinde genellikle çok yorgun oluyorum, ayrıca..."

"Ayrıca Jonah insanlardan nefret eder," diyerek araya girdi Milly faydalı bir ipucu veren birinin edasıyla.

Brittany şaşkınlıkla gözlerini kırıpıştırırken Milly'ye dik dik baktım. "Bir kereliğine olsun kendi işine bakamaz mısın?" diye kükredim.

Milly ellerini iki yana açtı. "Dememiş miydim?"

"Neyse, gelmek istersen haber verirsin," dedi Brittany zoraki bir gülümsemeyle. O mutfağa dönerken çatalımı hınçla önümdeki makarna yağınuna daldırdım.

"Ne zaman istersen gidebilirsin," dedim Milly'ye.

Tabağıma bakarak kaşlarını çatı. "Karides yiyorsun."

"Hadi ya," dedim ağzımı olabildiğince tıka basa doldurarak. Chaz dönüp önüme bir kola koyana kadar Milly tabağıma bön bön bakmaya devam etti. Bu hem tuhaf hem de kaba bir davranıştı. Derken bakışları Chaz'ın sağ elinin işaretparmağındaki kalın gümüş yüzüğe kaydı.

"Alyansını beğendim," dedi.

"Bu bir alyans değil," dedi Chaz. Gümüş yüzüğü çıkardı ve fermuara benzeyen ince şeridin görüneceği şekilde tuttu. "Gitar teli," diye açıkladı. "Eskiden çok çalardım. Hâlâ arada sırada çalıyorum."

"Güzel." Milly ona hafifçe tebessüm ederek baktı. "İyi misin bari?"

Chaz yüzüğünü tekrar parmağına geçirdi ve eliyle barı işa-

ret etti. "Yani burada çalışıyorum, öyle değil mi?" dedi. "Demek ki... yeterince iyi değilmişim."

Onlar konuşurken yemeğimi silip süpürdüm. Milly'nin bir gözüyse hâlâ benim üstümdeydi. "Yemeği beğendin galiba?" dedi soluklanmak için durduğumda.

Chaz sırtarak sakalını sıvazladı. Kaç yaşında olduğunu kestiremiyordum; yirmi beş ile kırk beş arasında herhangi bir yerde olabilirdi. "Sormana lüzum var mıydı?"

"Bence yeni hobiler edinmelisiniz," diyerek çıkıştım. Yemekler bu garip yerin en özel anlarındandı ve tepemde dikilmeleri benimkini mahvediyordu.

Milly kaykılarak taburesinden indi. "Fikrimi değiştirdim," dedi. "Bir şeyler içmek istiyorum. Ama gidip kendim alırım."

Milly sütunlardan birinin ardında gözden kaybolurken, "Alkolsüz bir şey olsun," diye seslendi Chaz arkasından. "Her şişede neyden ne kadar olduğunu tastamam biliyorum ve kontrol ederim." Başını iki yana sallayarak eline bir havluyla bir de şarap kadehi aldı. "Bu kız barda yolunu nasıl bulacağını biliyor."

Bir tek o değil, diye düşündüm camı hafifçe titreyen elleriyle parlatmasını izlerken. En sevdiğim teyzem, yani annemin en küçük kız kardeşi uzun süre içki içmediğinde onun da elleri aynen böyle titrerdi. Sürekli çakırkeyif olsa da nadiren sarhoş olan şu yüksek işlevli alkoliklerden biriydi. Belki de kendimi böyle kandırıyordum. "Sanırım," dedim makarnamın geri kalanını hüpletirken.

"Siz kuzensiniz, değil mi?" diye sordu Chaz. Sanki adadaki herkes kim olduğumuzu adı gibi bilmiyormuş gibi. Başımla onayladığımı görünce, "Peki yakın mısınız?" diye sordu.

"Hayır." Chaz çabucak verdiğim yanıt karşısında kaşlarını kaldırdı. "Demek istediğim şu ki burada çalışmaya başlamadan önce onu uzun yıllar görmedim. Ailelerimiz pek sık görüşmez."

"O hâlde burası birbirinizi tanımanıza vesile olur, öyle değil mi? Aile önemlidir... ya da öyle olmalıdır." Chaz'ın ince, uzun suratı aniden bitkin göründü. Hâlâ aynı şarap kadehini parlat-

makla meşguldü, ne var ki kadeh başladığı âna kıyasla artık daha lekeliydi.

Milly bir bardak suyla geri dönüp yine yanımdaki tabureye oturdu ve Donald Camden'dan gelen kartı bara koydu. Kendime engel olamadım; kartı elime alıp içinde yazan meblağa tekrar baktım. "Beni dinle," dedim. Sesimi alçalttım ama Chaz bar stoklarını yenilemek için çoktan arkasına dönmüştü. "Yoksa teklifini kabul etmeyi mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Özellikle de o bizden kurtulmak için yanıp tutuşurken." Bir anlığına dayanışma ruhuyla bakışlarımız buluştu – paranın cazibesine rağmen ben de gitmek istemiyordum. Derken Milly'nin suratında bir şey değişti. "Brittany'nin Kumullar'dan bahsetmesi ne garip. Bir süredir Aubrey ve ben üçümüzün birlikte dışarı çıkması gerektiğini düşünüyoruz. Bir kuzenler gecesi yapalım."

O masum masum gözlerini belirtirken ben de benimkileri devirdim. "Palavra." Yanıtım Milly'yi şaşırtmamıştı ama devamını bekliyor gibi görüldüğünden, "Yeterince açık konuşmadıysam cevabım hayırdı," diye ekledim.

"Hadi ama," dedi Milly yüz denemesinden doksan dokuzunda işe yaradığından emin olduğum ikna edici bir ses tonuyla. "Aubrey'nin akşam dışarı çıkmaya ihtiyacı var. Adam Dayı'yla araları limoni gibi ama nedenini bana söylemiyor. Belki sen dilinin çözülmesini sağlarsın."

Burnumdan güldüm. Şimdi düpedüz yalan söylüyordu çünkü Aubrey'nin Milly'ye anlatmaktan kaçındığı herhangi bir şeyi bana söylemesine imkân yoktu. "Numarayı bırak. İkimiz de benimle takılmak istemediğini biliyoruz. Ne istiyorsun?"

Milly'nin suratı ciddileşti. "Bu gece gelersen öğrenirsin."

Bir anlığına birbirimize baktık. "Belki gelirim," dedim en nihayetinde.

Kumullar'a vardığımda içerisi tıklım tıklımdı. Restoran loştu ve annemle babamın yetmişli yıllardan beri el sürülmemiş bodru-

mundaki lambrilerin aynısıyla kaplıydı ki bunlar mekânın genişliğine rağmen ortama bunaltıcı bir hava veriyordu. Birkaç düzine dolu masanın bulunduğu bir yemek alanı, yanıp sönen beyaz ışıkların asılı olduğu bir barı ve yan tarafta da gitarlı bir kızla klavyeli bir oğlanın programlarına başlamaya hazırlandığı küçük bir sahnesi vardı. Mekânın arka tarafı bilardo masalarıyla, dart tahtalarıyla ve bir sürü bistroyla doluydu.

O tarafa yaklaşırken çok sayıda tanıdık yüzle karşılaştım; görünüşe bakılırsa İspinozlar iki bilardo masasını ve çevresindeki tüm sandalyeleri ele geçirmişti. Brittany bir grup kızla takıldığı köşeden hararetle el sallarken oda arkadaşım Efram bilardo masasından uzaklaşarak yapmacık bir şaşkınlıkla ağzını ardına kadar açtı. Efram bütün tekliflerini geri çevirsem de beni gittiği her yere davet eden şu iflah olmaz dost canlısı tiplerdendi.

“Yoksa yurttan yangın mı çıktı?” diye sordu. Bir elini kalbinin üstüne, diğerini omzuma koydu. “Sen iyi misin? Daha da önemlisi, dizüstü bilgisayarımı kurtardın mı?”

Milly hınzırca bir gülümsemeyle Efram’ın yanında belirdi. “Bu gece Jonah da sosyalleşecek,” dedi. Gözlerindeki muzaffer pırıltı hiç hoşuma gitmedi. Hem de hiç. Tam arkamı dönüp oradan ayrılacaktım ki biri kolumu tuttu. Aubrey’ydi. Yüzünde geniş bir gülümseme ve elinde bir istekayla bana bakıyordu.

“Kusursuz zamanlama,” dedi. “Sen ve Milly benle Efram’a karşı oynayabilirsiniz.”

Gözlerimi kıstım. Milly’nin peşinde olduğu şeyden haberdar mıydı? Her şeye rağmen Aubrey’yle ilgili ilk izleniminin arkasındaydım: Bu kız canını kurtarmak pahasına bile olsa yalan söyleyemezdi. Tüm garipliğine rağmen beni gördüğüne gerçekten sevinmiş olabiliirdi. Gerçi onu adaya ayak bastığımızdan beri yine bir cankurtaran olan Efram’la Milly dışında kimseyle takılırken görmemiştim. Buraya benden azıcık daha iyi uyum sağlamıştı, o kadar.

Duvardaki askıdan bir isteka alırken, “Harika,” dedim tekdüze bir sesle. “Başlangıç vuruşunu ben yapacağım.”

Deliklerdeki topları toplayan Efram hepsini üçgenin içine yerleştirdi. “Aubrey’yle benim namağlup olduğumuz konusunda muhtemelen seni uyarmam gerekir. Şu anda yenilgilerinin tesellisini barda arayan bir çift kasabalıya karşı oynadığımız oyun da buna dahil,” dedi üçgeni gösterişli bir hareketle masadan kaldırıırken. “Bir de senin boyunun ölçüsünü alalım, münzevi.”

Bakışlarımı masada gezdirdim, ardından gözlerimi beyaz topa dikerek nişan almaya hazırlandım. İstekamı tamı tamına istediğim açıya getirmek için yaptığım birkaç mikro ayarlama dışında birkaç saniye boyunca neredeyse kılımı bile kıpırdatmadım. Sonrasında istekamı geriye çekip süratle vurdum. Toplar öyle büyük bir çatırtıyla birbirlerine çarptılar ki yanımdaki Aubrey nefesini tuttu. Çizgili toplar peş peşe deliklere düşmeye başlarken tek renkli toplar zararsızca masanın kenarlarına doğru yuvarlandılar. Hareket etmeyi kestiklerinde sadece biri eksilen düz renklilerin arasında yalnızca iki tane çizgili top kalmıştı.

Milly’nin suratındaki şok ifadesini görmek için başımı kaldırıp ona baktım ve böbürleniyormuş gibi görünmemeye gayret ettim. Gerçi sanırım başaramadım. “Çizgililer bizim,” dedim.

Efram *biz buna layık değiliz* dercesine kollarını kaldırıp indirdi. “Kuzenin bilardo ustası olduğunu bana neden söylemedin, Aubrey?” dedi.

“Hiçbir fikrim yoktu,” dedi Aubrey beni hayatında ilk kez görüyormuş gibi gözlerini kırıştıarak.

Bu beni endişelendirdi. Belki de içimdeki sesi dinleyip odama geri dönmeliydim ama bilardo masasını görür görmez ellerim istekayı tutmak için yanıp tutuşmaya başlamıştı. Büyüdüğüm evin yakınlarında bir bilardo salonu vardı ve akşamüstleri orada takılırdım. Mekânın devamlı müşterilerinden biri bana bilardo oynamayı öğretmişti ve o öldükten sonra –babamın “mavi yakalının emeklilik planı” dediği şekilde ellilerinin başında kalp krizinden gidivermişti– kendi başıma oynamayı sürdürmüştüm. On iki yaşındayken para karşılığında yetişkinlere meydan oku-

maya başlamıştım. Bunu sevimli bulsalar da onları yendiğimde fikirleri değişiyordu.

Milly şaşırtıcı derecede arkadaşça bir edayla bana sürtündü. “Bak, bak, bak,” dedi. “Görünüşe bakılırsa gizli yeteneğini keşfettik.”

Kısa oyunun geri kalanında bana tezahürat edip durdu –sıra Aubrey’yle Efram’a geçmeden bilardo masasını bir güzel temizledim– ve ardından istekasını duvara dayadı. “Lavaboya gitmem gerek,” dedi omzunun üstünden Aubrey’yle Efram’a. “Ama yeni bir maç için siz eziklere meydan okuyoruz. Başlangıç vuruşunu siz yapabilirsiniz. Böylece belki biraz kazanma şansınız olur.”

“Jonah’ın bir elini arkasından bağlarsak belki,” diye mırıldandı Efram topları toplarken.

“Böyle oynamayı nerede öğrendin?” diye sordu Aubrey.

“Sağda solda,” dedim bakışlarım arkamızdaki İspinoz masalarından birine kayarken. Efram’ın Kolej Ekibi dediği çocuklarla doluydu – uzun boylu ve sarışındılar, ayrıca ciddi ciddi balina desenli kemerler gibi şeyler takıyorlardı. Gayriresmî liderleri bir sonraki seçimlerde başkanlığa adaylığını koymasına beklenen senatör annenin oğlu Reid Chilton’dı. Dış macunumuzu ödünç almak için kapımızı yumrukladığı anlar dışında onu pek görmüyordum ama ondan hoşlanmadığımın gayet farkındaydım.

Reid konuşmasını yarıda kesip, Aubrey’nin üçgeni almak için acemice masaya abanmasını izledi ve ardından yanındaki Kolej Ekibi üyelerini güldüren bir şey söyledi. İstekayı tutan parmaklarım kaskatı kesildi. Reid’i ve arkadaşlarını gördükçe Mildred’in deliliğinin bir yöntem olup olmadığını merak ediyordum. Belki de çocuklarının birer pisliğe dönüştüğünü görmüş ve onları durdurmak için aşırıya kaçan adımlar atmıştı.

“Sen.” Milly’nin dirseğimin dibinden gelen sesi buz gibiydi ve o yana döndüğümde gözlerindeki bakışın da ondan aşağı kalır yanı olmadığını gördüm. “Benimle gel. *Hemen.*” İstekayı ellerimin arasından kaptı ve duvara dayalı duran kendisinininkinin

yanına yasladı. “Maç biraz gecikecek,” dedi Aubrey’ye. “Jonah’la konuşmam gerek.”

“Hangi konuda?” diye sordu Aubrey ama Milly çoktan parmaklarını tıpkı bir kelepçe gibi bileğime kenetlemiş, beni arka kapıya doğru çekeştiyordu. Az evvelki dost canlısı tavrından eser yoktu. Aslında buna şaşırdığım söylenemezdi ama vites değiştirme hızı karşısında gafil avlanmıştım.

“Senin derdin ne?” diye sordum elinden kurtulurken. Bu esnada huysuzluğum da geri döndü. “Kes şu *çekiştirmeyi*. Zaten geliyorum.”

Bir omzuyla kapıyı iterken, “Ah, tek yaptığım bu olduğu için bana teşekkür etmelisin,” dedi Milly alçak, tehditkâr bir sesle. Kapının açılmasıyla dışarıdaki serin havaya adımımızı attık. Kafamı toplamak için derin bir nefes aldım ama ekşi çöp kokusu burun deliklerimi doldurunca öğürmenin eşiğinden döndüm. Bir çöp konteynerinin yanındaydık. Milly durdu ve ellerini beline koyarak bana döndü.

“Çöpten uzaklaşabilir–” Milly iki kolunu uzatıp beni var gücüyle itmeden evvel tek söyleyebildiğim bu oldu.

Bu harekete ve arkasındaki güce hazırlıksız yakalandığımdan geriye doğru sendeledim. Bu kız ufak tefek cüssesinin içinde çokça güç barındırıyordu. “Ne oluyor be!” diye kükredim. Ellerimi teslim olurcasına havaya kaldırmıştım ama tepem bir anda attı.

Milly cebinden dikdörtgen şeklinde küçük bir şey çıkardı ve onu suratıma doğru salladı. “Hakikaten neler oluyor?” dedi.

Arkamızdaki kapıdan süzülen ışık elindeki şeyi aydınlatmaya yetecek kadar güçlüydü. Tanıdık kartı görünce midem kasıldı ve ânında bütün öfkem dindi. Elimi pantolonumun arka cebinde duran cüzdanıma attım. Daha doğrusu pantolonumun arka cebinde *olması gereken* cüzdana... fakat orada değildi.

Bilardo oynarken demek bu yüzden o kadar samimi davranmıştı. Cüzdanımı o almıştı. Ben gövde gösterisi yaparken cebimden araklayıvermişti. Bir ahmaklık edip kendi oyunuma

onunkini gözden kaçırarak kadar odaklandığım için kendimi yumruklamak istedim.

“Çabuk onu geri ver.” Sesimin aynı anda hem otoriter hem de kayıtsız çıkmasına gayret ettim ama çoktan alnımda boncuk boncuk terler birikmeye başlamıştı.

Kahretsin. Kahretsin, kahretsin. Bu fena olmuştu.

Milly metrelerce uzunluğundaki kirpiklerinin altından bana bakarak ehliyetimi bir kere daha salladı. “Memnuniyetle. Sen bana gerçekte kim olduğunu ve neden kuzenimmiş gibi davrandığını söyler söylemez, Jonah North.”

BÖLÜM YEDİ

MILLY

İnkâr etmeye bile kalkışmamasının takdire şayan olup olmadığına karar veremedim.

“Bu kahrolası ehliyeti neden yanımda getirdim ki?” diye mırıldandı Diğer Jonah. Öfkeli görünüyordu ama sanırım asıl kızgın olduğu kendisiydi.

“Evet, böylelikle suçunu itiraf etmiş de oldun,” dedim. Jonah’ın ince, siyah cüzdanını kot pantolonumun cebinden çıkarıp ehliyeti içine sokuşturdum. Görevini yerine getirdiğinden –ve çoktan telefonumla fotoğrafı çektiğimden– cüzdanı ona geri verdim. “Beni uyandıran, *deniz kabuklularına alerjin* olmasına rağmen koca bir tabak dolusu karidesli makarnayı göz açıp kapayıncaya dek silip süpürmedi.”

Jonah Yediler’de akşam yemeğini mideye indirmeye başlar başlamaz suratının tıpkı dokuz yıl önce bizim evde pastırmaya sarılı karides yediğinde olduğu gibi şişmesini beklemiştim. Ne var ki yüzü bile kızarmamıştı. İçecek bir şeyler almak için barın diğer tarafına geçtiğimdeyse Google’a *büyüdükçe deniz kabuklusu alerjisinin geçip geçmeyeceğini* sormuş ve imkânsız değilse de çok uzak bir ihtimal olduğunu, genellikle vücudun birtakım reaksi-

yonlar gösterdiğini öğrenmiştim. En azından çoğu insanı koca bir tabak dolusu deniz kabuklusunu beş dakikadan kısa sürede mideye indirmekten alıkoyacak kadar.

Sözümüne kuzenimin şanslı azınlıktan biri olduğunu varsa-yabilirdim. Tabii eğer Jonah Story'ye *azıcık* benzeseydi. Onu feribotta ilk gördüğüm andan beri oturmayan bazı şeyler vardı. Mesela aradan geçen dokuz yıl hesaba katılsa bile hatırladığımdan çok daha yakışıklıydı. Ayrıca kuzenimin huysuz hâl ve tavırlarını taklit etmek için çokça çaba harcarsa da arada sırada rolden çıkıyordu. Bu Jonah'ın kendine has bir uyuzluğu vardı –ters mizaçlıydı ve *her nedense* öfkesi hep burnundaydı– ama Jonah Story'nin analitik, akademik üslubundan yoksundu.

“Şaka mı yapıyorsun?” Jonah'ın suratındaki gergin ifade öfkeli bir hayrete dönüştü. “Deniz kabuklusu alerjisi mi? Teşekkürler, JT. Bu bilgi epey işime yarardı.”

“JT de kim?” diye sordum bildiğimi düşünmememe rağmen.

Jonah'ın çenesi seğirdi ve sırrının ne kadarını benimle paylaşacağına karar vermeye çalışırcasına birkaç saniye sessizce bana baktı. “Kuzenin,” diye itiraf etti en sonunda. “Aynı okula gidiyoruz ve insanlar bizi karıştırmaları diye ona JT derler çünkü göbek adı Theodore'dur. Gerçi bunu zaten biliyorsundur.”

Bilmiyordum veya biliyordusam bile unutmuştum ama Jonah North'un bundan haberi yoktu. Kuzenimin bir yerlerde ikincil Jonah olduğunu düşünmek o kadar hoşuma gitmişti ki pis pis sırtırmaktan kendimi alamadım. Bunun 'onu yiyip bitirdiğine kalıbımı basardım. “Yani bu yaptığından haberi vardı?”

Suratından birbirine aykırı duygular gelip geçen Jonah duraksayarak tek eliyle ensesini ovuşturdu. “Bunu yapmamı o istedi,” dedi.

“Onun *yerine* geçmeni mi istedi?” Hayretten sesim tizleşmişti.

“Şşşt,” dedi Jonah dışarıda bizden başkası olmamasına rağmen. Ağzını çarpıtarak yanıımızdaki çöp konteynerine baktı. “Bak, şu pis koku yüzünden kafam doğru düzgün çalışmıyor. Ben gidiyorum. İstersen sen de gelebilirsin.”

“Ah, hemen arkandayım,” dedim Jonah otoparkın arka tarafına doğru seğırtirken içten içe derin bir nefes alarak. Çimenlerle kaplı patikaya çıktığımızda onu kolundan yakaladım. “Bu kadar uzaklaşmak yeter. Geri kalanını da dököl bakalım. Jonah –ya da JT, artık her neyse– neden onun yerine geçmeni istedi?”

Restoranın ışıklarından uzaklaştığımızdan Jonah’ın surati gölgelerin arasında kalıyordu. “Sana her şeyi anlatacağım ama bir şartım var.” İtiraz edeceğimi anlayınca beni susturmak için sesini yükseltti. “Gerçekte kim olduğumu kimseye söylemeyeceksin. Şey, Aubrey’ye söyleyebilirsin. O kadar.”

“Kusura bakma da sen ne saçmalıyorsun?” Jonah yanıt vermeyince kollarımı göğsümde sıkıca kavuşturdum. Kumullar’a vardığımızdan beri hava sıcaklığı en az on beş derece düşmüş gibiydi ve hıncahınç dolu olan restoranda beni gayet iyi idare eden askılı bluz burada hiçbir işe yaramıyordu. Oysa Jonah sırtından hiç çıkarmadığı soluk tişörtünün üstüne geçirdiği oduncu gömleğinin içinde son derece rahat görünüyordu. “Hem dolandırıcılık yapacaksın hem de kuralları sen koyacaksın, öyle mi?”

Jonah omuzlarını silkti. “Öyle olsun. İyi geceler.”

Arkasına döndüğü anda koluna doğru atıldım. “Öylece çekip gidemezsin!”

“Anlaşma yoksa giderim.”

“Bu...” Birkaç saniye boyunca kekeledikten sonra bir yalançıya yalan söylemenin işleyebileceğim en kötü günah olmadığını fark ettim. “Pekâlâ, kabul. Kimseye söylemem.”

Jonah bana dönüp gözlerimin içine baktı. “Aslında sana inanmıyorum,” dedi neredeyse kendi kendine. “Ama eğer yakalanırsam seni de beraberimde aşağı çekerim. Bu da var.”

“JT’yle arkadaş olmanıza şaşmamalı,” diye çıkıştım. “Çok ortak noktanız var.”

“Arkadaş olduğumuzu hiç söylemedim,” dedi Jonah soğuk bir sesle. “Aramızda bir iş anlaşması var.” Kendimi sessiz kalmaya zorladım. Birkaç saniye sonra uzun uzun ofladı. “Şöyle oldu. JT bilim kampına gitmek istedi. O kadarından haberin vardır

herhalde?" Başım la onayladım. "Babas ı anneannenin davetini alınca kampa gitmesine izin vermedi. Hâliyle JT'nin tepesi att ı çünkü burs bile bulmuştu ki bu oldukça zordur. Yine de Anders buraya gelmeye mecbur olduğunu söyledi. Aynı kampa ben de kaydolmuş ama burs kazanamamıştım. Yani istesem de gidemeyecektim."

Sesine nüfuz eden burukluğa rağmen konuşmayı sürdürdü. "Tüm bunlar JT'nin fikriydi. Okulda kampa gidemeyeceğimden bahsettiğimi duymuş. Bir gün beni kafeteryada köşeye sıkıştırıp birbirimize yardım edebileceğimizi söyledi." Çenesi seğirdi. "Bir anlığına bursunu bana vereceğini sandım ama böyle düşünmekle aptallık etmiştim. JT o tür biri değildi, ayrıca muhtemelen bursunu öylece devredemezdi. Fakat onun yerine Martı Yuvas ı Adası'na gidip kimseciklere bir şey söylemezsem bana para ödeyeceğini söyledi. O bilim kampına gidecekti, bense hem yaz boyunca güzel bir işte çalışacaktım hem de üstüne ondan para alacaktım."

"Üstüne para mı?" Tek kaşımı kaldırdım. "Ne kadar? Bugünlerde başkasının kimliğine bürünmenin ortalama fiyat ı nedir?"

"Yeterince," dedi Jonah laf ı uzatmadan.

Rüzgâr hızlanınca ürperdim ve kollarımı biraz daha sıkı kavuşturdum. Jonah gömleğini çıkarmaya yeltendi ama elimi kaldırarak onu durdurdum. "Hiç zahmet etme, Lancelot. Böyle iyiyim. Bu meseleyi derinlemesine düşünmeye lüzum görmediniz mi? Hiç eğip bükmeye gerek yok. Hepimiz Mildred'in gözüne girebilmek için buradayız. Jonah –ya da JT, artık her neyse– yerine sahtesini gönderdiği öğrenildiğinde ne olacağını sand ı ki?"

Jonah omuzlarını silkerek gömleğini tekrar sırtına geçirdi. "Anneannenin sizler ya da aileleriniz için gerçekten bir şeyler yapmayı planladığına inanmadı. Bunun Mildred'in yok yere onun geleceğiyle oynamak için sahnelemeye kadar verdiği garip bir oyun olduğunu düşündü. Şimdiye dek işlerin nasıl gittiği düşünül düğünde haklı çıkmış gibi görünüyor."

Öf. JT Story'nin, Aubrey'yle benim gibi mânâsız umutlara kapılmamas ı hiç hoşuma gitmemişti. Bizim zokayı yutmamız,

onun ise yaz tatilini tamı tamına istediği şekilde geçirmesi dilimi sivrileştirdi. “Peki foyan ortaya çıkmadan buna iki ay boyunca devam edebileceğine nasıl inandın? Ben bir haftadan kısa sürede anladım ve buna çabalamıyordum bile.”

Jonah bir elini saçlarından geçirdi. “Tanrım, şu anda bilmiyorum. O zaman mantıklı gelmişti. JT ve ben aynı yaştayız, aynı kasabada doğup büyüdük ve adaşız. Ten rengimiz bile aynı. Tatil köyünden doğum belgesi dışında fotoğraflı bir kimlik istemediler. JT sosyal medyada neredeyse hiç boy göstermediğinden kimse senin yaz boyunca paylaşım yapmasını beklediği yoktu. Yıllardır seninle ya da Aubrey’yle yüz yüze gelmemiştik; babaannesini ise hiç görmemiştik. Ayrıca ailenizin geçmişi hakkında bana pek çok şey anlattı – şu *ne yaptığımızı biliyorsunuz* mektubu, anne babalarınız ve yıllar içinde Mildred’le tekrar irtibat kurmak için herkesin başvurduğu farklı yöntemler hakkında. İhtiyacım olan tüm bilgilere sahip olduğumu sanmıştım.” Başını tiksintiyle iki yana salladı. “*Deniz kabuklusu alerjisi*. Tanrı onun belasını versin.”

“Mektupları ilk aldığımızda Aubrey’yle bana mesaj atan sen miydin?” diye sordum. “Yoksa JT miydi?”

“O JTydi. O sohbet grubunu kurduğunuzda –onların hepsi gerçektir– sizinle adaya gitmeye mecbur olduğunu sanıyordu. Ben onun yerine geçmeyi kabul ettikten sonra hiçbir şey değişmemiş gibi rol yapmayı sürdürdü. Nelerden bahsettiğinizi bilmem için sohbet kayıtlarının çıktılarını alıp bana verdi.”

“Senin olayın ne peki? Sen kimsin?”

“Ehliyetimi gördün. Ben Jonah North’um. Providence’ta yaşıyorum ve kuzeninle aynı liseye gidiyorum. Paraya ihtiyacım vardı, o yüzden benden yerine geçmemi istediğinde teklifini kabul ettim. Hepsi bu.”

“O hâlde gerçekte kim olduğunu birine söyleyip söylememem neden umurunda?” diye sordum. “Paranı almışsın.”

“Ücretimi taksitlendirdik,” dedi Jonah. “Henüz yalnızca üçte birini aldım. Ayrıca Martı Koyu Tatil Köyü annemle babamın yerinde çalışırken kazandığımdan çok daha fazla kazandırıyor.”

“Gizli Ajan setinde kazanacağından daha mı çok?”

Jonah resmen efkârlandı. “Hayır. Ama Donald Camden’ın teklifini kabul edemem. JT’nin babasını burada çalıştığına ikna edebilmesi için ona her hafta tatil köyünden fotoğraflar göndermem gerek.”

“Annenle baban şu an nerede olduğunu sanıyorlar?”

“Burada. Şans eseri girdiğim rahat bir yaz işinde. Yalnızca kullandığım adı bilmiyorlar.”

“Az önce onlar için çalıştığını söyledin. Ne tür bir yerleri var?”

“Önemi yok.” Jonah geriye doğru bir adım attı ve ay ışığında onu net bir şekilde gördüm. Bu sorunun neden kırılma noktası olduğunu kestiremiyordum ama artık usanmış gibi görünüyordu – gergin ve yorgundu, ayrıca yüz hatları belirginleşmişti. “Beni dinle, yurda geri dönüyorum. Seri verdiğin sözü tutmaya zorlayamayacağımı biliyorum ama umarım sözünün arkasında durursun.” Ardından döndü ve yürümeye başladı. Onu takip etmeyi düşündüm çünkü daha bir sürü sorum vardı ve o da bana bazı yanıtlar borçluydu. Fakat en nihayetinde geldiğim yoldan Kumullar’a, adada kan bağımlı olan yegâne insanın yanına dönmeye karar verdim.

Yolu henüz yarılamaştım ki elime sıcak ve yumuşak bir şey dokundu. Arkama döndüğümde tişörtüyle kalan Jonah North’un oduncu gömleğini elime tutuşturmaya çalıştığını gördüm.

“Dönüş yolu için,” dedi ve yine gölgelerin arasında gözden kayboldu.

Ertesi gece otomatik pilotta Veranda’daki masalarım ile ilgilenirken kafam hâlâ meşguldü. Anneme mesaj atmak için telefonumu sabahdan beri en az on defa elime almıştım: *Jonah bir uçkâğıtçı*. Ama yapmadım. Şaşkınlıktan beyninden vurulmuş dönen Aubrey’ye anlatsam da şimdiye kadar başka kimseye tek kelime etmemiştim. Beni Jonah’ın foyasını ortaya çıkarmaktan neyin alıkoyduğundan emin değildim. Kim bilir belki de gerçek bir kere ortaya çıktıktan sonra dediğimi geri alamayacak olmamdandı.

Neyse ki bu akşam başım kalabalıktı. Konuk ağırlama müdürü Carson Fine restoranı denetime gelmişti ve daha çok yeni olduğumdan masalar arasında uzun molalar vermemde diretiyordu. Oysa asıl niyeti bence barda benimle dedikodu yapmaktı.

Şimdi de orada oturuyorduk; çenesini ellerinin arasına almış, beni Mildred hakkında soru yağmuruna tutuyordu. “Geçtiğimiz hafta sonuna kadar onunla hiç görüşmediniz, öyle mi?” diye sordu. Bu geceki kravatı mor üzerine parlak pembe deniz kabuğu desenliydi.

“Hem de hiç,” dedim. Numara yapmaya gerek yoktu. Story ailesinin çocuklarının mirastan men edilmiş olması sır değildi. Annem ya da erkek kardeşleri ne zaman dedemin servetinde yasal hak iddia etmeye kalkışsalar nasıl men edildiklerine dair daha fazla ayrıntı paylaşmak zorunda kalıyorlardı.

“Aşırı gotik,” dedi Carson huşuyla sesini alçaltarak. “Ve de tuhaf. Bayan Story çalışanlarına ve kasaba sakinlerine o kadar iyi davranır ki! Kendi çocuklarına karşı neden böylesine acımasız olsun?”

Hikâyenin bu kısmını Google’dan öğrenemezsiniz ve Carson belli ki bilmediklerini ona benim anlatmamı umuyordu. “Hiçbir fikrim yok,” dedim. “Hiç öğrenemedik.”

Havası gözle görülür şekilde söndü. “Neyse, en azından sizleri adaya getirdi. Bu da bir şeydir.”

“Ve ardından çekip gitti.” Bu Carson’ın dikkatinden kaçmış olamazdı. Belki de doymayan merakını kendi lehime kullanabilirdim. Mildred bizimle irtibat kurmadıkça bu yazla ilgili bir terslik olduğuna biraz daha inanıyordum. Ve her şey Edward Franklin’le iletişim kurmamızı söyleyen mektupla başlamıştı.

“Acaba tarihleri mi karıştırdık?” Bu yalanı azıcık şaşkın bir gülümsemeyle söyledikten sonra suyumun geri kalanını içtim. Veranda’nın barmeni Marty ansızın yanımda belirerek suyu mu doldurdu. Martı Koyu Tatil Köyü’ndeki herkes Mildred’e sözümüzün geçtiği kanısındaydı, hâliyle konuklardan daha iyi ağırlanıyorduk. “Bir kere daha kontrol etmek için Edward

Franklin'le görüşmeyi düşünüyordum ama elimdeki tek iletişim bilgisi, tatil köyüne ait e-posta adresinden ibaret." Sanki düşüncelere dalmış gibi biraz bekledim. "Sizdeki dosyada, şey, kişisel e-posta adresi yoktur, değil mi? Ya da bir telefon numarası?"

"Olduğuna eminim," dedi Carson alnuna düşen beyazımsı sarı saç tutamını geriye atarken. "Ama sana veremem. Kişisel bilgilerin gizliliği kanunu vesaire."

"Haklısın," dedim başımı önüme eğerek. Ben elindeki bilgileri iştah açıcı, uydurma bir Story dedikodusuyla takas etmesi için onu ikna edip edemeyeceğimi düşünürken cebinde duran telefonu çaldı. Telefonunu çıkarıp kaşlarını çatarak ekrana baktı.

"Hımm, bir şey için ön tarafta bana ihtiyaçları var. Hemen dönerim."

Ben Carson'ın restorandaki masaların arasından geçerek uzaklaşmasını izlerken Marty boğazını temizledi. Hâlâ orada dikilmekte olduğunu fark etmemiştim. "Hey, eğer Edward'a ulaşmak istiyorsan şansını Chaz'la deneyebilirsin," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Neden şansımı Chaz'la denemek isteyeyim ki?"

"O ve Edward bir süreliğine birlikteydi. Hâlâ irtibat hâlinde olabilirler."

"Ah, tamam," dedim mevzuya uyanarak. Chaz'ın gey olduğunu... veya birileriyle çıktığını fark etmemiştim. Bir keresinde konu oraya geldiğinde aşk hayatından bahsetmemek için kırk takla atmıştı. "Ona sorarım. Bu gece çalışıp çalışmadığını biliyor musun?"

"Hayır. Hastalık izni aldı. Gerçi hastalığı biraz uzun sürebilir, ne demek istediğimi anlamışsındır herhalde," dedi Marty eliyle şişeyi kafaya diker gibi yaparak.

"Ah, hayır." Chaz'ın çalışırken içki aşırıldığı gözümden kaçmamıştı; insanlar kendilerine ait birkaç numaraları olmadığı sürece genellikle *benim* bar numaralarımı çakmazlardı. Fakat her zaman o kadar profesyoneldi ki içki sorununun kontrol altında olduğunu sanmıştım. "Bu, şey, sık sık olur mu?"

“Gerekenden daha sık olur. Tatil köyünün en kötü saklanan sırrıdır. Carson dışında herkes bilir.” Marty’nin bakışları yemek alanına doğru kayıp Carson’ın yanımıza geri dönerken restoranın loş ışığında parlayan sarı kafasına odaklandı. “Chaz iyi heriftir ve ayıkken harika bir barmendir. Bu nedenle onu kollamaya çalışıyoruz.”

“Anladım,” dedim Carson elini selam verircesine kaldırırken. Yalnız değildi; yanında yürüyen yaşlıca kadını gördüğümde bir an için kalbim durur gibi oldu. Mildred en nihayetinde arz-ı endam mı edecekti? Ne var ki yaklaştıklarında hatamın farkına vardım. Bu kadın anneannemle aynı yaşlardaydı ama saçları bembeyaz değil griydi ve kahverengi, sade bir elbiseyle bir çift takunya giymişti. Carson onun yanında olmaktan hoşnut görünüyordu ve yüzünde geniş bir gülümsemeyle onu yanıma getirdi.

“Milly, seni tanıştırmak istediğim biri var. Anneannenin asistanı, Theresa Ryan seninle görüşmek için buraya gelmiş. Sana *haberleri var.*”

Carson’ın bunu soluksuz bir beklentiyle söylemesi Theresa’yı kıs kıs güldürdü. Ardından elini uzattı ve onunla tokalaşmak için aynısını yaptığımda sıcak parmaklarını benimkilere doladı. “Bu bana heyecan verici bir hava katmadı mı? Merhaba Milly. Seninle tanıştığıma çok sevindim.”

“Ben de öyle,” dedim nabzım hızlanırken. Annem eskiden Theresa’yla çok iyi anlaşırды –anlattığına göre Red Sox fanatikleriyle dolu bir evde sadece ikisi Yankees taraftarıydı– ve annemin evlatlıktan reddedilmesinden sonraki birkaç yıl boyunca iletişimde kalmışlardı. Annemin dediğine göre Theresa nazik fakat sert biri olduğundan Mildred evlatlarını mirastan mahrum bırakma nedenini Donald Camden’dan başkasıyla paylaşmamıştı. En sonunda annemin tepesi atmış ve onunla da konuşmayı kesmişti.

“Bayan Story benden yanınıza uğramamı istedi. Yakında adaya dönecek ve siz üçünüzü Yabansümbülü Konağı’nda pazar

kahvaltısına davet ediyor.” Gözlerimin fal taşı misali açıldığını görünce, “Yarın değil,” diye ekledi. “Hâlâ Boston’da olacak, ayrıca yarın zaten Dört Temmuz. Kutlamalar başladığında tatil köyünden çok uzaklaşmayın; çalışanlarımız ve konuklarımız için planlanmış çok güzel etkinliklerimiz ve nefes kesici havai fişek gösterilerimiz olur. Carson’ın sana onları ballandıra ballandıra anlattığından eminim.”

Carson’a göz ucuyla baktım ve sabit gülümsemesinin altındaki yakarıışı duydum. *Lütfen, Milly. İspinoz etkinlerinden bahsetmeye başladığımda bir kerecik beni susturmamışsın gibi davran lütfen.* “Ah, evet, elbette,” dedim. “Dört gözle bekliyorum.”

“Harika. Umarım güzel vakit geçirirsiniz,” dedi Theresa. “Her halükârda büyükanmeniz sizi bir sonraki pazar günü, yani on bir temmuzda kahvaltıda ağırlamak istiyor. Mesai planlamanız açısından sorun yaratmayacağını umuyorum?” dedi gülümseyerek Carson’a dönerken.

“Elbette sorun olmaz,” dedi Carson.

“Tamam,” dedim dudaklarından dökülen sözcüklerin ardında herhangi bir ipucu yakalayabilecek miyim diye Theresa’nın gözlerine bakarken. Anneannem bizi görmek mi *istiyordu*? Yoksa ele güne rezil olmamak için kendini bunu yapmaya mecbur mu hissediyordu? Ne var ki Theresa’nın suratındaki cana yakın ifade değişmedi.

“Ayrıca Bayan Story on yedi temmuz akşamını boş bıraktığınızdan emin olmak istedi. Bir cumartesi gününe, daha doğrusu Yaza Merhaba Balosu’nun gerçekleşeceği akşama denk geliyor. Onun konuğu olarak baloya katılmanızdan memnuniyet duymaktadır.” On sekiz yaşındaki annem beyaz balo elbisesi ve damla şeklindeki elmas gerdanlığıyla gözümün önüne geldi. Sahip olmak için yanıp tutuştuğumdan uğruna yaz tatilimi feda ettiğim gerdanlık.

Gerçi o kadar basit olmadığını fark etmiştim.

Evet, gerdanlığı istiyordum. Fakat asıl istediğim annemin onu bana vermeyi *istememesiydi*. Hiçbir koşul öne sürmeden kıymetli bir

aile yadigârını kızına devretmeyi önemseyen annelerden olmasını istiyordum. Ne var ki öyle biri değildi. Hâliyle istediğim olmayacaktı. O yüzden buraya gelmemin asıl sebebi anneanneme, sırdaşlarına ve annemin çocukluğuyla gençliğini hatırlayan Martı Yuvası Adası sakinlerine yakın olmaktı çünkü hiç şüphesiz aralarından biri yirmi dört yıl önce Mildred Story'nin dört evladıyla birden bağlarını koparmasına ve asla geri adım atmamasına sebep olacak ne gibi bir hadise yaşandığını biliyor olmalıydı. Eğer *bunu* öğrenirsem belki de en sonunda annemi anlayabilirdim.

Theresa hâlâ konuşuyordu. Dağılan dikkatimi toplayarak tekrar ona odaklandım. “Resmî bir davet olacak – yani erkeklerin smokin, kadınların ise tuvalet giymesi zorunlu,” diye açıkladı. “Halihazırda yanınızda etkinliğe uygun kıyafet olmayabileceğinin farkındayız, o yüzden sen ve kuzenlerin adadaki butiklerde gönlünüzce alışveriş yapabilirsiniz. Aldıklarınızı da lütfen Story hesabına yazdırın.”

Durumun tüm garipliğine rağmen biraz heyecanlandım. Çocukluğumdaki alışverişe çıkma hayalim neredeyse gerçek oluyordu. Tek farkı Mildred'in ayrıntıları asistanına bırakmasıydı. Bir de... “Olmaz,” dedim. Theresa kaşlarını tekrar havaya kaldırıncı elimle vücuduma işaret ettim. “O kadar kısıyım ki askıdaki uzun elbiselerin hiçbiri üzerime olmaz.”

Theresa alçak sesle kıkırdadı. “Endişelenme. Hangi mağazayı seçersen seç elbisen derhal tadilattan geçirilir,” dedi sorunu çözmüş gibi.

Galiba gerçekten çözmüştü.

BÖLÜM SEKİZ

AUBREY

“Eee?” Milly beklenti dolu gözlerle bana baktı. “Mildred’le kahvaltıya gitmeden önce Üçkâğıtçı Jonah’ın foyasını meydana çıkarmalı mıyız?”

Yanıt vermeden önce Erikviç’imin son lokmasını yuttum. Bir salı günü, akşamüstü vakti Martı Koyu Adası’nın çarşısında dık ve Aşk Merdiveni Pastanesi’nin imza tatlısını deniyorduk: Bu sahil eriği aromalı dondurmanın, kızartılıp ikiye bölünmüş donatın arasına doldurulmasıyla hazırlanmış bir tür dondurmali sandviçti. Adı tadından daha iyiydi ama bu ikimizi de tatlılarımızı bitirmekten alıkoymamıştı.

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Hem kime söyleyeceğiz ki?”

“Ebeveynlerimize?” dedi genellikle kararlı biri olan Milly tereddütle. “Veya Theresa’ya.”

“Söyleyebiliriz tabii ama...” Bocaladım. Milly’nin aksine ben paraya ihtiyaç duymanın ne demek olduğunu iyi bilirdim. Ayrıca Jonah North’un Jonah Story’nin yerine geçmesini pek umursadığım da söylenemezdi. Yeni Jonah biraz huysuz bir tipti ama etraflıca değerlendirildiğinde gerçek kuzenimizin bir üst mode-

line benziyordu. “Şu anda en büyük sorunumuz o değil, öyle değil mi?”

Milly güldü ama espri yapmıyordum. Jonah North beni endişelendiren şeyler listesinde açık ara dördüncüydü. Birincisi babamdı. İkincisi varlığımı hâlâ görmezden gelen babaan-nemle kahvaltı etmek ve kıyafet balosuna gitmekti. Üçüncüsü Thomas’ın garip sessizliği ve onu sandığım kadar özlemediğim gerçeği-ydi. Ona mesaj atmayı kesmiştim ve arada sırada telefonun karanlık ekranına bakıp bunun ayrıldığımız anlamına gelip gelmediğini merak ediyordum. Ve ayrıldıysak bile karalar bağlayacak enerjiyi neden bulamadığımı. Bu neredeyse kaçınılmaz görünüyordu. Sanki eski, rahat ve öngörülebilir hayatımdaki hiçbir şeyin olduğu gibi kalma ihtimali yoktu.

Dört Temmuz iki gün önceydi ve havai fişek gösterileriyle İspinozlar için verilen partide zamanın nasıl geçtiğini anlamayınca uyku saatini epey geçirmiştim. Sonra da uyuyamamıştım. Milly odamızın diğer tarafında düzenli soluklar alıp verirken ben yatağımda uzanmış, parmağımı duvardaki bir çatlağın üzerinde gezdirerek istenmeyen sonuçları düşünüyordum. Geçtiğimiz yıl yaptığım ve vaktiyle pürüzsüz duvardaki bu minicik kusurdan bile daha küçük ve önemsiz görünen o şeyi. Ailemin parçalanmasına neden olan zincirleme tepkimeyi nasıl da tetiklediğini.

Bunun vicdan azabı adaya ayak bastığımızdan beri beni an-nemle eskisi kadar sık konuşmaktan alıkoyuyordu ama uyku-suzluğumun tavan yaptığı pazar günü ona mesaj atıp bir soru sormuştum. **Babam Ufak Plaj’dan hiç bahseder miydi?**

Televizyonun önünde erkenden uyuyakalmayı huy edinen annem mesajıma ertesi sabaha kadar yanıt vermemişti. **Ufak Plaj mı? Neden soruyorsun?**

Bunu nasıl cevaplayacağımdan emin olamadığım için tercihi-mi muğlaklıktan yana kullanmıştım. **Birkaç gün önce oraya gittim de. Bana babamı anımsattı.**

Yanıt vermeden önce biraz oyalanmıştı. **Arada sırada bahseder-di. Oradan pek hoşlandığını sanmıyorum ama nedenini açıklayamam.**

Üstümde öyle bir intiba bırakmış. Ama baban ve ben adada geçirdiği yıllardan konuşmayalı çok uzun zaman oldu.

Bu midemin iç sıkıntısından kasılmasına neden olmuştu. Bunun tek nedeni babamla Ufak Plaj arasında kurduğum tuhaf bağlantıyı desteklemesi değil, aynı zamanda annemle babamın arasının ne kadar gergin olduğunu bana hatırlatmasıydı. Şu anda ve muhtemelen sandığımdan çok daha uzun zamandır. Hâl böyle olunca bir bahane uydurup mesajlaşmamıza son vermiştim.

Mesajları Milly'ye gösterdiğimde omuz silkmekle yetinmişti. "Zaten çirkin bir plajdı," demişti. "Benim de pek hoşuma gitmedi."

Kuzenimin sesi beni şimdiki zamana döndürdü ve hangi konudan bahsettiğimizi hatırlamak için zihinsel olarak silkinmek zorunda kaldım. Doğru: Üçkâğıtçı Jonah. "Bunu sonsuza dek sürdüremez," dedi Milly. "İfşa olduğunda ona uyduğumuz için kötü duruma düşeriz."

"Bu tartışma için daha fazla kafeine ihtiyacımız var," dedim ayaklanıp boşalan buzlu kahve bardaklarımızı toplarken. "Aynı-sından mı istersin?"

"Evet, teşekkürler."

Sipariş kuyruğu, oraya vardığımız zamankinden daha kısaydı ama yine de önümde birkaç kişi vardı. Hâliyle sıranın bana gelmesini beklerken çevreye göz gezdirdim. Aşk Merdiveni bir baston şekerin içine benziyordu: kırmızı beyaz çizgili duvarlar, dökme demirden beyaz masalarla sandalyeler ve kiraz kırmızısı, parlak döşemeler. Klimanın uğultusuna rağmen içerisi sıcaktı, ayrıca havada yoğun bir şeker ve çikolata kokusu vardı. Kasanın arkasındaki duvara asılmış siyah çerçeveli bir düzine fotoğrafa dalgın dalgın bakarken kasiyerin sağ omzunun üstündeki fotoğrafta tanıdık bir sima görünce pürdikkat kesildim.

Bu babamdı; gençliğin ihtişamına sahipti, koyu renk saçlı ve yakışıklıydı. Üstelik bir elinde hayatım boyunca gördüğüm en çirkin tabloyu tutuyordu. Öyle ki bir anaokulu öğrencisi çamurda bir yumak iplik yuvarlamışa benziyordu. Babam diğer kolu-

nu, avucunu şefkatle yanağına koymuş yaşlıca bir kadının omzuna atmıştı. Bu mesafeden bile kadının elindeki belirgin doğum lekesini görebiliyordum. Münzevi babaannem en beklenmedik yerlerde aniden karşıma çıkıyordu.

Fotoğrafın altındaki plakayı okumak için kasaya bir adım yaklaştım: MILDRED VE ADAM STORY, 1994 MARTI YUVASI ADASI YEREL RESİM MÜSABAKASININ KAZANANIYLA. Dünya çapında meşhur bir sanat koleksiyonu olan bir kadının *buna* mavi kurdele verdiğiğine inanmak gücü.

Ödeme sırası bana geldiğinde doğru düzgün suratıma bile bakmayan genç kasiyerin kolumdaki doğum izini görüp Storylerden olduğumu anlamasına ihtimal vermenin dahi aptalca olduğunu bilmeme rağmen kredi kartımı sol elimle geçirdim. Yine de doğum izimi genç kızın gözüne sokmamak bana, “Duvardaki fotoğraflar satılık mı acaba?” diye sorma cesaretini verdi.

“Ne?” Kasiyer en sonunda benimle göz göze geldi ve incecik alınmış kaşları şaşkınlıkla kalktı. “Sanmıyorum. Onlar süs.”

“Pekâlâ,” dedim kendimi aptal gibi hissederek. Mildred tarafından mirastan men edildiğinde babam Harvard’da son sınıf öğrencisiydi; Cambridge’de yaşadığından Yabansümbülü Konağı’na dönüp kişisel eşyalarını alma fırsatı olmamıştı. Biri odasındaki eşyaları kutulara doldurup ona göndermişti ama kolilerin içinden tek bir aile fotoğrafı bile çıkmamıştı. Elimizde o günlerden kalma bir fotoğrafın olması hoşuma giderdi ama tüm bunları yılgın kasiyere açıklamamın imkânı yoktu.

Döndüm ve az kalsın arkamdaki kişiye çarpacaktım. “Güzel fotoğraf, değil mi?” dedi tanıdık bir ses. “Gerçi tablo çok fena.” Bu Hazel Baxter-Clement’ti. Fotoğrafların asılı olduğu duvara yaklaşırken, sırada arkasında bekleyen kişiye önüne geçmesini işaret etti. Dedesi ortalıkta görünmüyordu. “Bu her yıl düzenlenen yerel resim müsabakalarının ilkiydi. O günden bugüne uzun yol katettiğimizi düşünmeyi yeğliyorum.”

“Sen de ressam mısın?” diye sordum.

“Ben mi? Hayır. Ben sadece Martı Yuvası Adası’nın tarihiyle

ilgileniyorum.” Hazel bileğindeki deri bileklikleri yukarı sıvadı. “Nasıl gidiyor?”

“Gayet iyi. Deden nasıl?”

“İyi.” Kafasını yana eğip gülümsedi. “Sizden haber alacağımı ummuştum.”

“Geldiğimizden beri başımızı kaşıyacak vaktimiz olmadı,” dedim kayıtsızca. Milly, Hazel’in omzunun üstünden çalışmayan şu koca altın saatine ve ardından kapıya işaret etti. “Aslında biz de tam gidiyorduk. İşe dönme vakti.”

“Boş vakit bulursanız haberim olsun. Dedem son günlerde kendini daha iyi hissediyor, belki de size ebeveynleriniz hakkın-da birkaç hikâye anlatabilir.”

Duraksadım çünkü bu gerçekten cezbediciydi. “Bana numaranı tekrar verir misin? Jonah’ta olduğunu biliyorum ama kendisi biraz tertipsizdir.”

“Elbette,” dedi Hazel gülümseyerek. Numarasını ezberden söyledikten sonra geçebilmem için kenara çekildi. “Ne zaman istersen mesaj atabilirsin.”

Milly eşikte durmuş, tek ayağıyla kapıyı açık tutarken diğeriyle sabırsızca yere vuruyordu. Yanına vardığımda, “Ne istiyor-muş?” diye sordu alçak sesle.

“Hâlâ bizimle konuşmak istiyor,” dedim kapıdan geçerken buzlu kahvesini uzatarak. “Dedesinin kendisini daha iyi hissettiğini söyledi. Onunla karşılaştığımızda söylediği garip şeyleri açıklayabilir belki.”

Milly güneş gözlüğünü takarken şüpheli göründü. “Tabii bizi dönem ödevine çevirmek için de böyle söylüyor olabilir.”

Kaldırma çıkıp mağazalarla restoranların önünden geçerek feribot iskelesinin aksi yönünde yürümeye koyulduk. “Burası mini bir 5. Cadde sanki,” dedi Milly vitrininde KAYLA’NIN BUTİĞİ yazan bir mağazanın camından içeri bakmak için duraksayarak. “Ah, şu ne kadar sevimliymiş! Elbiselerimizi almaya buraya gelmeliyiz.”

“Olur,” dedim ama aklım hâlâ Aşk Merdiveni’nin duvarında gördüğüm fotoğraftaydı. Babama bir arama borçluydum ve

adaya ayak bastığımdan beri ilk defa onunla konuşmayı istediğimi fark ettim. Onu babaannemle birlikte öylesine mutlu ve huzurlu görmek bana şu göz kamaştırıcı gülümsemesini takındığı zamanları hatırlattı. Ne yaptığıma fazla kafa yormadan telefonumu çıkarıp numarasını çevirdim. "Kısa bir telefon görüşmesi yapacağım," diye mırıldandım Milly'ye.

Babam telefonu dört defa çaldıktan sonra açtı ve açtığında sesi mesafeliydi. "Aubrey."

"Selam baba." Tekrar hareketlendim ve keskin bir dönüş yaparak kaldırımın taş bir duvarın ardındaki heybetli ağaçların gölgesinde kaldığı daha sakın bir sokaktan yürümeye koyuldum. Beni takip eden Milly'nin sandaletlerinin arkamdan gelen tıkırtısını duyabiliyordum. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedi soğuk bir sesle ve ardından öyle bir suskunlaştı ki onu tanımasam hattın kesildiğini sanırdım. Bir haftadır onu görmezden geldiğim için beni cezalandırıyordu. Babam kızdığında böyle yapardı: Hüsrânını vurgulamak için karşındakini şefkatinden ve takdirinden esirgerdi. Bunu adım gibi biliyordum ama yine de...

"Haftaya babaanneme kahvaltıya gideceğim," dedim pat diye. "Annem söyledi mi?"

"Söyledi." Uzun bir duraksama daha. "Bu kesinlikle fazlasıyla uzun sürdü."

"Babaannem Boston'a gitmek zorunda kaldı," dedim sesime nüfuz edip savunmaya geçtiğimi ele veren tınıdan nefret ederek. Buzlu kahvemden bir yudum aldım ve az kalsın öğürecektim. Kasiyer bana yanlışlıkla fındık aromalılarından vermişti ve şu dünyada en sevmediğim tat buydu. Yürümeye devam ederken neredeyse ağzına kadar dolu olan bardağı bir çöp tenekesine attım.

"Duydum," dedi babam. "Bunun olmasına izin vermene şaşırdım."

Doğru duyduğumdan emin olamayınca işaretparmağımla boştaki kulağımı tıkadım. "Ne demek istiyorsun? Hiçbir şeyin olmasına *izin* verdiğim yok. O öylece... çekip gitti."

“Tabii ki çekip gider. Çünkü yeterince öngörülü davranmamışsın.”

“Öngörülü davranmamışım,” dedim zıncı diye durarak. Milly de durdu. Taş kemerli bir giriş yolunun önünde dikiliyorduk ve kemerin yanındaki altın varaklı plakada içeride turistik ya da tarihi açıdan önem taşıyan bir şeyin olduğu yazılıydı ama görüşüm bulanıklaştığından hangisi olduğunu göremedim. “Yeterince öngörülü davranmadığımı mı düşünüyorsun?”

“Evet. Bu senin en büyük sorunun, Aubrey. Pasifsin. Dizginleri eline almak yerine koca bir yaz mevsimini heba etmeyi yeğlersin.” Bir süredir beni bu konuda azarlamaya niyetliymiş gibi süratle konuşuyordu. Bense konuyu kendiliğimden açarak ona mükemmel bir fırsat sunmuştum. “Babaannenle irtibat kurmayı ya da asistanıyla görüşmeyi denemek hiç aklına gelmedi mi?” Ben yanıt vermeyince iyice küçümseyici bir üslup takındı. “Hiç sanmıyorum. Çünkü sen harekete geçmezsin, sadece tepki verirsin. Öngörülü olmak derken bunu kastediyorum.”

Birkaç saniyelğine nutkum tutuldu. Kaldırıma öylece çakılıp kaldım ve Martı Yuvası Adası’ndaki ilk günümde Doktor Baxter’ın dudaklarından dökülen sözcükler kulaklarımda çınladı. *Adam’ın içinde bir cevher vardı. Ama o cevheri heba etti. Aptal oğlan. Tek bir sözüyle her şeyi değiştirebilirdi.*

Bunun ne tür bir söz olduğunu merak ettim. Ve insanın tepesini az önce dedikleri kadar attırıp attırmayacağını...

“Öngörü mü?” dedim. Bu ağzımdan keskin, soğuk ve öldürücü bir buz sarkıtı olarak çıktı. “Yüzme koçumu becerip hamile bıraktığın zamanki gibi bir öngörü mü? Böyle bir öngörü sahibi olmayı mı amaçlamalıyım?”

Milly iki eliyle birden beni kaldırımdaki yayalardan uzaklaştırıp taş kemerin altından geçirirken boğulur gibi bir ses çıkardı. Sessiz ve yeşil bir yerdeydik ama babamın kulağımda kükreleyen haşın, hayret yüklü sözcükleri dışında hiçbir şeyi algılayabilecek durumda değildim. “Sen ne dedin?”

Yanımda Milly’yle körlemesine yürürken tepeden tırnağa

titriyordum. Boğazım düğümlenip iğne deliği kadar kalmıştı ve sözcükleri güçlükle telaffuz edebiliyordum. "Beni duyduğun."

"Aubrey Elizabeth. Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin? Hemen özür dile."

Neredeyse dediğini yapacaktım. Her şeye rağmen on yedi yıldır iliklerime işleyen onu memnun etme arzusu o kadar kuvvetliydi ki sesindeki öfkeyi dindirmek için müthiş bir istek duyuyordum. Hem de öfkeli olması gereken kişi *benken*. Aslında öfkeli olmasına öfkeliydim ama bu hak ettiği türden amansız bir öfke değildi. Telefonda kaldığım sürece ufalanarak acınası bir özre dönüşebilecek türdendi. "Hayır," demeyi başardım. "Şimdi kapatıyorum. Artık seninle konuşmak istemiyorum."

Çağrıyı sonlandırır sonlandırmaz telefonumu kapatıp cebime attım, kendimi tıpkı bir taş gibi çimenliğe bıraktım ve ellerimle yüzümü örttüm.

Yanımda bir hışırtı duydum ve çekingen bir el kolumu hafifçe sıvazladı. "Vay canına. Vay... canına. Bunu hiç beklemiyordum. Hem de hiçbirini," dedi Milly. Ben yanıt vermeyince, "Mizacını bildiğimden böyle öfke patlamaları yaşayacağın aklımın ucundan bile geçmezdi," diye ekledi daha ziyade kendi kendine.

Sitemkâr bir ifadeyle ellerimi indirdim. "Gerçekten mi? Yani benim hiçbir şey yapmayan bir ezik olduğum konusunda babamla aynı fikirdesin, öyle mi? Çok teşekkürler, Milly."

Dehşete düşen kuzenimin gözleri fal taşı misali açıldı. "Hayır! Ah, Tanrım. Öyle demek istemedim. Ben sadece... Özür dilerim. Gördüğün gibi insanları teselli etmekte çok kötüyümdür." Mekanik bir şekilde kolumu sıvazlamayı sürdürüyordu ve haklıydı. Bu yaptığının teskin edici hiçbir yanı yoktu. "Adam Dayı aşağılık herifin tekiymiş ve iki yaşındayken üstüne kusmakla çok iyi etmişim," diye ekledi. Burnumdan güldüm.

"Gerçekten üstüne mi kustun?"

"Annemin dediğine göre evet."

"Babam bundan hiç bahsetmedi. Gerçi hiç şaşırmadım. Evde kusursuzluğuna leke düşürecek hiçbir şeyden konuşmayız. Bu

konuda da çenemi tutmam gerekiyordu.” Boğazım düğümlendi ama yutkunarak gözyaşlarımı bastırdım. “Annemi aldatması yeterince kötü değilmiş gibi bir de bunu *onunla* yaptı. Koç Matson beni ortaokuldan beri çalıştırıyordu! Onu idolüm olarak görürdüm. O olmak istiyordum. Hatta... Tanrım, onları tanıştıran aptal da bizzat benim.”

Koca bir ay boyunca o sahne zihnimde canlanıp durmuştu: Beni yıllardır çalıştıran kadınla en sonunda tanışması için sıkboğaz ettiğim babamı ikinci sınıftayken havuzun kenarına sürükleyişim. Şu dünyada en çok hayranlık beslediğim iki insanın tanışmasına vesile olmaktan duyduğum memnuniyetle genç ve güzel koçumla yakışıklı ve seçkin babamın arasında iftiharla dikilişim. Birbirlerine benimle alakası olmayan bir gözle bakacakları aklımın ucundan bile geçmemişti.

Bu durumun bir yığın boktan yanı vardı ama en kötülerinden biri, ikisinin de pek umurunda olmadığını fark etmemdim.

Önce gözlerim yaşardı, sonra da gözyaşları yanaklarımdan süzölmeye başladı. Babam geçtiğimiz ay bombayı patlattığından beri layıkıyla ağlamamıştım. Başlangıçta tepki veremeyecek kadar şaşırılmış, sonra da –tıpkı hayatım boyunca yaptığım gibi– onun izinden gitmiştim. Bu konuda konuşmak istemediğinden ağzımı açıp tek kelime etmemiştim. Bu bizzat sebep olduğu bir şey değilmiş de ailemizin *başına gelen* bir şeymiş gibi davranıyordu. Sanki kimsenin öngöremeyeceği ya da önleyemeyeceği tesadüfi, doğal bir felaketmiş gibi. Ne kadar fena sıçtığını anlamam için ondan beş bin kilometre uzakta olmam gerekiyordu.

Kendimi zaptetmeye çalışarak derin bir nefes aldım ama sakinleşmek yerine yüksek, boğuk bir hıçkırık koyuverdim. Sonra bir tane daha.

“Ah. Ah, hayır. Şey... Her şey yoluna girecek,” dedi Milly ben iyiden iyiye gözyaşlarına boğulurken. “Buralarda bir yerde mendilim olacaktı, bekle...” Çantasının altını üstüne getirdiğini duyabiliyordum. Bir süre sonra sesi bir parça çaresizleşti. “Tamam, mendil değil de güneş gözlüğünün camlarındaki lekeleri

silmekte kullandığımız bezlerdenmiş. Ama yumuşak bir dokusu var. Ve temiz sayılır. İster misin?"

Boğuk bir kahkahayla bezi elinden alıp gözlerimi sildim. "Dalga geçmiyormuşsun. İnsanları yatıştırmakta gerçekten berbatsın."

"En azından seni güldürdüm. Yani güldürdüm sayılır." Milly tek elimi iki avucunun arasına alıp azimle sıktı. Sanki beni teselli etmeye çalışmıyordu da başkanlığa adaylığını koyuyordu ama ne istiyorsa yapmasına izin verdim. "Gerçekten çok üzgünüm," dedi samimiyetle. "Bunların hiçbirisi senin hatan değil. Umursadığın iki insanın anlaşmasını istemen tamamen normal."

"Al benden de o kadar," dedim boşboş. "En kötüsü de *benden* ötürü birbirlerinden hoşlandıklarını sanmış olmam. Ne zavallıca, değil mi?"

"Evet," dedi Milly. Ben sitemkâr bakışları ikileyince, "Bay Orta Yaş Bunalımı'ndan ve Koç Yuva Yıkan'dan bahsediyorsun sanırım? Öf, Dayı iğrenç bir klişe çıktı. Kadının da ondan aşağı kalır yanı yokmuş," diye ekledi.

Gözlerimi kırıpıştırarak gözyaşlarımı bastırdım. "Her şey mahvoldu. Öyle büyük bir suçluluk duyuyorum ki annemle sıradan bir konuşma yapmakta bile zorlanıyorum. Hem de yaşananların benimle hiçbir ilgisi olmadığını milyonlarca kez söylemiş olmasına rağmen. Koç Matson'u görmeye dayanamadığımdan takımım ile yüzmeyi kestim. Bir daha asla geri dönebileceğimi sanmıyorum. Gelecek yıl takımdakiler öğrendiğinde müsabakaların nasıl geçeceğini hayal bile etmek istemiyorum. Henüz okuldan kimse bilmiyor."

Thomas da buna dahildi. Ona anlatmak istemiştım ama doğru zamanı bir türlü bulamamıştım. Bunları dört yıldır tanıdığım erkek arkadaşım yerine iki haftadan kısa süredir tanıdığım kuzenime anlatmamın ilişkimiz açısından ne anlama geldiğinden emin değildim ama muhtemelen sessizce ayrılmanızı açıklardı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Milly. "Bebek falan?"

"Koç Matson bebeği doğurmaya karar verdi. Anlayacağın bu

sonbaharda babamdan bir kardeşim olacak. Belki de hep istediği o oğlan çocuğuna kavuşur.” Milly elimi biraz daha sıkarken, “Annemle babamın bunu atlatabileceğini hiç sanmıyorum. Bir çıkar yol göremiyorum. Ayrıca babam gerçek bir işe girip kendi parasını kazanmayı reddediyor, yani... en kötü ihtimalle sanırım yüzme koçum üvey annem olacak.” Bu düşünce karşısında tepeden tırnağa ürperdim ve Milly’ye özür dilercesine bakmadan önce ürpertinin geçmesini bekledim. “Şey... senin de bir üvey annen olduğunu biliyorum ama...”

“Bizim durumumuzla uzaktan yakından ilgisi yok,” dedi çarçabuk. “Bizde kimse kimseyi aldatmadı. Babam Surya’yla tanıştığında çoktan boşanmışlardı. Kaldı ki boşanmayı isteyen babam değildi.”

Başımı önüme eğdim. “Babamın *derdi* ne? Çok daha fazlası olabilir. Tıpkı Doktor Baxter’ın dediği gibi – müthiş bir potansiyeli vardı ve onu heba etti. Sonuçta... küçücük biri oldu.”

“Seni anlıyorum,” dedi Milly. “Ben de annem açısından aynı şeyi hissediyorum. Aslına bakarsan baban gibi korkunç biri değildir ama... çok mesafelidir. Kimsecikleri yanına yaklaştırmaz. Babamın yaptığı hiçbir şeyi beğenmezdi, oysa o gerçekten uğraşıp didinirdi. Bu kendime, ‘Ne anlamı var ki?’ diye sormama neden oluyor. O bile annemin duvarlarını yıkamadıysa benim esamem bile okunmaz. Babam çok daha iyi ve sabırlı biridir.” Elimini son kez sıktıktan sonra iç çekerek uzanıp dirseklerini yere yasladı. “Story ailesi cidden boku yemiş.”

Son söylediğinin ardındaki yalın gerçek beni gerekenden daha çok şaşırttı. Kendimi bildim bileli babamın ailesinin pek normal sayılamayacağının farkında olmama rağmen onlara has bu işlevsizliğin... romantik bir yanı olduğunu düşünüyordum galiba. Ne var ki babam ve kardeşleri acınacak hâldeydiler: Babam başarmak istediği şey uğruna çabalamadan özel hissetmeye dair duyduğu iliklerine işlemiş ihtiyaçtan ötürü ailemizi parçalıyordu; Allison Hala, Toshi Enişte’yi kendinden uzaklaştırırken Milly’yi de bir kol boyu mesafede tutuyordu; Anders Amca’nın

biricik oğluyla öyle kötü bir ilişkisi vardı ki JT ona başkaldırmak için bir üçkâğıtçıya para yedirmişti; Archer Amca ise bir bağımlılıktan ötekine sürüklenip durduğundan yıllardır ailenin geri kalanıyla iletişim kurmamıştı. Bir an için babamın telefonun diğer ucunda olmasını diledim. *Mildred'in sana sırt çevirmesine neden olacak her ne yaptıysan onunla yüzleşmen gerek*, derdim ona. *Dönüşebileceğin insan sonsuza dek yok olmadan.*

Gerçi bu da hiçbir işe yaramazdı. Eğer babamın körü körüne inandığı bir şey varsa o da kendisinin yanlış anlaşılmış bir dâhi olduğuydu.

Gözlerimi kırptıştırarak son yaşları da savuşturdum ve en nihayetinde çevremizdekiler netlik kazandı. “Biz bir... mezarlıkta mıyız?” diye sordum Milly’ye.

“Ah. Evet. Anlarsın ya... burası dışarisından daha sakindi.” Küçük bir gülümseme dudaklarının köşelerini yukarı doğru çekti. “Bak bakalım kimin yanına gelmişiz? Aile meclisi toplandı.”

Bakışlarını takip ederek yanıımızdaki mezar taşının üstüne oyulmuş harflere odaklandım:

Abraham Story

Sevilen bir eş, baba ve hayırsever

“Aile daima her şeyden önce gelir.”

Milly, “İronik bir cümle,” deyiverince biraz olsun gülmeyi başardım.

“Ne var biliyor musun? Babam bir konuda haklıydı.” dedim. “Tek bir konuda,” diye ekledim Milly’nin şüpheyi tek kaşını kaldırdığını görünce. Biriken gözyaşlarımı en nihayetinde koyuverdiğim için kendimi daha hafif ve daha uyanık hissediyordum. Beni etrafımdakilerin yarısını ıskalamaya zorlayan kepenkleri söküp atmış gibiydim. “Öylece oturup neler olduğuna kafa yormakla yetinmemeliyiz. Bir şeyler yapmalıyız.”

“Ne gibi?” diye sordu Milly ânında problem çözme havasına bürünerek. “Chaz’la konuşmaya ne dersin? Belki bizi Edward Franklin’le görüştürür.”

“Bu da bir fikir ama benim aklımda başka bir şey vardı.” Ayağa kalkıp şortumu silkeledim. “Hazel’a peşinde olduğu şu röportajı verelim. Bir yandan da kendi sorularımızı soralım.”

ALLISON, YAŞ 18

HAZİRAN 1996

Allison, kulağına çalınan tanıdık seslerden ötürü annesinin çalışma odasının kapısının önünde duraksadı. “Dinlen ve spor yap, Mildred. İkisi de sana çok iyi gelecektir,” dedi Doktor Baxter sıhhiye çantasının fermuarını kapatırken. Akşamın dokuzundaki randevular şöyle dursun, Doktor Baxter aslında ev vizitesine bile çıkmazdı ama Storyler için hep bir istisna yapardı. Özellikle de Allison’ın babasının beklenmedik bir şekilde kalp krizinden öldüğü, annesinin ise kafayı nabzıyla bozduğu altı ay öncesinden beri.

“Düzensiz atıyor sanki,” derdi annesi bir elini sıkıca göğsüne bastırırken.

Ama Allison annesinin kalbindeki asıl sorunun ne olduğunu biliyordu: Kırılmıştı.

“Ben de aynısını söyleyip duruyorum,” dedi bir başka ses. Annesinin asistanı ve Matt’in annesi Theresa Ryan da odadaydı. “Şuraya bir yoga eğitmeni getirelim, Mildred. *Hem* sakinleştirici *hem de* etkili bir egzersizdir. Bu ikimizin de hayrına olur.”

Theresa’nın sesi kulağa her zamankinden stresli geliyordu. Birkaç ay önce annesinin ısrarı üzerine Yabansümbülü Konağı’na taşınmıştı –“Geçici olarak, ben tekrar ayağa kalkana kadar,” diye

söz vermişti Mildred– ama Allison, Theresa’nın bu yakınlığı yorucu bulduğundan emindi. Hâlâ matemde olduğu düşünülürdüğünde Mildred’in telaşlı hâlleri ve en basit kararı bile vermekten aciz olması şaşırtıcı değildi ama Storylerin işlerinin güzelce yağlanmış bir makine gibi tıkr tıkr işlemesine alışık olanlar için endişe vericiydi. Allison, Adam’ın da kendini baskı altında hissettiğini biliyordu çünkü anneleri gelecek sömestr eve daha sık gelmesini ve gayrimenkullerinden bazılarının yönetiminde aktif rol almasını istediğini ima edip duruyordu.

“Üniversiteye gitmenin olayı *gitmektir*,” diye hayıflanmıştı önceki gün dört kardeş Yabansümbülü Konağı’nın önündeki plaja serdikleri geniş havluların üstünde yayılırken. “Kasabalılar gibi iki haftada bir adaya dönüp hafta sonlarımı burada heba etmek istemiyorum.”

“Biri kasabalı kelimesinin anlamını bilmiyor,” dedi Anders. Suratına kondurduğu Indiana Jones tarzı şapkasının altından gelen sesi boğuktu. Keten pantolonu ve uzun kollu gömleğiyle vücudunun geri kalanı da arkeolojik kazı yapmaya hazır ve nazır görünüyordu. Kardeşlerinin aksine Anders ne kadar koruyucu sürerse sürsün güneşin altında ıstakoz gibi kızarırdı. Ama o gün her zamanki kadar abes görünmüyordu çünkü hava yirmi derece ve serindi. Allison sırtına bir kapüşonlu geçirmiş olsa da şort giydiğine pişmandı.

“Sen de elini taşın altına koyabilirsin,” dedi Adam aksi aksi. “Arada bir uğramayı teklif et. Eğer işleri bölüşürsek o kadar da kötü olmayabilir.”

“Almayayım, sağ ol,” dedi Anders esneyerek. “Hanımannem yıllardır ekmeğini yediğin altın çocuk çiplerini en sonunda nakde çeviriyor. Bu iş sende.”

“Bu anlamlı bir metafor bile değil,” diye homurdandı Adam.

Şimdi Allison annesinin çalışma odasının kapısının kasasına hafifçe tıklattıktan sonra başını içeri uzattı. “Merhaba,” dedi içeriye üç kafa ondan yana dönerken. “Sizi gördüğüme sevindim, Doktor Baxter.”

“Bilmukabele, Allison.”

“Biz dışarı çıkıyoruz, Hanımanne.” Annesinin boş boş baktığını görünce, “Rob Valentine’ın partisine gidiyoruz. Unuttun mu yoksa?” diye ekledi. Archer kardeşlerini, hatta Anders’ı bile arkadaşının bu geceki partisinde boy göstermeye ikna etmişti.

“Dördünüz birlikte mi?” diye sordu annesi.

“Evet. Söylemiştim ya,” dedi Allison sesindeki sabırsızlığı bastırmaya çalışarak. Hatta iki defa söylemişti ama annesi son zamanlarda duymak istemediği şeylere kulak asmıyordu.

Annesinin suratı hüsrarla asıldı. “Çıkacağınızı unutmuşum. Aile arasında keyifli bir oyun gecesi yapabileceğimizi düşünmüştüm. Sabahtan beri akşamın gelmesini iple çekiyordum.”

“Şey...” Allison, Adam’ın yanında olmasını diledi. O annesinin ruh hâllerıyla başa çıkmakta çok daha iyiydi. “Archer bir süredir Rob’u görmemiş ve gideceğimize söz verdik...”

“Ah, Mildred, bırak gitsinler,” dedi Theresa. “Cumartesi akşamı evde mi otursunlar? Zaten yaz boyu yanında olacaklar.” Annesi hâlâ şüpheli görünüyordu ama Theresa sıcacık bir gülümsemeyle Allison’a bakarken pes etmişçesine iç geçirdi. “Sanırım Matt de orada olacak. Onu özlediğimi ve evde tek başınayken midesine şu ramen eriştelerinden başka şeylerin de girdiğini umduğumu iletir misin lütfen kendisine?”

Allison’ın kalbi tekledi. Önceki hafta parti hazırlıkları sırasında Matt’in bahsettiği kahve randevusu hâlâ gerçekleşmemişti ama onu Rob’un partisinde görmeyi umuyordu. “İletirim,” dedi ve annesi fikrini değiştirmeden kendini koridora attı.

Dört kardeş Bozukluk Plajı’nın otoparkından çıkıp Rob Valentine’ın caddenin karşısındaki evine doğru yürürlerken, “Bu yaz berbat geçiyor,” diye yakındı Anders. Kalın Harvard kapüşonlusunun fermuarını çenesine kadar çekerken, “Buraya geldiğimizden beri hava buz gibi,” diye ekledi.

“On yılın en soğuk yazı,” dedi Adam insanların zaten bilme-

leri gerektiğini düşündüğü bir bilgiyi paylaşırken takındığı ses tonuyla. "Kıyusal gelgit ortalığı birbirine katıyor."

"Muhteşem," diye homurdandı Anders ama gözü yanından geçtikleri karakteristik, parlak yeşil mopedde takılınca aniden durdu. "Hay sıçayım. Matt Ryan dallaması da burada."

"Bence herkes burada," dedi Archer diplomatça. Yine de Anders'ı dirseğiyle dürtüp, "Yirmi kilometrelik bir adada yaşadığımızı unuttun mu yoksa? Gece hayatı biraz kısıtlı," diye eklemekten edemedi.

Allison sessizdi. Anders'ın Matt'e kızgınlığının sömestrde geçmesini ummuştu ama belli ki geçmemişti.

"Unut şu herifi," dedi Adam ön basamakları ikişer ikişer çıkarken. Gösterişli bir hareketle kapıyı çekerek açtı ve arkasına döndü. "Vasatın teki."

Rob Valentine, Martı Yuvası Adası Lisesi'nden önceki yıl mezun olmuş ve mal sahipleri tadilata yatırım yapmaya tenezzül etmediğinden turistlerin uzak durduğu şu kiralık bungalovlardan birine taşınmıştı. Evin önündeki sahil otları uzayıp sararmıştı, duvarların boyası dökülüyordu ve ön pencerelerden birine soğuk havayı dışarıda tutmaya en ufak bir faydası dokunmayan bir mukavva bantlanmıştı. İçerisi loştu ve gümbür gümbür bir müzikle inliyordu. Martı Yuvası Adası Lisesi'nin mevcut öğrencileriyle mezunlarının yarısı burada gibiydi. Allison bu gürültülü manzarayı önceki ay mezun olduğu yatılı okulda okurken gittiği sakin partilerle kıyaslamadan edemedi. Öğrenciler ve öğretmenlerin çoğu Martindale Lisesi'nin kampüsünde yaşıyordu ki bu durum herkesin sosyal hayatını bilfiil bitiriyordu.

Dört kardeş içeri girer girmez elinde bir şarap kokteyli tutan Burger King taçı güzel bir sarışın sendeleyerek önlerine çıktı. Şişenin ağzıyla Adam'ı göğsünden dürterek, "Bugün benim doğum günüm," diye geveledi. "Hediyem sen misin?"

Adam sırtarak bir elini kızın beline doladı. "Olabilirim."

"Archerrrrr!" Allison'ın Rob Valentine olduğunu tahmin ettiği bir oğlan genç çocukların alçak bir sehpanın etrafındaki min-

derlerde oturmakta olduğu köşeden hararetle el salladı. “Gel de birasına birkaç bozukluk sektirelim.”

Archer arkadaşına doğru seğırtince, “Sapır sapır dökülüyoruz,” dedi Anders. “Hadi,” diye ekledi sonra, Adam’la doğum günü kızının bir duvarın dibinde yiyişmeye başlamasını hayret dolu gözlerle izlemekte olan Allison’a. Geleli daha otuz saniye olmuştu; bu yeni Adam Story rekoruydu. “Gidip birer içki alalım.”

Allison’ın Anders’la takılmak istediğı söylenemezdi ama burada başka kimseyi tanımıyordu. Hâliyle abisinin peşinden bungalovun köhne mutfağına girdi. “Bira?” diye sordu Anders omzunun üstünden, ardından yanıt beklemeden tezgâhın üstünde duran yığından iki kırmızı bardak aldı. Fıçının önündeki sırada on kişi vardı ama Anders sanki onları görmemiş gibi milleti itip kakarak sıranın en önüne geçti ve musluğu bardağını doldurmakta olan ürkek oğlanın elinden kaptı.

“Bazı şeyler hiç değışmiyor, öyle değil mi?” diye sordu iğneleyici bir ses.

Allison sesin geldiğı yana döndüğünde Anders’ın eski kız arkadaşı Kayla Dugas’la, yani meşhur Matt-Anders-Kayla aşk üçgeninin üçüncü köşesiyle karşılaştı. Kayla’nın doğduğundan beri kestirmediğı için alametifarikası sayılan bel boyu saçları gevşek bukleler hâlinde omzunun üstünden sarkıyordu. Kiraz rengi dudaklarına sürdüğü şarap rengi ruj dışında makyaj yapmamış olmasına rağmen askılı siyah bluzu ve kot pantolonu içinde zahmetsizce seksi görünüyordu. Matt’in “MYA rahatlığı” addettiğı kapüşonlu ve şort kombininde karar kılmadan önce ne giyeceğı konusunda kıvranıp duran Allison aniden kendini on yaşındaymış gibi hissetti.

Kayla’nın insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı. Aslında samimiyetsiz bir tip değildi ama Allison’ın sinir bozucu bulduğu bir soğukluğu vardı. Eğer hayat bir film olsaydı Anders’ın kâh ayrılıp kâh barıştığı kasabalı kız arkadaşı zengin oğlanın varlıklı ailesini etkilemek için yanıp tutuşurdu ama Kayla en başından beri ikna edilmesi gereken bizzat kendisiymiş gibi davranmıştı.

Sonuçta onu yeni bir soluk olarak gören evin babası hariç Storylerin hiçbirisi Kayla'ya katiyen ısınamamıştı. "Babanın ona *abayı yaktığına* inanıyorum," demişti annesi bir keresinde suratını ekşiterek. Annesinin bu hâli Allison'a, Anders'la Kayla'nın sık sık ayrılmalarına herkesten çok sevindiğini düşündürmüştü.

Matt'le takılmalarından sonraki ayrılıkları şimdiye kadarki-lerin en uzunuydu. Anders, Kayla'yla bir daha asla konuşmaya-çağına yeminler ederek Harvard'da ikinci sömrstrini okumaya gitmişti ve Allison o zamandan beri abisinin Kayla'nın adını andığına şahit olmamıştı. Şimdiye kadar...

"Kayla." Anders, Allison'ın birasını sanki en başından beri onun için doldurmuş gibi eski sevgilisine uzattı. "Ne nahoş bir sürpriz."

"Anders." Kayla muzip bir gülümsemeyle bardağı aldı. "Benimle konuşmadığını sanıyordum?"

Anders yanıt veremeden Allison yanlarından ayrıldı. Zaten ilişkilerinin dinamiğine hiç akıl sır erdirememişti: Kibirli, buyurgan abisi Kayla'dan ilgi görene dek kızın dizlerine kapanır, istediğini elde eder etmez de onu başından savardı. Allison kendini görünmez hissederek fiçinin başında sıranın kendisine gelmesini beklerken herkesin görmemiş ayaklarına yattığı Anders ve Kayla adım adım birbirlerine yaklaşarak mekândakilerin ilgi odağı oldu.

"Gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket," diye mırıldandı biri kulağına.

Allison dönünce elinde iki bardak birayla yanı başında diki-len Matt Ryan'la karşılaştı. Delikanlı biralardan birini ona uzattı ama Allison şakayla karışık bir panikle onu göğsünden itti. "Anders seni görmeden toz ol!" dedi telaşlı bir fısıltıyla ama Matt gülmekle yetindi.

"Anders'ın gözü Kayla'dan başkasını görmez," dedi Matt ama yine de Allison'ın onu mutfaktan çıkarmasına müsaade etti. "Burada olmanı umuyordum," diye ekledi merdivenin yanındaki gözlerden uzak köşeye adım attıklarında.

Allison başını kaldırıp Matt'ın al al olmuş yanaklarına, dağınık saçlarına ve çarpık gülümsemesine baktı. Görünüşe bakılırsa Matt, Rob'un partisine geleli epey olmuştu. "Kahve maksadıyla evi telefon yağmuruna tutmana gerek yoktu," dedi Allison iğnелейici bir ses tonuyla.

Tüh. Konuya buradan girmek istememişti. Malum günden beri Matt'ın davetini her gün düşünmemiş gibi soğukkanlı davranmak niyetindeydi. Yanaklarına sıcak bastı ama Matt yalnızca sırtlamakla yetindi. "Hadi ama, evinizi arayamayacağımı biliyorsunuz. Senden başka herkes telefonu suratıma kapattırdı." Neden sonra alçak sesle kıkırdadı. "Tabii bir de annem dışında."

"Sana selam söyledi. Ayrıca iyi beslendiğini umuyormuş," dedi Allison sorumluluk bilinciyle ama sonra yerin dibine girmek istedi. Bir erkeğe annesinden mesaj getirmekten daha seksi ne olabilirdi ki?

Ama Matt sadece güldü. "İyi beslenmiyorum ama sakın bunu ona söyleme. Muhtemelen kafayı yer ve kız kardeşinden gelip benimle kalmasını ister. Zaten şu anda bir tek Paula teyzemle ev arkadaşısı olmadığımı eksik! Neyse, bozukluk sektirmek ister misin?"

Allison oyalama taktiği olarak birasının yarısını içti. Aslında istemiyordu. Onun asıl istediği Matt'le baş başa konuşmaktı ama Matt'ın tanıdığı fakat kendisinin tanımadığı insanlarla dolu bir partide bunu nasıl başaracağından emin değildi.

Tabii Adam'ın patentli hamlelerinden birini ödünç almadığı sürece. Elini yelpaze gibi sallayarak kaşlarını çattı. "Burası çok sıcak. Yürüyüşe çıkmayı düşünüyordum. Gelmek ister misin?"

"Elbette," dedi Matt, Adam'ın Martı Yuvası Adası'ndaki tüm plajlarda işi pişirmesini sağlamasıyla övündüğü numarayı kolaylıkla yutarak. *Ben tabii ki öyle yapmayacağım*, dedi Allison kendi kendine. Matt'le birlikte kalabalık oturma odasından geçerlerken birasının kalanını kafasına dikti. Partilerde pek iyi sayılmazdı. Ve her ne kadar gelir gelmez erkek kardeşleri tarafından terk edilmiş olsa da hiçbirinin onu *Matt Ryan dallamasıyla* görmesini istemiyordu.

Üstelik bir de Kayla sorunu vardı. Eğer Anders'tan sıkılırsa dikkatini tekrar Matt'e verebilirdi. Ve Allison onunla aşık atamazdı.

Ne var ki havanın ne kadar soğuk olduğunu unutmuştu ve sokak kapısı arkalarından kapanır kapanmaz titremeye başladı. "Bu galiba kötü bir fikirdi," dedi rüzgârın hızlanmasıyla çıplak bacaklarındaki tüyler diken diken olunca.

"Hayır, sadece desteğe ihtiyacımız var." Matt deri ceketinin fermuarını açıp iç cebinden küçük bir viski şişesi çıkardı. "Sıvı ateş," dedi sırtarak şişenin kapağını açıp Allison'a uzatırken. Allison tereddüt edince kaşlarından tekini muzipçe kaldırdı. "Tabii eğer fikrini değiştirmediyse?"

Derken Allison onu dışarı davet ettiğinde aklından geçenleri Matt'in adı gibi bildiği hissine kapıldı ve içinden gelen ilk şey koşarak bungalova dönmek oldu. Ta ki viskiden bir yudum alana kadar. Öylesine sıcak, öylesine baharatlı ve öylesine hoştu ki bu sefer daha büyük bir yudum aldı ve aniden son istediği şeyin ihtiyatlı davranmak olduğunun farkına vardı. *Kayla yapmazdı*, diye düşündü ve ardından tam şu anda Matt'in eski sevgilisini düşündüğü için kendine zihinsel bir tekme attı. O kız şu hâliyle bile ailesinin kafasını fazlasıyla meşgul ediyordu.

"Kesinlikle hayır," dedi Allison.

"Güzel." Bir kolunu Allison'ın omuzlarına atarken Matt'in gülümsemesi genişledi. "Ben de böyle demeni umuyordum."

BÖLÜM DOKUZ

JONAH

Telefonuma kaç kere bakarsam bakayım banka hesabımdaki rakamlar değişmedi.

Vadesiz Hesap: 10.71\$ Gerçi Martı Adası Tatil Köyü'nden aldığım ilk maaş çekimi bozdurduğumda en nihayetinde biraz artacaktı. Yaz başında North soyadını kullanacağımı söylediğimde muhasebedekilerin hiçbiri gözünü bile kırpmamıştı. “Vadesiz hesabımı annemin bekârlık soyadıyla açtırdım,” demiştim ve tek umursadıkları evrakları zamanında teslim etmem olmuştu.

Canımı asıl sıkan birikim hesabımdı: 0.00\$. Beş ay önce, dört yıllık bir üniversiteye geçene kadar hem yarı zamanlı çalışmayı hem de notlarımla kış tekmelemeyi planladığım devlet üniversitesinin iki yılını karşılamaya yetecek kadar param vardı. Ailemizdeki ilk üniversite mezunu olacaktım ve bunu asgari miktarda öğrenim kredisi alarak yapacaktım çünkü doğum günlerimde aldığım her çeki, annemle babamın bilardo salonundan aldığım yevmiyenin her kuruşunu ve yıllardır özel ders vererek kazandığım paranın tümünü biriktirmiştım. Hâlâ burs kazanma ihtimalim vardı ama onlara *muhtaç* olmayacaktım. Kazanacağım her burs cabası olacaktı.

Derken hesabımdaki bütün parayı, elimizdeki avucumuzdaki her şeyi ikiye, belki de üçe katlayacak “garantili” bir yatırım fırsatını değerlendirmesi için babama devretmiştim. Ve şimdi buradaydım: Bakiyem sıfırı tüketmişti ve birikim hesabım North ailesinin Anders Story’yle oynadığı kumarın en büyük kalemi bile değildi.

Hoşnutsuz bir müşteri emeklilik birikiminin ve çocuğunun üniversite fonunun tümünü kaybetti. Bu da yetmezmiş gibi şimdi de ailesinin küçük işletmesini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya.

Anders Story’nin çevirdiği dolapların en büyük kurbanlarından birinin oğlunun şimdilerde onun oğlunun kimliğine bürünmesi sanırım ironikti. Fakat aynı zamanda kastiydi. Bu yaz için büyük planlarım vardı. Gerçi muhtemelen hepsi bir tabak karedesli makarna yüzünden suya düşmüştü.

“Dostum.” Efram’ın sesi beni Martı Yuvası Tatil Köyü’ndeki yurt odamıza döndürdü. Odada klima yoktu. Hâliyle Efram’ın devasa vantilatörü masasının üstünde gürültülü bir şekilde dönüyor, döndükçe de etrafa hava üflüyordu. Üflediği yine sıcak havaydı ama hiç yoktan iyiydi. “Kapıyı gerçekten duymuyor musun?”

Gözlerimi kırptıştırarak ona bakarken en nihayetinde kapının çaldığını işittim. “Sen neden bakmıyorsun?”

“Dostum,” diye tekrarladı Efram bir bana, bir kapıya bakarken. Ben masamdaydım. O ise dizlerine dayadığı dizüstü bilgisayarı ve boynuna taktığı koca kulaklıklarıyla yatağında uzanıyordu. “Sen daha yakınsın.”

Yakınlığın getirdiği sorumluluk aynı odayı paylaşan erkeklerin dile dökülmesine gerek olmayan kurallarından biriydi. Hâl böyle olunca daha fazla sızlanmadan ayağa kalktım. Kapıyı açtığımda Milly’yi yumruğunu hafifçe kaldırmış vaziyette yanında duran Aubrey’yle birlikte karşımda dikilirken buldum. “Niha-yet!” dedi odaya girerken.

“Selam millet, n’aber?” dedi Efram suratında şaşkın bir ifa-

deyle. Bir buçuk hafta önce adaya ayak bastığımızdan beri “kuzenlerim” beni bir kere bile ziyarete gelmemiştir.

“Jonah’ı biraz ödünç alacağız,” dedi Milly bir anahtarlığı parmağında döndürürken. Kendimi alışılmadık ölçüde kısa şortu yerine suratına bakmaya zorladım çünkü bu tür şeyleri fark etmemem gerekiyordu. “Carson akşamüstü tatil köyünün Jeep’ini kullanmamıza izin verdi. Gidip Hazel’la buluşacağız.”

Bunu bahsettiği ismi bilmem gerekiyormuş gibi söylemişti ama kafamın içi bomboştu. “Kiminle?”

“Hazel Baxter-Clement’le. Story ailesi hakkında dönem ödevi hazırlayan şu kasabalı kızla. Hatırladın mı? Hani yaşlı bir dedesi vardı?” Midem kasıldı çünkü *evet*, hatırlıyordum. O bizimle konuşurken kızın suratına doğru düzgün bakmaya bile cüret edememiştim zira tatil köyüne adımımı atmadan foyamı meydana çıkaracağından korkmuştum.

“Hatırladım,” dedim kayıtsız çıkmasını umduğum bir ses tonuyla. “Neden onunla buluşuyoruz?”

“Röportaj için,” dedi Milly ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle. “Aubrey’yle kızı kırmamaya karar verdik. Ama *hep birlikte* gitmeliyiz. Ne de olsa bu bir aile meselesi.”

Anahtarlığı hâlâ parmağında döndürüyordu ve gözlerindeki meydan okumayı açık seçik görebiliyordum. Gerçek kimliğimi öğrendiğinden beri Milly’yi hemen hemen hiç görmemiştim ama o günden beri diken üstündeydim ve eve dönme zamanımın geldiğini söylemesini bekliyordum. Fakat görünüşe bakılırsa bundan vazgeçmişti – tabii istediğini yaptığım sürece.

Yapacaktım da ama pek ideal bir durum değildi. Özellikle de Hazel adındaki şu kız Story ailesini kelimenin tam anlamıyla mercek altına aldığından. Yola çıkmadan önce JT bana ailesiyle ilgili birtakım bilgiler vermişti ama karidese alerjisi olduğunu söylemeye zahmet etmediği düşünüldüğünde eksik gedik bırakmadığına bel bağlayamazdım. “Onunla konuşmak istemediğinizi sanıyordum,” dedim lafı hiç dolandırmadan. Efram konuşmamızı din-

lemiyormuş gibi yapmaya tenezzül bile etmeden boynuna taktığı kulaklıklarıyla yatağında uzanmayı sürdürüyordu.

“Fikrimizi değiştirdik,” dedi Milly. “Geliyor musun, gelmiyor musun, *Jonah*?”

Adımı söylerken sesinin sertleşme şekli benim adıma karar verdi. “İstediğiniz gibi olsun,” diye mırıldandım komodinin üstünde duran anahtarlarımı uzanırken. “Ama söyleyecek pek bir şeyim yok.”

Milly gözlerini devirdi. “Zaten ne zaman oldu ki? Görüşürüz, Efram.”

“Görüşürüz kuzenler,” dedi Efram kulaklıklarını takarken.

Milly’yle Aubrey’nin peşinden kendimi koridora attım ama ancak merdiven boşluğuna çıkıp kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra, “Bu kimseye söylemeyeceğiniz anlamına mı geliyor?” diye sordum.

Milly fal taşı misali açılmış gözleriyle bana döndü. “Neyi? Bizim hiçbir konuda hiçbir şey bildiğimiz yok. Eğer burada bir dolap dönüyorsa mesele gün yüzüne çıktığında en az dünyanın geri kalanı kadar şaşıracağız.” Birbirine bastırıldığı dudakları incecek bir çizgi hâlini aldı. “Ki *kesinlikle* çıkacak.”

O dönüp merdivenden inmeye koyulurken Aubrey omzumu sıvazladı. “Kuzenimiz olmakta pek iyi değilsin,” dedi anlayışla. “Yine de denemeye devam et.”

Ardından Milly’nin peşine takıldı ve ben de gittikçe büyüyen bir rahatlama hissiyle onu takip ettim. “Ama kimseye bir şey söylemeyeceksiniz, değil mi?” diye tekrarladım. Emin olmak için. “Carson’a, ebeveynlerinize, JT’ye ya da... başka birine?”

Milly beni dertten kurtarmak için zemin kata kadar inmemizi bekledi. “Sırrın bizde güvende, *Jonah North*.”

Milly tatil köyünden ödünç aldığı Jeep’i sürerken ben de JT’den gelen son mesajlara göz gezdirdim. Tıpkı az evvel olduğu gibi cezanın ertelenmesini umduğumdan Milly’nin bizi enselediğinden ona bahsetmemiştim ama Mildred’in davetlerinden haberi vardı.

Babaannesiyle takılacağımı düşünmek onu hiç mutlu etmemişti. İşlerin bu raddeye geleceğine hiç ihtimal vermediğini ima eden ve gittikçe aksileşen üslubundan bunu anlayabiliyordum.

Kahvaltı günü hasta numarası yapmalısın

Balo günü de öyle

O sıkılana kadar dikkat çekme

Zaten tüm bunlar onun için bir oyundan ibaret

Telefonumu mesajlarına yanıt vermeden kaldırıncı acı tatlı bir tatmin duygusuna kapıldım çünkü eğer Mildred oyun *oynamıyorsa*, yani torunlarının hayatının bir parçası olmasına gerçekten izin vermek niyetindeyse o hâlde JT'yle Bruce Wayne serveti arasında bir taş atımlık mesafe vardı. Parası büyük bir eve, güzel arabalara ve üniversite eğitimine yeten Milly gibi insanlarla aynı okulda okuyordum. Fakat Mildred Story bir üst seviyeydi. İsteddiği insanın yedi sülalesini satın alır, üstüne daha da parası kalırdı. JT o paranın birazını bile ele geçirirse ailesi hayatlarının sonuna kadar refah içinde yaşardı.

JT'nin teklifini kabul ettiğimde bunun olmasına asla müsaade etmeyeceğime dair kendime bir söz vermiştim.

Milly ehliyetimle karşıma dikildiğinde ona bütün gerçeği anlatmamıştım. Anlatmış olsaydım o anda bavulumu toplamak zorunda kalırdım. Gerçekte JT'nin planına ayak uydurmamın asıl sebebi onu söğüşlemek ya da tatili bedavaya getirmek değildi. Teklifini kabul etmişim çünkü birtakım kimseleri mega milyoner olmaktan alıkoyma fırsatı insanın eline her gün geçmezdi, özellikle de bu kimseler Story ailesinin Providence şubesiye. Danga-lağın teki fakat genellikle zararsız olan JT'ye karşı kişisel bir garizm yoktu. Bu iş teklifini ayrıcalıklı bir huyar gibi yapmıştı: Babası yüzünden ailemin kaybettikleri karşılığında bir teselli ikramiyesi. *Alınmaca gücenmece yok, değil mi Jonah? Olur böyle boktan şeyler.*

Ne var ki karıştırılmadıkça bir bok olmazdı. JT'yi es geçebilirdim. Ama babasını?

O sikik heriften nefret ediyordum.

Gerçi JT bunu biliyor olmalıydı. Buna rağmen yerine geçme-

mi teklif etmesi pratikte değil de sadece kâğıt üstünde zeki olduğunu kanıtlıyordu. O bunu paraya muhtaç bir oğlanın ayıla bayıla çalışacağı mevsimlik bir iş gözüyle görmüştü, bense Anders Story'yi ailesinin servetinden sonsuza dek mahrum bırakma fırsatı olarak görmüştüm.

Bunu bedavaya bile yapardım.

JT'yle plan üzerinde anlaştıktan sonra Mildred Story'nin huzuruna çıkma fırsatını bulursam neler yapacağımı hayal etmeye koyulmuştum. Tam bir dallama gibi davranacaktım, öyle küstahça konuşacaktım ki Providence Storylerine aralamayı düşündüğü kapıyı çarparak suratlarına kapatacaktı. Anders Story tüm bunların benim yüzümden olduğunu öğrendiğinde aileme buluştuğına nasıl da pişman olacaktı.

Buradaki ilk günümde Carson Fine'ın ofisinde Mildred'le karşılaştığımda öyle gafil avlanmıştım ki o bizi başından savmadan evvel tek kelime bile edememişim. Sonra foyam meydana çıkmıştı ve işimin bittiğini sanmıştım. Şimdiyse görünüşe bakılırsa elime ikinci bir fırsat geçmişti. Tabii...

Aralık camdan esen rüzgârın Milly'nin atkuyruğundan tutamlar salıvermesini izlerken memnuniyetimin birazı silinip gitti. Bu yaz o ve Aubrey için endişelenmek zorunda kalacağıma ihtimal vermemiştim çünkü onları umursayacağım aklımın ucundan bile geçmemişti. Ne var ki Aubrey tanıştığım en iyi insanlardan biriydi, Milly ise... öf. Feribotta karşılaştığımızdan beri bana rahat vermemişti ama onu bunun için suçlayamazdım, ayrıca bu hâlleri beni ondan biraz fazla hoşlanmaktan alıkoymamıştı.

İkisinin de hayatını berbat etmek istemiyordum. JT'yi ve Anders'ı satmam Mildred'le aralarını iyice bozarsa ne olacaktı? Peki ya bundan ötürü benden nefret ederlerse?

"Aman Tanrım." Milly'nin sesi öylesine afallamış çıktı ki bir an için zihnimi okuduğunu sandım. Derken Jeep'i yavaşlattı ve "Sanırım burası Yabansümbülü Konağı," dedi.

Milly Jeep'i durdurup üzerinde bulunduğumuz kıvrımlı sahil yolu manzarasını gözlerimizin önüne sererken başımı kaldırdım

ve... vay canına. Dosdoğru okyanustan yükselen sarp bir uçurumun kenarına düzgün beyaz hatları girintili çıkıntılı siyah kayalarla tezat içinde olan koskoca bir ev kondurulmuştu. Baktığımız kısmın yerden tavana kadar uzanan pencereleri yaz güneşinde ışıltılar saçıyordu. Parlayan metal bir sundurmayla çevrili teras çatının etrafını sarmıştı ve metal parmaklıklar evin düz cephesi boyunca devam ediyordu. Akıl yürütmem istenseydi orada bir sonsuzluk havuzu olduğuna kalıbımı basardım. Manzara inanılmaz olmalıydı.

Mimariden pek anladığım söylenemezdi ama ben bile her şeyin ne kadar çarpıcı olduğunu inkâr edemezdim. Büyüklüğünden bahsetmiyorum bile. Ev neredeyse Martı Yuvası Tatil Köyü kadar büyüktü. Hem de sadece *tek bir kişiye* aitti. Göğsüm sıkıştı ve bir kere daha, şu dünyada Anders Story'nin yuvasına dönmesine mani olmaktan daha çok istediğim bir şey olmadığını fark ettim. Büyüdüğü okyanus manzaralı eve ayak basamadan ölmesini diledim. Onu kendi ellerimle öldürmek zorunda kalsam bile.

"İnanılmaz," dedi Milly soluk soluğa ve kana susamış düşüncelerim buhar olup uçtu. Çoğunlukla.

"Kim bilir içi nasıldır?" dedi Aubrey dalgınlıkla. Aubrey'yle zaman geçirdikçe parayı pulu hiç önemsemediğine dair inancım güçleniyordu. Tek istediği mahvolmuş ailesinden birinin onu umursamasıydı.

"Sanırım pazar günü öğreneceğiz," dedi Milly ayağını gaz pedalına koyarken. Yabansümbülü Konağı gözden kaybolurken seçtiği sözcükler sıradan olsa da sesi gergindi. Milly'nin Story ailesine dair hislerini okumak daha güçlü. Feribotta annesinin onu elmas bir gerdanlıkla ayarttığını Aubrey'yle bana anlattığında onun hakkındaki ilk düşüncem, *Sıg bir kız. Tıpkı Anders Story gibi parlak şeylerin peşinde koşmayı seviyor*, olmuştu. Ne var ki über zengin İspinoz güruhuna kolaylıkla katılabilecekken –senatörün sırnaşık oğlu Reid Chilton'ın ona karşı bir zaafı olduğu her hâlden belliydi– öyle bir şeye yeltenmemiştii bile.

Birkaç dakika boyunca sessizce yol aldıktan sonra Milly bir

garaj yoluna döndü. O kadar uzun ve yıllankaviydi ki Baxter ailesinin sömürge döneminden kalma devasa malikânesini yolu yarılایana dek göremedik. “Vay canına, ne güzelmiş,” dedi Aubrey eve yaklaşırken. “İnternette bu evin eskiden balina avcısı bir kaptana ait olduğunu gördüm. Kasabanın tarihi nirengi noktalarından biriymiş.”

“İnternette mi gördün?” diye tekrarladım keyifle. “Birileri merakına yenik mi düştü?”

Omuzlarını silkti. “Hazel *bizim* hakkımızda pek çok şey biliyor gibi görünüyor. Yaptığım gayet makuldü.”

Milly, Jeep’i siyah bir Range Rover’ın yanına park edip el frenini çekti. “Bütün konuşmayı siz yapacaksınız, öyle değil mi?” diye sordum arabadan inerken.

“Ah, hiç bilmiyorum,” dedi Milly arsızca. “Hazel’in ne tür sorular soracağına bağlı. Anders Dayı, Story soyağacının merak uyandırıcı bir dalıdır.”

Huzursuzluğumdan biraz fazla keyif alıyordu.

Aubrey zile bastı. Önce boğuk bir “Hemen geliyorum!” nidası, sonra da telaşlı ayak sesleri duyduk. Çok geçmeden kapı savrularak açıldı ve Hazel’ı gözler önüne serdi. “Selam!” dedi bizi içeri almak için kenara çekilirken. Hepimizi sırayla tepeden tırnağa süzdüğünü görünce bakışlarımı çabucak yere indirdim. “Tam zamanında geldiniz. Sizin için sakıncası yoksa röportajı oturma odasında yapalım. Dedem çoktan oraya geçti.”

“Elbette,” dedi Aubrey. Birkaç nesile yayılan aile fotoğraflarıyla dolu bir koridorda Hazel’ı takip ettik.

“Yalnızca dedenle mi yaşıyorsun?” diye sordu Milly.

“Hayır, annem de burada yaşıyor. Birkaç yıl önce babamdan boşandıktan sonra yuvaya geri döndü,” diye açıkladı Hazel. Derken resmî bir salondan geçtik. Doğrusunu söylemek gerekirse röportajı orada yapmayacağımıza sevindim çünkü tüm koltuklar bir müzeye aitmiş gibi görünüyordu. Bu konuşma şu hâliyle bile yeterince tedirgin edici olacaktı. “Gerçi yazları sık sık seyahate çıkar. Bunu pek sorun etmiyoruz çünkü yazları eve dönüp de-

demle ilgilenebiliyorum." Sesini alçalttı. "Yatılı bir hemşiremiz var ama akrabaları yanında olmayınca durumu kötüleşiyor."

"Bugünlerde kendisini daha iyi hissettiğini söylemiştin sanırım?" dedi Aubrey umut yüklü bir fısıltıyla.

"Kesinlikle," dedi Hazel bizi apaydınlık bir odaya buyur ederken. Burası parlak renkli duvarların önüne yerleştirilmiş kanepeleriyle evin geri kalanına kıyasla çok daha özgürce döşenmişti. Hazel'in dedesi en geniş kanepenin bir köşesinde oturuyor, önündeki ahşap tepsideyse bir demlikle çay fincanı duruyordu. Başını kaldırıp bize baktığı anda çarşıda karşılaştığımız adamlarla arasındaki farkı görebildim. Bakışları tam olarak keskin sayılmazdı ama çok daha odaklıydı. "Dede, Story ailesinin en genç fertleri geldi," dedi Hazel dedesinin yanına gidip fincanına biraz daha çay doldururken. "Bunlar Aubrey, Jonah ve Milly."

"Sizi tekrar görmek çok güzel, Doktor Baxter," dedi Milly gülümseyerek. Aubrey adamcağızı aynı şekilde selamlarken ellerimi ceplerime sokup gözlerimi yere diktim. Görünmezlik Operasyonu başlamıştı.

"Tanrım." Doktor Baxter'ın sesi cılızdı. "Seni yanlış anladığımı sanmıştım, Hazel. Ama hakikaten buradalar." Tam o anda başımı kaldırdım ve yaşlı adamın suratındaki panik ifadesini yakaladım. Bir an sonra zoraki gülümsedi. "Ne harika. Ayağa kalkıp da sizi layıkıyla karşılayamadığım için lütfen kusuruma bakmayın. Artık eskisi kadar dinç değilim."

"İçecek bir şey ister misiniz?" diye sordu Hazel. Ben kafamı iki yana sallarken Milly ve Aubrey, "Hayır, teşekkürler," diye mırıldandılar. Hazel eliyle koltukları göstererek dedesinin yanına yerleşti. "İstediğiniz yere oturabilirsiniz."

Ben Doktor Baxter'dan olabildiğince uzağa oturdum ama Aubrey tam tersini yaptı. Doktor Baxter'ınkine dik açıda duran kanepenin kenarına tünedi. Böylelikle aralarında yalnızca bir sehpa kaldı. "Ben Adam'ın kızıyım," dedi dostane bir gülümsemeyle. "Lisede dizini sakatladığında tekrar forma girmesine nasıl da yardımcı olduğunuzu anlatır durur."

“Ah, şey.” Doktor Baxter dudaklarını ıslattı. “Adam çok azimli bir delikanlıydı. Evet. Kesinlikle öyleydi.”

Aubrey’nin daha fazlasını söylemek ister gibi bir havası vardı ama Hazel yanındaki kırlentin üzerinde duran not defterini alıp ondan önce davrandı. “Çok merak ettiğim bir şey var,” dedi not defterini açıp sırtına ilıstirdiğı kalemi çıkararak. “Ebeveynleriniz mirastan men edilmeseydi bambaşka hayatlarınız olacağını bileerek büyümek neye benziyordu?”

“Vay canına.” Milly şu meşhur Milly Story-Takahashi kirpik hareketiyle gözlerini kırptıştırdı. “Bakıyorum da lafı hiç dolandırmıyorsun?”

Hazel özür dilercesine gülümsedi ama kalemini not almaya hazır vaziyette tutmayı sürdürdü. “Sosyolojik açıdan bakıldığında yalnızca teoride var olan paralel bir hayatın bilincinde olmanın yeni neslin hedefleri ve arzuları üstündeki etkisi gerçekten çok ilgi çekici.”

Koltuğuma iyiden iyiye gömüldüm ama yanımda oturan Milly sırtını dikleştirdi. “Başka neyin ilgi çekici olduğunu biliyor musun?” dedi. “Martı Yuvası Adası’ndaki insanların anneannemle ebeveynlerimiz arasında neler yaşandığına dair düşünceleri. Ada sakinlerinin bu konudaki teorilerini öğrenmeyi çok isterim.”

“Ah, Tanrım.” Hazel kabahatli, küçük bir kahkaha koyuverdi. “Gerçekten öğrenmek istediğine emin misin? İnsanların söyledikleri bazı şeyler epey acayip.” Az evvel höpürdeterek çayından bir yudum alan Doktor Baxter fincanı tabağın üstüne denk getirmeyi başaramayınca sol tarafımdan bir şangırtı yükseldi.

“Eminim,” diye onayladı Milly.

Hazel küpesini çekiştirdi. “En yaygın teori, dedenin ölümünden sonra anneannenin sinirsel bir buhran geçirdiğı yönünde. Dediklerine göre uzunca bir süre münzevi hayatı yaşamış ve çocuklarından başkasını görmeyi reddetmiş. Derken onları da görmek istemez olmuş. Fakat dedem Bayan Story’yi uzun yıllardır tanır ve akli dengesinin bozulduğundan hiçbir zaman şüphe etmemiştir,” diye ekledi Hazel, Doktor Baxter’a dönerek. “Değil mi, dede?”

“Şey, evet,” dedi Doktor Baxter tereddütle. Benden bile daha huzursuz görünüyordu ki bu da... epey ilginçti. Görünmezlik numaramı ihmal edip suratına daha yakından bakmak için öne eğildim. Bu hareket benden yana dönüp kaşlarını çatmasına ve alnının kırışmasına sebep oldu. “Anders’a hiç benzemiyorsun,” dedi durduk yere.

Kahretsin. Ben arkama yaslanarak gölgelerin arasına dönerken Milly çarçabuk, “Peki diğer teoriler nedir, Hazel? Hani şu ‘acayip’ olanlar,” dedi. Sondan bir önceki kelimeyi havada iki tırnak arasına aldı.

Hazel benden yana bakınca sanki düşünüyormuşum gibi elimle suratımı ovuşturdum. Oysa tek yaptığım saklanmaktı. “Şey, dedemin Jonah hakkında söyledikleri size de garip gelmedi mi?” diye sordu yavaşça. “Gerçekten de Anders’a benzemiyor, öyle değil mi? Zaten Anders kimseye benzemezdi. Bazı insanlar Anders’ın aslında Mildred’in oğlu olmadığını, Abraham’ın yasak aşkının meyvesi olduğunu ve onu öz evlatlarıymış gibi büyütmeleri için karısını zorladığını düşünüyorlar.” Aubrey’nin gözleri fal taşı misali açılırken Hazel, “Kocası öldüğünde Bayan Story’nin yalnızca Anders’ı mirastan men etmeye kalkıştığını ve diğer çocukların adayı onunla birlikte terk ettiğini söylerler,” diye ekledi.

“Bunun olması imkânsız,” diye atladı Aubrey. Kendimi tutamayıp burnumdan güldüm.

“Hem de nasıl,” dedi Milly onunla hemfikir olarak.

“Anlatılanlardan bazılarıysa tüyler ürpertici,” dedi Hazel. “Mesela Allison’ın *erkek kardeşleri* tarafından hamile bırakıldığına ve geri kalanının olayı örtbas etmeye çalıştığına dair anlatılan iğrenç bir dedikodu var. Meğer Mildred olan biteni öğrenmiş ve hepsinin canına okumuş. Ve bebek de hâ—”

“Ne?” Milly avazı çıktığıınca bağırarak araya girdi. Suratındaki ifade düpedüz öldürücüydü. “İnsanlar gerçekten böyle şeyler mi söylüyor? Bu tastamam mide bulandırıcı!”

Hazel sürünerek kanepenin altına girmek ister gibi göründü. Gerçek bir aileden bahsettiğini birkaç dakikalığına unutmuş

olabileceğini düşündüm. “Biliyorum. Özür dilerim,” dedi not defterinin kapağını çarparak kapatırken. “Öyle demek istemiştim... Bak, kimsenin buna inandığı yok. Gerçekten. İnsanlar dedikodu yapıp saçma sapan şeyler uydurmayı severler.”

Milly öfkeden ağlamaya başlayacakmış gibi boş gözlerle Hazel’a baktı ve yok yere içimde birini yumruklama isteği doğdu. Tabii ki Hazel’ı yumruklayacak değildim. Dedesini de. Başka *kim olsa* olurdu. Tanıştığımızdan beri gözüme evde karşısına çıkan böcekleri ezmek yerine doğaya salacak türden biri gibi görünen Aubrey bile dövüşmeye hazırды. “*Buna inanacağıma elbirliğiyle birini öldürdüklerine inanmayı yeğlerim,*” derken ellerini iki yanında yumruk yapmıştı.

Tam o anda bir gümbürtü koptu. Doktor Baxter’ın dizi önünde duran ahşap sehpayı sertçe çarpmıştı. Üç kız aynı anda ona dönerken yaşlı adam yere sanki onu yüzüstü bırakmış gibi bakarak el yordamıyla fincanını arıyordu. Derken, “Sıcak çikolatam nerede?” diye sordu donuk bakışlarını Hazel’ın omzunun üstüne kaydırarak. “Katherine, sıcak çikolata vakti geldi.”

“Hayır, gelmedi, dede. Rafine şeker tüketmen yasak. Ayrıca annem evde değil,” dedi Hazel iç çekerek. Ayağa kalktı ve sehpayı kanepeden uzaklaştırarak güvenli sayılabilecek bir yere koydu. “Katherine annemin adı,” diye ekledi omzunun üstünden. “Sanırım onu üst kata çıkarsam daha iyi olur. Karıştırmaya başlaması iyiye işaret değildir.”

Ardından dedesinin ayağa kalkmasına yardım etti ve ağır adımlarla odayı boylu boyunca arşınlarlarken düşmesini diye ona destek olmayı sürdürdü. Yaşlı adam ziyadesiyle tedirgin ve üzgün görünen Milly’yle Aubrey’nin yanından geçerken hâlâ sıcak çikolatayla ilgili bir şeyler geveliyordu. Doktor Baxter’ın velfecir okuyan gözlerinin konuşmaya başladığı andan itibaren Hazel’ın üstünde olduğunu ikisinin de fark etmediğinden eminim – tıpkı dizini bilerek sehpayı çarptığını fark etmedikleri gibi.

BÖLÜM ON

MILLY

Yaz için yanımda gereğinden fazla eşya getirdiğimi artık itiraf etmeliydim. Fakat bu sabah Donald Camden'ın ofisine ziyarette bulunmak için süslenip püslenirken kalem elbisemi ve yüksek ökçeli sandaletlerimi yanıma aldığımı sevindim. Martı Yuvası Adası'nın kurumsal çevre kavramına en yakın yerine gidiyordum ve niyetim kalabalığa karışmaktı. Ne var ki şu anda oturmakta olduğum lüks bekleme alanına bakınca onca zahmete neden katlandığımdan emin olamadım. İçeri girdiğimden beri tırnaklarını törpülemekle meşgul olan resepsiyonist dışında tek bir kişiyle bile karşılaşmamıştım.

Resepsiyonistin gelen bir çağrıyı cevaplamasını dinlerken – anladığım kadarıyla biri ona yeni bir fotokopi makinesi satmaya çalışıyordu– yol üstünde önünden geçtiğim MYA'da Neler Oluyor? panosundan kaptığım broşürü elimle düzelttim.

9 Haziran, Cuma

Asteroitler'le Yeri Göğü İnletmeye Devam

Martı Yuvası Adası'nın Bir Numaralı '80ler Cover Grubu

21:00'da Kumullar'da

İlan aşırı banaldı ama onu almamın asıl sebebi broşürün altında küçük harflerle yazan şeydi: ROB VALENTINE, JOHN O'DELL, CHARLIE PETRONELLI VE CHAZ JONES İFTİHARLA SUNAR.

Barmen Chaz'ın soyadını bilmiyordum ama Martı Yuvası Adası'nda pek fazla Chaz olamazdı. Hâlâ işe dönmemişti, dolayısıyla ondan Edward Franklin'in iletişim bilgilerini isteme fırsatını bulamamıştım. Edward'ı Mildred'le pazar kahvaltısından önce görmek işime gelirdi, yani... sanırım Kumullar'daki seksenler partisine gidiyordum. Kim bilir belki de İspinozlardan birkaçını benimle gelmeye ikna edebilirdim.

"Bayan Story-Takahashi? Bay Camden sizi bekliyor," diye seslendi resepsiyonist. Ayağa kalktı ve mermer döşemeli bir koridorda onu takip etmemi eliyle işaret etti. Kadın önde, ben arkada bir dizi boş ofisin önünden geçtik ve en sonunda gözüme telefonun başına oturmuş, önündeki deftere hararetle not alan genç bir kadın ilişti. Camden&Ortakları'nda tatil haftasında olmalıydılar.

Resepsiyonist cam duvarlarından Martı Yuvası Rıhtımı manzarası görünen bir ofisin önünde duraksadı. Bana içeri girmemi işaret etti. Eşikten geçtiğim anda, "Milly, merhaba," dedi Donald Camden. Siyah bir masanın arkasında ayağa kalktı. Masanın üstü o kadar perdahlıydı ki elini sıkmak için uzandığımda yüzeyinde kendi yansımamı gördüm. Ben karşısına oturduğumda Donald'ın gerisin geriye kurulduğu fütüristik görünümlü patron koltuğu da dahil olmak üzere bütün ofisi siyah, beyaz ve krom tonlarında dekore edilmişti. "Seni tekrar görmek ne kadar güzel."

"Sizi de öyle."

Donald resepsiyoniste, "Teşekkürler, Miranda," dedikten sonra kadın kapıyı arkasından sessizce kapatarak yanımızdan ayrıldı. Bakışlarım Donald'ın masasının köşesinde duran büyük, gümüş çerçeveli fotoğrafa kaydı. Aslında sanatsal bir poz vermiş sarışın torunlar görmeyi bekliyordum ama bu Donald, Doktor Baxter ve Theresa Ryan'ın bir fotoğrafıydı. Resmî kıyafetler için-

de Martı Yuvası Tatil Köyü'nün geniş, mermer basamaklarına benzettiğim bir yerde dikiliyorlardı.

Anneannemin sonradan olma ailesi, diye düşündüm daha yakından bakmak için öne uzanarak. "Ne güzel bir fotoğraf! Yaza Merhaba Balosu'nda mı çekildi?"

"Evet, geçen sene," dedi Donald parmak uçlarını çenesinin altında birleştirerek. Arkasındaki camdan gün ışığı huzmeleri süzülüyor, altın kol düğmeleri parlıyordu. "İş teklifimi tekrar değerlendireceğini duyduğumda çok sevindim, Milly. Bu fırsatla ilgili sana başka ne anlatabilirim?"

Keşke bilseydim. Buraya gelmeden dilini tutamayıp entere-san şeyler yumurtlar mı ya da ağzından laf alabilir miyim diye Mildred'in gözde bekçi köpeğiyle aynı havayı solumak dışında plan namına pek bir şey yapmamıştım. "Acaba, şey, arkadaşını-zın firması film için ne tür bir iş yapıyor? Hukuk alanında kari-yer yapmayı istiyorum da... Bu konuda yardımcı olabilirim diye düşündüm."

Suratından anlayışlı bir ifade geçti. "Korkarım ki hukuki açı-dan uzmanlık gerektiren, fena hâlde tatsız işler yapıyorlar. Senin gibi genç bir hanımın orada çalışmaktan keyif alacağını hiç san-mam."

Öf. Bu herif de ne küçümseyici bir pislikti. Babamın işlerin-den ötürü uzmanlık gerektiren hukuki işlemler hakkında bolca bilgi sahibiydim. Ama Donald uzmanı oynaması için teşvik et-tiğinizde gardını indirebilecek türden heriflerdendi. Hâl böyle olunca, "Yani, şey, sözleşme filan mı yapıyorlar?" diye sordum.

Donald uzun soluklu bir açıklamaya girişti ama onu yarım ku-lakla dinledim çünkü esasında söylediklerinin hiçbiri umurumda değildi. Önceki gün Hazel'la yaptığımız konuşma beni derinden sarsmıştı. Martı Yuvası Adası'nda annem hakkında çıkan ve ger-çekte neler olduğunu bilen insanların son vermediği o sapıkça de-dikodu yüzünden sabaha kadar yatağымda dönüp durmuştum.

Bizden kurtulmak için küçük bir servet ödemeyi göze alan bu adam da söylentilere göz yumanlardan biriydi.

Donald en nihayetinde soluklanmak için konuşmaya ara verdiğinde, "Bu çok ilginç," dedim canlılıkla. "Anlattığınız kadarıyla harika bir fırsata benziyor. İki seçenek arasında kalmamın tek bir nedeni var. Bilirsiniz işte..." Dudağımı ısırđım. "Anneannemi tanıma şansına nail olmak beni çok heyecanlandırmıştı. Onunla annem arasında geçenlere hiçbir zaman akıl sır erdiremedim. Neler olup bittiğini azıcık anlayabilseydim buradan ayrılmak benim için çok daha kolay olurdu."

"Milly." Donald kafasını iki yana salladı. "Anneannenle konuşurken bu gibi konuları asla açmamalısın. Hem üzülmesine hem de narin sağlığının bozulmasına sebep olur."

"Bu yüzden ona değil, size soruyorum." Bu sözcükleri söylerken gözlerimi kocaman açıp olabildiğince masum ayaklarına yatmaya çalıştım. Sonra da biraz yıkayıp yağladım. "Bayan Ryan sizden özgülle söz ediyor."

Theresa Ryan pazar kahvaltısıyla ilgili talimatları e-postayla göndermek dışında tek kelime etmemişti ama Donald'ın bunu bilmesine lüzum yoktu. "Teveccüh göstermiş," dedi ama yanıtında nedenini tam kestiremediğim bir ihtiyat vardı.

"Buraya geleceğimden ona bahsetmedim," dedim endişesinin bu olması ihtimaline karşı. "Ayrıca anneanneme de söylemeyeceğim. Bu konuda konuştuğumuzu öğrenmek zorunda değil."

Donald'ın kaşlarını çatarak koltuğunda doğrulduğunu görünce son cümlede fazla ileri gittiğimi anladım. "Anneannenin güvenini asla ihlal etmem, Milly. Bu ahlaki açıdan yanlış olduğu kadar yasadışıdır da. Ne de olsa onun avukatıyım."

"Evet ama..." Yapmacık gülümsememi hiç bozmadan başka bir taktik denedim. Gerçi onu kaybettiğimi biliyordum. "O yıllarda yaşananlar hakkında bizimle konuşmasını tavsiye de edemez misiniz? Havayı yumuşatmak için? Belki her şey açıklığa kavuşursa daha sağlıklı ve mutlu olur."

Donald bana dik dik baktı. "Milly, yaşlı bir adamın öğüdüne kulak verir misin?"

Hayatta vermezdim. "Tabii ki."

“Geçmiş geçmişte bırak. Sen ve kuzenlerin fevkalade uyumlu çocuklara benziyorsunuz. Oysa sizin yaşlarınızdayken ebeveynleriniz pek öyle sayılmazdı. Kabuk bağlamış yaraları kanatmanın kimseye faydası dokunmaz. Aksine kaybedilecek çok şey olur.” Muhtemelen babacan olduğunu sandığı bir ifadeyle bana gülümsedi. “Şimdi arkadaşımı arayıp senin ve kuzenlerinin *Gizli Ajan* setinde çalışmayı kabul ettiğinizi söyleyebilir miyim?”

Bana işe yarar hiçbir şey söylemeyeceği ortadaydı ama en azından, “Hayır!” dediğimde suratının asılışını izlemenin tadını çıkardım.

Kumullar sıcak ve kalabalıktı, ayrıca içeride sohbet etmek çok güçlü çünkü Asteroitler son ses Journey çalıyorlardı. Chaz gölgelerin arasında, sahnenin arkasına doğru yerleştirilmiş bir taburenin tepesinde oturuyordu. Tek görebildiğim kot pantolonun sımsıkı sardığı bacakları ve gitarının kenarıydı.

Brittany müziği bastırmak için sesini yükselterek, “Milly! Sana bir sorum var,” diye bağırdı kulağıma. Efram, Aubrey ve İspinoz programından birkaç çocukla birlikte küçük bir masanın etrafına toplanmıştık. Arkamızda Jonah tanımadığım yaşlıca bir adamla bilardo oynuyordu. Muhtemelen buranın müdavimlerinden biriydi çünkü Kumullar’daki kalabalığı turistlerden ziyade kasabalılar oluştururdu. Efram ne yapıp ne edip içeri gizlice bir şişe rom sokmuştu ve Aubrey’ninki hariç hepimizin kolalarına sıradan takviye yapıyordu. Çevremdeki herkesin gözüme olduklarından daha sempatik görüldüğü, gecenin en hoş ve en çakırkeyif noktasına geldiğimden normalde pek konuşmamamıza rağmen neşeyle gülümseyerek Brittany’ye döndüm.

Koluma dokunduğunda ona bir yanıt borçlu olduğumu fark ettim. “Ne?” diye bağırdım yanıt babında. Sahnedeki grup şarkının sonuna gelmişti ve kalabalık daha fazlası için avazları çıktığıınca bağırarak tezahürat ediyordu.

“Kuzeninin kız arkadaşı var mı? Bence çok tatlı.” Brittany’nin bakışlarını takip edince vuruş yapmaya hazırlanan Jonah’ı gör-

düm; koyu renk saçları tek gözünün önüne düşmüş, kollarındaki sıırım gibi kaslar kasılmıştı. Tarafsız olmam gerekirse evet, şu hâliyle son derece çekici görünüyordu. Ayrıca suratı doğru noktalarından vurguluydu: düz bir burun, dolgun dudaklar, köşeli bir çene. Yine de bunları fark etmek bana hem biraz garip hem de yanlış geldi. Tıpkı feribotun merdivenlerinde gözüme kestirdiğim seksi çocuğun kuzenim olduğunu öğrendiğim zamanki gibi.

Ama artık kuzenim değildi.

Jonah başını kaldırdı, gözlerime baktı, ardından göz kırpıp çapkınca gülümsedi ve hamlesini yaptı. Birden yanaklarıma ateş bastı ve şaşkın bakışları ikimizin arasında gidip gelen Brittany'ye döndüm. "Gidip onunla konuşmalısın. Baksana, sana göz kırptı," dedim.

"Bana göz kırptığını sanmıyorum..." dedi Brittany.

Ne var ki cümlesini tamamlamasına izin vermeden bardağımın içindeki buzları çalkalayıp içkimi kafama diktim. "Ne var biliyor musun? Doğrusunu söylemek gerekirse Jonah'ın sevgilisi olup olmadığını bilmiyorum. Pek yakın sayılmayız ama öğreneceğim. Senin için."

"Don't Stop Believin'"in girişindeki başka hiçbir şarkınunkiyile karıştırılamayacak piyano solosu içeride çınlamaya başladığı anda taburemden kayarak indim ve kalabalık deliye döndü. Kolunu kendiminkiyle dürttüğümde Jonah beyaz topa sanki ona ihanet etmiş gibi hınçla bakarak rom takviyeli kolasının son yudumunu alıyordu. "Sakin bana ıskaladığını söyleme," dedim.

Jonah'a karşı oynayan kasabalı adam elinde istekasıyla masaya çörekledi. "İzin verir misin, kasabalı kız?" dedi yüksek sesle, Chaz'ın grubunun vokalisti şarkının sözleri gereği aynı cümleyi avazı çıktığıınca haykırırken. Gözlerimi devirerek kenara çekildim.

Jonah gözlerini kısıp çarpık bir gülümsemeyle bana baktı. "Dikkatim dağıldı," dedi.

"Kes şunu," diye tısladım.

"Neyi keseyim?"

"Benimle flört etmeyi."

“Seninle flört ettiğim falan yok.” Jonah istekasını duvara dayayıp tembelce sırtarak yanına yaslandı. Alkolden benim kadar etkileniyor olmalıydı çünkü onu şimdiye kadar hiç böylesine gevşemiş görmemiştim. “Kendini beğenmişin tekisin, öyle değil mi?”

“Bana göz kırptın!”

“Kuzence bir göz kırpmaydı. *Selam, kuzi, umarım büyükanne-mizin barmenini gizlice gözetlerken iyi vakit geçiriyorsundur*, diyen türden. *Hey, Milly, bu gece gerçekten çok güzel görünüyorsun*, diyenlerden değil.” Kafasını bana doğru yatırdı. “Hem de öyle olmana rağmen.”

“Sen iyice azıttın,” diye mırıldandım gülümsememi bastırmaya çalışırken. Lanet olsun. Neredeyse bir yıldır kimseden hoşlanmamıştım ve şu anda fikrimi değiştiremezdim. Bu yaz malum pürüz olmadan da yeterince zor geçecekti. “Masaya geri dönüyorum.”

“Gitme.” Jonah’ın elleri kısacık bir anlığına belime dolandı ve ben Brittany’nin bizden yana attığına yeminler edebileceğim hayret yüklü bakışlardan itinayla kaçınmaya çalışırken beni bilardo masasına döndürdü. “Adam ıskaladı, yani sıra bende. Ve sen bana şans getiriyorsun.”

Gitmeliydim. Bu sıradan bir gözlemci için garipliğin de ötesindeydi. Fakat dallama Jonah’la ya da üçkâğıtçı Jonah’la baş edebilecekken bu modele tamamen hazırlıksız yakalanmıştım. Grup şarkıyı çalmaya devam ederken olduğum yere çakılıp kaldım ve Jonah buraların hâkimiyiymiş gibi masanın etrafından dolandı. Birbiri ardına yaptığı dört vuruşun ardından siyah topu da deliğe soktu ve göz açıp kapayıncaya dek oyun sona erdi. Jonah’ın rakibi ellerini dua edercesine önünde birleştirip abartılı fakat yine de saygı yüklü bir tavırla yerlere kadar eğildi. Ardından elini uzatıp yumruğunu Jonah’ınkiyle tokuşturduktan sonra kalabalığın içinde gözden kayboldu. O esnada şarkıyı bitiren grup alkış yağmuruna tutuldu ama sıradaki şarkılarına geçmek yerine sahnede sohbete daldılar.

“Günün birinde şu olağanüstü becerini nerede ve nasıl ka-

zandığını açıklayacaksın,” dedim Jonah istekasını duvardaki yerine koyarken. Bunu iltifat olarak söylemişim ama suratındaki özgüvenli sırıtış sanki silgiyle silmişim gibi kaybolup gitti.

Ben özür dileme fırsatını bulamadan –oysa ne için özür dileyeceğimi bile bilmiyordum– Asteroitler’in vokalisti mikrofona yaklaştı. Jonah’ın az önce yendiği adam gibi onun da Martı Yuvası’na has taşralı bir havası vardı: Yanık tenliydi, derisi hava koşullarından ötürü yıpranmıştı ve muhtemelen görüldüğünden daha yaşlıydı. “Herkes iyi akşamlar! Bu gece bizi yalnız bırakmadığınız için hepinize teşekkür ederiz,” dedi. “Bu geceki programımız bitti sayılır ama sahneden inmeden önce taşları biraz yerinden oynatmaya karar verdik. Normalde gölgelerin arasından çıkmayı pek sevmeyen gitaristimiz programımızı en sevdiği şarkıyla bitirip bitiremeyeceğini sordu. Hadi, şimdi hep beraber Chaz’ı alkışlayalım!”

“Hadi gidip dinleyelim,” dedim Jonah’a ve Aubrey, Efram ve Brittany’nin hâlâ oturmakta oldukları masaya doğru hareketlendim. Beni takip etmeye koyuldu ama o kadar yakınımıdaydı ki aniden arkama döndüğümde az kalsın çarpışacaktık. Muhtemelen geri çekilmeliydim ama yapmadım. “Ah! Bir şey daha. Sevgilin olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu.” Sesim istediğimden daha hırıltılı çıktı. Bu yüzden, “Brittany için,” diye eklerken sesime biraz ciddiyet zerk etmeye özen gösterdim.

Jonah sahneden gelen ışıkların yansıdığı kahverengi gözleleriyle bir an için bana baktı. “Hayır,” dedi. “Sevgilim yok. Ama Brittany’yle ilgilenmiyorum.”

Suratım alev alev yanıyordu. “Pekâlâ. Anlaşıldı,” dedim kızarıp bozaran yanaklarımı görmesine fırsat vermeden ona arkamı dönerek. Biz masaya vardığımız anda Chaz oraya nasıl geldiğinden emin değilmiş gibi gözlerini kırıştırarak sahnenin ortasındaki yerini aldı. Bu mesafeden bile hırpani görünüyordu. Bu hâlini görünce Martı Yuvası Tatil Köyü’ndeki herkesin diline doladığı, şu günler süren içki âlemlerinden birinde olduğuna inanmakta hiç güçlük çekmedim.

Brittany'yle göz göze gelmekten kaçınarak tabureme oturdum. Chaz, "Bu şarkı ailem için," diye mırıldandı mikrofonda çatlayan sesiyle ve ardından tanıdık bir akort bastı. Grup saniyeler içinde ona katılırken Aubrey taburesinde doğruldu.

"Yoksa bu..." diyecek oldu.

"Wheezer," dedi Brittany. "'Africa.'"

"Orijinali o değil." Efram öne eğildi. "Toto herkesten önce çaldı. Sahnedekinin seksenler grubu olduğunu unuttunuz mu yoksa?" Hafifçe kaşlarını çatı. "Bu şarkı... tam döneminin ürünü, öyle değil mi? Muhtemelen Afrika'ya ayak bile basmamışlardır ama yine de şarkılarına onu konu edebiliyorlar. Hem de aşırı utanç verici bir şekilde."

Haklıydı ama Aubrey'yle göz göze gelmeye çalışırken aklımdaki bu değildi. Bu şarkı onun çocukluğunun da ayrılmaz bir parçası mıydı? Yoksa Adam Dayı geçmişi yâd ederken Story evreninin o kısmını atlamış mıydı? Annemin, babasının ve amcalarının çocukken bu şarkıyı avaz avaz bağırarak söyledikleri videoyu izlemiş miydi?

Aubrey dikkatle sahneye bakıyordu. Hâl böyle olunca gözlerimi ondan ayırıp Chaz'a baktım. Başını yana yatırıp gözlerini yumarak şarkının nakaratını söylemeye başladı ve — Ahhh.

Aman Tanrım.

Ânında ayağa fırladım ve kalabalığı yarararak sahnenin önüne kadar ilerledim. Yediler'de Chaz'a buradakinden daha yakındım ama sahnenin parlak ışıkları altında onu açık seçik görebiliyordum.

Bunu çözmemin böylesine uzun sürdüğüne inanamıyordum.

Şarkı bitip mekânda bir alkış tufanı kopar kopmaz Chaz gitarını sahneye bıraktı ve kulise doğru yürürken elini havaya kaldırıp barmene bir işaret çaktı. Dönüp ben de bara doğru yollandım ama benimle aynı yaşlarda bir grup oğlanın arkasına takılıp kaldım. Birbiriyle rekabet eden çok sayıda parfümün burun deliklerimi doldurmasıyla ağzımdan nefes almaya başladım.

Ben arkasında neler olup bittiğini görmek için boynumu uza-

tırken, “Selam Milly, ne var ne yok?” dedi Reid Chilton suratında geniş bir gülümsemeyle. Chaz biraz paniğe kapılmış gibiydi ama aynı zamanda kararlı görünüyordu. Sanki kaçması gerektiğini yeni fark etmiş ama içkisini almadan buradan ayrılmaya niyetli değilmiş gibi.

“Harika ama şu anda konuşamam,” dedim kısaca ve onunla mavi polo tişörtlü bir oğlanın arasına daldım. Ben geçerken ikinci oğlan güldü.

“Lanet olsun, Reid. Senden *hiç* hoşlanmıyor.”

Chaz’a gömleğinin yenini yakalayacak kadar yaklaşıp dek insanlara makas atarak ilerlemeyi sürdürdüm. En nihayetinde onu yakaladığımda koluna sertçe asıldım. Bana döndü. Benimkilerle buluşan gözleri o kadar tanıdıktı ki daha önce fark etmediğim için kendime bir kere daha kızdım. Gevezelik eden insanlardan ötürü etrafımızda bir uğultudur gidiyordu ama yine de sesimi alçaltıp beni duyabilmesi için dudaklarımı kulağına yaklaştırdım.

“Selam Archer Dayı,” dedim. Annemin en küçük erkek kardeşinin gözleri fal taşı misali açılırken, “Bizi buraya getiren sen misin?” diye ekledim.

BÖLÜM ON BİR

AUBREY

“Bu konuşma için yeterince sarhoş değilim,” diye mırıldandı Archer Amca titrek eliyle ağzını silerken.

“Hayır, hayır, yeterince sarhoşsun,” dedi grubun vokalisti gaddarca. Şimdi onun evindeydik – daha doğrusu evinin *arkasındaki*, Archer Amca’nın yaşadığı bungalovdaydık. Dışarıdan pek bir şeye benzemiyordu ama içerisi şaşırtıcı derecede geniş ve temizdi.

Kumullar’dayken vokalist adının Rob Valentine olduğunu söylemişti. Dediğine göre adada boya badana işi yapıyordu ve liseden beri Archer Amca’yla arkadaşlıklar. O olmasaydı Milly gerçek adını kullanır kullanmaz amcam muhtemelen Kumullar’ın arka kapısından kaçırdı. “Hadi ama,” demişti Rob, amcamı otoparktaki hurda bir Honda SUV’ye doğru güç bela sürüklerken. Milly, Jonah ve bense izlemekten başka bir şey yapamayacak kadar afalladığımızdan peşlerine takılmakla yetinmiştik. “Artık saklanmak yok. Çocuklara burada neler döndüğünü anlatacağsın.”

“Evde anlatırım,” diye homurdanmıştı en nihayetinde pes edip Rob’un onu Honda’nın yolcu koltuğuna iteklemesine izin

veren amcam. Arabaya biner binmez de ya gerçekten sızmış ya da sızmış numarası yapmıştı.

Rob'un evine giden yol kısa sürmüştü, öyle ki garaj yoluna varmadan önce sadece ebeveynlerimizin hâlini hatırlını sorabilmişti. Ardından yine bin bir gayretle Archer Amca'yı arabadan indirmiş, bungalova sokmuş ve küçük divana yatırmıştık. Şimdi Rob divanın diğer ucuna yerleşirken amcam ekoseli kırlentlere yaslanarak doğrulmaya çalışıyordu. Milly, Jonah ve ben onların karşısındaki şilteye sıralanmış, bekliyorduk.

En sonunda Archer Amca boğazını temizleyip konuşmaya başladı. "Şey... kendimi üçünüze bu şekilde tanıtmayı planlamıştım." Bakışları bizden yana kaysa da esasında hiçbirimize odaklanmadı. "Şimdi dönüp geçmişe baktığımda görüyorum ki..." Sesi cılızlaşarak duyulmaz olunca yanımda oturan Milly huzursuzca kıpırdandı. Bir açıklama duymaya dair sabırsızlığı dalga dalga etrafa yayılıyordu. "O şarkıyı hiç çalmamam gerekirdi," diyerek cümlesini tamamladı amcam.

Milly kaşlarını çatarak sırtını biraz daha dikleştirdi. "Konuya *buradan* mı giriyorsun? Şarkı seçiminden?"

"İmza şarkım olduğu söylenebilir," dedi Archer Amca, sanki Milly hüsrânını ifade etmemiş de bir açıklama istemiş gibi. "Daha doğrusu ailemin imza şarkısı. Burada yaşadığımız yıllardan. Annen o kadarını anlatmıştır. Ve buradaki insanlar..."

Yine suskunlaştı ve Rob cümlesini onun yerine tamamladı. "Hatırlıyorlar. Kimliğini daha fazla gizleyemezsin, *Chaz*."

"Kimliğim çoktan ifşa oldu," diye mırıldandı amcam. "Geçtiğimiz hafta bir çuval inciri berbat ettim."

"Orasını bilemezsin," dedi Rob. Sesi aynı şeyi söyleyip durmaktan dilinde tüy bitmiş gibi sabır ve müsamaha yüklüydü. "Hâlâ bir şey demedi, öyle değil mi?"

Milly ve ben akıl karışıklığıyla birbirimize baktık. "Kim bir şey demedi?" diye sordu. "Siz neyden bahsediyordunuz?"

"Anlat onlara, Archer," dedi Rob. "En başından."

Bunun karşılığında Archer Amca'nın kafası önüne düştü. He-

pimiz tekrar konuşmasını bekledik. Bir süre sonra Rob iç çekip bize özür dilercesine baktı. "Bu uyuyarak ayılmasına izin vermemiz gereken gecelerden biri olabilir," dedi.

"Çok yorgunum," diye mırıldandı amcam.

Milly bakışlarıyla ikisini de şöyle bir tarttıktan sonra ayağa kalkıp mutfağa gitti. Geri döndüğünde elinde su dolu bir bardak vardı. Amcamın önünde durdu, bardağı havaya kaldırdı ve suyu adamın başından aşağı döküverdi.

Amcamın başı aniden kalktı ve gözleri ardına kadar açıldı. Şok olmuş fakat aynı zamanda ayılmıştı. "N'oluyor?" Su damlaları sakalına tutundu ve yeniyle suratını kuruladığı gömleğini ıslattılar.

"Bize bir cevap borçlusun," dedi Milly.

"Hey, dur bakalım." Rob'un sesi nazik fakat buyurgandı. "Kızgın olduğunuzu biliyorum ama amcanız bilerek zor adamı oynamıyor. Hasta biriyle karşı karşıyasınız ve ne yazık ki bağımlılık bazen böyle görünür."

Milly ağzını açtı, ardından kapattı ve kıpkırmızı bir suratla gerisin geriye şilteye çöktü. İlk defa azarlandığına şahit oluyordum ama itiraf etmeliydim ki dilini tuttuğuna sevinmişim. Normalde gözüpekliliği hoşuma giderdi ama Archer Amca'yı böyle görmek yüreğimi sızlatmıştı. Milly arabada onun kim olduğunu şimdiye dek çoktan fark etmiş olmamız gerektiğini söylemişti ama nasıl yapacaktık ki? Archer Amca'ya dair en son hatırladığım şey ben daha küçük bir çocukken benimle birlikte yere çömelip Lego kasabamı inşa etmeme yardım ediyordu. O zamanlar çok yakışıklı ve güler yüzlüydü. Yani ne aradığınızı bilmediğiniz sürece şu hâliyle eskisinin arasında bağlantı kurmanız mümkün değildi.

"Özür dilerim," dedi Milly usulca.

"Sorun değil," dedi Archer Amca, hâlâ ıslak olan gözlerini kırpıştırarak. "Bunu hak ettim. Hem nereden bilebilirdin ki? Numara yapıyor da olabilirdim." Titrek bir kahkaha koyuverdi, ardından sakalındaki son su damlalarını sildi. "Size bir de özür borçluyum. Hepinize. Kumullar'da sizi buraya getirenin ben olup olmadığımı sormuştun. Doğrusu şu ki bendim."

İşte olmuştu; iki haftalık gizem nihayet çözülmüştü. Fakat kafalarımızda daha fazla soru işareti yaratmaktan öteye gidememişti ve ilk defa Milly'nin onları sormaya isteksiz olduğunu görüyordum. Bir pot kırmaktan korktuğundan Jonah'ın da derdimize derman olacağı yoktu, yani iş başa düşmüştü. "Neden? Ve nasıl?"

Archer Amca, Milly'nin elinden bıraktığı bardağa sudan daha sert bir şeyle dolu olmasını ister gibi hasretle baktı. "Her şey Edward'la başladı. Edward Franklin'i hatırlıyorsunuzdur?" Bize soru sorarcasına baktığını görünce başlarımızla onayladık. Milly yeterince toparlanmış olacak ki suratında kendini beğenmiş bir sırıtışla beni dirseğiyle dürttü çünkü bir haftadır Edward Franklin olayının peşini bırakmıyordu. "Neyse. Edward'la geçtiğimiz kış Boston'da ortak bir arkadaşımızın vasıtasıyla tanıştık ve çabucak yakınlaştık. Nerede çalıştığını öğrendiğimde bu bana kader gibi göründü. Zaten bir süredir ailemi, yuvamı sık sık düşünür olmuştum ve ben sadece... geri dönmek istedim. Fakat Archer Story'nin buraya elini kolunu sallayarak dönemeyeceğini biliyordum. Hâliyle Edward'dan bana tatil köyünde bir barmenlik işi ayarlamasını istedim ve Rob'a da yolumu bulana kadar kasaba dışından bir arkadaşı gibi davranıp davranamayacağımı sordum."

"Yolunu bulana kadar mı?" diye tekrarladım ve Archer ürkekçe tebessüm etti.

"Başlangıçta er ya da geç hanımannemle karşılaştığımda onca yıldır içinde tuttuğu tüm öfkenin eriyip gideceğine dair aptalca bir umudum vardı. Oğlunu karşısında görünce tekrar bir araya gelmeyi en az benim kadar istediğini fark edecekti. Ama öyle olmadı. Buraya adımımı attığımdan beri onu göz ucuyla bile görmedim. Çok münzevi bir hayat yaşıyor. İşle ilgili nedenlerden ötürü arada sırada tatil köyüne gelse de hepi topu üç beş kişiyle görüşüyor."

Şiltenin ucuna kadar geldim. "Archer Amca, mektubun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Kaşlarını çatıldığını görünce soruma açıklık getirmem gerektiğini anladım. "Donald Camden'ın gönderdiği şu *ne yaptığınızı biliyorsunuz* mektubundan bahsediyorum. Acaba sen, şey... ne yaptığınızı biliyor musun?"

“En ufak bir fikrim yok.” Çaresizce ellerini iki yana açtı. “Bu cümleyle neyi kastettiğini hiçbir zaman anlayamadım. Öğrenmek için de her şeyimi feda ederdim.”

Bu babamın dilinden düşürmediği ve ilk duyduğumdan beri sorgusuz sualsiz kabul ettiğim yanıtın tıpatıp aynısıydı. Fakat artık babamın ne kadar ikiyüzlü olabileceğini bildiğimden verdiği yanıtı başka bir gözle bakıyordum – gözleri hafifçe yana kayar, çenesi kasılır ve burun delikleri genişlerdi. Beni neler sakladığını merak etmeye iten küçük tikler. Gerçi Archer Amca’nın suratına dikkatlice baktığımda bunların hiçbirini göremedim. Tek görebildiğim üzüntü ve akıl karışıklığıydı.

“Babaannemi görmeye gitmek hiç aklından geçmedi mi?” diye sordum.

“Aklımdan çıkmadı ki,” dedi. “Ama burada geçirdiğim süre uzadıkça yeniden onun hayatının bir parçası olabileceğimi hayal etmekle kendimi kandırdığımı anladım. Ben, Adam, Anders, Allison... hiçbirimiz bunu başaramazdık. Hanımannemin duygularını değiştirecek her ne olursa yirmi yılı aşkın sürede gücünden hiçbir şey kaybetmemişti. Story mirasının bize ayrılan bölümü uzun süre önce sona erdi. Derken *senin* hakkındaki şu gazete kupürünü gördüm, Aubrey.”

Aklın karışıklığıyla kafamı yana yatırdım. “Benim hakkımdaki mi?”

“Evet. Yüzme takımın *USA Today*’in haberini yaptığı ulusal müsabakalara katılmıştı. Haberi okuduğumda ailemizin ne denli paramparça olduğu bir kez daha yüzüme çarptı. Senin hakkında çok az şey bilmem, üst düzey bir yüzücü olduğundan bile bihaber olmam bana aradan geçen onca yılı heba ettiğimi düşündürdü.”

“Üst düzey değilim,” dedim yanaklarım yanarken. “Takım müsabakasıydı.”

“Bu muazzam bir başarı!” diye directti Archer Amca ve beklenmedik gözyaşlarını bastırmak için gözlerimi kırptırmak zorunda kaldım. Babam o müsabakaya gelmemişti bile. Kendini iyi hissetmediğini söylemişti ama muhtemelen yanında karısıyla

kız arkadaşına rastlamak istememişti. “Seninle gurur duydum ve seni kutlamak istedim. Ne var ki birbirimizi doğru düzgün tanımadığımızdan bunun tuhaf ve münasebetsiz görüneceğinden korktum. Ardından hanımannemin hiçbirinizle tanışmadığını düşündüm. Edward’a eğer sizlerle tanışırса tüm soyacağıyla bağlarını kopararak ne büyük bir hata yaptığını anlayabileceğini söyledim. Bu fikir işte o zaman aklıma düştü, sonrasında da bir türlü paçamı bırakmadı.”

Amcamla konuşmaya başladığımızdan beri Milly dilini tutuyordu ama daha fazla suskun kalamayacaktı. “Bizi buraya gelmemiz için kandırarak mı?” deyiverdi hiç düşünmeden.

Sözcükleri sertti ama ses tonu öyle değildi. Böyle olunca Archer Amca pişmanlıkla gülümsedi. “Kafamda canlandırdığımda gözüme çok daha erdemli görünmüştü ama... evet. Özetle sanırım bu kadar. Edward zaten Martı Yuvası’ndan ayrılmayı planlıyordu, o yüzden hanımannem namına sizleri davet etmesi için aklını çeldim.” Boğazını temizledi. “Şey... ebeveynlerinizle aram pek iyi değildir. Bu yüzden onları haberdar etmedim. İşlerin umduğum gibi gitmesi hâlinde aldatmacamı hoş göreceklelerini düşündüm.”

Algılamaya çalıştığım tüm yeni bilgilerden ötürü başım ağrımaya başlamıştı. “Peki *Martı Yuvası Postası*’na o ihbarda bulunan da sen miydin?”

“Evet,” diye itiraf etti Archer Amca. “Hanımannem imajına çok önem verdiği için size biraz zaman kazandıracağını düşündüm. Buradaki ilk gününüzde onunla karşılaşmanızı hiç beklemiyordum. Ama böylesi daha iyi oldu. Ne de olsa haklı çıktım, öyle değil mi? Sizleri *içtenlikle* tanımak istiyor. Sizi Yabansümbülü Konağı’na ve Yaza Merhaba Balosu’na davet etmedi mi?”

“Yani, evet ama iki hafta boyunca bizi görmezden geldi. Bu da bana aramızı düzeltmektense günü kurtarmaya çalıştığını düşündürüyor.” Milly kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. “Şunu demek istiyorum: Uzun vadede planın ne? Bizi buraya getirenin sen olduğunu hiç öğrenmeyeceğini mi sanıyorsun?”

“Ah, hayır.” Archer bu fikir karşısında afalladı. “Balodan sonra hanımanneme her şeyi anlatmayı planlıyordum.” Tek eliyle suratını ovuşturdu. “Muhtemelen mektupla. Beni görmeyi kabul edeceğini hiç sanmıyorum.”

Milly gövdesinden ikinci bir kafa çıkmışçasına bön bön ona bakıyordu. “Ama böyle bir dolap çevirdiğin için sana çok kızar. Sana mirasından zırnuk koklatmaz.”

Amcamın kaşları çatıldı. “Mirasından mı?”

“Bilirsin işte. Seni mirasına eklemez. Mirasçısı olamazsın,” dedi Milly. “İstediğin de bu değil mi? Benim – bizim ebeveynlerimizin akli fikri mirasta,” diye ekledi önce bana, sonra Jonah’a bakarak. “Değil mi?”

Jonah boğazını temizledi. “Şey, şahsen benim annemle babamınki öyle.”

“Benimkilerin de,” dedim.

“Eh.” Archer gözlerini kırpıstırdı. “Belki size biraz naifçe gelecek ama gerçekte tek istediğim onun sizi tanınmasıydı. Tabii sizin de onu.”

Bir anlığına hepimiz sessizliğe gömüldük. Duyduklarımızı hazmetmeye çalışıyorduk. Az kalsın ona inanmayacaktım – parmaklarının arasından kayıp giden serveti önemsemeyen bir Story mi? Bu babamın ailesi hakkında şimdiye dek öğrendiğim her şeye tersti. Ne var ki bu durumun Archer Amca için iyi sonuçlanacağı bir senaryo aklıma gelmiyordu. Babaannem bizi burada ağırlamaktan mutluluk duysa bile –ki bu çok düşük bir ihtimaldi– yine de en küçük oğlu tarafından aldatılmış olacaktı. Ve bağışlayıcı bir tip olmadığını pekâlâ biliyorduk.

“Neyse, zaten işe gittiğimde kovulacağımdan eminim.” Archer Amca iç çekip gözlerini yere dikti. “Deyim yerindeyse o yüzden işten kaçıyordum.”

“Neden?” diye sordum ve ardından az evvel Rob’la konuştuklarını hatırladım. *Kimliğim çoktan ifşa oldu.* “Seni tanıyan biri mi oldu?”

Archer Amca suratını buruşturdu. “Onca kahrolası insan ara-

sında tanıya tanıya Fred Baxter tanıdı. Ben çocukken aile doktorumuzdu ve şimdi demans hastası. Geçtiğimiz hafta Mugg'ın Eczanesi'nde ona rastladım. Tek başınaydı ve yolunu kaybetmiş gibi görünüyordu. Hemşiresini ektiğini tahmin ettim. Onu bulmak için yardım etmeyi teklif ettim ve bana, 'Çok teşekkürler, Archer. Fakat biraz yalnız kalmak hoşuma gider,' dedi." Archer Amca başını iki yana salladı. "Ben adamın kapıyı bile bulamayacağına düşünürken şu koca adada Chaz Jones maskesinin ardını görebilen yegâne insan oldu. Bana nerede kaldığımı sordu ve o kadar... o kadar afallamıştım ki nerede oturduğumu ona kendi ağzımla söyledim."

"Belki de şimdiye dek çoktan unutmuştur," dedim onu avutmaya çalışarak. "Onunla görüştük. Pek çok şeyi unutupuyor."

Archer, "Doktor Baxter'la mı görüştünüz?" diye sorarken Jonah, "Ben o kadar emin değilim," deyiverdi.

Bakışlarım ikisinin arasında gidip geldi ama Jonah lafının devamını getirmeyince amcama cevap verdim. "Daha ziyade torunuyla görüştük ama o da... oradaydı." Sonra çenemi tuttum çünkü Hazel'in çirkin dedikodularının tavşan deliğine tekrar düşecek değildim.

Archer Amca apışıp kaldı. "Pekâlâ, şey... Fred Baxter beni gördüğünü hatırlasa da hatırlamasa da hanımanneme gerçeği söylediğimde buradaki zamanım dolmuş olacak." Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı; aniden gözüme çok yorgun göründü. "Muhtemelen aklımı kaçırdığımı düşünüyorsunuzdur. Belki de kaçırmışımdır. Ama niyetim gerçekten iyiydi."

Tam o anda telefonum öttü. İstemsizce onu cebimden çıkarıp ilgisizce ekrana baktım ama ekrandaki ismi görünce gözlerim fal taşı misali açıldı. *Thomas: Neler yapıyorsun bakalım?*

Az kalsın kahkahayı patlatacaktım. Ne kadar zamanın var, Thomas? Hem iki haftalık sessizliğin ardından neden *şimdi* iletişime geçiyordu?

Gerçi nedenini biliyordum; aklı başına yeni gelmişti çünkü onu düşünmeyi kesmiştim.

Böyle mevzularda Thomas'ın altıncı hissi hemen devreye girerdi. Yıllardır onu ilgiye boğmuş, karşılığındaysa yalnızca ilgi kırıntılarına layık görülmüştüm ve bu dinamiğin değiştiği yegâne anlar kendimi geriye çektiğim anlardı. Fark etmeden bile olsa. Tıpkı ikinci sınıfta sırf dansları sıkıcı bulduğu için beni ilkbahar partisine götürmek istemediği zaman olduğu gibi. Biyoloji dersinde yeni bir oğlanla eşleşmiştik ve gözlerinin ne hoş, ne derin bir kahverengi olduğunu fark etmekten kendimi alıkoyamamıştım. Çocuğun adını bile anmamama rağmen Thomas ona her zamanki kadar takıntılı olmadığımı anlamıştı. Sonra bir de bakmıştım ki sanki en başından beri planlar yapan oymuş gibi bahar partisine gidiyorduk.

Çünkü Thomas yalnızca hak ettiğini düşündüğü hayranlık azalmaya başladığında gerçekten dikkat kesilirdi. Tıpkı...

Ah, Tanrım. Gerçekler kafama dank edince kusmak istedim. Midemin bulanmasının nedeni sadece uzun zamandır ona katlandığım için kendimden tiksinnmem değildi, daha ziyade pratikte babamın Ashland Lisesi modeliyle çıktığımı *şimdiye dek* fark etmemiş olmamdı.

Milly'nin dirseği yan tarafıma bir kez daha gömülerek beni şimdiki zamana döndürdü. "Bu sana uyar mı, Aubrey?" diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırarak odadakilere baktım. Archer Amca dışında herkesin gözü bendeydi. Konuşma boyunca ayakta kalmasını sağlayan enerji patlaması onu yüzüstü bırakmış gibi kaykılararak kırlentlere yaslanmıştı. "Ne bana uyar mı?"

"Bunun üstüne güzel bir uyku çekeceğiz ve yarın daha etraflica konuşacağız," dedi Milly.

"Ben sadece..." Archer Amca tek elini havada şöyle bir sallayıp yanındaki sehpanın üzerinde duran zarf yığınına yere saçtı. "Lanet olsun. Bunlar da ne?" diye sordu ben zarfları toplamak için yere çömelirken.

"Postaların," dedi Rob gecenin başından beri ilk defa taham-

mülsüzlük emaresi göstererek. "Onları her seferinde aynı yere bırakıyorum."

"Öf, zaten çoğu reklam broşürü," diye geveledi Archer Amca. "Saygıdeğer Mukim, falan filan."

Elimdeki zarflara şöyle bir göz gezdirdim. "Bir mektubun var," dedim ön yüzüne itinayla *Archer Story* yazılmış zarfı ona uzatarak. Sanki biri geçerken posta kutusuna atıvermiş gibi üzerinde ne bir pul ne de bir adres vardı.

"Mektup mu?" Archer Amca hâlinden hoşnut bir ifadeyle uzanıp zarfı aldı ve açtı. "Kim bana mektup gönderir ki? Burada olduğumu kimse bilmiyor, tabii şey dışında..." Zarfın içinden tek bir kâğıt çıkardı ve okurken gözlerinin arasındaki çizgi derinleşti. "Bu... Bunu anlamıyorum."

"Neymiş?" Kâğıdı direnç göstermeyen elinden kaptığım gibi kendime çevirdim. Kısa satırları çarçabuk okudum, ardından başımı kaldırıp amcamın gözlerinin içine baktım. Şaşkınlığı benimkinin aynadaki yansımasından farksızdı. "Belli ki unutmamış," dedim.

"Kim?" diye sordu Milly. "Neyi unutmamış?"

Kaşlarımı soru sorarcasına kaldırarak sessizce amcama baktım ve başıyla onayladığında mektubu yüksek sesle okudum.

Archer,

Önceki gün seni gördüğümünden beri içim içimi yiyor.

Sana uzun zaman önce anlatmış olmam gereken birtakım meseleler var.

Ve korkarım zamanım tükeniyor.

Acaba benimle görüşme zahmetine katlanır mıydın?

Sevgilerimle,

Fred Baxter

ALLISON, YAŞ 18

TEMMUZ 1996

“Selam Matt. Ben Allison. Martı Yuvası Sineması’nda *Kurtuluş Günü* oynuyor. Önümüzdeki hafta sonu ona gitmeyi düşünüyorum. Şu uzaylı istilalarını seyretmeye doyamıyorum. Benimle gelmek istersen haber ver. Bu numaradan arayabilirsin. Neyse, sonra görüşürüz. Kendine iyi bak.”

Allison telefonu kapatır kapatmaz bir utanç bulutunun içinde odasında volta atmaya başladı. *Şu uzaylı istilalarını izlemeye doyamıyorum mu?* Nesi vardı böyle? Gerçi ne dediğinin ya da demediğinin hiçbir önemi yoktu. Matt önceki iki mesajına dönmemişti, muhtemelen bunu da dinlemeden silecekti. Artık gerçeklerle yüzleşme vakti gelmişti: Rob Valentine’ın partisinin olduğu gece kumsalda romantik, hayatının (ya da en azından yaz mevsiminin) gidişatını değiştirebilecek bir gece olarak gördüğü şey tek gecelik bir ilişkiden ibaretti.

Matt Ryan onu başından savıyordu.

Onu Rob’un partisinden sonraki üç hafta içinde sadece bir kez, Donald Camden’in deniz manzaralı ofisine çiçek getirdiğinde görmüştü. Allison, Matt tarafından fark edildiğinde kullanacağı *Ah, ben de annemin gönderdiklerini bırakıyordum* bahanesini

prova ederek resmen onu içeri kadar takip etmişti. Ne var ki o yaz ofisin temizlik ekibinde çalışan Kayla Dugas, Matt'e ondan önce ulaşmıştı. "Selam yabancı," diye seslenmişti Matt'i güldüren hafif bir dans hareketiyle paspası ona doğru iterken. Kayla şekilsiz mavi tulumu ve plastik eldivenlerinin içinde bile göz kamaştırıcı görünüyordu. Allison derhal bir sütunun arkasına saklanmıştı ama zaten görünmezdi. Matt ve Kayla gözlerini birbirlerinden alamamışlardı ve Allison binadan kös kös ayrılmıştı.

Matt'in sessizliğini açıklamak için kendine türlü hikâyeler anlatmıştı. *Duygularını belli etmiyor. Annesinin diyecekleri yüzünden evham yapıyor. Ailem gözünü korkutuyor.* Ama aradan bunların hiçbirinin doğru olamayacağı kadar uzun zaman geçmişti.

Bu canını sıkıyordu ama şu anda en büyük derdi olmanın yanına bile yaklaşamazdı.

Odası ona aniden dar ve ıssız geldi. Yabansümbülü Konağı'ndaki yaşam belirtilerine kulak kabartarak koridora çıktı. Erkek kardeşleri plajdaydı ve aslında onu da çağırmışlardı ama Allison, Matt'i ararken yalnız olmak istediğinden tekliflerini geri çevirmişti. Olur da Matt telefonu açarsa diye. Gerçi şimdi aptallık ettiğini düşünüyordu.

Annesi yakınlarda olmalıydı çünkü artık nadiren evden çıkıyordu.

Allison usulca merdivenlerden indi ve sahiden de annesini mutfak penceresinin kenarındaki masada oturmuş, ev dekorasyonu kataloglarını karıştırırken buldu. Viking marka ikili fırının arkasındaki duvarı İtalya'dan getirttiği, elle boyanmış fayanslarla daha yeni kaplatmış ama sonra çok "şatafatlı" olduklarına kanaat getirerek değişimleri gerektiğine karar vermişti. "Allison, sence şunlar nasıl?" diye sordu Allison masaya yaklaşırken kataloğu ona doğru döndürerek.

Allison koca bir sayfayı boydan boya kaplayan alelade beyaz fayanslara baktı. "Theresa'nın kalbini kıracaksın, biliyorsun değil mi?" dedi. İtalyan işi fayansları öneren Theresa'ydı ve Allison baş döndürücü oldukları konusunda onunla hemfikir olmuştu

Çünkü hepsi mutfağa renk ve canlılık katan küçük birer sanat eseriydi. Fakat annesinin evden ayrılmasını gerektirmeyen bir meşgaleye ihtiyacı vardı ve ev dekorasyonunu seçmişti.

“Theresa burada yaşamıyor, öyle değil mi?” dedi annesi kataloğu Allison’ın elinden alırken.

“Aslında yaşıyor,” diye hatırlattı Allison ve onun adını her fırsatta anacak kadar büyük bir karşılıksız aşka tutulduğundan, “Matt onsuz yalnızlık çekiyor olmalı,” diye ekledi.

“O yaştaki oğlanlar annelerini özlemezler,” dedi annesi. “Dinlemezler de. Bu benim de gayet iyi bildiğim evrensel bir gerçektir.” Kataloğun sayfasını çevirirken sesi sertleşti. “Anders yine o kızla görüşüyor, değil mi?”

“Hangi kızla?” diye sordu Allison annesinin Kayla’yı kastettiğini gayet iyi bilmesine rağmen. Ayrıca annesi haklıydı; Kayla’yla Matt’in arasında her ne yaşıyor olursa olsun Anders’la eski düzenlerine geri dönmüşlerdi.

Sayfaları çeviren eli hızlanırken annesinin dudakları inceldi. “Bu saçmalık için yaşı çok ilerledi. Harvard’da gerçek bir aile kurabileceği ne muhteşem kızlar var. Baban ve ben nişanlandığımızda ikinci sınıftaydık.”

Eğer annesi o kadar ciddi olmasaydı Allison gülerdi. “Daha on dokuz yaşında, Hanımanne. Henüz evlenmeyi düşünmüyor.”

“Ama o kızın düşündüğünden emin olabilirsin,” dedi annesi burnunu çekerek. “Anders tongaya düşmek istemiyorsa hareketlerine dikkat etse iyi olur.”

Bu sohbet pek çok açıdan huzursuz edici bir hâl almıştı. “Gidip oğlanların dönüp dönmediğine bakayım,” dedi Allison ayaklanarak.

“Bu akşam hepinizi sofrada görmek istiyorum,” dedi annesi başını katalogdan kaldırmadan.

“Orada olacağız,” diye söz verdi Allison.

Alelacele mutfaktan çıktı, giriş salonuna açılan koridoru arşınladı ama az kalsın kapıdan bir paket teslim almakta olan Theresa’ya çarpacaktı.

“Selam,” diye yutkundü Allison suratına bir gülümseme kon-
durarak. Theresa’nın az evvelki mutfak konuşmasını duymamış
olmasını umdu.

Ama Theresa, “Selam Allison,” diyerek kayıtsızca gülümsedi
ve ardından, “Şuraya koyabilirsiniz,” dedi dikdörtgen şeklinde,
büyük bir mukavva kutuyu el arabasıyla giriş salonuna taşıyan
kargocuya. Sonra Allison’a yaklaşarak, “Yeni bir heykel,” diye
ekledi. “Yine şu bronzlardan.”

“Öf.” Bu yeterince açıklayıcıydı. Allison’ın annesi son günler-
de bronz takmıştı ve aldığı her heykel bir öncekinden daha çir-
kindi. Öyle ki Theresa’nın onlardan bahsederken istifini bozma-
mayı başarması gerçekten destansıydı. “Oğlanları gördün mü?”

“Garaj yolundalar,” dedi Theresa garajın hâlâ açık olan ka-
pısını işaret ederek. Adam’ın üstü açılabilir kıpkırmızı BMW’su
kapı boşluğundan görünüyordu. “Sanırım çarşıya iniyorlar.”

“Gerçekten mi?” Allison bir anda canlandı. Çarşı işine yaraya-
bilecek bir varış noktasıydı. Geri geri gitmeye başlayan Adam’a
çılınca el sallayarak kapıdan fırladı.

Frenlere asılan Adam, “Ne?” diye sordu sabırsızca.

“Ben de sizinle geliyorum,” dedi Allison arka koltuktaki
Archer’ın yanına kurulurken. “Yapmam gereken bir iş var.”

Hurley Sokağı ana baba günüydü ve Adam akın akın gelen tu-
ristlerin geçebilmesi için ayağını gazdan çekerek tın tın ilerleme-
ye koyuldu. Allison abisinin Ray-Ban marka güneş gözlüğünü
dikiz aynasında düzeltmesini ve arabanın camından sarkıtığı
bronz pazılarını sıkmasını izledi. Adam’ın en sevdiği şey seyir-
ciler karşısında şov yapmaktı ve koskoca Martı Yuvası’nı şahsi
sahnesi olarak görüyordu.

“Nasıl olur da park yeri kalmaz?” diye söylendi sanki tatil
sezonunun en tumturaklı döneminde değillermiş gibi. “Umalım
da Aşk Merdiveni hayvanat bahçesine dönmemiş olsun.”

“Ben önce çizgi roman dükkânına uğrayacağım,” dedi Ar-
cher göz ucuyla Allison’a bakarak. Bunun sebebini yalnızca Al-

lison biliyordu: Çünkü Archer yaz başından beri kasada duran hoş çocuğa asılıyordu. Archer, Noel'de ablasına gey olduğunu söylemişti ve Allison, kardeşi ona böylesine güvendiği, ailelerinde başka kimseyle paylaşmadığı bir bilgiyi onunla paylaştığı için epey duygulanmıştı. Archer ablasından sonra annesine söylemek niyetindeydi ama kısa süre sonra babaları ölmüştü ve Archer'ın dediğine göre o günden sonra doğru zamanlamayı bir türlü tutturamamıştı.

"Bana da yer tutar mısın?" diye sordu Allison'a.

"Ben önce Mugg'a uğrayacağım," dedi Allison.

Anders ön koltukta gürültüyle esnedi. "Ben de seninle geleceğim. Jilete ihtiyacım var."

"Ben alırım," dedi Allison çarçabuk.

Anders gırtlığından küçümseyici bir ses çıkardı. "Yanlış modelden alırsın."

"Eğer ne istediğini söylersen doğrusunu alırım."

"Kendim alırsam daha kolay olur. Ayrıca yanımda sana verecek kadar nakit yok."

"Ben öderim," dedi Allison sesinin sakın çıkmasına özen göstererek. Mugg'ın Eczanesi'nde Anders'ın peşinde dolanmasını hiç istemiyordu ama abisi bunu öğrenirse onu asla başından savamayacağının farkındaydı.

Anders koltuğunda dönerek ona baktı. "İki yüz dolardan fazla eden zanaatkâr yapımı bir ustura. Bunu benim için ödemek istediğinden emin misin?"

"Tabii, elbette," diye mırıldandı Allison. Kredi kartları için Tanrı'ya şükretti. Anders ateş pahası jiletini ayrıntılı bir şekilde tarif ederken Allison gözlerini sokaktan ayırmadı.

"Anladım," dedi en nihayetinde.

"Yaşasın! Şuna bakın." Tam önlerindeki park yerinden bir araç çıktı ve Adam BMW'sunu ustaca paralel park etti. "Seri devam ediyor," diye böbürlendi el frenini çekerken. Adam ne zaman park yeri arasa muhakkak önünde bir tane açılırdı. Bu basbayağı sinir bozucuydu.

“Tebrikler,” dedi Allison tekdüze bir sesle. “Aşk Merdiveni’nde görüşürüz.” Adam motoru kapatır kapatmaz erkek kardeşlerini beklemeden arabadan indi. Mugg’ın Eczanesi’den bir blok uzağa park etmişlerdi ve Allison kalabalık kaldırımında çabuk adımlarla yürüyerek çok geçmeden eczanenin kahverengi beyaz çizgili sundurmasına ulaştı. Kapıyı çekerek açtığı anda mütevazı bir çan sesi duyuldu.

“Merhaba Allison. Bugün seni buraya ne getirdi?” Bay Mugg’ın yirmi küsur yaşındaki oğlu Dennis yazarkasanın arkasındaydı çünkü *neden* olmasındı? Kasanın arkasındaki *neden* bir daha asla görmeyeceği, üç aylığına adada çalışmaya gelmiş bir üniversite öğrencisi olamıyordu?

“Selam,” dedi Allison zoraki gülümseyerek. “İlk olarak abim için Zephyr AS tek bıçaklı jilet alacağım. Kasanın arkasında olacağını söyledim.”

“Aynen öyle. Mükemmel bir seçim,” dedi Dennis kemerine takılı anahtarlığı çıkarırken. Arkasındaki cam muhafazanın kilidini açtı ve jilet değil de mücevher satıyormuş gibi içinden siyah kadife bir kutu çıkardı. “Saten mat bitişli, tek parçadan oluşan, paslanmaz çelik bir usturadır,” dedi Dennis kutuyu açıp jileti içinden alırken. Allison bunun güzel bir ustura olduğunu kabul etmek zorundaydı. “İnce ve ergonomiktir. Bunun yanında yedek bıçak seti de ister misin?”

Anders tıraş bıçağından bahsetmemişti ve muhtemelen onlar da en az iki yüz dolara patlayacağından bıçakları kendisi alabilirdi. “Hayır, yalnızca usturayı alayım.”

“Başka bir isteğin var mı?” diye sordu Dennis kutuyu kahverengi beyaz çizgili kâğıt torbaya koyarken.

“Evet ama kendim alıp gelirim.” Allison çantasının fermuarını açtı ve kasaya geri döndüğünde Dennis’i lafı uzatmaya çalışmaktan alıkoyacak sözcükleri söyledi. “Tampona ihtiyacım var.”

Allison koridorlardan birine dalarken Dennis pancar gibi kızarıp kekeleye başladı. Kadın hijyen ürünleri söz konusu olduğunda poker suratını takınmakta henüz ustalaşamamıştı.

En azından eczane boştu. Allison eczanenin arkasına doğru ilerlerken hoparlörlerden hafif bir müzik yükseliyordu. Bir kutu Tampax aldı, ardından koridorun aşağısına doğru ilerleyerek gerçekte almaya geldiği şeyi aramaya koyuldu.

Erken hamilelik testi

Beş dakikada öğrenin!

İlk iki hafta içinde bile doğru sonuç verir

Allison, Bay Mugg güvenlik kamerası taktırmayacak kadar eski kafalı olduğu için sessizce şükrettikten sonra raftan bir hamilelik testi alıp çantasına attı. Ardından döndü ve aniden donakaldı.

“Bak, bak, bak.” Anders ondan birkaç adım ötede duruyordu ve suratında, aşırmaq üzere olduğu şeyi açık seçik gördüğüne hiç şüphe bırakmayacak türden pis bir sırıtış vardı. “Bakalım burada ne varmış?”

BÖLÜM ON İKİ

JONAH

Isırcı bir telefon sesi cumartesi sabahı beni uykumdan uyandırdı. Odam boğucu ve sıcaktı. Üstümde ağırlık yapan pike yumağını kenara iterek telefonumu almak için yere uzandım. Efram ortalıkta görünmüyordu, muhtemelen havuz başındaki erken mesaisine başlamıştı. Bense öğle vaktine kadar Yediler’de beklenmiyordum, yani saatin on buçuk olmasına rağmen en az bir saat daha uyuyabilirdim. Ve uyanmayacaktım da, tabii eğer... Öf, canı cehenneme.

Babam. Sesli mesaja düşmesine izin vermeyi düşündüm ama yapamazdım. Neden aradığını biliyordum. “Selam baba,” dedim güçlkle doğrulup oturarak. “İflas duruşması nasıldı?”

“Ertelendi,” dedi.

“Pardon, ne?”

“Annenle benim sunacağımız yeniden yapılanma planını tamamlamak için biraz daha zamana ihtiyacımız var. Bu nedenle komiserden önümüzdeki haftaya kadar uzatma istedik ve o da kabul etti.”

“Tamam,” dedim tedirginlikle. “Bu iyi mi, kötü mü?”

“İyi. Empire’ı elimizde tutma şansımızı artırıyor.”

Empire dediği, adını annemin en sevdiği film olan *Empire Records*'tan alan Empire Bilardo Salonu'ydu. Annemler onu satın aldıklarında o kadar küçüktüm ki Empire'ın aile işletmemiz olmasından önce hayatımızın neye benzediğini hiç hatırlamıyordum. Ona dair ilk anım ben beş yaşındayken ikinci yıldönümünü kutlayışımızdı; annem babamın kucağında içeri girerken onların peşine takılmış ve kendimi hayatımda gördüğüm en kalabalık partinin ortasında bulmuştum. Aradan on yıldan fazla zaman geçmişti ve şimdi o günlere baktığımda içeride hepi topu birkaç akrabamızın, Empire'ın müdavimlerinden olan birkaç inşaat işçisiyle tesisatçının ve çokça balonun olduğunu hatırlıyordum.

Umurumda değildi. O mekânı severdim. Bana sihirli bir yermiş gibi gelirdi; yeni bir oyun öğrenebileceğim ve yetişkinlerin hep mutlu olduğu bir yer. O iyi ruh hâlinin ne kadarının barın arkasındaki şişelerden geldiğini ve barmenimiz Enzo'nun içkiyi biraz fazla kaçırdıklarında müdavimlere alkol vermeyi nazikçe kestiğini anlamam birkaç yılını aldı. Ama Empire'da hiçbir şeyin çığırından çıktığı olmamıştı. Orası benim yerleri yapış yapış olan, karanlık, küf kokulu ikinci evimdi.

"Jonah?" Babamın sesi beni şu âna geri döndürdü. "Hâlâ orada mısın?"

"Evet," dedim. "Empire'ı elimizde tutma şansımızın arttığını söyledin. Ama sanıyorum henüz hiçbir şey kesin değil?"

"Hem de hiçbir şey. Elimizden geleni yapıyoruz."

Martı Yuvası'na doğru yola çıkmadan önceki gece Empire'da gece mesaisinde çalışırken kendimi eve geri döndüğümde buranın çoktan kapanmış olabileceğine hazırlamıştım. Hazır olduğumu sanıyordum. Fakat ne zaman babamlar arayıp bilgi verseler midem kızgınlıkla endişe karışımı bir duyguyla kasılıyordu. Hiçbir şeyin çözüldüğü yoktu; sürekli gecikmeler yaşanıyor, kreditorlerle görüşmeler yapılıyor ve anlamadığım birtakım hukuk terimleri kullanılıyordu. Bu binlerce küçük bıçak yarasıyla ölmeye benziyordu ve annemle babama beni gelişmelerden ha-

berdar etmelerini tembihlemiş olmama rağmen yavaş yavaş beni ayrıntılara maruz bırakmamalarını dilemeye başlıyordum.

“Ama hâlâ açıksınız, değil mi?” diye sordum.

“Açığz,” dedi babam. “Maliyeti düşürmeye yönelik çeşitli yöntemler üzerinde çalışıyoruz.” Boğazını temizleme şeklindeki bir şey şimdi söyleyeceklerinin hoşuma gitmeyeceğine kesin gözüyle bakmama neden oldu. “Ne yazık ki Enzo’yu işten çıkarmak zorunda kaldık.”

Haklı çıktığıma hiç bu kadar üzüldüğüm olmamıştı. “Baba, hadi ama!” diyerek karşı çıktım. Enzo açıldığı günden beri Empire’in barmeniydi ve beni bilardoda hâlâ yenebilen yegâne insandı. Aynı zamanda komik ve sadık biriydi. Üstelik annemle babam için çalışan bir adamdansa amcam gibiydi. “Enzo’yu nasıl kovarsınız? O Empire’in demirbaşlarından! Senelerdir sizin için kıcını yırtıyor!” Sesim sanki sivri bir şey yutmuşum gibi cırtlak çıkıyordu, öyle ki kendi kulaklarıma bile yabancıydı.

“Pahalıya mal oluyordu, Jonah. Zor kararlar vermek zorundayız.”

“O bir *insan*. Alnına bir fiyat etiketi yapıştırıp canınızın isteğini yapamazsınız!”

“Biraz olsun düşünsen...” Babamın sesi yükselerek benimkiyle aynı seviyeye geldi ama sonra durdu. Derin derin nefes alıp vererek kendini topladı. Tekrar konuştuğunda sesi kırılğan tınısı hariç neredeyse normaldi. “Eğer Enzo’yu işten çıkarmanın benim ya da annenin kalbini kırmadığını sanıyorsan yanılıyorsun. Başka seçeneğimiz yoktu.”

Anders Story’yi dinlememek gibi bir seçeneğin vardı ama, diyecektim neredeyse ama tam zamanında dilimi tuttum. Zaten bunu bilmiyor değildi. “Pekâlâ, o zaman...” Kapım gürültüyle çalınca sustum. “Bekle, kapıda biri var. Geleni gönderip hemen döneceğim.”

“Hayır, sen keyfine bak ve günün tadını çıkar,” dedi babam bu konuşmayı sonlandırma ihtimali karşısında en az benim kadar rahatlayarak. “Zaten şu anda elimde başka bilgi yok.” Tekrar

boğazını temizledi. "Bir sonraki güncellemeyi belki mesajla veriririm."

Ona kök söktürmüş olmaktan ötürü duyduğum mahcubiyet yüreğime hançer gibi saplandı ama Enzo konusundaki kızgınlığım henüz geçmediğinden mahcubiyetimin özre dönüşmesine müsaade etmedim. "Olur," deyip çağırımı sonlandırdım. Hüsrana yüklü bir homurtuyla telefonumun yastığıma düşmesine izin verdim ve ellerimi saçlarıma daldırıp canım acıyana kadar çektim. Kapıdan az evvelkilerden daha güçlü bir vurma sesi geldi.

"Geliyorum," diye çıktım. "Peşinden atlı mı koşturuyor?" Bu bir Enzo lafıydı ve yaptığı şeye ara verip benimle bilardo oynaması için başının etini yediğimde bana söylerdi. *Peşinden atlı mı koşturuyor, evlat? Yapılacak işim var.* Lanet olsun. Böyle kara kara düşünmeye devam edersem bütün gün hiçbir halta yaramayacaktım. Kendimi birkaç derin nefes almaya zorladım, ardından ayağa kalktım ve komodinin önünden geçerken aynada göz ucuyla kendimi görünce elimi darmadağın saçlarımla arasından geçirerek kapıya yöneldim. Gerçi saçımı düzeltip düzeltmememin hiçbir önemi yoktu. Muhtemelen Reid Chilton yine dış macunumuzu ödünç almaya gelmişti.

Kapıyı henüz aralamıştım ki biri diğer taraftan iterek kapıyı ardına kadar açtı. Gelen Reid değildi.

"Bunu gördün mü?" diye sordu Milly telefonunu gözüme sokarak.

"Sana da günaydın," diye homurdandım ama onu görünce moralim bir tık yerine geldi. Sandalyemin arkasından bir tişört aldım. Üzerimde yalnızca baksır olduğunu fark edince Milly'nin yanakları kıpkırmızı oldu. Sabahın köründe odama dalmakla bunu hak etmişti. Tamam, sabahın körü olmayabilirdi ama on buçuk da erken sayılırdı. Belki de bu saate kadar çoktan kalkmam gerekirdi. "Aubrey nerede?" diye sordum. Genelde biri olmadan diğerini görmezdim.

"Cankurtarıyor," dedi Milly. Dantelli beyaz bluzunun, taba şortunun ve çok bantlı sandaletlerinin içinde her zamanki gibi

harika görünüyordu. Kafam tişörtümün yakasından çıktığında bakışları omzunun üstünde bir yere odaklanmıştı. Bir yandan da telefonunun ekranını gözüme sokmayı sürdürüyordu. "Archer Dayı haklı çıktı; o şarkıyı çalarak bir çuval inciri berbat etti. *Martı Yuvası Postası* yine iş üstünde."

"Ne işi?" Telefonunu aldım ve haberi okumak için ekranına baktım. Magazin bölümünün en tepesindeki haber başlığını görünce yüreğim sıkıştı.

STORYLERİN HİKÂYESİ DEVAM EDİYOR: DIŞLANAN EVLAT ARCHER BUNCA ZAMANDIR ANNESİNİN BURNUNUN DİBİNDE Mİ SAKLANIYORDU?

"Kahretsin," dedim makaleye göz gezdirirken. "Çok sayıda kaynağın" Archer Story'ye benzeyen bir adamı önceki gece Kumullar'da sahne alırken gördüğünden bahsediliyordu. "Bundan nasıl haberleri olmuş? Ayrıca sırf lanet olası bir Toto şarkısı söylediği için mi insanlar tarafından tanınmış?"

Milly iç çekti. "Burası Martı Yuvası Adası, unuttun mu? İnsanlar Storylere kafayı fena takmış."

"JT'ye haber versem iyi olur," dedim. "Archer, Mildred'le konuşma şansı bulana kadar sesimi çıkarmayacaktım ama artık mesele ayyuka çıktığına göre..." Bağlantıyı kendime gönderip Milly'ye telefonunu geri verdim. Ardından kendiminkini yatağın üstünden aldım ve makaleyi JT'ye iletip ondan beni aramasını istedim. "Sence okumuş mudur?"

"JT mi?" diye sordu Milly şüpheyle.

"Hayır. Archer."

"Bilmiyorum." Başparmağının eklemine dişledi. "Bu sabah onu arayıp durdum. Bir sürü de mesaj attım ama hiçbirine dönmedi."

"Saat daha erken. Muhtemelen hâlâ uyuyordur," dedim ama onun yerine, "Sızmıştır," demek istediğimin sanılmasından endişe duyduğumdan, "Eğer kapıma dayanmış olmasaydın ben de uyuyor olurdum," diye ekledim.

"Evet ama düşündüm ki... Öf, bilmiyorum. Bizimle en kısa

zamanda tekrar konuşmak isteyebileceğini düşündüm,” dedi Milly. Omuzları çöktü ve göğsüm Milly’yi her üzgün gördüğümde olduğu gibi durduk yere sıkıştı.

“Yakında ondan haber alırız,” dedim hissettiğimden daha büyük bir özgüvenle çünkü önceki gecenin stresinin Archer Story’yi bir başka âleme sürüklemesi ihtimali yüzde elliydi. Kaldı ki dün geceki yüzleşme düşündüğüm şeye neden olmazsa bugünkü haberlerin olacağı kesindi.

“Belki de Doktor Baxter’la konuşuyordur,” dedi. “Onun yerinde olsam beklemeye dayanamazdım. O not çok garipti.”

Doktor Baxter garip bir adamdı. Nokta! Milly ve Aubrey o gün doktorun evinde o kadar üzülmüşlerdi ki onlara gördüğümü sandığım şeyden, yani Story kardeşler hakkındaki dedikodular daha fazla konuşulmasın diye sehpayı kasten devirdiğinden hiç bahsetmemiştim. Zaten o sırada gözüme o kadar da önemli görünmemişti. Hepimizin tadı kaçmıştı ve adamın işi bozduğuna sevinmiştim. Önceki gece Aubrey onun Archer’a gönderdiği notu okuyana dek duymamızı istemediği bir şey paylaşmak üzere olan Hazel’ı durdurmak için böyle yapmış olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti.

Sana uzun zaman önce anlatmış olmam gereken birtakım meseleler var, diyordu notta. Eğer Archer Story’nin yerinde olsaydım ve hayatımın yirmi küsur senesini ailemin servetinden neden mahrum bırakıldığımı merak ederek geçirseydim sabah ilk iş adamın kapısını çalmama yetecek kadar ayılırdım.

“Haklı olabilirsin,” dedim. Milly elini kaldırıp bir saç tutamını kulağının arkasına attı ve çıkardığına hiç şahit olmadığım şu koca kol saati bileğinden dirseğine doğru kaydı. Ona yaklaşıp parmak uçlarımı saatin parlatılmış altın kayışında gezdirirken Doktor Baxter da, Archer Story de aklımdan çıkıverdi. “Bileğine tam otursun diye kayışını ayarlatmayı hiç düşünmüyor musun?”

“Hayır.” Saati kolayca bileğinde kaydırarak çıkarıp bana uzattı. “Dedemindi. Aslında artık zamanı göstermiyor.”

Saati elimde döndürdüm. Ağır ve hâlâ teninin sıcaklığını

taşıyordu, metalik yüzeyleri ise pürüzsüz ve parlaktı. “Eğer zamanı göstermiyorsa neden takıyorsun?”

“Hoşuma gidiyor,” dedi.

Saatın arka yüzünde bir yazı vardı: *Omnia vincit amor. Daima senin*, M. “Bu Mildred’in hediyesi miymiş?” diye sordum. Milly başıyla onayladı. “Ne anlama geliyor?”

“Sevgi her şeyi fetheder.” Tek omzunu silerken dudaklarını büktü. “Söz konusu çocukları olmadığı sürece. Elbette bir de torunları.”

Mevzu kendini dünyaya takdim etmeye geldiğinde Milly işini şansa bırakmazdı. Devasa valizini görünüşe *çok ama çok* önem verdiğini anlamama yetecek kadar taşımıştım. Hâliyle her gün taktığı yegâne aksesuarın dışlanmanın bozuk bir hatırlatıcısı olması merak uyandırıcıydı.

Elini tuttum ve saati gerisin geriye bileğine geçirdim. “Mildred, Archer yüzünden mecbur kalana kadar size hiç şans tanımadığı için aklını kaçırmış olmalı. Bunu biliyorsun, değil mi? Sorunlu olan o, sen değilsin.”

“Biliyorum.” Milly gözlerini devirdi. “Ama ücretsiz psikanaliz için teşekkürler.”

“Geldiği yerde dahası da var.” Eli hâlâ elimdeydi. “Alaycılığın bir savunma mekanizması olduğunu biliyor muydun?”

Benimle göz göze gelmekten kaçınarak odamda etrafına baktı. “Odanın afet bölgesinden farkı olmadığını biliyor muydun? Burada sana ait bir şifoniyer olduğunun farkındasın değil mi? Ve giysilerin çekmecelere yerleştirilebilir şeyler olduğunun?”

“Konuyu saptırmak *da* bir savunma mekanizmasıdır.”

Dudakları seğirdi. “Neye karşı savunma?”

“Muhtemelen terk edilmişlik hissine karşı.” Hafifçe gülerek kirpiklerinin altından her seferinde nabzımın hızlanmasına yol açan şu bakışlarından birini attı. Aniden Efram’la birkaç gün önce yaptığımız bir konuşmayı anımsadım. Bana şimdiki kız arkadaşına kırmızı ışıktaki yanında dururken arabasında çaldığı

müziğe başıyla eşlik ettiği esnada çıkma teklif ettiğini anlatmıştı. *Top ayağıma geldiğinde vuruşunu yapmalısın*, demişti. *Bir şansın daha olacağını kim garanti edebilir?* O zaman Milly'yi ve bütün dünyanın gözleri önünde kuzeniymiş gibi davranmak zorunda olduğum biriyle şansımı denememin ne denli imkânsız olduğunu düşünmüştüm.

Fakat ilk defa sadece ikimizdik.

Sesimi alçalttım çünkü onu korkutmak istemiyordum. "Kim bilir, belki de olmayacak birinden hoşlanıyorsundur."

"Öyle mi?" Tek kaşını kaldırdı. "Kimin gibi mesela?"

"Bir Red Sox fanından," dedim ve burnundan güldü. "Yaşlı bir kasabalı da olabilir? Akrabanmış gibi yapan biri de. Doğrusunu söylemek gerekirse hepsi olabilir."

Milly elini çekti ama pek öyle kızgın gibi değildi. "Hiç de bile."

"Direnme," dedim en profesyonel sesimle. "Duyguların bastırılması sağlıksızdır."

Bu kez gerçekten güldü. Hatta kıkırdadı ki bu hiç onluk bir davranış değildi. O kadar sevimliydi ki söyleyecek komik başka bir şey bulmaya çalışarak beynimi didik didik ettim. Fakat çok geçmeden kollarını kavuşturup gözlerini yine omzumun üstündeki o yere dikti. "Yine aynı şeyi yapıyorsun," dedi suçlarcasına.

"Ne yapıyormuşum?"

"Benimle flört ediyorsun."

"Hayır, etmiyorum." Bir an bekledim. "Tabii eğer ilgileniyorsan işler değişir. İlgileniyor musun?"

Gülümsemesine karşı koymaya çalıştı. "Bu konuşmayı yapmak için önce pantolonunu giymelisin."

İşler istediğimin tam aksi istikametinde ilerliyor gibiydi ama şu anda onunla tartışacak değildim. "Doğru. Acaba..." Ben elimle işaret edince yüzünü kapıya döndü. Yatağın ayakucundan kot pantolonumu alıp giydim. Bu ada kot giymek için fazla sıcaktı ama kendimi bildim bileli basketbol oynadığım anlar dışında şort insanı olmamıştım. Üstelik Empire'da çift vardiya çalışmaya

başladığımdan beri basketbol oynamamıştım. Gerçi şimdi bunlara kafa yoracak değildim çünkü Milly odamdaydı ve...

Bir anda nefesini tuttu. Ona döndüğümde fal taşı misali açılmış gözlerle telefonuna bakıyordu. "Ne oldu?" diye sordum. "Archer sonunda iletişime mi geçti?"

Milly elini boynuna götürerek başını iki yana salladı. "Hayır. Ah, hayır."

Omuzlarım gerildi. Şimdiye dek Milly'yi böylesine sarsılmış gördüğüm olmamıştı ve onunla başımızdan biri kendiminki olmak üzere iki sahte kimlik ifşası hadisesi geçmişti. "Her şey yolunda mı?" Hemen cevap alamayınca tahmin yürütmeye başladım. "Anneannene bir şey mi olmuş? Annene? Babana? Aubrey'ye?"

"Evet," dedi en nihayetinde. "Yani, hayır, mesele Aubrey değil ama havuzdan mesaj atmış. Carson Fine az evvel ona bir haber vermiş." Hâlâ boncuk boncuk bakan, şaşkınlıktan donuklaşmış gözleri benimkilerle buluştu. "Konu Doktor Baxter. Bu sabah ölmüş. Evinin arkasında bulunan ormanlık alandaki dereye boğulmuş."

BÖLÜM ON ÜÇ

MILLY

Evi görmeden çok önce bahçe kapısını gördük. Dört buçuk metre yüksekliğinde olmalıydı, ferforje demirden imal edilmişti ve sağa ve sola doğru göz alabildiğince uzanan, en az onun kadar yüksek bir taş duvar tarafından iki yandan kuşatılmıştı. Evin arka tarafına bitişik olan uçurumdan tırmanmayı göze almak istemezseniz Yabansümbülü Konağı'nın bundan başka girişi yoktu.

"Neredeyse geldik," dedi şoförümüz frene basıp camını indirirken. Hanımeli kokusu bir anda burun deliklerimi doldurdu. Şoför güneşlikten kredi kartına benzer bir şey çıkarıp ahşap bir direğeleştirilmiş sensöre tuttu. Bir takırtı duyuldu ve bahçe kapıları yavaşça açılmaya başladı.

Buraya arkasında karşılıklı ikişer koltuk, onların arasında da krom ve cevizden yapılma bir masanın bulunduğu dört koltuklu bir Bentley Mulliner'la gelmiştik. Koltuklar espresso rengi, pürüzsüz bir deriyle kaplıydı, üstelik sıcaklık ve koltuk eğimini ayarlamamıza imkân tanıyan düzinelerce düğmeyle donatılmıştı. Jonah yolculuğun başından beri o düğmeleri kurcalıyordu ama araba kıvrımlı garaj yolunda ağır ağır ilerlemeye başlayınca en nihayetinde başını kaldırdı. Sağımızda heybetli çardaklara

tırmanan çiçeğe durmuş hanımeli sarmaşıkları, solumuzda ise Martı Yuvası Adası dışında hiçbir yerde görmediğim yemyeşil ağaçlar vardı.

Aubrey iç geçirdi. Üzerinde gördüğüm yegâne etekli giysi olan çizgili gömlek elbisesinin içinde rahatsız ve gergin görünüyordu. "Bu sabah Hazel'dan bir mesaj aldım. Cenazenin çarşamba günü kaldırılacağını söyledi. O gün için Carson'dan izin istemeliyiz."

"Tabii, olur." Parmaklarımın ucuyla koltuğumun pürüzsüz derisindeki bir dikişi takip ettim. "Sizce Archer Dayı ölmeden önce Doktor Baxter'la konuşma fırsatı bulmuş mudur?"

"Bence..." Jonah vereceği kara habere ne kadar hazır olduğumuzu tartmak ister gibi tereddüt etti. "Bana kalırsa bizi gördüğü andan beri içiyordur."

Muhtemelen haklıydı. Archer Dayı'nın bungalovundan ayrılmamızın üstünden otuz altı saat geçmişti ve o zamandan beri ondan haber almamıştık. Mesajlarımız yanıtız kalmış, çağrılarımız doğrudan telesekretere düşmüştü.

"Babaannem şimdiye Archer Amca'nın haberini almıştır, değil mi?" diye sordu Aubrey. "En azından makaleyi görmüş olmalı."

"Öyle olduğuna eminim," dedim. Kimse beni böyle bir dedikodunun ona saniyesinde yetiştirilmediğine inandıramazdı.

Aubrey dudağını dişledi. "Bizi buraya getirenin o olduğunu söylemeli miyiz?"

"Hayır," dedik Jonah'la aynı anda. Bunun üzerine bana bakıp sırtarak başını yana yatırdı ve midemde kelebekler uçuştı. Doktor Baxter'ın ölüm haberi dikkatimizi dağıtmasaydı önceki gün odasında neler olurdu, bilemiyordum. Ne var ki pek de küçük sayılamayacak bir yanım bunu öğrenebilmiş olmayı diliyordu.

"Benim sebebim ortada," dedi. "Bu işte olabildiğince çok çalışmak istiyorum. Şu hâlde bile JT, Archer meselesi yüzünden paniğe kapılmış durumda. Senin sebebin ne?"

Çenemi kaldırdım. "Mildred'e hiçbir şey borçlu değiliz. Biz

nasıl kendi çabamızla öğrendiysek o da öğrenebilir.” Bunu söylerken Aubrey, Jonah ve beni “biz” olarak gördüğümü fark etmek beni şaşırttı; yalnızca üçümüzün anlayabileceği bir işe bu- laşmış tuhaf, küçük bir ekiptik. Bu yaz hiç ummadığım falsolar alıyordu ve en başından beri ikisinin de yanımda olması yüreği- me su serpiyordu.

Aubrey ve ben yüzümüz ileriye dönük vaziyette yan yana oturmuştuk. Hâliyle nefesi tıkanıldığında Yabansümbülü Kona- ğı’nın görüntüsü karşısında dikkatinin dağıldığını anladım. “Ah, vay canına,” dedi. Onun gördüğünü görebilmek için kafa- mı uzattım ama birkaç saniye içinde buna gerek kalmadı. Garaj yolu düzleşti ve ev tam karşımızda belirdi.

Evin yoldan baktığımızda gördüğümüz arka tarafına ışıltılı pencereler ve modern çizgiler hâkimdi ama ön cephesi tam bir New England malikânesiydi. Her biri Martı Yuvası Adası’ndaki standart evler boyutunda olan simetrik iki kanat Juliet tipi bir balkonla son bulan devasa beyaz sütunların hâkim olduğu orta bölümü iki yandan kuşatıyordu. Dört köşesinde taştan yapılma birer bacanın bulunduğu dam terasının taçlandığı çatı koyu renkli kiremitlerle döşeli ve epey dikti. Yaklaştıkça çetelesini tu- tamamaya başladığım tüm pencereler uzun, beyaz doğramalı ve yeşil kepenkliydi. Evin sol kanadına bitişik olan dört arabalık garaj bacalarla aynı taştan inşa edilmişti fakat tek duvarı hanı- melinin yapının geri kalanıyla tezat içindeki pembe tonlarında çiçekleriyle kaplı bir çit örgüden ibaretti. Evin arkasında, okya- nusun lacivert suları danteli andıran bembeyaz bulutlarla bezeli açık mavi gökyüzüyle buluşuyordu.

Buranın fotoğraflarını görmüştüm ama hiçbiri beni gerçeğine hazırlayamamıştı. Baş döndürücüydü. Her yaz tatilini torunları- nın üzerine titreyen bir büyükannenin gözetiminde burada ge- çirdiğim alternatif bir evren hayal etmeye kalkışınca bir anlığına soluğum kesildi.

Onca debdebenin ortasında son derece abes görünen şekilsiz gri elbiseli ve takunyalı bir kadın ön kapının iki yanındaki sü-

tunların arasında durmuş, bekliyordu. Şoförümüz arabayı park etti ve biz Bentley'den inerken Theresa Ryan el salladı. "Hoş geldiniz, hoş geldiniz," diye seslendi. Yanına ilk varan Aubrey oldu ve Theresa, Aubrey'nin elini iki avucunun arasına aldı. "Sen Aubrey olmalısın. Ve sen de Jonah, pek tabii." Theresa'yla daha önce tanıştığımndan onlar hâl hatır sorarlarken geride durdum.

Dün gece annemle telefonda sohbet ederken annesinin asistanını özlemiş gibi konuşmuştu. "Theresa'ya Yankees'in bu seneki yedek oyuncuları hakkında içimde iyi bir his olduğunu söyle," demişti bana. "Bana neredeyse 1996 yılını hatırlatıyorlar." Fakat Theresa sıcak bir karşılamayla elini uzattığında tek kelime bile edemedim çünkü bunun benim gözümde ona yağ çekmekten farkı yoktu. Mildred Story'nin yakın çevresindekiler arasında en sevilesi olanıydı ama yine de yıllar önce tarafını seçmişti. Ve bu, bizim tarafımız değildi.

Theresa bir elini kapının topuzuna koydu ama çevirmedi. "İçeri girmeden önce sizinle ayaküstü bir şey konuşmak istiyorum," dedi kaşlarını endişeyle çatarak. "Çok yorucu bir hafta oldu. Fred Baxter büyükannenizin en eski ve en yakın dostlarından biriydi. Onun ölümüyle yıkıldı. Bu da yetmezmiş gibi Archer'ın kasabaya geri döndüğüyle ilgili haberi görmüşsünüzdür sanıyorum?" Suratlarımıza dikkatle baktı. Bense renk vermemeye özen gösterdim.

"Evet," diye mırıldandım. "Çok garip." Aubrey ve Jonah yere baktılar.

"Bunlar aynı anda hazmedilmesi güç mevzular," dedi Theresa. "Kahvaltıyı kısa tutmamız gerekebileceğini anlayışla karşılayacağınızı umarım."

Başımla onayladım. "Elbette."

Kapıyı iterek açtı ve bizi devasa giriş salonuna buyur etti. Duvarlar bembeyazdı, tavan çok yüksekti ve mekân müze dışında hiçbir yerde görmediğim türden tabloların, heykellerin ve vazoların oluşturduğu nefis bir sanat koleksiyonuyla doluydu. Siyah giyimli, zayıf bir adam duvarlardan birine dikkatlice bakarak

Moleskine defterine bir şeyler karalıyordu. Yıllarım arkadaşım Chloe'nin annesinin sanat galerisinde geçtiğinden adamın orijinal bir Cy Twombly tablosuna baktığından bir hayli emindim.

Adam bizi görünce defterini çabucak kapattı. "Ortak bir noktada buluşabileceğimize eminim," dedi Theresa'ya. "Sizinle temas kurarım."

"Fevkalade, teşekkürler," dedi Theresa adama kapıyı açmak için geldiğimiz yoldan geri dönerken. Alçak sesle biraz lafladılar ve Theresa geri döndüğünde ılık ılık bir gülümsemeyle bize baktı. "Büyükanneiniz sanat koleksiyonunun bir kısmını elden çıkarmayı düşünüyor."

Elden çıkarmak. Bu sözcüğü geçenlerde ACT'ye çalışmam için annemden azar işitirken öğrenmiştim. *İnsanın artık istemediği ya da ihtiyaç duymadığı bir şeyden kurtulması* anlamına geliyordu. Mildred'in *elden çıkarmak* üzere olduğu o tablo Twombly'nin en dandik çalışmalarından biri olabilirdi ama yine de Sarmaşık Ligi fiyatları üstünden üçümüzün birden üniversite eğitimini karşılamaya yeterdi.

Sarmaşık Ligi'ne girebileceğimden değil ama işte, yine de...

Bu nahoş düşünce kafamı meşgul ederken Theresa bizi baştan aşağı camdan ibaret bir çift Fransız kapıdan geçirdi ve paslanmaz çelik tırabzanlar tarafından çevrilmiş, okyanus manzaralı, geniş bir verandaya adım attık. Buraya ilk gelişim olmasına rağmen yoğun bir déjà vu hissine kapıldım çünkü annem verandayı en ufak ayrıntısına kadar tarif etmişti. Ne de olsa burası şu koca evdeki en sevdiği yerdi.

"Mildred, çocuklar geldiler," diye seslendi Theresa.

Anneannem arkasına kurulmuş devasa, tiril tiril bir şemsiyenin gölgesindeki tik masanın başında oturuyordu. Dört kişilik bir sofraya hazırlanmıştı ve üç katlı tepsinin her bir katı ağız sulandırıcı sandviçler, hamur işleri ve meyvelerle doluydu. Şemsiyeye rağmen Mildred başına bir şapka takmış, uzun kollu, krem rengi keten elbisesinin üstüne hoş desenli bir şal almıştı. Elbisesi gibi krem rengi olan eldivenleri sol kolundaki altın bileklik yığını

görmeme yetecek kadar kısaydı. Beyaz saçları açık ve dalgalıydı, gözlerindeyse geniş çerçeveli bir güneş gözlüğü vardı.

Hiç adil değil, diye düşündüm yerime otururken. Güneş gözlüğünün kaba kaçacağını düşünmüştüm, aksi takdirde ben de kendiminkini getirirdim. Şu anda biraz kamufraj epey işime yarardı.

“Aubrey. Jonah. Milly,” dedi Mildred başını sırayla adını söylediği kişiye doğru yatırarak. “Yabansümbülü Konağı’na hoş geldiniz.” Theresa yanımdan ayrılırken arkamızda siyah önlüklü bir adam beliriverdi ve alçak sesle bize kahve, çay ya da meyve suyu almayı isteyip istemediğimizi sordu. “Lütfen ne yemek isterseniz alın,” diye ekledi Mildred.

“Teşekkür ederiz,” dedik hep bir ağızdan ama hiçbirimiz yiyeceklere doğru hamlede bulunmadık.

“Yoksa yemekleri beğenmediniz mi?” diye sordu kuru kuru ve aynı anda tabaklarımızı doldurmaya başlamamızla ortama çatal kaşık sesleri hâkim oldu. *Lanet olsun sana,* diye düşündüm çatalımı bir kavun dilimine saplarken. Buraya geleli daha iki dakika bile olmamıştı ama şimdiden emirlerini yerine getirmek için yarışa tutuşmuştuk.

Yanımda oturan Jonah suratında hafif bir dehşet ifadesiyle sandviçlere bakıyordu. “İçleri marul dolu,” diye fısıldadı. “Maruldan başka da bir şey yok.”

“Şunu al.” Bir tanesini çatalımın ucuyla dürtükledim. “Sanırım içinde rosto var.” Jonah gösterdiğim sandviçi minnetle aldı. Aubrey tabağını minik hamur işleriyle tepeleme doldurarak maceradan kaçındı.

“Eee?” Mildred ellerini çenesinin altında birleştirdi. Malum soruyu sormasını bekledim: *Neden buradasınız?* Ama sandığım gibi olmadı. Bunun yerine başını Jonah’a doğru yatırdı ve “İtiraf etmeliyim ki, Jonah, Anders’la aranızda hiçbir benzerlik göremiyorum,” dedi.

Jonah rostolu sandviçinin yarısını ısırarak zaman kazanmaya çalıştı ama ardından... bir felaket oldu. Suratı pancar gibi kızar-

dı, gözleri yaşardı, öğürdü ve son anda bir peçeteye uzanıp yarısı çiğnenmiş lokmasını içine tükürdü. “Bu da neydi böyle?” dedi soluk soluğa, ardından su bardağına uzandı. Tabağındaki yarısı yenmiş sandviçe baktım ve gözüm rosto katmanlarının arasına sokuşturulmuş kremamsı beyazlığa takıldı.

"Ah, şey. Yabanturpuna benziyor. Pardon," dedim Jonah koca bir bardak dolusu suyu iki yudumda içerken. "Pek sevmez de," diye ekledim Mildred'e hitaben.

“Görebiliyorum.” Mildred minyatür bir tartın üstündeki dolgun böğürtleni alıp ağzına attı. Bu tavrı şaşılıydı. Karşımızdaki kadın gerçekten de bir şeyler mi *yyiyordu*? Oysa onlarca yıllık küskünlükten beslendiğini öğrenmek beni hiç şaşırtmazdı.

Mildred ağzındaki çığneyip yuttuktan sonra güneş gözlüğünü çıkarıp masaya, tabağının yanına koydu. Onu ilk gördüğümüz zamanki gibi kalın bir sürmeyle çerçevelenmiş gözleri Jonah'ın üzerinden ayrılmadı. "Söyle bakalım," dedi. "Anders'in işleri iyi gidiyor mu?"

Jonah kaskatı kesildi. Çenesindeki bir kasın hafifçe seçirmesi dışında o kadar uzun süre kıpırtısız kaldı ki soruyu yanlış anlayıp anlamadığını merak ettim. Ardından buzlu suyla dolu sürahiye uzandı ve sanki ortama garip bir sessizlik hâkim değilmiş gibi kendine yeni bir bardak su doldurdu. İş bittiğinde Mildred'e baktı ve yavaşça derin bir nefes aldı. Bir konuşma yapmaya hazırlanır gibiydi. "Buna dürüstçe cevap vermemi mi istersiniz?" diye sordu.

Sesi sakin olmasına sakindi ama âdeta karşısındakine meydan okuyordu. Az önceki huzursuzluğu bir anda hepten yok olmuştu ve bu *beni* her nedense huzursuz etti.

Mildred tek kaşını kaldırdı. "Evet."

Gerginlikten istemsizce öksürüverdim. Jonah gözlerini kırptı, bakışlarımı yakaladı ve yanakları kıpkırmızı oldu. Gerisin geriye Mildred'e döndü ve "Herhalde iyidir. Bilmiyorum. Pek yakın değiliz," diye mırıldandı.

O anda Mildred'in suratından anlamını çözemediğim bir

duygu gelip geçti, ardından Aubrey'ye döndü. "Sen de babana pek benzemiyorsun. Gerçi gözlerinin ve çenenin şekli biraz onu andırıyor." Aubrey bu kıyaslama karşısında hem şaşkın hem de hoşnut bir tavra büründü. "Son zamanlarda Adam nasıl?"

Aubrey gömlek elbisesinin yakasını çekiştirip dudaklarını ıslattı. Henüz tabağındaki hamur işlerine ya da önündeki üç içeceğe el sürmemişti. Gergindi ama, "Her zamanki gibi," derken sesi sakin çıktı.

Mildred nazıkçe çayından bir yudum aldı. "Diğer bir deyişle güneşin onun yüzü suyu hürmetine doğup battığını düşünüyor ve çevresine aynen öyle düşünen insanları topluyor, değil mi?" diye sordu.

Aubrey kıpkırmızı kesilirken gözlerimin fal taşı misali açıldığını hissettim. *İsa aşkına, kadın,* diye düşündüm. *Dediğin gibi biri olmasında senin de payın olabileceği hiç aklından geçmiyor mu?*

Aubrey'nin Mildred'in iğnelemesiyle apaçık aynı fikirde olması babasının hiç hak etmediği sadakatiyle çatışma hâlindeydi ve bu ikilem suratından rahatlıkla okunuyordu. Mildred merhamete geldi ve eldivenli parmak uçlarıyla Aubrey'nin elinin üstünü hafifçe okşayacak kadar ileri gitti. "Bağışla beni," dedi. "Hafta sonu çok zor geçti. Düşüncesizlik etmek istememiştim... Neyse. Daha güzel şeylerden bahsedelim. Anladığım kadarıyla müsabık bir yüzücüymüşsün?" Aubrey minnetle başını aşağı yukarı sallarken Mildred, "Baban seninle gurur duyuyor olmalı. Atletik yeteneğe hep çok önem vermiştir," diye ekledi.

Aubrey bir tuzaktan şüpheleniyormuş gibi tereddüt etti. "Umarım... umarım öyledir."

Mildred minyatür meyveli tartlarla bir süredir sessizce damağını temizlemekte olan Jonah'a döndü. "Notlarının çok iyi olduğunu duydum, Jonah. Harvard'a başvurmayı düşünüyor musun?"

Jonah tartını çiğneyip yutmakta hiç acele etmedi ama nispeten kolay soru karşısında rahatlamış görünüyordu. "Evet, muhtemelen."

Konuşmanın gidişatını çözmem yaklaşık on beş dakikamı aldı. Şu anda değinebileceğimiz en az yarım düzine ilginç mesele vardı. Ebeveynlerimizin mirastan reddedilmesinden, Doktor Baxter'ın ölümünden ya da Archer Dayı'nın ortaya çıkışından bahsedebilirdik ve elbette Mildred aklındaki bir numaralı soruyu sorabilirdi: *Ne halt etmeye üçünüz birden çıkıp buraya geldiniz?* Ama bu konuların hiçbiri açılmadı. Anneannem lazerden farksız ilgisini Aubrey'yle Jonah'ın arasında paylaştırıyor, onlara hayatlarıyla, başarılarıyla ve babalarıyla ilgili sorular soruyordu. Bazen sorgulamaları rahatsız ediciliğin sınırlarında geziyordu –açık açık söylemese de en büyük oğlula ortancasını ilgilendiren *bir şeyin* peşinde olduğu ortadaydı– ama ilgisi birazcık bile azalmadı.

Jonah tüm bu zaman boyunca son derece tedirgindi ama kendini ele vermedi. Aubrey ise büyükannemizin beklenmedik ilgisinin ışığında güneşi gören bir çiçek gibi açıldı.

Bense burada olmasam da olurdu.

Hayatım boyunca anneannemle er ya da geç tanıştığımızda neler olacağını hayal edip durmuştum. Evet, alışverişe çıkma hayali aptalcaydı ama içten içe onun adını taşımamın bir şey ifade edeceğini düşünürdüm. Tıpatıp anneme benzememin bir anlamı olacağını. Dedemin saatini hiç bileğimden çıkarmamamın onun yüreğine dokunacağını. Sanata ve moda ya tıpkı onun gibi ilgi duymamın hoşuna gideceğini.

Ama şimdi, meşhur Yabansümbülü Konağı'nın annemin en sevdiği yerinde oturmuş, tek bir soruya bile cevap vermek zorunda kalmadığımdan kahvaltının payıma düşeninden fazlasını yerken ufukta oynayan beyaz başlı kuşları izliyor ve şöyle düşünüyordum:

Meğer hiçbirinin önemi yokmuş.

Belki de beyaz olmayan yegâne torunuyla konuşmaya tenez-zül etmeyecek bir ırkçıydı. Belki de cinsiyetçiydi ve oğullarından başkasını önemsemiyordu. Belki de benden hoşlanmamıştı.

“Tuvalete gitmem gerek,” dedim birdenbire ayağa kalkarak.

Mildred eliyle Fransız tipi kapılara işaret etti. "Koridordan sola dön. İki kapı ileride bir lavabo var."

"Tamam," dedim. Fakat balkona bitişik odadan çıkar çıkmaz sol yerine sağa döndüm. Mildred'in talimatlarının canı cehen-nemeydi. Daha önce annemin evinin içini hiç görmemiştim ve şimdi etrafa şöyle bir göz atacaktım. Sandaletlerimi ayağımdan çıkarıp tek elime aldım ve dergilerden fırlamış gibi görünen güzelce dekore edilmiş, geniş odalarda sessizce dolanmaya başladım. Her yerde sanat eserleri ve çiçekler vardı. Kafamı uzatıp mutfığa baktığımda yemek pişirmek gibi fani işler için hiç kullanılmamışçasına ışıldayan son teknoloji ürünü mutfak aletleri karşısında küçük dilimi yutacak gibi oldum. Derken yumuşak bir ses dikkatimi çekti ve sesi gerisin geriye koridora kadar takip ettim.

"Bence aşırıya kaçtın," diyordu Theresa Ryan. Mutfığın bitişindeki odadaydı ve koridorda durduğum yerden koca bir duvarın boylu boyunca gömme kitaplıklarla kaplı olduğunu görebiliyordum. "Bu yollardan daha önce de geçtik. Bir sorundan kurtulduğunu sanıyorsun ama tek yaptığın daha fazla sorun yaratmak oluyor."

Sesi kızgın çıkıyordu, ne var ki bu anneannemin uysal asistanıyla ilişkilendirdiğim bir duygu değildi. Biraz daha yaklaştım.

"Şimdi buradalar," dedi. "Kahvaltıyı kısa kesmeye çalışacağım ama onu daha ne kadar oyalayabileceğimi kestiremiyorum. Deyim yerindeyse... marazi bir merakı var." Uzun bir duraksama oldu ve ardından Theresa, "Ne olduğunu sanıyorsun? Malum eski merak işte. Ve şimdi dikkatinin bu şekilde dağılmasının zamanı değil," diye ekledi. Bir duraksama daha. "Herkes için en iyisi olacağına katılıyorum. Pekâlâ. Akşama doğru tekrar haberleşelim."

Ayak seslerinin tıkırtısını duymamla geldiğim yoldan çarçabuk mutfığa dönüp mutfak adasının arkasına saklanmam bir oldu. Theresa kendi kendine bir şeyler mırıldanarak hiç duraksamadan koridorda ilerlemeye koyuldu. Ayak sesleri duyulmaz

olunca dikkatlice mutfaktan çıktım ve az evvel bulunduğu oda-ya şöyle bir göz attım. Burası kitaplarla ve dosya dolaplarıyla dolu bir ofisti, orta yerinde de devasa, ahşap kakmalı bir çalışma masası vardı. Etrafı kolaçan etmek için yanıp tutuşuyordum ama zaten fazla oyalanmıştım. Yalnızca tek bir şeye bakacak kadar vaktim vardı.

Masanın üstünde bir sabit telefon duruyordu, hani şu ahize-sinde ekran olanlardan. Annemin ofisinde de buna benzer bir şey vardı; görünüşe bakılırsa eski teknoloji-den bir türlü vazge-çemiyordu. Önce Menü tuşuna, sonra da Son Çağrı'ya bastım.

Ekranda bir isim belirdi: *Donald Camden*.

BÖLÜM ON DÖRT

AUBREY

Milly, Kayla'nın Butiği'nin rüyalarındaki müşteriydi. O deneme kabininden çıkıp geniş aynanın karşısındaki platformun üstüne adım atarken, "Her giydiğin üstünde o kadar güzel duruyor ki!" dedi butiğin sahibi ellerini önünde birleştirerek. "Ama sanırım aradığımızı bulduk. Elbisen *budur*."

Ona hak verdim. Milly derin göğüs dekolteli ama yine de zevkli bir siyah üstle prenses tipi beyaz bir etekten oluşan çarpıcı bir kolsuz gece elbisesi giymişti. Kumaşın en az otuz santimlik bir kısmı siyah topuklu ayakkabıların etrafında yerlere sürünüyordu ama onun dışında Oscar törenine katılmaya hazır görünüyordu.

Bir de suratındaki içine kapanık ve dalgın ifade dışında. Babaannemin daveti üzerine katıldığımız ve yine babaannemin aniden başına bir ağrı saplandığını duyurmasıyla beklenmedik bir şekilde son bulan iki gün önceki tuhaf kahvaltıdan beri böyleydi. Alışverişe çıkmanın Milly'nin keyfini yerine getireceğini düşünmüştüm ama son derece isteksiz görünüyordu. Nazik fakat kayıtsızdı.

"Elbette etek boyunu kısaltmamız gerekecek ama geri kalanı tam oturdu," dedi butiğin sahibi. Otuzlu yaşlarının sonlarında,

koyu renk saçlı, zeytuni tenli, çekici bir kadındı ve vücudunu sımsıkı saran, kat kat kolyelerle süslediği, taba rengi, sade bir elbise giymişti. Biz içeri girdikten hemen sonra mağazayı kapatmıştı ve neredeyse bir saattir o ve tezgâhtarı bize kraliyet ailesine layık bir hizmet sunuyorlardı.

Daha önce hiç böyle bir mağazada bulunmamıştım. İçerisi herkesin teninin pürüzsüz ve katbekat güzel görünmesini sağlayan beyaz bir ışık saçıyordu âdetâ. Sandalyeler krem rengi deriyle kaplıydı, aynalar antik gümüşlendi, zeminse parlak sedefli gibiydi. Her yerde havayı yumuşak, baş döndürücü kokularıyla dolduran kırmızı güller vardı. Buranın insanın üstünde bıraktığı genel izlenim rahat, pahalı bir mücevher kutusunun içinde olmaya benziyordu.

“İnanılmaz görünüyorsun,” dedim Milly’ye aynanın yanındaki sandalyemden. Üstümde korkunç duran tek bir elbise denediğimden beri burada yarı cenin pozisyonunda oturuyordum.

“Katılıyorum,” dedi butiğin sahibi. “Eğer senin de hoşuna gittiyse tadilata hemen başlayabiliriz.”

“Olur,” dedi Milly. Butiğin sahibi mağazanın ön tarafına işaret etti ve o yana döndüğümüzde tezgâhtarın peşinde bir terziyle bize yaklaşmakta olduğunu gördük. Biz geldiğimizde ortalıkta terzi falan yoktu, yani özellikle bizim için çağırılmış olmalıydı. Terzi, Milly’nin yanına çömeldi ve çabuk, marifetli elleriyle elbisenin eteğini iğnelemeye koyuldu. Bu ilgi Milly’yi canlandırmış olsa gerekti çünkü en nihayetinde butiğin sahibine içtenlikle gülümseyerek baktı. “Her şey için teşekkürler. Elbiseye bayıldım.”

“Annen de bayılırdı,” dedi butiğin sahibi.

“Anneannemi kastediyorsunuz herhalde?” diye sordu Milly.

“Yani, evet, umarım o da beğenir. Ama annen de bayılırdı. Allison’la tanışıklığımız epey eskiye dayanır. Storylerle takılmak için çok küçüktüm ama ablam hepsiyle arkadaştı.”

Mağazanın vitrinine, yazar kasanın üstüne parlak siyah harflerle kondurulmuş *Kayla’nın Butiği* yazısına baktım. “Siz Kayla mısınız?”

Suratı biraz asıldı. “Hayır, benim adım Oona. Kayla ablamdı. Ben lisedeyken öldü. Burayı açtığımda da butiğime onun adını verdim.”

“Başınız sağ olsun,” dedik Milly’yle aynı anda. Suratımın yanmaya başladığını hissedebiliyordum. Hoş bir alışveriş gezintisini depresif hâle getirmekte üstüme yoktu.

Oona rahatlatıcı bir şekilde gülümsedi. “Teşekkür ederim. Çok uzun zaman önceydi. Ama ikinizin ebeveynlerini de gayet net hatırlıyorum. Allison o kadar güzeldi ki! Ve Adam, şey...” Âdeta yeniyetme bir kız gibi kıkırdadı. Görünüşe bakılırsa babamın ergen versiyonunun herkesin üstünde böyle bir etkisi vardı. “Adam o zamanlar rüya gibiydi.”

Bir kerecik olsun babam hakkında tek kelime duymak istemiyordum. “Archer’ı da tanır mıydınız?” diye sordum.

Babaannemle yaptığımız kahvaltının üstünden iki gün geçmişti ve Archer Amca’dan henüz haber alamamıştık. Tatil köyündeki işine de gelmemişti. Hâliyle sahte kimliğinin külliyen ifşa olduğunu anladıktan sonra kaçıp kaçmadığını merak etmeye başlamıştım. Bu düşünce sahip olduğumu bile bilmediğim bir şeyi kaybetmişim gibi tedirgin ve kimsesiz hissetmeme neden oluyordu. Amcamın yıllar önce benimle birlikte bir Lego denizinin ortasında oturan, zırlımdan sıkılan babam onu kaybettiğimi söyleyerek konuyu kestirip attıktan sonra bile şabırla polis şapkasını arayan hâli gözümün önüne gelip duruyordu. “Doğru şapka önemlidir,” demişti sonra istifini bozmadan. “Ne yapıp ne edip onu bulacağız.” Ve en nihayetinde bulmuştuk da.

“Elbette Archer’ı da tanırdım,” dedi Oona sanki bütün ada amcamla ilgili dedikodularla kaynayan bir kazana dönmemiş gibi rahat ve sohbetvari bir tavırla. “Martı Yuvası Adası’ndakilere hep dostça davranırdı. Sanki bizden biri gibiydi. Seneler boyu irtibatımızı koparmadık. Çok hoş bir adamdır, keşke...” Oona biraz bocaladıktan sonra cümlesini, “...birtakım sorunları olmasa,” diye bitirdi.

“Anders amcamı da tanır mıydınız?”

“Ah, evet. Diğerlerinden daha iyi tanırdım. Lise ve üniversite yıllarında Kayla’yla bir ayrılıp bir barışıldık.” Milly de, ben de şaşkınlıkla gözlerimizi kırptırdık. Oona’ysa efkârlı efkârlı güldü. “Büyükannenizin ilişkilerini onayladığını hiç sanmıyorum.”

“Peki siz?” dedim ve Oona tek kaşını kaldırdı. “Yani siz ondan hoşlanır mıydınız?” Anders Amca benim için hâlâ bir gizemdi ve Story kardeşler arasında hakkında en az bilgi sahibi olduğumdu.

Oona omuzlarını silkti. “Epey gergin bir tipti,” dedi terzi ayağa kalkarken. Milly’nin elbisesinin etekleri artık ayakkabılarının burnuna değiyordu ve Oona eteğin boyunu görünce başıyla onayladı. “Harika oldu. Linda, gecikmeden dikişe başlayabilmeniz için Milly’nin elbiseyi çıkarmasına yardımcı olur musun?”

Tezgâhtar, Milly’yi platformdan indirip deneme kabini-ne soktu. Terzi mağazanın ön tarafına doğru seğirterek beni Oona’yla yalnız bıraktı. Oona nazikçe gülümseyerek kusursuz kaşlarından birini kaldırdı. “Bu işlerde kuzenin kadar rahat değilsin sanıyorum?” diye sordu.

Bakışlarım yanımdaki sandalyenin üzerinde duran kumaş yığınınına kaydı. Şimdi çok masum görünüyordu, sırtıma geçirdiğim zamanki pembe garabetle uzaktan yakından alakası yoktu. “Bana elbise yakışmaz.”

“Saçmalık.” Oona sesini alçaltıp kafasını benimkine yaklaştırdı. “Linda hâlâ yeni sayılır ve doğru elbiseyi seçme sanatında henüz ustalaşabilmiş değil. Bu elbisenin pembesi sana çok yakıştı ama benim aklımda bambaşka bir şey var. Deneme kabinine geçip sana o elbiseyi getirmemi beklemeye ne dersin?” Gönül-süzce başımı aşağı yukarı salladım ama çoktan askılara doğru taarruza kalkmıştı. “İç çamaşırların hariç her şeyi çıkar!” diye seslendi omzunun üstünden. “Hemen geliyorum!”

Bu kişiye özel alışveriş deneyiminin kötü tarafıydı – mahremiyet sıfırdı.

Perdenin arkasına geçip tişörtümle şortumu korku ve endişeyle çıkardım. Milly galada inanılmaz görünecekti. Şu anda so-

kağın aşağısındaki bir mağazada smokin alışverişi yapan Jonah da hiç şüphesiz jilet gibi olacaktı. Bense milletin, *Onun Storylerden olduğuna emin misiniz?* diye fısır fısır dalga geçtiği köşedeki rüküş olacaktım.

“İşte başlıyoruz!” Oona koluna asılı bir elbiseyle çıkageldi. Rengi muhteşem bir alacakaranlık mavisiydi ve gözüme birtakım boncuk işleri ilişti – bilemedim. Genellikle ne kadar sade, o kadar iyiydi. Ama Oona elbiseyi duvardaki kancaya astı ve sonsuz bir özgüvenle sırtındaki fermuarı açmaya koyuldu. “Ne düşünüyorsun?”

“Güzelmış,” diye kem küm ettim. Buradan bakıldığında merhamet nedir bilmez bir kumaş sütununa benzeyen elbisenin içine girmek için debeleneceğim esnada dikkatinin benim üstümde olmasını istemiyordum. Hâliyle, “Az önce Anders amcamın gergin bir tip olduğunu söylediniz. Ne demek istediniz?” diye sordum. Aynadan bana kaşlarını çatarak bakınca, “Onu yıllardır görmedim de. Nasıl biri olduğunu hiç hatırlamıyorum,” diye ekledim.

“Şey.” Oona mavi elbiseyi askısından çıkarıp ipeksi kumaşın ellerinin arasından akıp gitmesine izin verdi. “Tabii çok uzun zaman önceydi. Tek hatırladığım şey gerçekten her şeyin fazla *dramatik* oluşuydu. O ve Kayla sık sık ayrılırlardı ve her defasında Kayla onu asla affetmeyeceğine dair yeminler ederdi. Ama sonra barışırlardı. O günlerde bir Story’ye direnmek güçtü.” Gözleri dalıp gitti. “Kayla özünde bir kasabalıydı ve bence gerçek dünyada Anders’a asla ayak uyduramayacağını biliyordu.”

Onu ablasından bahsetmeye zorladığım için kendimi berbat hissettim. “Özür dilerim. Bu konuyu açmamalıydım.”

Omzumu sıvazladı. “Gerçekten sorun değil, Aubrey. Kayla’nın ölümünün üstünden tamı tamına yirmi dört yıl geçti ve ondan bahsetmek hep çok hoşuma gider.”

O anda sırtımdaki tüyler diken diken oldu. Yirmi dört yıl öncesi 1997 senesine, yani babam ve kardeşlerinin evlatlıktan reddildiği döneme denk geliyordu. *İşte, her şeyin rayından çıktığı yer orasıydı.* Bir süredir Ufak/Uzak Plajı ya da babamın romanın-

daki o tuhaf satırı düşünmemiştim ama şimdi Oona'ya ablasına orada mı bir şey olduğunu sormak için duyduğum ani istek başımı döndürüyordu. Ne var ki buna bir türlü cesaret edemedim. Ablasının eski erkek arkadaşından konuşmakla ölüm ânını tekrardan yaşamak aynı şey değildi.

Neyse, zaten Oona mavi elbiseyi azimli bir ifadeyle suratıma doğru sallıyordu. "Bu üstünde gözalıcı duracak."

"İlkinden daha kötü duramaz."

"Onun tarzı yanlış," dedi Oona elbiseyi önüne koyarken. "Elbisenin içine adımını at. Kolların ve omuzların o kadar hari-kulade ki onları ortaya çıkarmalıyız."

Kımıldamadım. "Öyle mi?"

"Kesinlikle!"

Sutyenimin soluk yerlerinin görünmemesi için kollarımı kavuşturdum. "Ama ben omuzlarımdan nefret ederim. Kollarımdan da. Mezuniyet balosuna uzun kollu bir elbiseyle gittim."

"O hâlde güzelim kollarına yazık etmişsin," dedi Oona elbiseyi sarsarak. "Hadi, gir içine."

Düşmemek için dirseğine tutunarak bana söyleneni yaptım. "Erkek arkadaşım kostüm giymiş bir kız çocuğuna benzediğimi söylemişti." Ne gariptir ki aramızdaki sahte yakınlığın beni sırlarımı paylaşmaya itmesi dışında bunu ona neden anlattığımı bilmiyordum.

Oona'nın koyu kahve kaşları çatıldı. "Pek sana layık bir çocuğa benzemiyor." Elbiseyi çekiştirerek kalçalarımdan yukarı çıkardı ve ardından korsajı göğsümü kapatacak şekilde tuttu. "Çekinme de çıkar şu sutyenini. Bu yakayla askısız bir şeye ihtiyacın olacak. Tam istediğimiz sonucu verecek çok hoş sutyenlerimiz var."

"Şey, peki." Bir kez daha bana denileni yaptım. Thomas'ı savunmadığım için vicdan azabı çeker gibi oldum ama... haklıydı. Pek bana layık bir erkek arkadaş *değildi*. "Sanırım artık kendisini geçmişe gömdük," dedim Oona elbisenin arkasındaki fermuarı çekerken. "Erkek arkadaşımı yani."

“Sanır mısın?”

“Şey... uzunca bir süre hiçbir mesajıma cevap vermedi. Şimdi de ben onunkilere dönmüyorum, yani...”

Cümlemin devamını getirmedi ve o benim yerime tamamladı. “Şimdilerde o işler böyle mi oluyor? Tanrı aşkına, sizin için üzülüyorum, çocuklar. Dijital çağda hayat çok karmaşık. Yine de sen ondan çok daha iyilerine layıksın. Ve... Oldu!” Elleriyle kumaşı şöyle bir düzeltip tatlı tatlı gülümsedi. “Kendine bir bak! Muhteşem oldun!”

Boş boş baktım. Tek görebildiğim karşımdaki aynayı dolduran omuzlarımdı. *Benimkilerden bile genişler*, demişti Thomas bir defasında. Güneşin altında geçirdiğim onca zamana rağmen benim hâlâ solgundu ve şarap rengi doğum lekeme kadar kollarının her yanı çillerle kaplıydı. Bu elbise yüzme müsabakalarında giydiğim mayodan elbette çok farklıydı ama mayomum içinde iyi görünmeyi düşünmüyordum. O fonksiyoneldi. Damarlarım bir utanç seli tarafından istila edilirken gözlerim yanmaya başladı ve yanımda sarınabileceğim bir şey olmasını diledim. Mesela bir parka. “Bence... bence üstü çok açık,” diye kekeledim.

“Ah, tatlım, hiç de bile. Üst gövden bir harika! Yunan tanrıçalarına benziyorsun! Saçlarını bükerek topuz yapar, kulaklarına da bir çift sallantılı küpe takarsın ve balonun en güzel kızı olursun.”

“Kuzenimden başkası olamaz,” dedim. Kıskanmıyordum. Gerçek buydu.

Oona kolumu sıvazladı. “Kuzenin güzel bir kız. Fakat sen de öylesin. Bunu göremeyen biri zamanını boşa harcıyor demektir.”

Elbiseyi onun gözüyle görmeye çalıştım. Rengi kesinlikle bir harikaydı. Sağ omzumdan gelip korsaja doğru inen, boncuk işlemeli tek bir askısı vardı. Elbise vücuduma oturuyordu. Genellikle bu tür kesimlerden kaçınırdım ama kumaşı o kadar zengindi ki –sanırım bir tür ağır ipektendi– mezuniyet balosuna giydiğim ucuz elbiseden çok daha hoş bir şekilde vücudumdan akıp gidiyordu.

“Tabii ki doğru aksesuarlara ihtiyacın var,” dedi Oona. “Linda?” Sesini yükseltti. “Şu sallantılı safir küpelerden bir çift getirebilir misin lütfen? Ve yeni aldığımız tarak şeklindeki şu sedefli saç tokalarından da istiyorum. Kostümü elimizden geldiğince tamamlamaya çalışalım.”

“Kulaklarım delik değil,” dedim.

“Küpeler klipsli olsun, Linda!” diye seslendi Oona.

Kendime gözlerimi kırıştıtarak baktım. *Storylere benzeseydin yüzücü falan olamazdın*, der dururdu babam. *Annem ya da kız kardeşim asla o tür bir kol gücüne erişemezdi. Fazla narindirler*. Bunu ilk duyduğumdan beri mütevazı bir hakaret olarak algılamıştım ki muhtemelen öyleydi. Storylerin bu dünya için fazla özel, uhrevi ve kıymetli olduğunun üstü kapalı bir hatırlatıcısı. Fakat her aynaya baktığımda, attığım *her* adımda babamın ve Thomas’ın seslerinin kafamın içinde yankılanmasından sıkılmıştım. Belki de artık başka birine kulak vermenin vakti gelmişti.

Oona koluma girip hafifçe sıkarken onun koyu renkli, nazik gözlerine baktım. “Seni yanlış yönlendirmeyeceğim, Aubrey. Söz veriyorum. Bu elbise üstünde fevkaladenin de ötesinde durdu.”

Aynadaki yansıamamdan hâlâ nefret ediyordum ama ona baktıkça eğlence evlerindeki şu aynalardan birine, gerçeği yansıtmayan çarpık bir yansımaya baktığım hissine kapılıyordum. Onun ötesini nasıl göreceğimi henüz bilmiyordum ama denemeye istekliydim.

“Alıyorum,” dedim Oona’ya.

BÖLÜM ON BEŞ

JONAH

Çarşamba günü Doktor Baxter'ın cenaze törenine erkenden geldik çünkü *birileri* –teşekkürler, Aubrey– yola bir saat önceden çıkmamızda ısrar etti. Çarşıya inmek iki dakikamızı aldı ama o saatte kimseyi kiliseye almıyorlardı. Hâl böyle olunca Aubrey tören kıyafetleriyle kan ter içinde kalan bizleri birkaç blok ötedeki Martı Yuvası Adası Kütüphanesi'nin klimalı salonuna sürükledi.

“Kahve servisi olan bir yere de gidebilirdik,” diye mırıldandı Milly el çantasını boş masaya bırakırken. Şık, siyah bir elbiseyle siyah topuklu ayakkabılar giymiş, saçını da tepeden atkuyruğu yapmıştı. Aubrey pazar günü kahvaltıda üzerinde gördüğüm elbisenin aynısını giymişti. Bense yanımda cenaze töreninde giymeye uygun hiçbir şey getirmediğimden Efram'dan keten bir pantolonla bir de gömlek ödünç almak zorunda kalmıştım. Pantolon paçaları fazla kısaydı, gömlek ise biraz dardı. Kollarımı her hareket ettirdiğimde düğmeler patlayacakmış gibi hissediyordum.

“Bir şeye bakmak istiyorum,” dedi Aubrey odayı gözleriyle tararken. Derken bakışları yan yana dizilmiş, siyah, koca monitörlere odaklandı. “*Martı Yuvası Postası*’nın eski sayılarının

sadece 2006 yılından beri internet ortamında olduğunu biliyor muydunuz?”

“Ne biliyordum ne de umurumdaydı,” dedi Milly ben, “Evet,” derken.

Aubrey kafasını yatırıarak bana bakınca omuzlarımı silktim. “Yola çıkmadan önce ailenizi araştırmak için web sitelerini kullandım. Gerçi son on beş yıldır ebeveynlerinizle ilgili pek bir haber çıkmamış.”

“Doğru,” dedi Aubrey. “Neyse. Benim bir mikrofilm makinesine ihtiyacım var.” Monitörlere doğru seğırtti. Milly’yle birlikte şaşkın şaşkın peşine takıldık.

“Neye?” diye sordum.

“Mikrofilm,” dedi Aubrey sırt çantasının kayışını en yakınındaki monitörün önünde duran sandalyenin arkasına asarken. “Onları eski gazete kupürlerinin fotoğrafları gibi düşünebilirsiniz.”

“Bu makinenin içindeler mi?” diye sordum. 1980’li yıllardan kalma bir bilgisayara benziyordu.

Güldü ve yüksek dosya dolabının orta çekmecesini açtı. “Hayır, buradaki makaralara sarılı vaziyette muhafaza ediliyorlar. Okumak için makarayı makineye takmam gerek.”

“Tüm bunları nereden biliyorsun?” diye sordu Milly, Mildred Story’yle yaptığımız pazar kahvaltısından beri kullandığı asabi ve tahammülsüz ses tonunun aynısıyla.

Aubrey dosya dolabının içine tıkıştırılmış küçük kutuları gözden geçirdi. “Dün gece kütüphanenin web sitesinden baktım.”

“Tamam ama neden?” diye sordu Milly, Aubrey kutulardan birini çıkarırken. Sonra kutuyu açtı ve içinden avucu ebatlarında, mavi, plastik bir makara aldı.

“Oona’nın Kayla’nın Butiği’nde ne dediğini hatırlıyor musun?” diye sordu. Şu anda Yunanca da konuşuyor olabilirdi çünkü söylediklerinin yarısı benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu ama Milly başıyla onayladı. Aubrey açıklamak için bana döndü. “Oona’nın ablası Anders Amca’yla çıkıyormuş ve baba-

annem ondan hiç hoşlanmazmış. Kız ne yazık ki yirmi dört yıl önce ölüvermiş. Bu da..." Duraksadı ve kaşlarını çatarak makarayı takabileceği bir mandal aramaya koyuldu.

Aniden dalgınlaşan Milly cümlesini onun yerine tamamladı. "Ebeveynlerimizin evlatlıktan reddedildiği döneme denk geliyor."

"Kayla'nın Butiği nedir?" diye sordum ve Milly beni bilgilendirirken Aubrey elindeki filmin ucunu makinenin cam yüzeyinin altında kalan bir yuvaya soktu. Ardından bir düğmeye basmasıyla mavi makara dönmeye başladı ve ekranda *Martı Yuvası Postası*'nın 1997 senesine ait bir sayısının ön sayfası belirdi.

"Aklınızda tam olarak ne var? Bu iki olayın bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordum Aubrey bir kadranı döndürerek sayfayı değiştirirken.

"Bilmiyorum," dedi. "Ama neler olduğunu merak ediyorum. Bunlar kasım ayının sayıları, yani ebeveynlerimizin *ne yaptığınızı biliyorsunuz* mektuplarını almalarından bir ay öncesine aitler." Aubrey makarayı döndürerek haftalara bedel gazeteyi gözümüzün önünden film şeridi gibi geçirirken bir süreliğine sessiz kaldık. "Hiçbir şey görmüyorum," dedi en nihayetinde filmi geri sarmak için bir düğmeye basarak. Film makaraya sarıldığında onu makineden çıkarıp kutusuna koydu.

Ne var ki gazete sayfaları önümüzden geçip giderken benim aklım başka yerdeydi. "Doktor Baxter'ın evine gittiğimiz günü hatırlıyor musunuz?" diye sordum. "Hazel'in anlattıklarını falan?"

Milly'nin dudakları çarpıldı. "Unutmaya çalışıyordum ama evet, hatırlıyorum."

"Hatırlatıp seni üzmemek istemezdim ama hani Doktor Baxter önündeki sehpayı devirmişti?" Aubrey kutuyu dosya dolabına yerleştirip bir başkasını alırken kayıtsızca başıyla onayladı. "İşte, o hareketi kasten yaptı."

Aubrey makarayı kutudan çıkarırken donakaldı. "Ne?"

"Gözü sizin üstünüzdeydi, ayrıca bakışları gayet bilinçliydi

ve ardından sen bir şey söyledin –ne olduğunu hatırlamıyorum– ve o da dizini masaya vurup akli karışmış pozları kesmeye başladı.”

Milly kaşlarını çatarak ellerini beline koydu. “Bundan daha önce hiç bahsetmedin.”

“Doktor Baxter’ın bize iyilik yaptığını sandım,” dedim Aubrey mavi makarayı mikrofilm makinesine takarken. “Herkesi sıkıntılı bir durumdan kurtardığını. Ama sonra Archer o mektubu aldı ve... bilmiyorum. Belki de kimsenin bilmesini istemediği bir konudan bahsediyorduk.”

Milly’nin suratı kızarıp bozardı. “Bak, annem *erkek kardeşlerinden hamile* falan kalmadı. Bu...”

“Mevzu o değildi,” diyerek araya girdi Aubrey. Sayfaları çevirmek için kadranı döndürürken gözlerini ekrandan ayırmadı.

“Hayır, oydu,” dedi Milly ters ters.

“Başlangıçta evet. Ama ben, ‘*Buna inanacağıma el birliğiyle birini öldürdüklerine inanmayı yeğlerim,*’ diyene kadar Doktor Baxter hiçbir şey yapmadı.”

Uzun bir sessizlik oldu. Aklıma verilecek iyi bir cevap gelmiyordu –şu saniyeye dek bunu tamamen unutmuştum– ve Aubrey, “İşte burada! 22 Aralık 1997,” diyene kadar kimsenin ağzını bıçak açmadı. Bir başka kadranı döndürerek GENÇ KADIN TRAJİK KAZADA HAYATINI KAYBETTİ manşetinin göze çarptığı ekrandaki makaleyi büyüttü. Milly’yle ben makalenin geri kalanını okuyabilmek için omzunun üstünden kafalarımızı uzattık.

İlk konuşan Milly oldu. Artık nasıl rahatladıysa sesi soluk soluğaydı. “Trafik kazasıymış,” dedi. Habere göre yirmi bir yaşındaki Kayla Dugas gece vakti çarşıdaki barların birinden çıkmış ve arabasıyla Ufak Plaj’ın sekiz yüz metre ilerisindeki bir ağaca toslamıştı. Otopsi raporu kanındaki alkol seviyesinin yasal sınırın üstünde olduğunu ortaya koymuştu ama körkütük sarhoş falan da değildi. “Yalnızmış.”

“Yine şu Ufak Plaj,” diye mırıldandı Aubrey gözlerini ekrandan ayırmadan.

“Oradan tek bahseden *baban*,” dedi Milly. “Ve Kayla hayatını o plajda değil, plajın yakınlarında kaybetmiş. Yani orası yalnızca bir referans noktası, hepsi bu.”

“Hımm.” Aubrey’nin gözleri hâlâ gazete kupüründeydi. “Burada kazadan sonra olay yerine ilk intikal eden doktorun Doktor Baxter olduğu yazıyor.”

“Başka kim olacaktı?” diye parladı Milly. “Martı Yuvası Adası’ndan bahsediyoruz. Muhtemelen adadaki *tek* doktor oydu.”

Aubrey en nihayetinde başını kaldırıp Milly’ye baktı. “Sen... bir şeye mi kızdın?” diye sorarken kaşları çatıktı.

“Ben sadece... Tüm bunlar ne anlama geliyor?” diye sordu Milly eliyle dosya dolabına ve mikrofilm makinesine işaret ederek. “Neyi ispatlamaya çalışıyorsun? Ebeveynlerimizin genç bir kızı *öldürdüğünü* ve Mildred’in bu yüzden onları adadan kovduğunu mu?”

Aubrey gözlerini kırıştırdı. “Yalnızca neler olduğunu anlamaya çalışıyorum.”

“O hâlde neden Mildred’e sormuyorsun?” dedi Milly. “İkiniz gayet iyi anlaşmışa benziyordunuz.”

Aubrey, “Biz...” diye lafa girdi ama sözünü kestim.

“Geç kalacağız. Cenaze töreni on beş dakikaya başlıyor,” diye hatırlattım. Bu konuşma iyi yerlere gitmiyordu ve zaten geleli epey olmuştu.

“Dışarıda bekleyeceğim,” dedi Milly. Atkuyruğunu savurarak yüzünü kapıya döndü.

Aubrey onun arkasından öylece bakakaldı. Ne denli incindiği ve aklının karıştığı yüzünün hâinden belli olmuyordu. “Onun nesi var?”

“Hadi ama, Aubrey. Biliyorsun,” dedim. Onu gördüğüm ilk andan beri Aubrey’nin diğer insanlarla, özellikle de Milly’yle aynı frekansta olduğunu düşünüyordum ama şimdi bana bön bön bakıyordu. Hâiliyle söylemek sorunda kaldım. “Babaannen pazar günü onu tamamen görmezden geldi ve tüm zamanını se-

ninle ve benimle konuşarak geçirdi. Bu Milly'nin kendini bok gibi hissetmesine neden oldu."

"Bunu sana o mu söyledi?"

"Söylemesine gerek kalmadı."

"Ama Milly babaannemi umursamaz ki!" diye belirtti Aubrey. "Ona kendince bir lakap bile takmamış."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordum. "Babaanneni umursamadığı için mi o saati bileğinden çıkarmadığını sanıyorsun? Babaannenin onu umursamasını istemediği için mi?"

"O..." Aubrey dudağını ısırıldı. İkilemde kaldığı her hâlden belli oluyordu. "O *Milly*. O zaten torunların en iyisi. Üçümüz arasındaki en iyi Story. Gerçi sen sayılmazsın, lütfen üstüne alınma..."

"Alınmadım."

"JT korkunç biri. Bense... şimdiye dek kimse babama benzediğimi söylememişti. Milly ise güzel, gözhacı, stil sahibi..."

"Ve Mildred bunların hiçbirini önemsemedi," diye tamamladım cümlesini.

Aubrey'nin suratı buruş buruş oldu. "Ah, Tanrım. Elbise almaya çıktığımızda bir terslik olduğunu anlamıştım. Ama sen söyleyene kadar farkına varmamıştım. Babaannem Milly'yi *hakikaten* görmezden geldi." Ellerini eğip büktü. "Benden hoşlanmış gibi görüldüğüne o kadar sevindim ki. Beni seveceği aklımın ucundan bile geçmezdi."

"Bu senin hatan değil. Babaanneni gördükçe JT'nin en başından beri haklı olabileceğini düşünüyorum. Zatiâllileri oyun oynamayı seviyor." Az kalsın pazar gününden beri kafamı meşgul eden şeyi ağzımdan kaçırıverecektim: Mildred'in bizimle ilgilenmesinin tek sebebi Adam ve Anders hakkında bilgi alabilmektir. Tüm soruları bizi onlar hakkında konuşmaya zorlayan dolaylı laf kalabalıklarından ibaretti. Fakat Aubrey'nin bunu duymasına lüzum yoktu; zaten asla babası kadar önemli olmayacağına inanıyordu. Hâliyle öyle yapmak yerine duvardaki saati işaret

ettim. “Bak, artık gerçekten buradan çıkmamız gerek. Cenaze törenlerine gitmeyeli epey oldu ama geç kalmanın hoş karşılanmayacağından bir hayli eminim.” Makarayı geriye sardırmak için makineye uzandım ama Aubrey beni durdurdu.

“Bekle. Bu sayfanın çıktısını almak istiyorum.”

Ben sabırsızca beklerken makinenin tek bir sayfayı yazdırması sanırım on dakika falan sürdü. Öyle ki dışarı çıktığımızda Milly çoktan gitmişti ve onun peşinden gitmek yerine Aubrey’nin yanında kaldığım için yakıcı bir pişmanlık duydum. Onca turistin arasında tören kıyafetlerimizle göze batacağımızı bile bile kütüphaneyle kilise arasındaki birkaç blokluk mesafeyi yürüdük. St. Mary Kilisesi’ne vardığımızda tanıdık, kır saçlı biri bizi hüzünlü bir tavırla kapıda karşıladı.

“Gelmeniz ne büyük incelik,” dedi Donald Camden.

Şu film işiyle bizi kandırmayı denediğinden beri onunla yüz yüze gelmemiştim ve o günün üstünden şimdiden aylar geçmiş gibiydi. Üstelik Donald Camden öğle yemeğindeki hâlinden daha yaşlı ve yorgun görünüyordu. Gözlerinin altında, o gün gördüğümü hatırlamadığım torbalar vardı.

Aubrey ona serapmış gibi gözlerini kırıştıarak baktı. “Geç kalmadık, değil mi?” diye sordu. Donald ne demek istediğini anlamadığını ima eden bir ifadeyle ona bakınca, “Yani, şey, şimdiye içeri girmiş olacağınızı düşünmüştüm. Büyükanmemizle birlikte falan. Cenaze töreni on birde başlamıyor muydu?” diye ekledi. Artık iyiden iyiye kem küm ediyor ve kızarıp bozarıyordu ama Donald’ın tek yaptığı ona kolunu uzatmak oldu.

“Tören için yer göstericiliği yapıyorum. Fred Baxter en eski ve en yakın dostlarımdan biriydi.” Bu ifade kulağıma bir yankı gibi geldi ve onu en son nerede duyduğumu hatırlamam bir dakikamı aldı. Yabansümbülü Konağı’nın basamaklarında, Theresa’dan. *Fred Baxter büyükanmeniz en eski ve en yakın dostlarından biriydi.*

Kaldı iki, diye düşündüm Aubrey Donald’ın koluna girerken. Açık kapıdan içeri baktı. “Sanırım Milly çoktan gelmiştir...”

“Geldi. Onu kalabalık bir sıranın sonuna oturttum. Yalnız olduğunu söyledi.”

“Anladım,” dedi Aubrey dudakları ince bir çizgi hâlini alırken. Kilisenin kapısından girip ortadaki koridordan ilerledik; epey geç kalmamıza rağmen ön tarafa sandığımdan çok daha yakındık. Arka planda hafif hafif org çalınıyordu ama ayak seslerimiz gürültülü bir şekilde yankılandı. İlk sırada oturan bir kız sese döndü ve Hazel Baxter-Clement’i hemen tanıdım. Acısını paylaştığımı ima eden bir şekilde başımı aşağı yukarı sallayıp dudaklarımı birbirine bastırarak suratımı buruşturdum. Belli belirsiz gülümsedi. Derken Donald durdu ve sıralardan birini işaret etti. Halihazırda orada oturmakta olan, tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş dört kişi bize yer açmak için sağa kaydı.

“Teşekkürler,” diye fısıldadı Aubrey adamın kolunu bırakırken. “Ve... başınız sağ olsun. Arkadaşınızı kaybettiğiniz için gerçekten çok üzgünüm.”

“Artık huzura erdi,” dedi Donald alçak sesle. Suratında derin bir keder vardı. “Eninde sonunda hepimizin istediği de bu değil mi?”

ALLISON, YAŞ 18

TEMMUZ 1996

Allison banyo aynasında kendine şöyle bir baktı. Bir süredir olduğundan daha iyi görünüyordu ama sonuçta balo elbisesiyle elmasların içinde neredeyse herkes daha iyi görünürdü. Beti benzi böylesine solgunken beyaz giyip giymemekte tereddüt etmişti ama bu ton –donmuş bir gölün üstünde biriken karların mavimsi beyazı– yanaklarına biraz renk getirmişti.

Elbisenin fermuarını çekmekte hiç zorlanmayınca, *Gördün mü? Hiç kilo almamışım. Hamile olamam*, diye düşünmüştü hemen-cekik. Derken hain beyni ona reglinin birkaç hafta geciktiğini ve midesinin daha önce tecrübe etmediği türden bir bulantıyla kasılıp durduğunu hatırlatmıştı.

Ama emin değildi. Mugg'ın Eczanesi'nden arakladığı test dolabındaki hırka yığınının altında açılmamış vaziyette duruyordu. Önce bu geceki Yaza Merhaba Balosu'nu atlatacak, sonra da testi yapacaktı.

Muhtemelen.

"Tık tık!" dedi ahşaba sertçe vurulmasına eşlik eden şen şakarak bir ses kapısının önünden. "Müsait misin?"

“Evet. İçeri gel,” dedi Allison. Kapının aılmasıyla papyonu çoktan gevşetilmiş Archer smokiniyle karşıasına ıktı. Ablasını görünce sırttı.

“Ne güzel olmuşsun! Hoş elmaslar. Hey, bil bakalım ne buldum?” Archer içeri girip kapıyı arkasından kapatırken elindeki yeşil ve altın rengi şişeyi sağa sola salladı. “Dom Pérignon dostlarından ayrı düşmüş.”

Alkol alma düşüncesiyle midesi tanıdık bir şekilde bulanınca Allison kaşlarını çattı. “Baloya gidene kadar bekleyemedin mi?”

“Ertelenen hayaller hakkında ne dediklerini bilirsin,” dedi Archer. Allison yanıt vermeyince de, “Güneşin altına serilmiş üzüm taneleri gibi kurur ya da... Çürür,” diye ekledi.

“Anladım,” diye çıkıştı Allison. “Ben de Bayan Hermann’dan İngiliz Yazını dersi aldım, yoksa unuttun mu? Bu yaz bir kereye mahsus kendini insanların önünde rezil etmeyecek ya da gece yarısından önce sızmayacak kadar irade göstermeni istediğimi söylüyorum. Tabii en ideali ikisini birden yapmaman olur.”

“Bu acıttı,” dedi Archer incinmiş görünerek.

“Hanumannemin baloyu planlamak için ne kadar zaman harcadığını biliyorsun. Bu onu yazın başından beri bir nebze olsun mutlu eden yegâne şeydi. O yüzden her şeyi mahvetmesen diyorum?”

“Hiçbir şeyi *mahvettiğim* yok. Tanrım. Bir dahaki sefere bir *hayır*, *teşekkürler* yeter.” Archer ona sitemkâr bir bakış atar atmaz Allison dediklerine pişman oldu. Küçük kardeşine çıkışmak için hiçbir nedeni olmadığı gibi günün her saniyesini tıngırdayan bir sinir topu olarak geçirmesi dışında bahanesi de yoktu. Ve bunların hiçbirisi Archer’ın hatası değildi.

“Ben sadece...” diye lafa girdi Allison ama Archer çoktan kapıdan ıkmişti.

“Boş ver. Mesaj alındı. Dom ve ben burada istenmediğimizi biliyoruz.”

Allison iç geçirdi ve kardeşinin gitmesine izin verdi. Zaten ne diyeceğini bilmiyordu.

Kusmamak için kendini tutup rujuna gerekli rötuşları yaptıktan sonra yatak odasından çıkıp koridorda ilerlemeye koyuldu.

Son zamanlarda olduğu gibi normalde uzak durmayı yeğlediği bir kapıya doğru çekildi. Kapının kasasını hafifçe tıklattı ve Anders'ın sabırsız sesi duyuldu. "İçeri gel."

Smokininin ceketi ve yatağının karşındaki boy aynasının önünde bağlamaya uğraştığı papyonu dışında tamamen hazırdu. Gözü Allison'ın yansımasına takıldı ve tek kaşını alaylı alayla kaldırdı. "Odama teşrif etmenizi neye borçluyum?"

Allison kapıyı kapattı ve Anders'ın yatağının kenarına oturdu. "Çok huzursuzum."

"Hâlâ yapmadın mı?" diye sordu Anders girizgâha gerek duymadan.

Allison'ın ne demek istediğini sormasına lüzum yoktu. "Hayır."

Anders gözlerini devirdi. "İsa aşkına, Allison. Bu gidişle ortada bir sorun olduğunu kabullenemeden doğuracaksın. Öf, bu lanet şeyin canı cehenneme." Anders papyonunu çözdü ve en baştan bağlamaya başladı.

Allison hamile olma korkusunu biriyle paylaşmayı deli gibi istiyordu ama bir türlü cesaretini toplayıp da annesiyle, Archer'la ya da arkadaşlarıyla konuşamamıştı. Bir an için Matt'e söylemeyi düşünse de –belki o aramasına dönerdi– gururu el vermemişti. Bu da onu iki seçenikle baş başa bırakmıştı: Ya içine atacak ya da Anders'la konuşacaktı.

Dünyada başka insan kalmamış gibi Anders'la. Empati geninden yoksun doğan Anders'la. Belki de, diye düşündü Allison, bunun sonuçlarının ne kadar ağır olabileceğini fark ettiğinde gerekeni yapar.

"Korkuyorum," dedi.

Anders burnundan gülerek papyonunu çektişirdi. "Ryan gen havuzunu ailemizin içine sokacak olsam ben de korkardım. Hanemizin toplam IQ'su dibe çakılacak." Yanaklarının kızardığını hisseden Allison abisine sitem edercesine bakarken, "Zaten o

herife neden tenezzül ettiğini hiç anlamayacağım,” diye ekledi Anders.

“Tüm diyeceğin bu mu?” diye sordu Allison.

Anders omuzlarını silktilti. “Yap şu lanet testi, ardından sorunun icabına bak. Ve bir dahaki sefere kasabalı bir ezik sana ilgi gösterdiğinde böyle bir aptallık etme.”

Pekâlâ. Belli ki gerekeni yapmayacaktı. “Diyene de bak,” diye çıkıştı Allison. “Kayla serçeparmağını oynatana kadar her şeye tepeden bakan azametli ve mağrur Anders Story. Sonra peşinden koşmayı biliyorsun ama.”

Anders papyonunu bağlamayı bitirdi ve tek elini saçlarından geçirdi. Adam’la Archer’ın geniş buklelerine hiç benzemeyen dik ve dönerli saçları vardı. “Hiçbir yere *koştuğum* yok. Sadece eğleniyorum. Ve şimdiye dek kimseyi hamile bırakmadan günümü gün etmeyi başardım, yani... benden birkaç şey öğrenebilirsin.”

“Kayla seni Matt için sepetlediğinde de *eğlendin* mi?” Anders’ın donakalıp aynadaki yansımasına gözlerini kısarak baktığını görünce Allison sözcüklerinin hedefi tam on ikiden vurduğunu anladı. Beyninin bir yanı konuşmayı kesmesi gerektiğinin farkındaydı ama diğer yanı Anders’ın moralinin en az onunki kadar bozulmasından dolayı alçakça bir memnuniyet duyuyordu. “Muhtemelen seni yine boynuzlayacak. Bu yaz onları kim bilir kaç kez flört ederken gördüm. İronik, değil mi? Her şeyimiz var” –havada savurduğu eliyle Anders’ın geniş odasını gösterdi– “ama o ikisinin istediği tek şey birbirleri.”

“Bu bir hata olur,” dedi Anders sakince. Smokininin ceketini sandalyesinin arkasından aldı ve omuzlarını silkerek giydi. “Şimdi odamdan defol.”

Allison dilini tutamadığı pişman olarak abisinin emrine itaat etti. Gecenin geri kalanında Anders’la baş etmek mümkün olmayacaktı. Odasına dönüp kapıyı arkasından kapattı ve ardından dolaba, hamilelik testini sakladığı hırka yığınının giden tanıdık yolu arşınladı. Kutuyu açtı ve içindeki ince uzun plastiği çıkardı.

Beş dakikada öğrenin!

Ne yaptığına fazla kafa yormadan elinde sımsıkı tuttuğu hamilelik testiyle banyoya yöneldi. Balo elbisesiyle işlemek kolay iş değildi ama imkânsız da sayılmazdı. Ardından testi sifonun üstüne koydu, ellerini yıkadı ve beklemeye koyuldu.

En az ilki kadar belirgin ve koyu renkli ikinci çizgi ortaya çıktığında aradan daha bir dakika bile geçmemişti. Allison'ın midesi kasıldı ve haftalardır başına musallat olan mide bulantısı dizginlerini kopardı. Allison banyoda yüksek sesle öğürdükçe öğürdü, ta ki yanları ağrımaya başlayana ve boğazı tahriş olana kadar.

Mide bulantısı en nihayetinde kesildiğinde sifona bastı ve hamilelik testini aldı. Plastiği kat kat tuvalet kâğıdına sardıktan sonra çöpe attı. Hafifçe başı dönerken diş fırçasıyla macununu bardağın içinden aldı ve üç dakika boyunca dişlerini fırçaladı. Ardından ağız suyuyla gargara yaptı, rujunu sil baştan sürdü, saçlarına çekidüzen verdi ve kolyesini düzelitti.

Şu an kendini bırakma lüksüne sahip değildi. Yaza Merhaba Balosu için evden ayrılma vakti neredeyse gelip çatmıştı ve Allison annesinin insanların gözünde nasıl bir aile izlenimi yaratmak istediğini biliyordu: Hâlâ Abraham Story'nin yasını tutan ama güçlü, birbirine sıkı sıkıya bağlı, önlerinde parlak gelecekler uzanan bir aile. Korkmayan, dışlanmamış, yumuşak başlı ve kesinlikle hamile olmayan.

Allison kıvrımlı merdivenden annesinin en sevdiği sanat eserlerini sergilediği giriş salonuna indi. Bir adam en yeni bronz heykelin önünde neye baktığını anlamaya çalışır gibi başını yana yatırmış, öylece dikiliyordu. Allison adamın ayak seslerine dönmesine gerek bile kalmadan annesinin avukatı Donald Camden'ı tanıdı.

“Bir anne ve çocuğu,” dedi Allison son iki basamaktan inerken eteğini hafifçe kaldırarak. “Hanımannem onu Paris'ten uçakla getirtti.”

“Annenin ilginç bir zevki var,” dedi Donald diplomatik bir tavırla, sonra gözlerini tekrar heykele çevirdi. “Ama itiraf etmeliyim ki ben burada aile falan görmüyorum.”

Hiç şaşırtıcı değil, diye düşündü Allison. Donald Camden şu klasik, müzmin bekârlardandı. Muhtemelen baktığı hiçbir yerde aile görmüyordu. “Bu akşam hanımannemin kavalyesi siz mi olacaksınız?”

“O şeref bana ait olacak, evet,” dedi Donald hafifçe eğilerek.

Allison neyse ki çabucak geçen bir başka mide bulantısını bastırmak için dudaklarını büzüştürdü. Ardından en güzel gülümsemesini takındı. “Hepimiz bu geceyi iple çekiyoruz.”

“Öyle de olmalı,” dedi Donald ciddiyetle. “Story ailesinin Yaza Merhaba Balosu’ndaki parıltısının yanına hiçbir şey yaklaşılamaz.”

BÖLÜM ON ALTI

MILLY

Kendimi tutamadım. Yaza Merhaba Balosu için üstüme cuk oturan elbisemi giydikten ve ödünç alınmış elmaslarımı –*hakiki elmaslarımı*, Tanrı aşkına!– takıp takıştırdıktan sonra anneme bir fotoğraf attım. Altına da, *Baloya gidiyorum*, diye yazdım.

Ânında cevap verdi. *Ah, Milly, bunu duyduğuma çok sevindim! Harika görünüyorsun! Hanımannem nasıl?*

Cevap vermeden önce ekrana bir süre öylece bakakaldım. Bu tuzaklı bir soruydu. Fakat en sonunda tek yazabildiğim, *Henüz pek konuşma fırsatı bulamadık*, oldu.

Görüştüğünüzde beni mutlaka haberdar et! dedi annem.

Ederim, diye yanıtladım ve ardından telefonumu elbisemin cebine attım. Bu elbise hayatım boyunca giydiğim en kusursuz kıyafetti. Bunun tek nedeni güzel olması ve üstüme rüya gibi oturması değildi. Aynı zamanda elbisenin etek çizgisini mahvetmeden rujumu ve telefonumu koyabileceğim derin cepleri vardı.

Aubrey bu gece garsonluk yapacak olan Brittany'nin aydınlatması daha iyi diye makyajını yapmak üzere götürdüğü lavabodan çıktı. Brittany buğulu gözlerin ve dolgun dudakların büyük bir hayranı olduğundan ne bekleyeceğimden emin değil-

dim ama Aubrey'nin makyajını yaparken ölçülü davranmıştı – yalnızca maskara, gül rengi hafif bir allık ve dudak parlatıcısı uygulamıştı. Harika görünüyordu ama Aubrey'nin benimkilerle buluşan gözleri şüpheyle gölgeliydi. “Fazla mı kaçmış?” diye sordu.

“Gayet iyi olmuş,” dedim. Tam o anda Aubrey'nin makyajını benim yapmam gerektiğini anlamamla mideme yumruk yemiş gibi oldum. Kayla'nın Butiği'nde giyim kuşam işlerinin onu ne denli huzursuz ettiğini gördüğümde daha oradayken böyle bir teklifte bulunmalıydım. Ama yapmamıştım çünkü Mildred'le kahvaltımızda olanlardan ötürü hâlâ yersiz bir kızgınlığım vardı.

O gün olan biten yüzünden hafta başından beri aksilik ediyordum. Hâliyle Aubrey de savunmaya geçmişti ve şimdi aramızda kapatamadığım bir mesafe vardı. Hem de Mildred'in gözde torunu olmayı istediğimden daha çok istememe rağmen. Bu mesele Pamuk Prenses masalındaki zehirli elmaya dönmüştü; kötü niyetle verilen ve kabul ettiğimize ânında pişman olduğunuz bir hediye.

O hâlde ona sahip olamadığım için neden hâlâ canım yanıyordu?

Bu düşüncüyü kafamdan kovdum ve Aubrey'ye, “Çok güzel olmuşsun,” dedim.

Ürkekçe gülümsedi. “Sen de öyle. Hazır mısın?”

“Hiç olmadığım kadar.”

Aniden içimden elini tutmak geldi. Eğer geçtiğimiz haftanın tüm gerilimini silkinip atabilirsek yeniden bir ekip olabilirdik. Yaz mevsiminin geri kalanı şöyle dursun, geceyi nasıl atlatacağımızı bile bilmiyordum. Ne var ki ben aklımdan geçeni yapamadan Aubrey komodinin üstünde duran el çantasını kaptığı gibi koridora fırladı.

Jonah çoktan gitmişti. Bu sabah Carson Fine, Mildred'in akşama elbiselerimizin eteklerinin kırısmadan sığabileceği türden bir araba göndereceğini söylemişti ama bu arka koltuğa yalnızca iki kişinin sığabileceği anlamına geliyordu. “Mecburen ayrı

arabalarda gideceksiniz,” diye açıklamıştı. “Aubrey’yle Milly bir arabada, Jonah başka bir arabada.”

“Neden öne binemiyorum?” diye sormuştu Jonah.

Carson dehşete düşmüş gibi göründü. “Bu işler öyle olmaz.”

Bu araba meselesi, yurdun tatil köyünden beş dakikalık yürüyüş mesafesinde olduğu düşünülüyordu saçmalığın daniskasıydı. Fakat Mildred her istediğini elde ederdi. Hâliyle Aubrey’yle birlikte dışarı çıktığımızda jilet gibi bir arabayı kapımızın önünde bizi beklerken bulduk. Tepeden tırnağa üniformalı bir şoför –eldivenleri bile vardı– arka kapıyı açtı. “Bayan Story. Bayan Story-Takahashi,” dedi başıyla bizi sıradan selamlarken. “İyi akşamlar.”

Münasebetsiz bir kahkahayı zor bastırdım. “İyi akşamlar,” diye tekrarlardım koltuğa kaykılırken. Arabanın içi inanılmaz kokuyordu; pahalı deri ile kış vakti ormanı karışımı bir kokusu vardı. Karşımdaki konsolun üstünde soğutulmuş iki kadeh şampanya duruyordu. Ben eteğimi bacaklarımın etrafına yerleştirirken şoför kapıyı kapattı ve ardından arabanın diğer tarafına dek Aubrey’ye eşlik etti.

Eteğimin kırışmayacağına ikna olduğumda şampanya kadehlerinden birine uzandım ve içkimden uzun bir yudum aldım. Aksi kabalık olurdu.

Aubrey dikkatle yanımdaki koltuğa oturdu ama elimdeki kadehi görünce gözleri belerdi. “Sence bu iyi bir fikir mi?” diye sordu.

Bunu gece yüzünden gergin olduğu için sorduğunu biliyordum. Gerçekten *biliyordum*. Beni yargıladığı ya da kendini benden üstün gördüğü yoktu. Dahası kafamda uğuldamaya başlayan diğer kırıncı şeylerin aklının ucundan bile geçmediğinden emindim. Fakat içkimin yarısını kafama diktikten sonra, “Bence bu *harika* bir fikir,” diye cevapladım küstahça.

“Milly.” Hislerini ele veren çilli suratı sıkıntılıydı. “Bundan nefret ediyorum.”

“Neyden?” diye sordum neyi kastettiğini tastamam bilmeme

rağmen... çünkü aynı şeyden ben de nefret ediyordum. Ne var ki hafta başından beri aramızda soğuk rüzgârlar esmesine neden olan aynı kızgınlık her nasılsa beni kafamı geriye atıp şampanyanın geri kalanını tek dikişte içmeye zorladı. “Rahatla biraz. Partiye gidiyoruz malum,” dedim boş kadehimi Aubrey’nin dolu kadehinin yanına bırakırken. Derken gözlerinde yaşlar oluşmaya başladığını gördüm.

Mideme bir yumruk daha yedim ama bu defa elini tuttum. “Ağlama,” dedim çabucak. Bunun ardından sıralamam gereken en az bir düzine şey vardı ama tek söyleyebildiğim, “Maskaran akacak,” oldu.

Aubrey burnunu çekti. “*Maskaram* umurumda değil.”

“Geldik,” dedi şoför usulca. Bakmak için camdan yana döndüğümde tatil köyünün yan kapısının önündeki çimenliğe yanaşıyorduk. Yolculuğumuz tamı tamına doksan saniye sürmüştü.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım Aubrey’ye ama zamanım ancak o kadarına yetti çünkü gümüşü saçları ve smokiniyle Donald tüm ihtişamıyla kapımı açmıştı.

“İyi akşamlar hanımlar. Burada size baloya kadar eşlik etmek için bulunuyorum.” O ve şoför arabadan inmemize yardım ettiler, ardından Aubrey’yle birlikte Donald’ın iki yanına geçerek içeri yöneldik. Tatil köyünden geçerken nazik sorularını yanıtlamak dışında konuşamadık ve arabadaki hâlimizden ötürü hem biraz huzursuz hem de biraz gergindim.

“İşte geldik,” dedi Donald balo salonunun girişinde durarak. Oda müzikle, kahkahalarla ve güzel giyimli insanlarla doluydu. Kristal avizeler ışıltıyor ve duvar örtülerinin altın rengi tonlarında parlamasına neden oluyordu. Pencereilerin ortasına kurulmuş küçük sahnede bir yaylı sazlar dörtlüsü vardı ve yuvarlak masalar geniş salonun bir ucuna eşit aralıklarla yerleştirilmişti. Bir anlığına moralim yerine geldi –partileri gerçekten severdim– ama sonra Donald, “Büyükanneniz akşam yemeğinden önce hepinizle teker teker konuşabilmek için sizleri sırayla yanına götürmemi rica etti. Seninle başlamak istiyor, Aubrey,” dedi.

Tabii ki onunla başlamak isteyecek. Bu sözcükleri yuttum ama yine de Aubrey onları yüzümden okumayı başardı. “Milly önden gitse daha iyi olmaz mı?” dedi.

Donald’ın kolundan çıkarken, “Hayır, sorun değil,” dedim sertçe. “Buralarda oyalanırım.”

“Milly...” dedi üzüntüyle ama Donald onu çoktan şeref masasına doğru sürüklemeye başlamıştı. Yanımdan geçen garsonun tepsisinden bir kadeh şampanya kaptım ve içkimden görgü kurallarının izin verdiğinden çok daha uzun bir yudum aldım. Ardından salonda ilerledim.

Yaza Merhaba Partisi. Eskiden bunun büyüğü bir etkinlik, ihtişamın doruk noktası olduğunu düşünürdüm. Annemin beyaz elbiseler içindeki fotoğraflarına bakmaya bayılır ve onun yerinde olduğumu hayal ederdim. Şimdi nihayet buradaydım ve tek yapabildiğim o gece benim kadar acınası durumda olmadığını ummaktı.

“Selam Milly.” Yanı başımdan gelen yumuşak bir ses beni irkiltti ve o yana döndüğümde Hazel Baxter-Clement’le karşılaştım. Şarap rengi balo elbisesinin içinde yorgun ve süzgün görünüyordu. Koyu renkli saçları tepesinde toplanmıştı ve elinde dolu bir şarap kadehi tutuyordu.

“Hazel, aman Tanrım.” Boştaki elini kendiminkiyle tuttum. “Cenaze töreninde seninle konuşma fırsatı bulamadığım için çok üzgünüm.” Ayinden sonraki defin törenine yalnızca aile bireylerinin katılmasına izin verilmişti. “Deden için çok üzgünüm. Gerçekten çok tatlı bir adamdı.”

“Teşekkürler,” dedi Hazel. “En azından uzun bir hayatı oldu. Ayrıca demansı gittikçe kötüleşiyordu, yani...” Derin bir iç çekti. “Annem hastalığın ilerleyen evrelerinden geçmek zorunda kalmasının Tanrı’nın bir lütfu olduğunu söylüyor. Bilmiyorum. Keşke uykusunda ya da daha huzurlu bir şekilde ölseydi.”

Buna karşılık söylenebilecek teskin edici bir laf bulamadım çünkü haklıydı. İnsanın kendi evinin arkasındaki ormanlık alanda boğulması korkunç bir sondu. Hâl böyle olunca, “Onu sadece

birkaç kez gördüğümü biliyorum ama seninle ne kadar gurur duyduğu ortadaydı. Ayrıca ona gözün gibi bakıyordun,” demekle yetindim.

Suratındaki ifade iyiden iyiye karardı. “Orasını bilemiyorum. O sabah tek başına dışarı çıkmasına izin verdim, oysa buna müsaade etmemeliydim. Fakat iyi günlerinden biriydi ve bir arkadaşıyla buluşacağını söyledi. Ben de...”

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. “Arkadaşının kim olduğunu biliyor musun?”

“Hayır. Keşke bilseydim. Kimseden ses çıkmadı ama son sabahını kiminle geçirdiğini bilmek güzel olurdu.”

Duraksayarak Doktor Baxter’ın Archer Dayı’ya gönderdiği mektubu düşündüm. *Sana uzun zaman önce anlatmış olmam gereken birtakım meseleler var.* “Deden son zamanlarda, şey, Archer Dayı’dan sana hiç bahsetmiş miydi?”

Hazel gözlerini kırıştırdı. “Kasabaya döndüğü dedikodularından falan mı?” Her zamanki enerjisinin birazı geri geldi. “Gerçekten dönmüş mü? İnsanlar geçtiğimiz cuma günü onu gördüklerine yeminler ediyorlar ama o günden beri kimsenin gözüne çarpmamış. Gerçi dedemin bunları bildiğini hiç sanmıyorum. Bu konuda tek kelime etmedi. Peki siz onu gördünüz mü? Archer’ı yani.”

Tereddüt ettim. Archer Dayı’yla konuşmamızın üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti ve Aubrey kasabadan tüydüğüne ikna olmuştu. Birkaç defa bungalova uğramıştım ama kepenkler hep kapalıydı ve kapıya bakan olmamıştı. Aubrey muhtemelen haklıydı ve Hazel’in merakını beslemenin kimseye zararı dokunmazdı. Özellikle de haftasının ne kadar kötü geçtiği düşünüldüğünde. “Gördük. Arkadaşı Rob Valentine’in evinin arkasındaki küçük bungalovda kalıyordu ama...”

“Tatlım.” Hazel’in yanında ona ikizi kadar benzeyen, orta yaşlı bir kadın belirdi. “Dedenin tıp fakültesindeki sınıf arkadaşlarından biri seninle tanışmak istiyor. Şu anda Bayan Story’nin masasında. Seni biraz çalabilir miyim?” Mahcup bir gülümse-

meyle bana döndü fakat beni tanıyınca gözleri ışıldadı. “Ah, bak şu işe, tam da Storylerden bahsederken. Sen Milly olmalısın. Ben Katherine Baxter, Hazel’ın annesiyim. *Martı Yuvası Postası*’nda senin ve kuzenlerinin babamın cenazesinden ayrılırken çekilmiş hoş bir fotoğrafınızı görmüştüm.”

“Evet, merhaba,” dedim uzattığı elini sıkarak. “Sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Kaybınız için çok üzgünüm.”

“Teşekkürler. Sizlere minnettarım. Sohbetinizi bölmek istememiştim...”

“Sorun değil,” dedim paçayı kurtardığıma memnun bir hâlde. Hazel’dan hoşlanıyordum ama ben dahasını eklemekten de Archer Dayı’nın etrafında dönen yeterince dedikodu vardı. Muhtemelen kantarın topuzunu çoktan kaçırmıştım, o yüzden daha fazla zarara yol açmadan tüymem en iyisi olacaktı. “Zaten kuzenlerimi bulmam gerek. Daha sonra görüşeceğimizden eminim.”

Tabanları yağladım. Öyle ki elinde koca bir şampanya şişesi tutan bir garsona çarpacaktım az kalsın. Şişenin ağzını neredeyse boşalan kadehime doğru eğdi. “Sizin için tazelememi ister misiniz?” diye sordu. Geldiğimizden beri kaç kadeh içtiğimi saymaya çalıştığımдан hemen cevap vermedim ama o yine de kadehimi doldurdu.

Neyse. Roma’da Romalılar gibi davranmak gerekirdi. Köpüren şampanyayı yudumladım ve iyi giyimli kalabalığa göz gezdirerek gezinmeye devam ettim. Tam önümde tanıdık, sarı bir kafa gördüm: Saygıdeğer İspinoz ve senatörün oğlu Reid Chilton. Onunla konuşmaya gram istek duymadığımdan topuklarımanın üstünde döndüm ve az daha arkamdaki kişiye toslayacaktım.

Bir el düşmemem için beni tuttu. “Hop. Pardon. Ben sadece...” Bu Jonah’tı ve smokininin içinde çok yakışıklı görünüyordu. Beni süzerken gözleri fal taşı misali açıldı. Bir an için hiçbir şey söylemedi ama âdemelması birkaç kez alçalıp yükseldikten sonra en nihayetinde, “Ne yapmak üzere olduğumu unuttum

     ...    anda beynime kan gitmiyor," dedi. Tekrar yutkundu. "  nanılmaz görünüyorsun, Milly."

G     m ılık, u      u      bir hisle doldu. "Teşekkürler. Sen de   yle." Bu doğruydu. Tabii Martı Yuvası Adası'ndaki en iyi terziler hafta başından beri bir dediğini iki etmediklerinden de olabilirdi ama Jonah smokin giymek için doğmuş gibi görünüyordu. İlk defa koyu renk saçları alnından geriye yatırılmıştı ve her zamanki dağınık tarzını sevsem de şu anki sa   modelinin suratının hatlarını ortaya çıkardığını inkâr edemezdim.    kimden bir yudum daha almadan önce kadehimi ona doğru kaldırdım. "  ampanyayı denedin mi?"

"Hayır. Kakao içtim." Ben tek kaşımı kaldırıncı omuzlarını silkti. "Fransa'dan uçakla getirdikleri ve tarçın ve muskatla tatlandırarak elde      tt  kleri çikolatadan yapılmış. Sanırım içinde bir parça da acı biber vardı? En azından Carson   yle söyledi."

"  yi miydi bari?"

"Hayatımda içtiğim en iyi kakaoydu," dedi Jonah.   yle tutkuluydu ki gülümsedim.

"Mildred nasıl parti verileceğini iyi biliyor. Bu konuda hakkını vermek gerek." Gecenin başından beri ilk defa rahatladı  ımı hissettim ve beklenmedik bir sevgi gösterisiyle parmak uçlarımı yenine bastırdım. "Burada olduğuna sevindim."

Sırıttı. Hem hâlinden memnun hem de biraz   a  ırmı   görünüyordu. "Buna mecburdum,   yle değil mi? Mildred'in emirleri."

"Biliyorum ama burası derken yalnızca *burayı* kastetmedim. Genel olarak diyorum işte. Ada falan." Jonah hâlâ biraz    phec   görünüyordu ama onu suçlayamazdım. Şu anda düşüncelerim istediğim kadar derli toplu değildi. "Söylemeye   alı  tı  ım şu ki... tanıştığımıza memnunum."

Sözcükler dudaklarımın arasından dökülür dökülmez suratım utançtan yanmaya başladı. Bu normalde söyleyeceğim türden bir şey değildi ve her ne kadar söylediklerimden pek   yle *pişman* olmasam da      nk   ciddiyydim   üçüncü kadehi almakla hata yapmış olabilirdim.

Jonah'ın derin, kahverengi gözleri yumuşadı. "Ben de tanıştığımıza memnunum. Hem de çok." Dudaklarını yaladı ve aniden içimden o hareketi parmağımla takip etmek geldi. Pekâlâ, üçüncü kadehi almakla *kesinlikle* hata etmişim. Ne var ki bu farkındalık beni yanımdan geçen garsonun tepsisinden dördüncüyü almaktan alıkoymadı. Jonah'ın bakışları kadehime kaydı ve ardından ceketinin yenlerini çekiştirerek lafa girdi. "Mesele şu ki..."

"Demek buradasınız!" Arkamızdan gelen bir ses Jonah'ın sözünü kesti. "Her yerde seni arıyordum, Milly. Selam Jonah." Gelen Reid Chilton'dı; yakasında büyük boy bir papyon, suratındaysa yılışık bir gülümseme vardı. GQ'ya göre bu senenin modası büyük, kelebek şeklindeki papyonlardı fakat bunu bildiğim için kendimden nefret ediyordum çünkü bu da ihmalkâr sosyetik anneannemin aklını başından alacağım günü beklediğim seneler boyunca biriktirdiğim işe yaramaz bilgilerdendi. Ne var ki şaka yapmaya giderken şakalanmışım.

"Ne?" diye sordu Reid kaşlarını çatarak. Jonah da bana tuhaf tuhaf bakıyordu. Böylelikle son cümleyi yüksek sesle söylediğimi fark ettim.

"Papyonunu beğendiğimi söyledim."

Öyle söylemediğim apaçık ortadaydı ama ikisi de bana karşı çıkmayacak kadar kibarlardı. "Teşekkür ederim," dedi Reid hiçbir şey olmamış gibi. "Sen de salondaki herkesin gözlerini kamaştırıyorsun."

Öf, *şimdi kusacağım*, diye düşündüm. Sonra donakaldım. Yoksa bunu da mı yüksek sesle söylemişim? Fakat Reid bana hâlâ gülümseyerek bakıyordu. Demek ki korktuğum olmamıştı. "Sanırım akşam yemeğinde aynı masada oturacağız," diyerek konuşmayı sürdürdü. "Annem burada anneannenin konuğu olarak bulunuyor. Adını duymuş olabilirsin. Senatör Genevieve Chilton? Massachusetts'ten bir demokrat."

"Benim annem de demokrat ama New York'ta yaşıyor," dedim. "Tabii senatör değil. Burada da değil."

Reid'in suratındaki gülümseme zorlama bir tebessüme dönüşürken Jonah *Harika gidiyorsun* gibi bir şeyler mırıldandı. "Ailenin geçmişi çok etkileyici," dedi Reid.

Daha fazla şampanya içme niyetinde değildim ama Reid konuşurken elimdeki kadeh her nasılsa boşalıvermişti. Lafı uzattıkça uzattığı için bu onun suçuydu. "Öyle de denebilir," dedim. Dudaklarımdan dökülen sözcüklere sofistike, hafif bir kahkahayla eşlik etmek istedim ama tek yapabildiğim burnumdan gülmek oldu. Bu da beni daha çok güldürdü. Reid kaşlarını çatarak bana dik dik bakarken Jonah dirseğimden tuttu.

"Kuzenim ve ben biraz hava alacağız," dedi Jonah. Hâlâ gülüyordum. Reid'in *komik* biri olduğunu kim bilebilirdi? "İçerisi epey sıcak oldu. Hazır mısın, Milly?"

"Kesinlikle," dedim usturuplu bir ses tonu takınma gayesiyle ama s harfinde dilim sürçtü.

"Yemekte görüşürüz," dedi Reid.

"Keşke görüşmesek," diye kıkırdadım Jonah beni oradan uzaklaştırmadan evvel.

"Sen ne kadar şampanya içtin?" diye sordu usulca.

Çok fazla. Salon etrafımda dönmeye başlayınca öyle olduğu kesinleşti. Arkadaşlarımla barda takılırken aldığımız kokteylleri birkaç saatte yudum yudum içmeye alışkındım – boş mideye dört kadeh şampanya indirmeye değil. Yoksa beş miydi?

"Önemi yok," diye fısıldadım. "Mildred zaten benden nefret ediyor."

"Senden nefret etmiyor."

"Ediyor. Aubrey'yi benden daha çok seviyor. Seni de benden daha çok seviyor ve *sen* –vurgulamak için işaret parmağımı göğsüne bastırdım– onun akrabası bile değilsin."

"Şşş," diye mırıldandı Jonah. Beni gümüşî saçlı, al yanaklı, içinde kehribar rengi bir sıvının bulunduğu ellerindeki kadehlerle kibar kibar kıkırdayan bir grup Donald Camden klonunun yanından geçirdi. Bunu ona da söyleyecektim –*Şu Donaldlara bak!*– ama Jonah hâlâ konuşuyordu. "Milly, onun seni kötü etki-

lemesine izin veremezsin. Anneanneninin pek iyi bir insan olduğunu sanmıyorum. Belki eskiden öyleydi ama artık değil.”

Şimdi koskocaman, altın rengi bir perdenin önündeydik ve Jonah perdeyi araladığında arkasındaki Fransız tipi kapı gözler önüne serildi. Jonah kapının mandalını açtı ve – oh, serin hava. Taş bir balkona çıktık ve Jonah kapıyı arkamızdan kapattığında Yaza Merhaba Balosu’nda mahremiyetten ne kadar bahsedilebilirse o kadar mahremiyete kavuştuk.

Balkonun tırabzanlarına yaslanıp titrek elimle saçlarımı arkaya attım. Hava açıktı ve mavi bir kadifeyi andıran gökyüzünde ıslıl ıslıl parlayan yıldızlar yere yakın görünüyordu. “Anneannenimin inanılmaz derecede önemli partisinde iyi vakit geçiriyor musun?” diye sordum.

“Ya sen?” diye sordu Jonah.

“Süperim,” dedim ve tekrar gülmemek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. “Körkütük sarhoş olmak en başından beri planın parçasıydı. Görev başarıyla tamamlandı.”

“Sadece biraz hava almaya ihtiyacın var,” dedi Jonah. Pek ikna edici olduğu söylenemezdi.

Ona döndüm. Bu hareket balkonun da dönmesine neden oldu ve tırabzana tutunmaya çalıştım. Ne var ki onu bulamadım ama Jonah beni tökezlemeden yakalamayı başardı. “Zeminleri... daha düz yapmalılar,” dedim ona ciddiyetle ve başıyla onayladı.

“Ben de aynı şeyi düşünüyordum.”

“Burası eski bir otel,” dedim. “Elden geçmeye ihtiyacı var.”

Jonah boğazını temizledi. “Beni dinle, hazır yalnız kalmışken sana söylemek istediğim bir şey var. Neden burada olduğum hakkında.”

Hâlâ başım dönüyordu, o ise güven verici derecede sağlam görünüyordu. Hâl böyleyken olduğum yere demir atmak için kollarımı boynuna doladım. Böylesi çok daha iyiydi. “Burada olmanın nedeni beni ayakta tutmak değil miydi?”

“Tam değil.” Jonah hafifçe güldü. “Gerçi hâlimden memnunum. Mesele şu ki...” Aniden suskunlaştı ve yine dudaklarını

yaladı. Bu defa malum dürtüye teslim oldum ve ensesindeki ellerimden birini çözüp parmağımın ucunu altdudağında gezdirdim. Kaskatı kesildi ama geri çekilmedi. “Odaklanmamı zorlaştırıyorsun.”

“Çok konuşuyorsun,” dedim ve uzanarak dudaklarımı onun-
kilere sürttüm.

Gözlerinin irileştiğini görmeme yetecek kadar geri çekildim. Derken bakışları bulanıklaştı ve yüzümü iki elinin arasına alarak beni kendine çekti. “En azından denedim,” diye mırıldandı ağzı benimkinin üstüne kapanmadan hemen önce. Dudakları ılık ve tutkuluydu. O anda beni yerime mıhlayacak kadar güçlü ve beklenmedik bir ihtirasa kapıldım. Demek istediğim... Belli ki bunu istiyordum, ne de olsa başlatan bendim. Fakat şu saniyeye dek *ne kadar çok* istediğimi fark etmemiştim. Kollarım tekrar boynuna dolandı, parmaklarımı saçlarının arasına daldırdım ve kalbim göğsümde güm güm atlamaya başladı. Jonah’ın dili benimkiyle buluştuğu anda aldığım çikolata ve baharat aromalı o tat başımı döndürdü.

“Aman Tanrım!”

Bizi bölen ses hem yüksek hem de şaşkınlık yüklüydü ve Jonah’la birbirimizden ayrıldığımız o kısacık sürede tamamen ayıldım. Hâlâ gözlerimin içine bakıyordu ve kafamdaki sorunun aynısını onun gözlerinde de gördüm: *Biz ne yaptık böyle?*

Cevap hiç gecikmeden geldi. Sesin geldiği yana döndüğümde Donald Camden’ın ağzı bir karış açık vaziyette bize bakmakta olduğunu gördüm. Suratı pancar gibi kızaran Aubrey de yanındaydı. Gizlice arkasına süzöldüğümüz perde kenara çekilmiş, balkona çıktığımız Fransız kapı açılmıştı ve Donald’ın arkasındaki herkes –*epeyce* de kalabalıklardı– bize bakıyordu.

Ve anneannem de aralarındaydı.

BÖLÜM ON YEDİ

AUBREY

Gerçek hayatta hiç tren enkazı görmemiştim ama en sonunda metaforu anlıyordum. Milly'yle Jonah'a bakmaya dayanamıyordum ama bir yandan da bakmadan *edemiyordum*.

Ne de olsa bu benim hatam sayılırdı.

Donald beni babaannemin masasına götürdüğünde Milly'nin moralinin bozulduğunu biliyordum. Bu yüzden, babaannemle sohbet ederken gözümü salonda dolaşan Milly'den ayırmamaya gayret ettim ama çok geçmeden onu gözden kaybettim. Onu son gördüğümde Jonah'la birlikte balkona çıkıyordu. Hâliyle babaannem Donald'dan Jonah'ı getirmesini istediğinde, *Şimdi dışarı çıktı. Gidip onu getireyim*, demiştim. Ardından babaannem, *Temiz hava kulağa çok hoş geliyor. Donald'la ben de sana katılalım*, demişti.

Ve işte buradaydık.

Bir şey söylemeliydim. Ne diyeceğimden emin değildim ama herhangi bir şey, uzun yıllardır görüşmemiş iki kuzeni oynarken yakaladıklarını düşünen iki yüz küsur parti konuğunun dehşet yüklü sessizliğine yeğdi. Aslında tam şu an kuzen *olmadıklarını* açıklamak için en ideal zamandı. Fakat o konuyu nasıl

açacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Zaten ben daha ağzımı bile açamadan babaannem lafa girdi.

“Sanırım içgüdülerime kulak vermememin sonucu bu,” dedi buz gibi bir sesle. “Ebeveynleriniz hayal kırıklığından başka bir şey değildi ve sizler de aynısınız.” Bu genelleme karşısında yanaklarım alev alırken babaannem gözlerini kısarak Jonah’a baktı. “Aslında Anders’ın oğlunun *ahlaksızın teki* olduğuna şaşmamam gerek.”

Milly’yle ayrıldıklarından beri âdeta bir sisin içinde olan Jonah, Anders Amca’nın adının anıldığını duyunca silkinip kendine geldi. Suratı katıksız bir nefret ifadesine bürünürken Milly’nin yanından ayrıldı, Fransız kapıdan geçti ve Mildred’in birkaç adım önünde durdu. “Zaten ben de sana *Anders’tan* bir mesaj getirmiştım,” dedi. Sesi alçak ve hiddetliydi ama sessiz balo salonundaki herkes tarafından kolaylıkla duyuluyordu. “Dibine kadar nefret ediyor senden ve hep etti.”

Babaannemin suratı mosmor kesilirken salondan şaşkınlık nidaları yükseldi. Akıl karışıklığıyla harmanlanmış bir hayretle Jonah’a baktım çünkü kısmen onu yanlış duyduğuma inanıyordum. Ne halt etmeye böylesi korkunç bir durumu alıp daha da *kötüleştiriyordu* ki? Yanımda keskin bir nefes alan Donald, Jonah’a onu balkondan aşağı fırlatıp atmayı ister gibi bakıyordu.

Balkon. Zavallı Milly’nin donakalmış vaziyette tek başına dikilmekte olduğu balkon. Tam Donald’ı itip Milly’nin yanına gidecektim ki salon dört bir yanımızı saran uğultuyu bastıran bambaşka bir sesle çınladı.

“Ne iğrenç bir yalan. Tabii bir *üçkâğıtçıdan* başka ne beklenir ki?”

Sesin geldiği yana döndüm ama konuşanı göremedim. Gözleri fal taşı misali açılıp âdeta dehşete kapılan babaannem kaskatı kesilip Donald’ın koluna tutundu. “Git,” dedi Donald ona alçak sesle. “Ben icabına bakarım.” Ve babaannem... öylece çekip gitti. Topuklarının üstünde döndü ve elbisesi izin verdiğince seri adımlar atarak masasına doğru seğirtti.

Konuşan kişi kalabalığı yararak ilerlerken Donald'ı görünce durdu. Kısa boylu ve ince yapıydı ama tuhaf bir şekilde buyurgandı, ayrıca etrafındaki hava bastırılmış enerjiyle çatırdıyordu. Kabarık, koyu renk saçları ve gelincikleri andıran ince, uzun bir suratı vardı. Onu görür görmez tanıdım.

"Merhaba Donald," dedi pis pis sırtarak ellerini smokininin ceplerine sokarken. "Seni tekrar görmek ne hoş."

"Burada ne halt ediyorsun, Anders?" diye kükredi Donald. "Seni içeri kim aldı?"

Anders Amca ellerini ceplerinden çıkarmadan omuzlarını silkti. "Buradaki güvenlik eskisi kadar sıkı değil. Hem bu koca salondaki herkes kuzenler arası ilişki düşüncesi karşısında çığırından çıkmadan önemli bir yanlış anlaşılmayı düzelttiğim için bana teşekkür etmelisin. Bu oğlan var ya?" Kafasıyla Jonah'ı işaret etti. "Benim oğlum değil. Benimki *burada*. JT!" Sesini yükselttiği anda JT isteksizce öne çıktı. Adını bilmesem bile gerçek kuzenimi nerede görsem tanırdım. Babasının karbon kopyasıydı. Gerçi babasının kendini beğenmiş sırtışı yerine onun dar yüz hatlarında kaypak, sinsî bir ifade vardı. "Donald, seni Jonah Theodore Story'yle tanıştırayım."

"Hadi be!" Balo salonunda alçak, telaşlı bir uğultu patlak verirken biri kulağımın dibinde aynen böyle fısıldadı. Sesin geldiği yana dönünce garson üniforması içindeki Brittany'yle karşılaştım ve koluna doğru atıldım. Ona dokunduğum anda derin bir oh çektim çünkü tüm bunlar öylesine rüyavariydi ki elim boş kalsa hiç şaşırmazdım. "Jonah, Jonah değil miymiş?" dedi.

"Öyle. Yani sayılır," diye mırıldandım. "Durum biraz karmaşık."

"Yani o ve Milly aslında..." Bakışları Jonah'la JT'nin arasında gidip gelen Brittany başını yukarı aşağı sallamaya başladı. "Şimdi her şey anlam kazandı."

"Tanrı aşkına, yine ne dümenler çeviriyorsun, Anders?" diye sordu Donald.

"Ben mi?" Anders Amca bir elini kalbinin üstüne koydu.

“Dümen falan çevirdiğim yok. Ne var ki korkarım hepiniz dolandırıcılık kurbanı oldunuz. Görünüşe bakılırsa oğlum, yani JT yeni nesilde bilinç sahibi olan tek kişiymiş.” Anders Amca konuşmayı sürdürürken midem bulanmaya başladı. “Torunlarını buraya annemin davet ettiğini zannettiğinizden eminim. Ne yazık ki yanıyorsunuz. Eğer izin verirseniz şimdi size gerçekte neler döndüğünü açıklayacağım.”

Salondakiler pürdikkat onu izliyordu, o da derin bir iç çekerek seyirciye oynadı. “Kardeşim Archer çocuklara yanaştı ve türlü kurnazlıklarla annemizin merhametini kazanmayı umarak yalan yanlış beyanlarla onlara iş teklif etti. JT bu teklifi reddeden tek torun oldu. Bunun üzerine Archer onun yerine bir başkasını buldu. Komşumuzun oğlunun Fred Baxter’ın cenazesinde çekilmiş fotoğrafını görene dek bunların hiçbirinden haberim yoktu. JT’ye, ‘Tanrı aşkına, Jonah North’un kuzenlerinin yanında ne işi var?’ diye sordum. Böylelikle ne dolaplar döndüğünü anladık.”

Hüsranın damarlarımda uğuldamaya başlamasıyla bir saniye için gözlerimi sımsıkı yumdum. *Martı Yuvası Postası* foyamızı meydana çıkarmıştı. Ebeveynlerimizin yerel gazetelere göz gezdireceğini akıl etmeliydik. Anders Amca fotoğrafı gördükten sonra JT’nin onu oyuna getirdiğini anlamış olmalıydı. JT’den tam bir itirafı ne kadar çabuk kopardığını ancak hayal edebiliyordum – üstelik Jonah’la yer değiştirdiklerini öğrenmekle kalmamış, asıl davetiyenin arkasında Archer Amca’nın olduğunu da anlamıştı. Bunun ardından tek yapması gereken babaannemle arasını düzeltme şansını heba etmemek için bizi bir avuç yalanla zan altında bırakmak olmuştu.

Ve görünüşe göre planı tıkr tıkr işliyordu. Etrafımızdaki kalabalık Anders’in performansını ağzı açık izliyor, ellerinin arkasından mırıl mırıl fısıldaşıyorlardı.

“Seni yalancı bok çuvalı.” Jonah en sonunda konuştu. Sözcükleri resmen tükürüyordu. “Tıpkı annemle babamın aklını çeldiğin gibi salondaki herkesi manipüle etmeye çalışıyorsun. Beni bu işe bulaştıran oğlundu ve o...”

“Hâlâ mı, Jonah?” diyerek araya girdi Anders onu hem üzgün hem de sabırlı göstermeyi başaran bir gülümsemeyle. “Daha da rezil olmadan sus. Buradaki kimse ağzından çıkacak tek bir kelimeye inanmaz.”

“Doğru söylüyor,” dedim pattadanak. Brittany’nin kolunu bıraktım ve Donald Camden’ın koluna yapışıp bana baksın diye sarstım. “Doğruyu söyleyen Jonah North. JT ona para verdi. Ayrıca geçtiğimiz haftaya kadar bizi buraya getirenin Archer Amca olduğunu bilmiyorduk. O...” Derken susuverdim çünkü Donald’ın gözlerindeki öfkeye bakılırsa az evvel kaş yapayım derken göz çıkarmıştım.

“Gerçekten mi, Aubrey? Adın Aubrey, değil mi?” Anders Amca küçümseyici gülümsemesini bana çevirdi. “Yani bu oğlanın kuzenin olmadığını bildiğini ama babaanneni durumdan haberdar etme zahmetine girmediğini itiraf ediyorsun, öyle mi? Şimdi bir de insanların söylediklerimin geri kalanının yalan olduğuna inanmalarını istiyorsun? Yok artık.” Sesi ipeksi bir pürüzsüzlüğe büründü. “Gerçi sesini neden çıkarmadığını anlayabiliyorum. Baban çetin cevizin tekidir. Sevgisini kazanmak çok zor, değil mi?”

Bu sözcükler ciğerlerimdeki bütün havayı emip tüketti. Küçüklüğümde beri beni görmemiş olmasına rağmen her nasılsa Anders Amca beni tam olarak nereden vuracağını biliyordu. Bu arada kendisini ve JT’yi suçsuz, geri kalanımızı ise sinsi servet avcıları olarak göstermek için olayları çarpıtıp duruyordu. Daha da kötüsü, ortaya attığı iddialar gerçekte olanlarla kıyaslandığında o kadar da saçma değildi.

“Hanımennem nerede?” diye sordu Anders Amca. Kaşlarını çatarak kalabalığa göz gezdirdi ve en nihayetinde en önemli kişinin seyircilerinin arasında olmadığını anladı. “En azından bir torununun dürüstlüğü ve itibara önem verdiğini bilmesi gerek.”

“Tanrı’ya şükürler olsun ki annen bu rezilliği dinlemek zorunda kalmadan çekip gitti. Ve ben de seni yeterince dinledim,” dedi Donald. Elini kaldırıp parmaklarını şıklattı. “Gitme zama-

nın geldi." Âdeta hiçlikten koyu renk takım elbiseli adamlar peyda oldu ve Anders Amca'yı iki kolundan yakaladılar. Öfkeden pancar gibi kızardı.

"Senin sorunun ne, Donald?" diye bağırdı. "*Senin de götünü kurtarıyorum.*"

"Oğlunu da," dedi Donald takım elbiseli adamlara. "Diğer oğlanı da alın. Hepsini buradan çıkarın."

Aniden etrafımızda bir kargaşa patlak verdi. İtişip kakışanlar, bağırıp çağırınlar. Anders Amca onu kapıya doğru sürükleyen adamlara direniyor, diğer yandan da avazı çıktığıınca, "Bu siktiğimin yeri benim evim, Donald! Senin değil! *Benim!*" diye bağıırıyordu. Takım elbiseli başka adamlar da geldiler ve Milly suratında bomboş bir ifadeyle olup biteni izlerken JT'yle Jonah'ın etrafını sararak onları yanımızdan uzaklaştırdılar.

Ah, Tanrım. Milly.

Hâlâ balkondaydı. Kalabalığı yarararak Fransız kapılardan ge-
çip kuzenime ulaştım. Şaşkınlık ve şampanya karışımının sivri dilini işe yaramaz hâle getirdiğini anlamam için camsı gözlerine tek bir bakış atmam yetti. Başka zaman olsa Milly, Anders Amca'yla ölümüne kapıştırdı. Fakat parmaklarımı onunkilere kenetlediğimde ellerimize sanki şimdiye dek hiç görmediği, ona yabancı bir uzantıymış gibi baktı.

"Anlamam gerekirdi," dedi alkolden kalınlaşmış sesiyle. "*Çok aptalım.*"

"Hayır, değilsin." Yüzüne düşen bir tutam saç kulağının arkasına kıstırdım. "Neyi anlayan gerekirdi?"

"Onların Jonah'ın annesiyle babası olduğunu."

"Ha?" Hâlâ anlayamamıştım. Milly'nin şampanyayı biraz fazla kaçırıldığını biliyordum ama şu anda odaklanmasına ihtiyacım vardı. "Bunu bir anaokulu öğrencisine açıklar gibi açıklar mısın?"

Sanki kafasını toplamasına yardımcı olacakmış gibi tek elini alnına bastırdı. "*Providence Journal*'da Anders Day'ın finansal tavsiyesini dinledikleri için paralarını kaybeden aileleri konu

alan bir makale okumuştum. Bir adam iflas ettiğini söylüyordu ve... *Tanrım*. Adamın adı Frank North'tu. Ama aralarında bağlantı kuramadım." Suratındaki ifade sertleşirken gözlerinde her zamanki ateşinin gölgesi görünüp kayboldu. "Çünkü Jonah bana anlatmadı. Bize anlatmadı. Bunca zamandır onu koruyor, gerçekte kim olduğunu sır gibi saklıyorduk ama o ailemize karşı müthiş bir kin beslediğini bize söylemeye tenezzül bile etmedi."

"Ahhh," dedim bir nefeste. Jonah'ın ânın sıcaklığıyla bir kulağımdan gidip ötekinden çıkan *tıpkı annemle babamın aklını çeldiğin gibi* yorumu aniden kulaklarımda çınladı ve o anki davranışları anlam kazandı. *Anders* adını duyunca Hulk'a dönmesine şaşmamak gerekirdi. "Hâliyle Anders Amca'dan nefret ediyor."

"Ve muhtemelen bizden de." Milly kollarını göğsünde sıkıca kavuşturdu. "Bizi paravan olarak kullanıyordu. Böyle bir şey yapıp bütün ailemizi küçük düşürebileceği ân gelip çatana dek bizi kandırdı. Ona mükemmel bir fırsat verdim, değil mi?"

"Hayır," dedim çarçabuk. "Jonah öyle bir şey yapmaz." Milly yanıt vermeyince kolunu hafifçe sıktım. "Milly, hadi ama. Jonah pisliğin teki olsa bile, ki kesinlikle öyle olduğunu düşünmüyorum, hiç iyi bir oyuncu değil. Tek bakışta ciğerini okumuştun, yoksa unuttun mu?"

"Belli ki tam okuyamamışım," dedi tekdüze bir sesle.

Onu sakinleştirmek için doğru sözcükleri bulmak istiyordum ama ben tek bir kelime daha edemedim. Donald Camden başını kapının iki kanadı arasından uzattı. Suratında buz gibi bir öfke vardı.

"Siz ikiniz. Yurda geri dönüyorsunuz. Sizinle yarın ilgileneceğim."

BÖLÜM ON SEKİZ

JONAH

Martı Yuvası Adası'ndaki zamanımın nasıl sona ereceğini düşünürken aklıma gelen onlarca senaryo arasında, sahip olduğum her şeyi spor çantama tıkıştırırken takım elbiseli iki adamın yurt odamda tepemde beklemesi yoktu.

“Tutuklu muyum?” diye sordum en nihayetinde.

Takım Elbise No. 1 burnundan güldü. İkisi de sarışın ve otuzlu yaşlarındaydı ama Takım Elbise No. 1 daha uzun boylu ve daha kalıplıydı. Yurda gelir gelmez çıkarmamı söyledikleri kiralık smokinimin içinde bulunduğu çantayı taşıyordu. Ben üstümü değiştirirken en azından koridorda beklemişlerdi. “Biz polis değiliz, evlat. Güvenlik görevlisiyiz. İşimiz seni tatil köyü sınırlarından çıkarıp merkezdeki bir otele yerleştirmek. Senden sorumlu ebeveyninle ya da vasinle iletişim kurup gerekli ayarlamaları yapmak için bir gecen olacak. Bayan Story yarın akşamüstü sularında adadan ayrılmış olmanı bekliyor.” Daha sonra tekdüze, neredeyse bezgin bir sesle, “Ondan sonra sana ne olduğu bizim sorunumuz değil,” diye ekledi.

Ona yanıt olarak çantamın fermuarını çektim ve Takım Elbise

No. 2 sinyali alıp beni tekrar kolumdan yakaladı. "Pekâlâ, hadi gidelim!" dedi.

"Geliyorum," dedim kısaca ve silkinerek kolumu adamın elinden kurtardım. "Ama önce bir mesaj göndermem gerek. *Ebeveynimle ya da vasimle* iletişime geçmem gerek, yoksa unuttunuz mu?"

Suratındaki donuk ifade değişmedi. "Acele et."

Beni koridora doğru itekleyip kapıyı arkamızdan kapattı. Loş yurt odasından sonra kendimi koridorun parlak floresan ışıkları altında bulunca mecburen gözlerimi kırıştırdım, ta ki gözlerimin önündeki siyah lekeler silikleşip yerlerine yarım düzine meraklı surat gelene kadar. O anda çalışmayan ya da bala olmaya bütünü İspinozlar utanç yürüyüşümü izlemek için koridora çıkmıştı. Yirmi kilometrelik bir adada haberler çabuk yayılıyordu.

"Buraya kadarmış, Jonah," diye seslendi Reid Chilton'ın oda arkadaşı. "Tabii eğer *gerçek adım* buysa."

"Odalarınıza dönün," dedi Takım Elbise No. 2. "Gösteri bitti."

Kimse ona kulak asmadı. Takım elbiseli adamlar beni dışarı çıkarırken başımı önüme eğip gözlerimi telefon rehberime diktim. Fakat aradığım babamın numarası değildi; onunla daha sonra ilgilenirdim. Onun yerine Milly'nin numarasına dokundum.

Özür dilerim, yazdım arabanın arka koltuğuna oturtulup emniyet kemerim bağlandıktan sonra. *Her şeyi mahvettim*.

Bu gece yaptığım şeyi düşündükçe midem bulanıyordu. Donald Camden, Milly'yle beni öpüşürken yakaladığında Jonah Story olarak geçirdiğim süre resmen sona ermişti. Bunu biliyordum, öyle ki bir yanımda rahatlamıştı. Fakat bir sonraki hamlem Milly'nin elinden tutup duyma menzilineki herkese onun kuzeni olmadığımı, ona şaşkınlık ve tiksintiyle bakmayı kesmelerini ve negatif enerjiyi hak eden kişiye, yani bana yöneltmeleri gerektiğini haykırmak olmalıydı. Ardından başıma geleceklere göğüs gerebilirdim ya da Milly'yle birlikte hepsine karşı durabilirdik. Cüzdanımı aşırıp gerçek kimliğimi öğrendiğinden beri tek istediğim buydu.

Ne var ki öyle yapmak yerine Anders Story'den intikam alma fantezimi hayata geçirmeye odaklanmışım. Hem de Yabansümbül Konağı'nda kahvaltıya gittiğimiz gün bu işin peşini bırakmaya karar vermiş olmama rağmen. Milly'yle Aubrey'yi zor duruma düşürmeye değmezdi. Fakat bu gece, Mildred tarafından küçük düşürüldükten, gerildikten ve kışkırtıldıktan sonra öfkenin beni ele geçirmesine izin vermişim. Ve bu Milly'ye yapılacak boktan bir şey olmakla kalmamış, üstelik işe de *yaramamıştı*. Tek yapabildiğim, yalanlarını birbiri ardına sıralayabilmesi için Anders'a bir fırsat vermek olmuştu.

Artık düşünmeye nasıl daldıysam rıhtımın parlak ışıklarını görene dek kasaba merkezine vardığımızı anlamadım. Direksiyon başındaki Takım Elbise No. 1 arabayı kırmızı tuğlalardan inşa edilmiş bir binanın önüne park ederken Takım Elbise No. 2 telefonda konuşuyordu. "Her şey tamam," dedi ahizeye, ardından telefonu kulağından indirdi ve bana döndü. "Burası Hawthorne Otel. Bu gecelik evin burası olacak. Elli doları aşmamak kaydıyla oda servisinden sipariş verebilirsin. Yarınki feribotlardan istediğine tek yönlü biletin acentede seni bekliyor. İlk feribot sabah yedide, sonuncusu ise akşam dörtte. Anladın mı?"

"Ya kaçırırsam?" diye sordum.

Ses tonu gece boyunca kullandığı tekdüzelikten bir gram şaşmadı. "Bunu tavsiye etmem. Gel hadi, otele girişini yaptıralım."

Takım Elbise No. 1 motoru çalışmakta olan arabada beklerken biz Hawthorne Otel'ine girdik. Resepsiyondaki görevli takım elbiseli bir adamın yeniyetme bir oğlanı gecenin dokuzunda otele kaydettirmesini garipsediyse bile belli etmedi. "215 numaralı oda," dedi gözlerini önündeki bilgisayardan ayırmadan. "Asansör koridorun ilerisinde, solda. Eğer isterseniz sağınızdaki köşeden dönünce karşınıza çıkacak merdivenleri de kullanabilirsiniz. Çantalarınızın odanıza taşınması için yardıma ihtiyacınız var mı?"

Omzumda asılı olan spor çantamın kayışını düzelttim. "Böyle iyiyim."

"Oda anahtarı bir mi olsun, iki mi?" diye sordu.

Ben ağzımı bile açmadan Takım Elbise No. 2 benim yerime cevap verdi. "Bir."

Kadın anahtarı ışıltı ışıltı bir gülümsemeyle bana uzattı. "İyi konaklamalar!"

Görevliye teşekkür ettim ve resepsiyon masasının önünden ayrıldım. Takım Elbise No. 2 hâlâ ensemdeydi. Derken otelin kapısı açıldı ve Anders'la JT'nin lobiye girdiğini görünce olduğum yerde donakaldım. Benim gibi güvenlik zoruyla değil, kendi başlarına gelmişlerdi ve bunu görmek tekrar tepemi attırdı.

"Sizi yalancı şerefsizler," diye hırladım.

Anders Story sakın ve aklı başında görünüyordu. Öyle ki az evvel öz annesinin partisinden kovulduğu kimsenin aklına gelmezdi. Yanımdan geçip resepsiyon masasının üstünde duran gümüş kâseye uzandı ve oradan kendine bir nane şekeri aldı. "Şansımı denedim, Jonah," dedi ambalajını açtığı şekeri ağzına atarken. "Sen ve JT bana başka çare bırakmadınız."

Hâlâ babasının gölgesinde saklanan JT'ye dik dik baktım. "Tüm bunlar *senin* fikrindi."

JT, Anders'ın küstahlığının ancak gölgesi sayılabilecek bir tavırla omuzlarını silkti. "Gözlerden uzakta duramayan sensin. Bir cenazede fotoğrafının çekilmesine izin vermek ve kuzenimle oynamak anlamda yoktu. Teknik açıdan tüm bunlar *senin* hatan."

"Teknik açıdan tüm bunlar *onun* hatası," dedim bakışlarımı Anders'a kaydırarak. "Eğer annemle babamın hayatlarını mahvetmeseydin oğlunun aklına uymazdım. Sen *hem* bir yalancı *hem de* bir hırsızısın."

İnkâr etmesini bekledim ama tek omuzunu kaldırdı ve ağzındaki naneli şekeri kasten yavaş yavaş çiğneyip yuttu. "Annenle baban paralarını nasıl idare edeceklerine kendi iradeleriyle karar veren yetişkinler. Kabahati başkalarının üstüne yıkmayı bırak. Çok zavallıca."

"Yeter." Takım Elbise No. 2 kolumdan çekiştirdi. "Odana gitme zamanın geldi. Asansörle mi, merdivenle mi çıkacağız?"

“Kendim giderim,” dedim kolumu bükerek adamın elinden kurtarmaya çalışırken.

Fakat işe yaramadı. Takım Elbise No. 2’nin elleri mengeneden farksızdı. “Seni odana güven içinde götürme emri aldım, işimi yapıyorum anlayacağın,” dedi ılımlı bir tavırla. “Asansör mü, merdiven mi?”

“Merdiven,” dedim dişlerimin arasından. Çünkü Anders’la JT’nin gözleri önünde odama gönderilmekten daha kötü tek bir şey varsa o da onlar beni izlerken asansör beklemektir.

Takım Elbise No. 2 ve ben basamakları sessizce tırmandık, ardından ikinci kattaki kapıyı iterek boş bir koridora çıktık. 215 numaralı odayı bulmak kolay oldu – merdiven boşluğunun bitişiğinde, bir yiyecek otomatının karşısındaydı. Muhtemelen otelin en gürültülü ve dolayısıyla en ucuz odasıydı. Anahtarımı taktığımda kapı panelinin üstünde yeşil bir ışık yanıp söndü fakat kapının kolunu çevirdikten sonra duraksadım.

“Lütfen yollarımızın burada ayrıldığını söyle,” dedim.

“Ayrılıyor.” Takım Elbise No. 2 eğlendiğini belli eden bir ışıltının gözlerine nüfuz etmesine izin verdi. Hiç değilse bu gece rutininin dışına çıkmış olmalıydı. “İyi şanslar, evlat.”

Kapı arkamdan kapandığında derin bir oh çektim. En sonunda yalnız kalabilmişim. Milly’den ya da Aubrey’den bir mesaj bulma umuduyla telefonumu cebimden çıkardım ama gelen giden yoktu. Milly’ye son bir mesaj göndermeyi düşündüm ama onu rahatsız edip durmayı kendime yediremedim. Benimle konuşmak isteseydi şimdiye dek mutlaka cevap verirdi.

Bu oda Martı Yuvası Tatil Köyü’ndekiler kadar lüks değildi ama yurt odalarından daha iyiydi. İçeride lacivert beyaz çizgili nevresimlerin serili olduğu iki tekli yatak, pencerenin önüne yerleştirilmiş küçük bir masa ve duvarlardan birini büyük ölçüde kaplayan geniş ekranlı bir televizyon vardı. Klima epey gürültülüydü ve o kadar düşük bir dereceye ayarlanmıştı ki kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Banyo temiz ve aydınlıktı. Üstelik

omuz kaslarım sıcak bir duş için yanıp tutuşuyordu. Babamı aramalıydım ama o iş beş dakika daha bekleyebilirdi.

Sonuçta beş dakika, yirmi dakika oldu. Duş almak harika bir fikirdi çünkü daha önce binlerce kez yaptığım hareketleri tekrar ettirerek beni otomatik pilota geçirecekti. Bir süreliğine her şey yolundaymış, hatta normalmiş gibi davranabilirdim. Fakat en sonunda, elime geçirdiğim minik şişelerin hepsinin dibini gördüğümde ve bütün banyo bir su buharı bulutuyla kaplandığında duşakabinin kozasından çıkma vakti geldi. Duştan çıkıp kurulandım. Carson Fine nceki gün kıyafetlerimizi yıkatıp tletmişti, yani giyecek temiz bir şeylerim vardı. Eşofman altım kolalandığından fena hâlde sertti ama... her neyse.

Giyindikten sonra daha fazla erteleyemedim. Elimde telefonumla yataklardan birinin ayakucuna oturdum ve mevzuyla nereden gireceğime karar vermeye çalıştım. *şey, baba. Hani şu cillop yaz işi vardı ya...*

Belki de mesajla başlamalıydım. Mesajlarımı açtım ve bugün erken saatlerde attığı bir mesaj gözden kaçırdığımı fark edince ekrana bn bn baktım. nizlemesinde, *Selam Jonah, iflas mahkemesi*, yazıyordu. Kendimi tutamayıp inledim. Yaza Merhaba Balosu yüzünden o kadar telaşlıydım ki annemle babamın bugünkü duruşmalarını tamamen unutmuştum. "Geldi mi st üste gelir," diye mırıldandım mesajı aarken. Klasik babamdı: Cümle cümle göndermek yerine koskoca bir paragraf yazmıştı.

Selam Jonah, iflas mahkemesi beklediğimizden daha iyi geçti. Görünüşe bakılırsa her şeye rağmen annen ve ben Empire'i açık tutabileceğiz. Henüz hiçbir şey bitmedi ama uzun zamandır ilk defa iyimseriz. Enzo, Home Depot'ta işe girdi. Onunla her gün konuşuyoruz ve yıl sonuna kadar onu tekrar işe alabileceğimizi umuyoruz. Kafana çok takmamaya alış, tamam mı? İyi hafta sonları! Yakında konuşuruz.

Telefonu yatağa attım, kafamı ellerimin arasına aldım ve derin, titrek bir nefes koyuverdim. Avularımı bastırđığım gzleirim yanmaya başladı. Umuda kapılmayı reddetmiştim ama... başarmışlardı. Annemle babam iflas komiserlerine hem kredi-

törlerine olan borçlarını ödeyebileceklerini hem de işyerlerini işletmeye devam edebileceklerini kanıtlamak için soluksuz çalışıyordu ve sanırım biri seslerini duymuştu.

Kabahati başkalarının üstüne yıkmayı bırak. Anders Story vicdan yokşunu götün teki olabilirdi ama haksız sayılmazdı. “Dolandırıcılık iddialarını kanıtlayamazsınız. Ve paranızı geri alamazsınız,” demişti annemle babamın danıştığı avukat. “Kendinizi bataklıktan çıkarıp yola devam etmeye bakmalısınız.” Hiçbirimiz uzun zaman boyunca ona kulak vermek istememiştik. Kızgın olmak *iyi* geliyordu. Fakat ne bir yardımı oldu ne de herhangi bir şeyi değiştirdi. O işe yaramaz öfkeye daha önce boş verseydim bu gecenin ne kadar farklı geçebileceğini ve Milly’yi düşününce pişmanlıktan mideme yine sancılar girdi.

O anda kapı sertçe çalınunca daldığım düşüncelerden sıyrıldım. “Yok artık ya,” diye homurdandım kafam hâlâ ellerimin arasındayken. “Yine ne oldu?” Kapı tekrar çalındı. Bu sefer daha ısrarcıydı. Enzo’ya saygı duruşunda bulunmak için, “Peşinden atlı mı koşturuyor?” diye seslendim hafifçe sırtarak. Kapıyı açtığımda, pencereden filan kaçmadığımdan emin olmak için gelen Takım Elbise No. 2’yi görmeyi bekliyordum ama karşımda diki-len o değildi.

Az daha onu tanıyamayacaktım. Sinekkaydı tıraş olmuştu, uzun kollu bir tişörtle temiz bir kot pantolon giymişti, aklı gayet başındaymış gibi bakıyordu ve yüzünde yorgun bir gülümseme vardı.

“Selam Jonah,” dedi Archer Story. “İçeri girebilir miyim?”

Biz daha konuşmaya bile başlamadan Archer mini barı yağmaladı ve şimdi önünde, masaya yan yana dizilmiş dört küçük şişe vardı. Yalnızca votka şişesi açıktı ve ondan iki küçük yudum almıştı. “Karşında içtiğim için özür dilerim,” dedi. “Hayatımı yeniden rayına oturtmaya çalışıyorum ama alışkanlıklarımdan bir anda vazgeçmem mümkün değil. Bilhassa da zor konuşmalar yapacağımda. Eğer şimdi içmezsem kendimi yine aynı bataкта

bulurum." Bakışları önünde duran şişelere kaydı. "Hepsini içmek niyetinde değilim. Hatta çoğuna elimi bile sürmem. Sadece... istersem içebileceğimi bilmenin içimi rahatlatan bir yanı var."

"Sorun değil," dedim. "Burada olduğumu nereden bildin?" Odada oturacak yerler sınırlıydı, o yüzden Archer sandalyeye kurulurken ben de yataklardan birine yayılmıştım.

"Tatil köyünde hâlâ birkaç arkadaşım var," dedi. "Onları hak etmiyorum ama varlar." Ellerinden biriyle ince, keskin hatlı suratını ovuşturdu. Mağara adamı sakalının yokluğuna henüz alışabilmiş değildim. "Bugün yeni bilgi bombardımanına tutulduğumdan her şeyi kafamda oturtmak için soruyorum: Aslında yeğenim değilsin. Doğru mu?"

"Doğru," dedim. Bana sanki yeğeni olmamı istemiş gibi öyle bir pişmanlıkla baktı ki kendimi buraya gelmeme sebep olan sefil olaylar silsilesini baştan sona anlatırken buldum. Hikâyem bittiğinde başını iki yana salladı ve votkasından küçük bir yudum aldı.

"İtiraf etmeliyim ki Anders'ın oğlu profiline zaten hiç uymuyordun."

"Herkes böyle söyleyip duruyor," dedim. "Bu geceki baloda mıydın?"

"Ah, hayır. Katiyen davetli değildim. Ama olan biten her şeyden haberim var. Abimin dönüşünden de." Votkadan küçük bir yudum daha. "Milly'yle Aubrey'ye ulaşmam gerek. Anladığım kadarıyla yurtttaki odalarına dönmüşler. Ama iyi olduklarından emin olmayı isterim. Ve tabii onlardan özür dilemeliyim," diye ekledi sesi ağırlaşırken. "O yüzden buradayım. Sana da bir özür borçluyum. O geceden sonra sırra kadem bastım. Ertesi gün *Martı Yuvası Postası*'nda benimle ilgili o haberi gördüm ve ne olduğumu şaşırdım. Bir çuval inciri berbat ettiğimi düşünerek paniğe kapıldım. Ve ben paniğe kapıldığımda... şey... sahip olduğum azıcık kontrolü de kaybederim."

Archer votkasından bir yudum daha almak için yanıp tutuşu-

yormuş gibi görünüyordu ama kendine mani oldu. "Sizi buraya ben getirdim, sonra da terk ettim. Bu yaptığım insafsızlıktı. Sizler yalnızca *çocuksunuz*. Son birkaç haftadır ya da daha doğrusu son yirmi yıldır yetişkin gibi davranmayı reddedişim böylesine korkunç saatler geçirmene neden olduğu için özür dilerim."

Bir an için sessiz kalıp söylediklerini hazmetmeye çalıştım. "Bu epey geniş kapsamlı bir özür oldu."

Bir gülümsemenin hayaleti suratında oynadı. "Bir kerede olabildiğince çok konuya değinmem gerektiğini hissettim."

"Sorun değil. Sonuçta bunca zamandır ben de sana yalan söylüyordum, yani ödeşmiş sayılırız." Archer'ın votka şişesini tekrar ağzına götürmesini bekledim ve ardından, "Ölmeden önce o mektup hakkında Doktor Baxter'la konuşma fırsatı buldun mu?" diye sordum.

Votkasını yudumlamadan önce duraksadı. "Hayır. O gün evden çıkamayacak kadar perişan hâldeydim."

"Sana anlatmak istediği neydi sence?"

Archer kederle iç çekti. "Hiçbir fikrim yok."

"Peki şimdi ne olacak? Rob'un mekârına geri mi döneceksin?"

"Evet ama uzun süreliğine değil. İyi niyetini şimdiye dek yeterince istismar ettim. Kafamı toplamak için sadece birkaç güne ihtiyacım var. Sonrasında adadan ayrılacağım." Tekrar iç çekti. "Gerçek hayata döneceğim, artık o her ne ise."

Tam o esnada aklıma bir fikir geldi, hatta öylesine ani oldu ki doğrulup oturdum. "Seninle gelebilir miyim?"

Archer gözlerini kırptırdı. "Ne dedin?"

"Seninle gelebilir miyim?" diye tekrarladım. "Henüz annemle babamı aramadım. Ve... Milly'yle gerçekten kötü ayrıldık." Ben Mildred'e çıktığıktan sonra nasıl donakaldığını hatırlayınca kızardım. "Özür dilemem gerek."

"Bu dürtüyü anlayabiliyorum," dedi Archer temkinli bir şekilde. "Ama bunu sinirleri yatıştıktan sonra uzaktan da yapabilirsin. Adadan planlandığı şekilde ayrılmanın senin için en iyisi olduğu kanısındayım."

“Lütfen? Sadece bir ya da iki günlüğüne?”

Beni uzun uzadıya süzdü. “Jonah, yeterince açık olmaması ihtimaline karşı hatırlatmak isterim ki ben bir alkoliğim.”

“Biliyorum,” dedim.

“Bana bel bağlayamazsın. Ve senden sorumlu olamam.”

“Neredeyse on sekiz yaşındayım.” Doğum gününe daha on ay vardı, yani bir şeycik kalmamıştı. “Ben kendi sorumluluğumu üstlenirim. Zaten buraya geldiğimden beri öyle yapıyorum.” Archer tereddüt edince bastırmayı sürdürdüm. “Hadi ama. Annen Donald Camden’a Martı Yuvası Adası’ndan birini kovmasını her emrettiğinde bunun yanına kalmasını mı istiyorsun?”

“Şimdi öyle deyince...” Bir gülümseme Archer’ın dudaklarının köşelerini yukarı çekti. “Sana tek şey söyleyeceğim: İnsanın aklını çelmeyi iyi biliyorsun.”

BÖLÜM ON DOKUZ

MILLY

Ertesi sabah ilk iş Aubrey'yle birlikte Carson Fine'ın ofisine girdiğimizde enerjim gayet yerindeydi. Sabahın köründe yurttan çağırılmak pek iyiye işaret değildi ama üç fincan kahve içmiş ve annemin kırmızı elbisesini giymiştim. Bizi nelerin karşılayacağından emin değildim ama her şeye göğüs germeye hazırdım.

Ne yazık ki masanın arkasındaki adam deniz temalı kravatlarıyla meşhur, dost canlısı konuk ağırlama müdürümüz değildi. "Oturun," dedi Donald Camden. Bir an için dişlerini gösterdi, daha doğrusu diş gösterdi. "Dün gecedен bahsedelim."

Tanrım. *Dün gece*. Midem ağzıma gelmeden dün gece hakkında düşünemiyordum bile. Jonah güvenliklerin eşliğinde salondan çıkarıldıktan sonra Aubrey'yle ben daha önce hiç görmediğim bazı kadınlar tarafından alelacele yurt odamıza götürüldük. Tahmin edilebileceği üzere, Aubrey güç bela elbiseyi çıkarır çıkarmaz sızıp kaldım. Uyandığımda telefonumda Archer Dayı'dan –sürpriz, sürpriz, meğer hâlâ adadaymış– iki, Jonah'tan altı mesaj vardı.

Özür dilerim.

Her şeyi mahvettim.

Asla öyle dememeliydim.

Konuşabilir miyiz?

Sana bir özür borçluyum.

Bir de açıklama.

Ona cevap olarak tek bir mesaj gönderdim: **Buraya Anders Dayı'dan intikam almaya mı geldin? Sadece evet ya da hayır.**

Saniyeler içinde yanıt verdi: **Evet.**

Ardından başka mesajlar da gönderdi ama hiçbirine bakmadım. Storyler kadar büyük bir yalancıydı, hâliyle ağzından çıkan hiçbir şeye güvenemezdim.

Jonah'ın ailesi hakkında ikiyle ikiyi toplayamadığıma hâlâ inanamıyordum. İnanamadığım bir şey daha vardı... ama hayır. Donald'ın yumurtlamak üzere olduğu şeylere karşı zihnimi açık tutmam gerekirken onu düşünmeyecektim.

Zira kendisi şu anda Aubrey'yle bana bariz bir sinirle bakıyor, oturmamızı emrettiği koltuklara yerleşmemizi bekliyordu. İkimiz de ayakta kaldık. "Anders Dayı yalancının teki..." diyerek lafa girdim ama Donald tek elini kaldırarak beni susturdu.

"Evet, öyledir. Ama siz ikinizin de ondan aşağı kalır yanı yok. Şimdi şöyle yapacağız. Bu sabah itibariyle Martı Yuvası Tatil Köyü'ndeki işlerinize son verildi. Yaz dönemi için belirlenen maaşınız eksiksiz ödenecek ki bence bu çok cömertçe." Son sözcükte dudaklarını büzdü. "Ailelerinizle irtibat kurup üç gün içinde buradan ayrılmanızı bekliyoruz. Bugün, yarın ve ertesi günkü feribotlarda geçerli açık biletiniz şimdiden alındı. Ne var ki yola çıkmadan evvel Bayan Story *seninle* görüşmek istiyor, Aubrey." Donald'ın bakışları ona kenetlendi ve Aubrey yanımda huzursuzca kıpırdandı. "Bir araç saat tam birde tatil köyünün ana girişinin önünden seni alıp Yabansümbülü Konağı'na götürecek."

Aubrey, "Ne?" diye sorarken onunla aynı anda, "Sadece Aubrey'yi mi? Peki ya ben ne olacağım?" dedim.

"Bayan Story kuzenlerine vekâleten Aubrey'yle tek başına görüşmek istiyor," dedi Donald. Burun delikleri genişledi. "Neden

olduğunuz onca yıkımdan sonra sizinle iletişimi tamamen kesmesini tavsiye ettim ama Aubrey'yle görüşmekte diretti."

Ben, "*Vekâleten* mi? Bu da ne demek? Neden benimle görüşmüyor?" diye sorarken Aubrey iyiden iyiye dehşete kapıldı.

Donald'ın dudakları kıvrıldı. "Söylemedi. Ama tahmin yürütecek olsaydım dün geceki davranışlarının seni... pek münasip kılmadığını söyledim."

"*Neye* münasip?" Bu sözcükleri resmen bağırarak söyledim ki bu da muhtemelen haklı olduğunu kanıtlıyordu.

"Gitmek istemiyorum," dedi Aubrey.

"Bu elbette tamamen sana kalmış," dedi Donald. "Araç tam birde dediğim yerde olacak ve on beş dakika bekleyecek."

"Ya gitmezsek?" diye sordum. "Yani adadan?"

Donald'ın suratındaki pürüzsüz ifadenin yerini anlık bir şaşkınlığın alması beni bir parçacık tatmin etti. "Gitmezseniz mi? Yani bu... Demek istediğim... Gitmeye mecbursunuz."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Hiçbir şeye *mecbur* olduğumuzu sanmıyorum. Patronumuz değilsiniz. Artık Mildred de değil. Canımızın istediği yerde kalırız."

Aubrey bana gergin bir bakış atarken Donald'ın yapmacık soğukkanlılığı geri döndü. "Az önce de dediğim gibi tatil köyünün yurdundaki odalarınızda en geç salı sabahına kadar kalabilirsiniz. Ondan sonra anahtarlarınızı elinizden alacağız ve binaya erişim sağlayamayacaksınız."

"Başka oteller de var."

"Çoğunun anneannene ait olduğunu unutuyorsun," dedi Donald. "Ayrıca tazminatınızı alıp almamanız Bayan Story tarafından belirlenen şartları kabul etmenize bağlı."

"Onun parasını istemiyoruz," dedim. "Sizde kalsın." Ardından özür dilercesine Aubrey'ye baktım çünkü hiç düşünmeden onun adına da konuşmuştum. Ailesinin mali durumunun, özellikle de ufukta bir boşanma davası görüldüğünden, benimkinden çok daha sıkışık olduğunu biliyordum. Fakat benimle birlikte başını yukarı aşağı sallıyordu.

Donald'ın yanakları kıpkırmızı kesildi ve bu görölmeye değer bir manzaraydı. Ama sonra, "Evlerinizden başka gidecek yeriniz yok," dedi.

"O hâlde endişe etmenizi gerektirecek bir şey yok, değil mi?" Kapıya döndüm, Aubrey de aynısını yaptı. Bu konuşmaya nokta koymak için söyleyip söyleyebileceğim en iyi sözdü. Özellikle de haklı olduğu düşünülduğünde.

Koridoru seri adımlarla arşınlarken Aubrey koluma yapıştı. "Ciddi değildin, değil mi?" diye fısıldadı. "Adada kalmak konusunda?"

"Hayır," diyerek itirafta bulundum. "Donald'ın canını sıkmak istedim ama haklıydı. Gidecek başka yerimiz yok." Anne-me mesaj atmaya hazırlanarak telefonumu cebimden çıkardım ama o anda Archer Dayı'dan bir mesaj geldi. Anlık bir tahammülsüzlükle kaşlarımı çattım ama sonra aklıma yeni bir fikir geldi. Telefonumun ekranını sırtarak Aubrey'ye çevirdim. "Tekrar düşündüm de belki de vardır. Arabayla biraz dolaşmaya ne dersin? Şu Jeep'in anahtarlarını iade etmeye fırsatım olmadı da."

Bir saat sonra dayıma son havadisleri vermiş, bungalovun oturma odasında oturuyorduk. Gelgelelim şimdiye dek *çoktan* gitmiş olması gereken beklenmedik bir oda arkadaşı vardı.

Archer Dayı'nın özrünü kabul ettim. Jonah'ınkini ise tek bakışım la ağzına tıktım. Bana anlatmaya tenezzül etmediği bir intikam peşinde Anders Dayı'ya saldırmak için beni balkonda tek başıma bıraktığını düşündükçe kalbime bir hançer saplanıyordu.

"Yani eve mi dönüyorsunuz?" diye sordu Jonah.

"Galiba buna mecburuz," diye mırıldandım. Archer Dayı'nın bungalovunu fırtınada geçici bir sığınak olarak hayal ederken burayı Jonah'la paylaşmak zorunda kalacağımız hiç aklıma gelmemişti.

"Annen olanlar hakkında ne düşünüyor?" diye sordu Archer Dayı bana, ardından başını Aubrey'ye doğru eğdi. "Senin baban ne diyor?"

Archer Dayı onu son gördüğümüz hâlinden çok daha iyi görünüyordu. Önünde, konuşmaya başladığımızdan beri azar azar yudumladığı berrak sıvıyla yarısına kadar dolu kırmızı bir Solo bardağı vardı ve elleri tir tir titriyordu ama sohbetimiz boyunca tutarlı ve mantıklıydı.

“Bilmiyorlar,” dedim. “Ve onlara söylemeyeceğiz. En azından şimdilik.” Dayımın ikilemde kaldığını anlayınca, “Önce Mildred’in Aubrey’ye ne diyeceğini görmek istiyoruz,” diye ekledim.

Aubrey’nin beti benzi attı. “Bunu sadece birimiz istiyor.”

Derken kapı çalındı ve Archer Dayı kaşlarını çatı. “Kim bu şimdi?”

“Belki Anders Dayı’dır. İkinci raunt için gelmiştir,” dedim Jonah’a meşum bir bakış atarak. Kızarıp bozarma nezaketini gösterdi ve o hâldeyken bile aşırı yakışıklı görünmesine gıcık oldum.

“Ah, Tanrım,” dedi Archer Dayı kapıya doğru seğirtirken. “Umarım o değildir. Yoldan çıkmamak için kendimi gerçekten çok zor tutuyorum ve onun gelişi – ah, selam.” Suratında şaşkın bir ifadeyle kenara çekildiğinde Hazel’ın kapı boşluğunda dikildiğini gördük. “Sen... seni tanıyor muyum?”

“Hayır,” dedi. Kahverengi bir zarfı göğsüne bastırmıştı. Beni, Aubrey’yi ve Jonah’ı görünce endişeli havası biraz dağıldı. “Ama ben sizin kim olduğunuzu biliyorum ve onları da tanıyorum. Ben Hazel Baxter-Clement, Doktor Baxter’ın torunuyum.”

“Elbette. Hoş geldin.” Archer Dayı, Hazel’ın onu eliyle koymuş gibi bulmasına şaşırdıysa bile belli etmedi. Bunu Hazel’a söyleyen ben olduğumdan dayımın bu küçük ayrıntıya pek kulak asmayıp yerini dedesinden öğrendiğini varsaymasını umdum. “Lütfen içeri gel, istediğin yere otur,” dedi eliyle oturma odasına işaret ederek. “Kaybın için çok üzgünüm. Fred harika bir adamdı.”

“Evet, zaten burada olmamın nedeni biraz da o.” Archer kapıyı arkasından kapatırken Hazel oturma odasında birkaç adım attı ancak Aubrey’yle ona açtığımız yere sıkışmak varken kane-

penin yanında ayakta durdu. "Ben sadece... başka nereye gideceğimi bilemedim."

Archer Dayı endişeli bir ifadeyle kafasını yana yatırdı. "Her şey yolunda mı?"

"Bilmiyorum." Hazel göğsüne bastırıldığı zarftan sarkan ipi çekiştirdi. "Bunu dün dedemin masasında buldum. Bana hitaben yazılmış ama... serinle ilgili."

Ben Aubrey'yle bakışırken Archer Dayı, "Benimle mi?" diye sordu.

"Yani, kısmen. Bu, şey..." Zarfı açıp içinden bir kâğıt çıkardı. "Sanırım okusam daha iyi olur." Boğazını temizledi. "'Sevgili Hazel, dönüştüğün genç kadınla ne kadar iftihar etsem az! Nazik, düşünceli ve çalışkansı. Açıkça konuşmak gerekirse senin gibi bir vârisi hak etmiyorum. Bilmediğin birtakım meseleler var.'" Sesi titredi ama yutkunduktan sonra okumaya devam etti. "'Yaptıklarımın sonuçlarıyla yüzleşmekten korkuyorum ama ondan daha çok korktuğum bir şey varsa o da yaptıklarımı yakında hatırlamayacak olmak. Bu yüzden belki de hâlâ düzeltilebilecek bir şeyle başlamalıyım. Archer Story'ye çok büyük bir haksızlık ettim.'"

Durdu. Odadaki kimsenin nefes aldığına ihtimal vermiyordum. Hazel'in toparlanması için sabredebildiğim kadar bekledim ama bir süre sonra kendime daha fazla hâkim olamayıp, "Ne haksızlığı?" diye soruverdim.

"Bilmiyorum," dedi Hazel. "Mektup burada bitiyor."

Ben inlerken Archer Dayı tek eliyle suratını ovuşturdu. "Deden ölmeden hemen önce benimle görüşmek istedi," dedi Hazel'a. "Ona zamanında yetişemedim. Ne hakkında konuşmak istediğine ya da bana nasıl bir haksızlık yaptığını sandığına dair en ufak bir fikrim yok. Benim açımdan aramızda hiçbir sorun yoktu. Aile doktorumuzdu ve bana hep nazik davranırdı. Hepsi bu. Eğer sakıncası yoksa?" Mektubu işaret etti ve Hazel kâğıdı ona uzattı. Archer Dayı çatık kaşlarla mektuba çabucak göz gezdirdi. "Bundan önce sana hiçbir şey söylemedi mi?"

"Hayır," dedi Hazel. "Senden hiç bahsetmedi. Gerçi bir şey daha var." Elini zarfa daldırdı ve içinden ince bir kâğıt tomarı çıkardı. "Bu da zarfın içindeydi."

Archer Dayı kaşlarını çatarak tomarı aldı. "Otopsi raporu mu?"

"Evet. Yirmi yıllık falan." Vücudumdaki bütün tüyler diken diken olurken Hazel, "Tam olarak yirmi dört yıllık. Kayla Dugas adında birine ait," diye ekledi.

"Kayla mı?" diye tekrarladım Aubrey'ye bakarak. "Oona'nın ablası Kayla mı?"

Archer Dayı başını kaldırıp bana baktı. "Oona'yı tanıyor musun?"

"Elbiselerimizi ondan aldık," dedim. "Ve bize ablasından bahsetti. Lisede ve üniversitede Anders Dayı'yla çıktığından. Sonra da öldüğünden. Tam da sizin evlatlıktan reddedildiğiniz günlerde. Zamanlaması dikkatimizi çekti." Göz ucuyla Aubrey'ye baktım ve kütüphanede ona ne kadar kaba davrandığımı hatırlayınca utançtan kızardım. "Daha doğrusu Aubrey'nin dikkatini çekti."

Archer Dayı çatık kaşlarla rapora baktı. "Yanında not falan yok muydu? Bunu neden sana ya da bana ulaştırmaya çalıştığını açıklayacak herhangi bir şey?"

"Yoktu," dedi Hazel.

"Oona'yla irtibat kurmam gerekebilir," dedi. "Bu bende değil, onda kalmalı. Gerçi ailesi uzun zaman önce otopsi raporunun bir kopyasını almıştır."

Aubrey lafa girdi. "Zamanlamaya ne diyorsun, Archer Amca? Donald Camden'in gönderdiği şu *ne yaptığımızı biliyorsunuz* mektubunu Kayla öldükten hemen sonra almış olmanız gerek, yanılıyor muyum?"

"Önceydi," dedi. "Tam ne zaman aldığımızı hatırlamıyorum ama ardı ardına iki yumruk yemiş gibi olmuştuk. Önce mektuplar, sonra da Kayla'nın ölümü. Cenaze için adaya geldik ama hanımennem bizi görmeyi reddetti."

"Hah." Aubrey dudağını dişledi. "Burada bir sebep-sonuç ilişkisi olduğunu sanmıştım. Kayla'nın ölümüyle ilgili bir meselenin babaannemi sizi evlatlıktan reddedecek kadar kızdırdığını."

"Hayır." Archer duydukları karşısında afalladı. "Zamanlaması sadece tesadüftü. Dürüst olmam gerekirse, hanımannem Kayla'nın büyük bir hayranı değildi. Anders'ın Harvard'da okuyan hoş bir kız bulmasını istiyordu. En nihayetinde de istediği oldu." Archer tekrar Hazel'a döndü. "Dedenin eşyaları arasında sana ya da bana hitaben yazılmış başka bir şey var mıydı?"

"Gördüğüm kadarıyla hayır. Tekrar bakabilirim. Zaten eve dönmem gerek." Hazel iç geçirdi ve mektubu gerisin geriye zarfa koydu. "Dedemin eşyalarını topluyoruz da."

"Eğer senin için sakıncası yoksa bu bende kalabilir mi?" diye sordu Archer otopsi raporunu havaya kaldırarak. "Oona'ya göstermek istiyorum. Belki de benim gözümünden kaçan bir şeyi fark eder."

"Elbette," dedi Hazel. "Görüşürüz çocuklar." Zarfı bir kolumun altına kısırdı ve Archer'ın yanından süzülürcesine geçerek kapıdan çıktı.

Aubrey kolumdan çekti. "Biz de on dakikaya falan yola çıkmalıyız," dedi. "Babaannemin gönderdiği araç yakında gelir. Tabii eğer istiyorsan burada kalabilirsin."

"Hayır, ben de seninle geleceğim," diye yanıtladım.

"Geri gelecek misin?" diye sordu Jonah.

"Muhtemelen hayır," dedim ters ters. Beynimin küçük bir parçası yaptıklarımın annemin onu hayal kırıklığına uğratan birini kendinden uzaklaştırmak için yaptıklarına ne kadar benzediğini fark etti. Geri kalanım ise umursayamayacak kadar üzgündü.

"Milly, lütfen." Jonah öne eğildi, sesi alçak ve telaşlıydı. "Bir dakika konuşamaz mıyız?"

Archer Dayı boğazını temizledi. "Kahve yapacağım, isteyen var mı?" dedi mutfağa yönelirken.

“Ben isterim!” dedi Aubrey ve hain kuzenim yerinden fırladığı gibi Archer’ın peşine takıldı.

Koltukta yanım boşalmıştı ama Jonah oraya geçmeye kalkışmayacak kadar zekiymiş. “Milly, özür dilerim,” dedi. “Sana ailemle Anders arasında geçenlerden bahsetmeliydim. İster inan, ister inanma ama gerçekten söyleyecektim...”

“Sana *inanmıyorum*,” diyerek araya girdim.

“Balo gecesi sana söyleyecektim,” diyerek konuşmayı sürdürdü. “Denedim de. Balkondayken... Ama sen, şey.” Tişörtünün yakasını çekiştirdi. “Sen başka şeylerden konuşmak istedin.”

Yanaklarım alev aldı. Önceki gece epey bulanıktı ama balkonda sarhoş sarhoş sendelemekten ve Jonah’a asılmaktan *konusmaya* pek vakit bulamadığımı hatırlamayacağım kadar da değildi. “Biraz geç kalmadın mı? Bunu bize daha en başında anlatmalıydın. Aubrey ve ben sırrını saklamakla o kadarını hak etmiştik. Ama yapamazdın, değil mi? Bu *intikam* planını mahvederdi.” Ona meydan okurcasına bakabilmek için bakışlarımı yerden ona kaydurdum. “Baloya kadar beklemeye zahmet ettiğine şaşırdım. Yabansümbülü Konağı’na gittiğimizde Mildred’e gününü gösterebilirdin.”

“Yapacaktım da,” dedi Jonah ve şaşkınlıktan resmen dilim tutuldu. “Anders’ın işlerinin nasıl gittiğini sorduğunda hani? Ne diyeceğimi tek tek planlamıştım. Ama yapamadım. Yapmak *istememedim*. Artık Anders’a zarar vermek umurumda değildi çünkü sen de zarar görecektin.”

Göğsüme yayılmakta olan sıcaklığı görmezden geldim. “Dün gece kimin zarar görüp görmediği pek umurunda değildi.”

“Her şeyi mahvettim,” dedi Jonah sadece. “Kâbus gibi bir andı ve ben yalnızca... öfkemin beni ele geçirmesine izin verdim. Bunun neye benzediğine dair en ufak bir fikrin yok, Anders gibi birinin...”

“Hayır, yok,” diye araya girerken ayağa kalktım. “Çünkü benimle paylaşmadın.” Öf. Tekrar tekrar aynı şeyleri söylemek istemesem de dilime hâkim olamıyordum. “Önce bana kim oldu-

ğun hakkında yalan söyledin ve o yalanını yakaladığımda neden burada olduğuna dair yalanlar uydurdun.” O itiraz edemeden bir elimi kaldırdım. “Gerçeğin bir kısmını saklamanın yalan söylemekten hiçbir farkı yoktur. Yarı doğru yarı gerçek bir şeyler anlattın ve bizim... *arkadaş* olduğumuzu sanmama izin verdin...”

Malum kelimeyi söylerken sesim titredi ve aniden gözlerime yaşlar hücum etti. Bu son derece sinir bozucuydu. Ben asla ağlamazdım. Ne de olsa Allison Story’nin kızıyım.

Jonah da ayağa kalktı ve iki elimi birden tuttu. “Biz *arkadaşız*,” dedi çarçabuk. “Arkadaşlık senin hakkındaki hislerimin binde birini bile açıklamaya yetmez. Seni çok önemsiyorum, Milly, o kadar ki tahmin bile edemezsin...”

Dayımla Aubrey’nin odaya dönmesiyle ellerimi çektim. “Hayır, edemem. Neden biliyor musun? Çünkü benimle paylaşmadın.”

Aubrey sütlü kahveyle dolu kırmızı bardağı bana uzatırken üzgün görünüyordu. “Sen kahveni yolda içeceksin, Milly. Üzgünüm ama eğer şimdi yola çıkmazsak...”

“Sorun değil,” dedim gözlerimi silerken. “Ben hazırım.”

Archer Dayı yanıma gelip tek koluyla bana sarıldı. Bunun o esnada tahammül edebileceğim en fazla temas olduğunu bilir gibiydi. Beni diğerlerinden azıcık uzaklaştırdı ve kafasını benimkine yaklaştırdı.

“Kızmakta sorun yok, Milly,” diye fısıldadı. “Öyle hissetmeye de hakkın var. Ama bağışlayıcılığı da bir düşün, olmaz mı? Story ailesinin daha fazlasına sahip olmasını istediğim bir özellik varsa o da bağışlayıcılıktır.”

ALLISON, YAŞ 18

AĞUSTOS 1996

“Hadisene,” dedi Anders sabrı tükenmişçesine. Brewer Çiçekçilik’in tam karşısındaki Arabella’nın Kahvecisi’nde cam kenarında oturduğu yerden Allison’ı dürtükledi. “İşte, orada. Hem de tek başına. Ne yapmaya geldiysen onu yap.”

Allison, Matt’in çiçek saksılarını raflara yerleştirmesini izlerken sertçe yutkundu. Bunu soracağına kendisi bile inanamıyordu ama yine de... “Sen de benimle gelir misin?”

“Öf, Tanrı aşkına,” diye inledi Anders. “Hayır. Seni buraya getirdim. Benim işim bitti. Beni bu meseleye daha fazla bulaştırma.”

Allison’ın bakışları hâlâ Matt’te, midesi ise ağzındaydı. Hamilelik meselesi hakkında ne yapacağını bilmiyordu. Bazı günler kürtajın tek seçenek olduğuna ikna oluyordu. Diğer günler üniversiteye annesinden habersiz hamile vaziyette gittiğini ve doğumdan sonra bebeği evlatlık verdiğini hayal ediyordu. Hatta bazen bebeğine sahip çıkmayı düşündüğü bile oluyordu. Neden sahip çıkması ki? Çoğu insanın ancak rüyasında görebileceği türden kaynaklara sahipti.

Aklının ucundan bile geçirmediği tek şey Matt’e söyleme-

mekti. Bu ikisinin de sorunuydu. Allison hamileliğiyle tek başına yüzleşecek değildi.

“Ben sadece...” Allison Matt’in Brewer Çiçekçilik’ten çıktığını, sonra kapıyı kilitlemek için döndüğünü ve ardından sokağa adım attığını görünce duraksadı. “Boş ver. Zaten gidiyor. Bir dahaki sefere hallederim.” İcini bir ferahlık kapladı ama sonra Matt’in nereye yöneldiğini anlayınca o rahatlamamanın yerini panik aldı. “*Buraya* geliyor. Ah, hayır. Onunla bir kahvecinin ortasında konuşamam.” Taburesinden kayarak indi ve Anders’ın kolunu çekti. “Gitmemiz gerek.”

“Saçmalama,” diye çıktı Anders. “Şu anda kapıdan çıkarsan Matt’le burun buruna gelersin. Ödlekliği kes de birlikte kısa bir yürüyüşe çıkmayı teklif et.”

“Tamam. Evet. İyi fikir,” dedi Allison, Matt kapıdan girerken. Matt’in onu ve Anders’ı görmemesi mümkün değildi – görüş alanının tam ortasındaydılar – ama yine de yanlarından geçip gitti.

“Matt,” diye seslendi Allison. Midesine sancılar saplandı. Yaptığına şimdiden pişman olmuştu.

Matt istemeye istemeye döndü. “Ah, selam Allison. Seni görmedim.”

“Palavra,” diye öksürdü Anders. Bu şekilde güya Allison’a yardımcı oluyordu.

Allison yerin dibine geçmeyi yeğlerdi ama artık bu işi halletmeyi de istiyordu. “Eğer müsaitsen, şey, ikimiz kısa bir yürüyüş yapabilir miyiz?”

“Ne yazık ki olmaz,” dedi Matt. “İki kahve alıp ardından bir yere yetişeceğim.”

“O hâlde seninle gelmeme ne dersin?”

Matt öfleyip püfledi. “Bak, Allison... Rob’un partisinde seninle takılmaktan gerçekten keyif aldım ama hepsi o kadardı. O yüzden artık arayıp durmasan olmaz mı?” Allison küçük düşmenin beraberinde getirdiği şaşkınlık yüklü sessizlikle ona öylece bakarken Matt, “İlgilenmiyorum,” diye ekledi.

“İlgilenmiyorsun, öyle mi?” Anders burnundan kabaca güldü.

“Ah, gerçekten harika. Sana zaman ayırdığı için kız kardeşime teşekkür etmelisin, seni kasabalı bok çuvalı.”

Matt’ın çenesi seğirdi. “Sana sormak istediğim bir şey var, Anders. Eğer dediğin gibi bir bok çuvalıysam neden Kayla beni sana tercih etti?”

Anders gözlerini kıstı. “Seni seçmedi. Bir kerecik takıldınız. Aman ne büyük başarı.”

“Bir kerecik takılmadık,” dedi Matt. “Biz birlikteyiz. Haftalar-dır öyleyiz. Telefonlarına çıkmayı kestiğini fark etmedin mi?”

Allison, Anders’a kaçamak bir bakış attı. Ağzının çevresinde-ki gerginliği ayırt etmek neredeyse olanaksızdı ama Allison’ın gözünden kaçmadı ve o anda Matt’in sözlerinin hedefi on ikiden vurduğunu anladı. Ne var ki Anders bunu Matt’e hissettirmek-tense ölmeyi yeğlerdi. “Kayla’nın aramalarının çetelesini tutmu-yorum,” dedi ilgisizce. “Er ya da geç sürünerek bana geri döner. Hazır devam ediyorken keyfini sür.”

“Sana geri döneceği... Hayır, ne var biliyor musun?” Matt kendisinden tiksinişmiş gibi kafasını iki yana salladı. “Seninle da-laşmayacağım. Sırf paran var diye insanlara hükmedebileceğini sanıyorsun ama yanılıyorsun. Anders Story’yi kıcına bile takma-yan insanlarla dolu koca bir adada yaşıyoruz. Storylerin *hiçbiri* umurumuzda değil,” diye ekledi ve Allison konuya bu şekilde dahil edildiği için utancından karnına bir yumruk yemiş gibi oldu. Ondan hoşlanmak dışında Matt’e ne yapmıştı?

“O kadar yanılıyorsun ki gülünç oluyorsun,” dedi Anders.

“Her neyse. Ben gidiyorum,” dedi Matt. Döndü ve kahvesini almadan çekip gitti. Dahası giderken Allison’a tek bir bakış at-maya dahi tenezzül etmedi.

“Şu *puşta* bak,” diye hırladı Allison kapı kapanırken. Kalp kı-rıklığı midesine sivri, keskin bir sancının saplanmasına neden oldu.

“Nihayet bir konuda anlaştık,” dedi Anders.

Allison her şeye rağmen *hâlâ* Matt’le konuşmak zorundaydı. Masanın üstünde duran çantasını alırken camdan Matt’in dim-

dik duran sırtına baktı ama sokağın karşısından kendisine doğru uçan bir kızı yakalamak için aniden kollarını uzattığını görünce olduğu yerde donakaldı. Kayla Dugas.

İki kahve alıp ardından bir yere yetiyeceğim, demişti Matt. Ah, Tanrım. Bir randevusu vardı.

Matt ve Kayla sokağın ortasında, iki kardeşin gözleri önünde öpüştüler. Matt bir gösteri sergiliyormuş gibiydi ve Allison, Anders'tan dalga dalga yayılan öfkeyi hissedebiliyordu. "Hadi," diye homurdandı Anders ayağa kalkarak. "Fikrimi değiştirdim. Dışarı çıkıp ona seni hamile bıraktığını söylemeye can atıyorum."

"Hayır!" diye tısladı Allison topuğunu yere vurarak. "Bunu Kayla'nın önünde yapmayacağım."

Derken Kayla döndü ve Allison bir an için onları duyduğunu sandı ama öyle olamayacak kadar uzaktaydılar. Ne var ki onları görmüştü. Bir kolu Matt'in boynuna dolanmış hâlde cama doğru dramatik bir öpücük attı. Ardından az evvelkinden daha büyük bir tutkuyla Matt'in dudaklarına yapıştı.

Allison, Anders'ı hiç böylesine öfkeli görmemişti. Alçak ve tehditkâr bir sesle, "Kayla bu yaptığına pişman olacak," derken suratı kıpkırmızı, çenesi ise kasılmıştı.

"Hadi gidelim," dedi Allison. Çantasını omzuna taktı, ardından göz ucuyla bacağını görünce nefesini tuttu. Taba rengi şortunun altında, sağ uyluğu kan içindeydi. "Bu nasıl oldu..." Bacağını kesmiş olabilecek keskin bir şey görmeyi bekleyerek taburesine baktı ve karnına korkunç bir sancının saplanmasıyla iki büklüm oldu. Böylelikle anladı.

Kendisini hasta hissetmesinin nedeni Matt'in davranışları değildi. Bu tamamen bambaşka bir şeydi.

Kanaması bir haftada anca kesildi. En nihayetinde tek damla kan görmeden geçirdiği günün gecesinde Allison bir hamilelik testi daha yaptı. Sonuç tek çizgiydi. Aslında rahatlaması gerekiyordu –ve yakında rahatlayacaktı da– ama şu anda tek hissettiği koca bir boşluktu.

Daha sonra konuşma seslerini takip ederek alt kata indi. Annesi, Donald Camden, Doktor Baxter ve Theresa Ryan önlerinde bir şişe şarapla mutfak masasının etrafında oturuyordu. Donald kadehini kaldırırken Allison koridorda duraksadı. "Senin ve inatçı ruhunun şerefine, Mildred," dedi. Herkes kadehlerini tokuşturdu ve ardından Donald annesinin elini alıp öptü.

Allison kaşlarını çattı. Anders'ın kardeşleriyle ikide bir paylaştığı son teorisi, Doktor Baxter ve Donald Camden'in artık zengin bir dul olan annelerinin peşinde olduğuydu. Doktor Baxter'ın halihazırda evli olmasına hiç takılmıyordu. "Boşanma bunun için var," demişti Anders son konuştuklarında. "Beni karısını göz açıp kapayıncaya dek boşamayacağına inandıramazsınız."

"Hanımannem ona o gözle bakmıyor," diye karşı çıkmıştı Archer.

"Bunlar sabırlı adamlar," diye yanıtlamıştı Anders.

Allison boğazını temizledi ve annesi ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle ona döndü. "Merhaba tatlım. Seni duymadım. Gelip bize katıl."

Allison tek başına kalmak istemiyordu ama şu anda yapmacık bir gülümseme takınacak hâlde de değildi. İçten içe annesinin yalnız olmasını dilemişti. Eğer öyle olsaydı ona en sonunda açılacağından emindi. "Oğlanları arıyordum," dedi.

"Archer arkadaşlarıyla dışarıda. Adam ve Anders plajdalar."

Babalarının şişesi beş yüz dolara giden viskilerinden birinin onlara eşlik ettiğine şüphe yoktu. "Sanırım onlara katılacağım," dedi Allison.

Annesi gülümsediğinde neredeyse o eski havasına büründü. Üç kişi bile olsalar insanlarla zaman geçirmek ona iyi geliyordu. "Yanına bir kapüşonlu al. Dışarısı epey serin."

"Alırım."

Allison evden çıkıp babasının en gözde oyuncağına yöneldi: Sahile inen uzun, dik ve kıvrımlı patikayı atlamalarına imkân tanıyan açık hava asansörüne. Aşağı inerken usulca uğuldata ve hafif bir ılık sesiyle açıldı. Allison kuma adım attıktan sonra

erkek kardeşlerinin en sevdikleri kafa çekme yeri olan küçük, korunaklı koya doğru yürüdü.

“Onları görmeden önce seslerini duydu.”

“...ikisini de kovdurabiliriz, senin de bildiğin gibi,” diyordu Adam.

Anders burnundan güldü. “Asgari ücretli iki kişinin eksilmesi kimin umurunda olur ki? Benim olmaz.” Bir kadehle şişenin tokuşturulduğunu ima eden bir çınlama duyuldu. Erkek kardeşleri normal insanlar gibi kumsala plastik bardak getirmezlerdi; kendilerinden beklenileceği üzere kristal kadehlerle gelirlerdi. Çoğu zaman plajda unuttukları kadehleri Allison daha sonra kuma gömülü hâlde bulurdu. “Daha kötüsünü hak ediyorlar.”

“Allison’a yaptığı akıl alacak gibi değil,” dedi Adam ve Allison donakaldı. *Hayır*, diye düşündü. *Lütfen Adam Matt’ten bahse-diyor olmasın. Anders ona söylememiş olsun. Lütfen.*

“Allison daha en başta o ezikle işi pişirmemeliydi,” dedi Anders ilgisizce.

Tabii ki söylemişti. Anders, Adam’a her şeyi anlatmıştı. Allison kafasını –ya da daha iyisi, Anders’ın kafasını– taşlara vurmak istedi.

“Allison’a dokunmaya cüret etmemeliydi,” dedi Adam. Bu her ne kadar Adam’ı alakadar etmese de Alison abisinin koruyuculuğu karşısında içine belli belirsiz bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. Fakat ne yazık ki Adam konuşmaya devam etti. “Ailemizin onunla aynı klasmanda olmadığını farkında değil sanki. Annemle *asistanının* aynı piçin büyükanneleri olduğunu hayal etsene. Yeni nesil böyle başlamamalı. Sorun kendiliğinden hallduğu için Tanrı’ya şükürler olsun.”

Allison yakıcı, öfkeli gözyaşlarını bastırmak için gözlerini kapadı. Ondan zaten daha iyisini beklemezdi ama Adam’ın yaptığı düşüğü bile kendisine yontmayı başarması canını yakmıştı.

“Daha hallolmadı,” dedi Anders. “Herif hâlâ sürtük sevgi-limle birlikte.”

“Takıntılı bir düşünce yapın var,” dedi Adam esneyerek.

Allison yeterince duymuştu. Arkasını dönüp asansöre doğru yürümeye başladı ama duyma menzilinden çıkmadan hemen önce Anders'ın yanıtı kulağına çalındı.

“Dünya onlarsız daha iyi bir yer olurdu.”

BÖLÜM YİRMİ

AUBREY

“İşte yine başlıyoruz,” diye mırıldandı Milly, babaannemin şoförü Bentley’yi Yabansümbülü Konağı’na çıkan ana yola çekerken.

“Geldiğin için teşekkürler,” dedim minnetle. “Çok gerginim.”

“Sorun değil. Gerçi beni içeri alacağını hiç sanmıyorum. *Sadece* seni istediğini açıkça belirtmişti.”

“Biliyorum. Ama her konuda borusu öten neden hep o oluyor?”

Milly dudak büktü. “Muhtemelen çuvalla parası olduğundandır.”

Archer Amca’nın bungalovundan ayrıldığıımızdan beri ağlamıyordu ve sakindi ama Mildred’le olan randevum dışında herhangi bir konudan konuşmayı reddediyordu. Yine de yüreğimi sızlatan melankolik bir havası vardı, o yüzden bir kez daha şansımı denedim. “Sence Jonah...” diye lafa girdim.

Milly gözlerini kaçırıp camdan dışarı baktı. “Daha değil, tamam mı?”

Yüzünün yandan görünüşünü inceledim. Yaza Merhaba Balosu’nda Jonah’la öpüştüklerine şaşırmamıştım; aksine daha erken davranmamış olmalarına hayret ediyordum. Ayrıca An-

ders Amca hakkında tek kelime etmediği için Jonah'a kızgın değildim. Ne de olsa ben de buraya kendi sırlarımla gelmişim ve eğer beni bir kriz ânında yakalamasaydı Milly'ye babamla Koç Matson arasındaki ilişkiden o kadar erken bahsedeceğimden emin değildim. Story sırlarının tehlikeli biçimde baştan çıkarıcı bir yanı vardı; tıpkı bir yılan gibi sinsice kalbinize ve ruhunuza girip öylesine derinlere işliyordu ki onları ifşa etmenin düşüncesi bile bir parçanızı kaybetmiş gibi hissetmenize neden oluyordu. Aksine Jonah'ın Anders Amca'dan intikam almayı planlarken Milly'ye düşmesi onu ödünç alınmış bir doğum belgesinin yapamadığı kadar bizden biri yapıyordu.

Ama Milly'nin olaya bu şekilde bakamamasını anlıyordum.

Araba yolda kayarcasına ilerlerken sessizliğe gömüldük. Mesaj kutuma şöyle bir göz gezdirip babamın tam bir hayal kırıklığı ve nankörün teki olduğum hakkındaki yeni mesajıyla annemin onun asla değinmeyeceği türden birtakım haberler verdiği mesajını okudum: Koç Matson hamile olduğunu cümle âleme duyurmuştu. Annem herkesin bebeğin babasının kim olduğunu şıp diye tahmin ettiğini söylemeye gerek görmemişti çünkü buna lüzum yoktu. Kasabamızda işlerin nasıl yürüdüğünü bilirdim; hiçbir şey uzun süre gizli kalmazdı.

Ah... ve bir oğlan doğuracaktı.

Umarım bunu mesafla söylemem sorun yaratmaz, demişti annem. Sana ulaşmak çok zor ve başka birinden duymanı istemiyorum.

Keskin bir vicdan azabı duydum. Annem haklıydı; babamla konuşmayı kestiğimden beri annemin çağrılarına da dönmez olmuşum. Bunun nedeni ona kızgın olmam değildi – Tanrım, hayır, ona azıcık bile kızgın değildim. Onu aramamamın asıl nedeni Koç Matson'un hamileliği meselesinden uzaklaşmanın omuzlarımdaki yükü almasıydı. Son bir haftadır yaşadıklarımızın da yardımıyla hamilelik meselesini unutmayı neredeyse başarmıştım.

Oregon'da sabah saat on sularıydı, yani annem hastanede isteydi ve saatlerce telefonuna bakmayacaktı. Yine de mesajları birbirini ardına sıraladım:

Haber verdiğin için teşekkür ederim.

Bana ulaşamadığın için üzgünüm. Burası epey hareketli.

Yakında arayıp anlatırım.

Ayrıca şunu bilmeni isterim ki bu hengâmenin içinde neye karar verirken ver yanındayım.

Hem duygusal hem de fiziksel olarak.

Mesela eğer istersen seninle taşınırım.

MEMNUNİYETLE.

Bunu şimdiye dek söylemediğim için özür dilerim.

Seni çok seviyorum.

Tam yazdığım son satırın ardından Gönder tuşuna basıyordum ki telefonum çaldı ve Thomas'ın ekranda beliren numarasına bön bön baktım. "Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandım.

"Kim arıyor?" diye sordu Milly. Telefonumu ona çevirdim ve arayan kişinin adını görünce suratını ekşitti. "Öf. Açacak mısın?"

"Battı balık yan gider," dedim iç çekerek. "Bugün tüm yara bantlarını bir bir söküyorum. Selam Thomas."

"Ahhbap." Bu kelime tüylerimi diken diken etti. Thomas'ın bana sanki voleybol takımındaki arkadaşlarından biriymişim gibi *ahbap* demesinden oldum olası hoşlanmazdım. "Baban yüzme koçunu ciddi ciddi hamile mi bırakmış?"

Yabansümbülü Konağı'nın bahçe kapısına yaklaşıyorduk. Şoför arabayı yavaşlatarak durdurdu ve kapıyı açabilmesi için gerekli olan gümüş rengi kartı güneşliğinden çekip aldı. Hiç hoşuna gitmeyecek bir konuşmaya kulak misafiri olmak üzereydi ama... neyse. "Bana sora sora *bunu* mu soruyorsun?" dedim Thomas'a.

"Ahhbap, hadi ama. Bu resmen delilik."

"Ben de sesini duyduğuma sevindim, Thomas. İşler gayet iyi gidiyor, sorduğun için teşekkürler. Peki *senin* yazın nasıl geçiyor?"

Milly yanımda pişmiş kelle gibi sırtırken Thomas işkence derecesinde ayrıntılı bir monoloğa girişti. Hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde iğnelememi içten bir ilgi sanmıştı. "Thomas," diyerek araya girdim en nihayetinde. "Bu harika. Best Buy'da her şeyin yolunda gitmesine sevindim. Fakat beni neden aradın?"

“Çünkü babanın...”

“Anladım, hayır.” Kendimi bildim bileli ilk defa Thomas sabrımı tüketmişti. “İçeriden bilgi almak istediğini anlıyorum. Ama biz ayrıldık.”

“Öyle mi?” dedi Thomas tereddütle. Sesinde gram üzüntü yoktu. Daha ziyade konuyu benim açmama şaşırmış gibiydi.

“Buraya ayak bastığım andan beri sana attığım bütün mesajları görmezden geldin,” diye hatırlattım.

“Meşguldüm,” dedi savunmaya geçerek. “Ayrıca sen de benim gönderdiğim mesajları görmezden geldin.”

“Evet,” dedim Oona’nın o gün söylediklerini anımsayarak. *Dişital çağda hayat çok karmaşık.* “Bu da bizim defterin kapandığı anlamına geliyor, değil mi?”

“Yani ayrılmak mı istiyorsun?”

“Sen istemiyor musun?”

“Şey, istiyorum,” diye itiraf etti en sonunda. “Aslında bir süredir aklımda ama *senin* ayrılmak istediğini sanmıyordum.”

İç geçirmemek için kendimi zor tuttum. Beni böyle muallakta bırakmasının ne kadar boktan olduğu konusunda atışıp durabiliorduk ama şu anda pek vaktim yoktu. Ayrıca önemi de yoktu. Adaya geldiğimden beri Thomas’la aramızdaki ilişkinin gerçek yüzünü yavaş yavaş görmeye başlamıştım: Sekizinci sınıfta çıkmaya başlamamızdan en fazla birkaç ay sonra, yani bana fazlalıkmışım gibi davranmayı alışkanlık hâline getirdiğinde bitmesi gereken bir ilişki. Ama bitmemiştii çünkü öyle ya da böyle *rahat* bir yanı da vardı. Ve ona alışmıştım.

Şoför Bentley’yi Yabansümbülü Konağı’nın önünde yavaşça durdurdu. “Neyse, bu konuya açıklık getirdiğimize sevindim,” dedim telefona. “Yazdan geriye kalan günlerin tadını çıkar.” Telefonu kapattığım anda Milly beni sessizce alkışlamaya başladı.

“Telefonda insanların ağzının payını vermekte ne kadar ustalastığını takdir etmek için bir dakika durabilir miyiz?” dedi sırtarak.

Oturduğum yerde biçimsizce eğildim. “Teşekkür ederim.”

“Kapınızı açmama müsaade edin, Bayan Story,” dedi şoför. Ardından kapımı açtı ama Milly’nin kimsenin yardımını olmadan diğer kapıdan indiğini görünce istifini bile bozmadı.

“Bakalım Mildred ne istiyormuş?” dedi Milly koluma girerken. Kol kola geniş, arduaz basamakları tırmanmaya koyulduk ama en üstteki basamağa ulaşmamıza kalmadan kapı savrulurak açıldı ve Theresa göründü.

“Merhaba Aubrey. Ve... Milly.” Kuzenimi görünce suratındaki uysal gülümseme tekledi. “Bayan Story seni bekliyor, Aubrey. Lütfen içeri gel.” Kenara çekildi ama Milly benimle içeri girmeye yeltenince tekrar önümüze geçti. “Milly, bu davet yalnızca Aubrey içindi.”

“Ah, öyle mi?” dedi Milly tatlılıkla. “Biz de bir hata olduğunu sandık.”

“Hata yoktu,” dedi Theresa. “Arabada bekleyebilirsin. Çok uzun sürmez.”

Bu kulağa pek umut verici gelmiyordu.

Milly ona ikna edici bir gülümsemeyle baktı. “Maçı izliyor musun? Aubrey’yi beklerken sana eşlik edebilirim.” Theresa boş boş bakınca Milly, “Hani şu iki maçlık seriyi? Yankees, Red Sox’a karşı. İlk maç çoktan başladı,” diye ekledi.

“Ben beyzbol izlemem,” dedi Theresa sinirle. “Senden gerçekten gitmeni istemek zorundayım. Benimle gel, Aubrey.”

Theresa beni kelimenin tam anlamıyla içeri sürükleyip kapıyı kuzenimin suratına kapatırken Milly’ye çaresizce son bir bakış attım. “Bayan Story balkonda,” dedi Theresa beni kahvaltı ettiğimiz yere götürerek. Yine aynı déjà vu hissine kapıldım: Babaannem cicilerini giymiş, tiril tiril şemsiyesinin altına kurulmuş, çayını yudumluyordu.

“Merhaba Aubrey,” dedi. “Lütfen otur.”

“Ben içeride olacağım, Mildred,” dedi Theresa ve sürme cam kapıyı arkamdan kapattı.

Babaanneme en uzak sandalyeye otururken kalbim güm güm atıyordu. Arabada beni bile etkileyen bir kolaylıkla Thomas’ın

icabına bakmış olabilirdim ama *bu*, babaannemle başa çıkmaya hazır olduğum anlamına gelmiyordu. Masanın ortasında, üstünde bir çaydanlık, buharları tüten bir kahve demliği ve porselen kâselerde süt ve şeker bulunan büyük bir tepsi duruyordu. Gerçi yiyecek yoktu. Bunun bir öğlen kahvaltısı olmadığı gayet açıktı.

Babaannem masaya işaret etti. “Kendine çay doldur. Eğer istersen kahve de alabilirsin.”

“Kahve,” diye mırıldandım. Ne var ki o demliği nasıl kullanacağımı bilmiyordum. Açmak için kapağını bin kere sağa sola çevirmeniz gereken şu tuhaf demliklerdendi. Mecburen babaannem onunla boğuşmama yardım etti. En nihayetinde akıtmayı başardığımda kahve aniden öyle bir boca oldu ki göz açıp kapayıncaya dek fincanımı doldurup tabağına taşıtı. İkimiz de bunu görmezden geldik.

“Seni buraya neden çağırdığımı merak ediyorsundur,” dedi babaannem çayından nazik bir yudum alarak. Bugün şapkası her zamankinden daha küçüktü; ekoseli takımını tamamlayan, kahverengi tonlarında, tek gözünün üstüne çekilmiş, gösterişli bir fötr şapkaydı. Eldivenleri her zaman taktığı beyazların aksine açık bir taba rengiydi. Öyle ki 2. Dünya Savaşı esnasında çıktığı bir casusluk görevine kısa bir ara vermiş gibi görünüyordu.

“Evet,” dedim süte yer açmak için sade kahvemden koca bir yudum alırken. Ne var ki az daha boğulacaktım çünkü kahve resmen *kaynardı*. Dilim yandı ve gözlerim yaşardı ama ağızımdakini tükürmemeyi başardım.

“Seninle kuzenlerinden ayrı konuşmamın bir sebebi var. Sen sağduyulu bir kıza benziyorsun. Milly gözüme biraz dengesiz görünüyor ve *diğerine* gelince...” Suratındaki ifade gölgelendi. “JT’nin tıpkı babası gibi yılanın teki olduğu her hâlden belli.”

Şaşkınlık gerginliğime karıştı. “Ona ve Anders Amca’ya inanmıyorsunuz o hâlde?”

“Hiçbirinize inanmıyorum.” Babaannem çayından bir yudum daha aldı, sonra fincanını itinayla tabağının üstüne koydu. Ellerini çenesinin altında birleştirip bana öyle dik baktı ki başımı

önüme eğmek zorunda kaldım. “Sizi geldiğiniz gibi geri göndermeliydim. Donald ve Theresa öyle istemişlerdi ve haklı çıktılar. Ama sizinle tanışmak ilgimi çekti. *Bilhassa da* sizinle.” Bu vurgu beni tekrar başımı kaldırmaya zorladı ve irkildim. Babaannemin torunları arasında en çok beni sevdiği için bana ilgi gösterdiği izlenimine kapılmakla – vay canına, çok büyük bir hata yapmıştım. Bana, benden nefret eder gibi bakıyordu. “Adam hafızamda her zaman eşsiz bir yere sahip olmuştur. Yıllardır ona benzeyip benzemediğini merak ediyorum.”

Aniden dilim damağım kurudu. “Benzediğimi hiç sanmıyorum.”

“Hayır.” Babaannemin dik bakışları titremedi bile. “Seninle iftihar ediyor olsa gerek.”

Pek değil, diye düşündüm ama ağzımı açmadım.

Benden bir cevap bekledi ama beklediği yanıt gelmeyince hafifçe iç geçirdi. “Her halükârda merakım giderildi. Şimdi sana, yirmi dört yıl evvel çocuklarımla kopardığım bağların mutlak olduğunu söylemek istiyorum. Hayatıma girmenize müsaade ederek asla tekrarlamayacağım bir hata yaptım. Pek tabii sizi adayı terk etmeye zorlayamam ama en kısa zamanda buradan ayrılmanızı umuyorum. Burası benim yuvam ve burada istenmiyorsunuz.”

Buna hazırlıklıydım, o yüzden dudaklarından dökülen kelimelerin suratıma neden bir tokat gibi indiğini kestiremedim. Belki de Story ailesinin bir parçası olmak hakkındaki hislerimi şimdiye dek kimsenin böylesine ayan beyan doğrulamamış olmasındandı. *Burada istenmiyorsunuz.*

Babaannem çayını yudumlarken münasip bir cevap vermek için kendimle mücadele ettim. En sonunda aklımdan geçeni dosdoğru söyledim. “Bizi tanımayı hiç istemediniz mi? Ya da ebeveynlerimizin şimdi nasıl insanlar olduklarını öğrenmeyi?”

Babaannemin beni tartan bakışları soğuktu. “Babanın tanınmaya değer bir adam olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu.

Onu tanımaya değer bulmayışımın gerekçeleriyle dolu telefonum cebimde ağırlık yapıyordu. Babam sadakatsizin, yalancı-

nın tekiydi ve her durumda kendini ön planda tutmaktan asla –bir kere bile– geri durmamıştı. Ama sonra ana oğul poz verdikleri, Aşk Merdiveni’nde gördüğüm fotoğrafı anımsadım: Babaannem elini sevgi dolu bir şekilde babamın yanağına koymuştu ve ikisinin de suratlarında gerçek, içten gülümsemeler vardı. Babamı memnun etmek için ne kadar çabalarsam çabalayayım ondan bir türlü koparamadığım türden bir gülümseme. “Olabilirdi,” dedim.

Babaannem fincanını doldurdu. “Fakat ihtimallerin dünyasında yaşamıyoruz, öyle değil mi? Bu dünyada yaşıyoruz.”

“Bu dünyayı siz yarattınız.” Lafımı esirgememem ikimizi de şaşırttı.

“Başka seçeneğim yoktu,” diye yanıt verdi babaannem beni tepeden tırnağa süzerek. “Bunu anlamalısın. Az evvel de dediğim gibi sağduyulu bir kıza benziyorsun.”

“Sağduyulu,” diye tekrarlardım. Bu sözcük ikimizin arasında asılı kaldı ve o anda ne anlama geldiğini anladım. *Uysal*. Ben sorun çıkarmayacak olurdum. Ne onu JT gibi manipüle etmeye çalışacak ne de Milly gibi ona meydan okuyacaktım. Ben en akıllıca tercihtim; ağzına geleni söylese de her dediğini yutacak ve görev bilinciyle diğerlerine aktaracak olurdum. Benden beklediğini yapmayıp buradan *usulca* ayrılmamaya karar verdim aniden. “Pekâlâ,” dedim. “Gideceğim. Ama gitmeden önce bana tek bir şey söyleyebileceğinizi umuyorum?” Yay gibi kaşlarının ikisini birden kaldırdı. “Kayla Dugas’ın ölüm şekliyle ilgili olağandışı bir durum var mı?”

Keşke Milly o esnada yanımda olsaydı da babaannemin suratındaki ifadeyi görseydi. Bana tam bir şok içinde baktı ve fincanını elinden öyle çabuk bıraktı ki eldivenlerine çay döküldü. “Buna nasıl...” dedi bir solukta. Kendine çekidüzen vermek için gözle görülür, muazzam bir çaba harcadı. “Ne diyorsun sen, Tanrı aşkına?”

Bildiklerimin ne kadarını ortaya dökmem gerektiğini kestiremediğimden duraksadım. Hazel’ın ya da Archer Amca’nın başını belaya sokmak istemiyordum. Zaman kazanmak için kahve

demliğine uzandım. Fakat doğru nişan alamayacak kadar gergin olduğumdan elim sertçe yan tarafına çarptı. Demlik yarım saniyeliğine tehlikeli bir şekilde yan yattı ama tam yakaladım derken tepetaklak oldu ve içindeki kaynar kahve olduğu gibi babaannemin üstüne döküldü.

“Aman Tanrım!” Babaannem bu sözcükleri haykırırken ayağa fırladı ve kaynar kahveden payına düşeni fazlasıyla alan eldivenlerini çıkarıp attıktan sonra eteğini vücudundan uzak tutmaya davrandı. Yerimden fırlamayı ancak dehşet yüklü birkaç saniye boyunca ona bön bön baktıktan sonra akıl edebildim.

“Özür dilerim! Yanlışlıkla oldu! Çok özür dilerim!” diye geveledim elimdeki peçeteyi ona uzatırken.

“Mildred?” Theresa kapı boşluğunda belirdi. “Ne oldu?” Hâlimizi görünce durumu hemen kavradı, masaya koştı ve buzla dolu bir bardağın içindekileri bir peçeteye boşalttıktan sonra peçeteyi babaannemin ellerine sardı. “Yandın mı?”

“Yanmış olabilirim,” dedi babaannem zorla.

“Seni yanan yerlerine bakabileceğim bir yere götürelim,” dedi Theresa. Sonra bana döndü. “Aubrey, lütfen çık git. *Hemen.*”

“Tamam,” dedim yutkunarak. Babaannemin suratı bir ıstırap maskesinden ibaretti. “Gerçekten çok üzgünüm.”

Theresa babaannemi çarçabuk içeri soktu. Bense geldiğim yoldan geri dönmeyi denedim. Ne var ki yanlış bir yerden döndüm ve kendimi yerden tavana kadar kitaplıklarla kaplı, pencerelerin önüne masif bir masarın yerleştirilmiş olduğu, kütüphaneye benzer bir odada buldum. Kapıdan girince hemen sağ tarafta üstünde çeşitli vazoların ve dekoratif kâselerin durduğu, süslü oymalarla bezeli bir konsol vardı. Onlara şöyle bir göz gezdirirken bronz bir tepsinin içinde öylece duran tanıdık bir şey dikkatimi çekti – tıpkı şoförün Yabansümbül Konağı’nın bahçe kapılarını açmak için kullandığına benzeyen ince, gümüş rengi bir kart.

İkinci kez düşünmedim bile. Babaannemin benden asla ummayacağı bir şey yaptım ve kartı cebime attım.

BÖLÜM YİRMİ BİR

JONAH

Pazar günü saat beşte, Hyannis'e giden feribotu resmen kaçırmıştım. Genel anlamda bizi nelerin beklediğinden emin değildim ama şimdi, burada bir barbekü partisi veriyorduk. Son yirmi dört saatte başımızdan geçenler düşünüldüğünde barbekü yapmanın biraz tuhaf kaçtığıнын farkındaydım ama mevsimlerden yazdı ve karnımızı doyurmak zorundaydık.

"Pek iyi bir aşçı sayılmam," dedi Archer bahçe aletlerini koydukları kulübede bulduğu ve çalıştırmayı başardığı ızgaranın üstündeki köfteleri çevirirken. "Fakat bunları yanlış pişirmek zor."

Efram'ın tatil köyünün Jeep'iyle getirdiği Milly ve Aubrey de buradaydılar. Carson Fine sonunda arabanın anahtarlarına el koymuştu ki bu tam da Donald Camden'dan beklenecek bir hamleydi ama o, anahtarları çabucak Efram'a verip ondan kızları gidecekleri yere kadar götürmesini istemişti. Neticede gayet iyi bir patron olan Carson'a veda etme fırsatını bulamadığıma üzüldüm.

Efram, Archer'ın kalma teklifini geri çevirdi. "Aile buluşmasına benziyor," dedi, sonra sırtarak bana baktı. "Sonradan olma

bir aile. Ama yine de teşekkürler.” Gitmeden önce tehlikeli bir şekilde bahçenin sağına soluna saçılmış sandalyeleri evin yanındaki beton alana daire şeklinde dizmeme yardım etti. Milly benimle hâlâ konuşmuyordu ama yanımda oturuyordu ve tavırlarının birkaç saat öncesi kadar soğuk olmadığı konusunda yanıldığımı hiç sanmıyordum.

Arka bahçeyi çeviren çitlerdeki ahşap kapı sarsıldı, ardından savrularak açıldı ve içeri genç bir kadın girdi. Koyu renk saçlıydı, Archer’dan en fazla birkaç yaş küçüktü ve elinde üstü alüminyum folyoyla örtülü, büyük bir tava taşıyordu.

“Oona!” diye seslendi Archer. “Geldiğin için teşekkür ederim. Ama ille de bir şey getirmene gerek yoktu.”

“Şöyle ki,” dedi kadın beton alanı boylu boyunca arşınlayıp elindeki tavayı ferforje masaya bırakırken. “Bu zavallı çocuklara ne yedireceğinden pek emin olamadım.”

“Elimden geleni yapıyorum,” diye iddia etti Archer ve çevirmeye çalıştığı köfteyi çimenlerin arasına düşürdü.

Oona başını iki yana salladıktan sonra Milly’yle Aubrey’ye içtenlikle gülümsedi. “Tekrar merhaba, kızlar. Baloda olanları duyduğumda çok üzüldüm.” Suratım tazecik bir utançla yanarken, “İkiniz de çok daha iyisini hak ediyordunuz,” diye ekledi.

Kendimi bir kez daha Milly’nin öldürücü bakışlarına maruz kalmaya hazırladım ama beklediğim gibi olmadı. Saçlarını şöyle bir geriye atıp, “Hiç değilse oradan sepetlenirken harika görünüyorduk,” demekle yetindi.

Oona sandalyelerden birine oturup bana döndü. “Ve sen de Jonah olmalısın.”

“Aynen,” dedim mevzuyu daha fazla didiklemediği için minnetle.

Öne doğru uzanıp uçmasın diye otopsi raporunun üstüne koyduğumuz taşı kaldırdı. “Bakmamı istediğin şey bu muydu?” diye sordu Archer’a.

“Evet,” dedi Archer köftelerden birini alıp ızgaranın yanına koyduğu tabakta açık duran hamburger ekmeğinin üstüne dik-

katle bırakırken. “Bunu tuhaf ya da rahatsız edici bulduysan senden şimdiden özür dilerim ama Doktor Baxter’ın bunu neden görmemi istediğini bir türlü anlayamadım.” Bir başka köfteyle aynı işlemi tekrarladı. “Ve Aubrey bu akşamüstü annemin Kayla’nın adına garip bir tepki verdiğiinden bahsetti.”

“Nasıl garip?” diye sordu rapora göz gezdiren Oona.

“Şey.” Aubrey dudaklarını büzdü. “Kayla’nın ölüm şekliyle ilgili olağandışı bir durum olup olmadığını sordum ve o... Bilmiyorum. Aslında *şaşırmadı*. En azından durduk yere böyle bir soruya maruz kalan birinin şaşıracağı kadar. Daha çok paniğe kapılmış gibiydi. Ama cevap vermesine fırsat kalmadan kahveyi üzerine döküverdim.”

“Acayipmiş,” dedi gözlerini kâğıttan ayırmayan Oona. “Ama bu da öyle.”

Archer ızgarayı kapatıp hamburgerleri dağıtmaya başladı. “Neymiş o?” diye sordu.

“Burada yazana göre Kayla’nın bünyesinde lorazepam bulunmuş. Ailemin elindeki raporda bundan bahsedilmiyordu.”

“Loraza-ne?” diye sordum hamburgerimden koca bir ısırık almadan, evvel.

“Lorazepam. Sanırım bir tür yatıştırıcı,” dedi Oona kaşlarını çatarak. Milly çoktan telefonunu çıkarıp araştırmaya koyulmuştu.

“Evet, öyleymiş,” dedi.

Oona’nın kaşları iyice çatıldı. “Anlayamıyorum. Kayla içki içerdi –ne yazık ki o gece de alkollüydü– ama uyuşturucu kullanmazdı. Aklıma uyuşturucu temin edebileceği bir yer bile gelmiyor. Hem neden raporun *sizdeki* versiyonunda yer alıyor da bizdekinde yok?”

“Peki ya...” Milly tereddüt etti. Bir yandan da hamburger ekmeğinin kenarıyla oynuyordu. Benim dışımda kimsenin ağzına tek bir lokma koyduğu yoktu. “Ya ona biri verdiyse? Uyuşturucuyu yani.” Bir anda beti benzi solan Oona’ya doğru endişeli bir bakış attı. “Ve Doktor Baxter meseleyi örtbas ettiyse? ‘Çok büyük bir haksızlık ettiğini’ söylememiş miydi?”

“Ama güya haksızlık ettiği *bendim*,” dedi Archer. “Oysa ben... Yani, evet, Kayla’yı severdim, gerçekten severdim ama eğer aramızdan birine büyük bir haksızlık yapıldıysa o kişi Anders olmalı. Kayla öldüğünde kahroldu. Hem de onun tarafından daha yeni terk edilmiş olmasına rağmen.”

“Hatırlıyorum,” dedi Oona. Otopsi raporunu titreyen eliyle masaya bıraktı. “Kayla, şükran Günü’nde onu görmeye Harvard’a gitmişti ama döndüğünde morali epey bozuktu. Bana nedenini bir türlü söylemedi. Tek dediği, ‘Bayan Ryan’la konuşmalıyım,’ oldu.”

“Bayan Ryan’la mı?” dedi Milly gözlerini kırpıştırarak. “Anneannemin asistanıysa mı?”

Oona başıyla onayladı. “Evet. Nedenini bilmiyorum. Pek yle yakın sayılmazlardı. Kayla kısa süreliğine Theresa’nın oğluyla çıkmıştı ama...” Ağzının bir köşesi buruk bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. “Birbirlerinin aileleriyle zaman geçirdikleri türden bir ilişki değildi.”

“Dur. Bekle,” dedi beyni patlamak üzereymiş gibi görünen Milly. “Bayan Ryan’ın bir oğlu mu var?”

“Vardı,” diye düzeltilti Archer. “Adı Matt’ti. O da öldü. Kayla’dan bir yıl önce.”

“Yani Anders Dayı Kayla’yla, Kayla ise Matt’le çıktı ve şimdi... Kayla da, Matt de l, öyle mi?” diye sordu Milly. Fal taşı misali açılmış gözlerini Archer’a çevirdi. “Matt nasıl öldü?”

“Ufak Plaj’da boğuldu,” dedi Archer ve Aubrey boğulur gibi bir ses çıkardı. Archer yeğeninine sırtına vurmak için uzandı ama sonra hamburgerinden tek bir ısırık dahi almamış olduğunu fark etti. “Sorun nedir, Aubrey?”

“Ufak Plaj mı?” dedi Aubrey bir solukta. “Babam, o... kitabında o plajdan sıklıkla bahsediyor. Ama annemin dediğine göre o yerden hiç hoşlanmazmış.”

“Doğrusunu söylemek gerekirse Matt’in ölümü herkesi derinden sarstı,” dedi Archer. “Bir partide oldu ve o esnada hepimiz oradaydık. Sert, fırtınalı bir hava vardı ve herkes iiyordu.

İş işten geçene kadar kimse Matt'in kaybolduğunu fark etmedi. Aranmadık yer bırakmadık ve Allison o kadar endişelendi ki polis çağırmamızda directti. Onlar da Sahil Güvenlik'i çağırdılar ve... Arama çalışmaları bütün gece sürdü ama Matt'in cesedini ancak ertesi gün bulabildiler. Korkunçtu." Bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Bu konudan neden bahsediyorduk biz? Konuşmanın gidişatını kestirmekte zorlanıyorum."

"Ben de anlamadım," dedi Oona. İyiden iyiye sararıp solmuştu. "Ama korkarım iştahım kapandı. Kayla'nın bir başkası tarafından *uyuşturulmuş olması fikri...*"

"Öyle olup olmadığını bilmiyoruz," dedi Archer çarçabuk. "Tek bildiğimiz Fred Baxter'ın elinde iki farklı otopsi raporu olduğu. Belki de bu versiyon hatalıdır."

"Belki de," dedi Oona, suratında sıkıntılı bir ifade vardı. "Aradan geçen onca yıla rağmen Kayla'nın ölümünden ötürü hâlâ vicdan azabı çekiyorum. Bir derdi olduğunu biliyordum ama ona yardım etmeye çalışmak yerine çok içtiği için ona kızıp durdum. Ve ardından onu o şekilde kaybetmek..."

Archer yorgun, şefkatli gözlerini Oona'ya çevirdi. "Yapabileceğin hiçbir şey yoktu," dedi. "Kimse içmeyi kafasına koymuş bir insanı durduramaz."

Oona dudaklarında oynayan efkârlı bir gülümsemeyle Archer'ın bakışlarına karşılık verdi. "Belki yapamaz. Ama en azından deneyebilir, öyle değil mi?"

BÖLÜM YİRMİ İKİ

MILLY

Archer Dayı, Oona gittikten sonra şiltenin üstünde uyuyakaldı. Hâliyle Aubrey, Jonah ve ben temizliğe giriştik. Izgarayı ovma, kullandığımız birkaç parça kap kacağı yıkayıp kaldırmak ve kâğıt bardaklarla tabakları bir çöp torbasına tıkıştırmak dışında yapacak pek fazla iş yoktu. İşimiz bittiğinde Jonah çöpü atabileceği bir konteyner arayışına girerken Aubrey ve ben verandaya döndük.

“Bu sandalyelerde oturmaktan bıktım,” dedi Aubrey metal sırtlarına tiksintiyle bakarak. “Pek rahat sayılmazlar. Bekle bir dakika.” Sessizce eve girdi ve çok geçmeden geniş, pofuduk bir battaniyeyle geri döndü. Battaniyeyi çimenlerin üstüne yaymasına yardım ettim ve ardından ikimiz birden uzanarak yıldızları seyre daldık.

“Burası aslında epey güzel bir yer,” dedim sesime nüfuz eden esneme arzusuna karşı koyarak. “Gideceğimize üzülüyorum.”

“Evet,” dedi Aubrey iç çekerek. Parmak eklemlerini hafifçe koluma değdirdi. “Seni özleyeceğim.”

Boğazım düğümlendi. “Ben de seni özleyeceğim.” Birkaç saniyeliliğine sessizliğe gömülerek kendi düşüncelerimize daldık.

Neden sonra pratik meseleler aklıma birer birer düşmeye başladı. "Bu gece yurda nasıl döneceğimizi düşündün mü?" diye sordum.

Aubrey kıkırdadı. "Pek değil. Efram'a mesaj atabiliriz?" Ses tonu düşünceli bir hâl aldı. "Ya da burada kalırız. Fazladan bir oda var."

"Ama yanımıza yatarken giyilebilecek bir şey almadık," diye karşı çıktım.

Rahat şortunu çekti. "Bu sadece senin sorunun."

Yanımızdaki çimenler hışırdadı ve o yana döndüğümde Jonah'ın spor ayakkabılarının battaniyeye yaklaşmakta olduğunu gördüm. Duraksadı. "Kuzen kuzene mi takılmak istiyorsunuz?" diye sordu.

Doğrulup oturdum ve saçlarımı omuzlarımın arkasına attım ki bu saçlarımı karşımdakinin gözüne sokmaya yönelik en sık başvurduğum, en içgüdüsel flört hareketimdi. Bilinçaltım artık Jonah'a kızgın değildi. Belki ben de değildim. "Hayır. Gelsene, bize katıl."

Jonah yanıma yayılırken Aubrey de doğruldu. O esnada cebinden telefonu ve ince, gümüş rengi bir kart düştü. Telefonu aldı ama kartı fark etmedi. Hâl böyle olunca kartı yerden alıp ona uzattım. "Bunu düşürdün."

"Ah. Teşekkürler." Ay ışığında bile suratını ekşittiğini görebiliyordum. "Bunu aldığımı unutmuşum."

Sesindeki suçluluk duraksamama neden oldu. "Neyi aldığını?"

"Şey. Şimdi şöyle ki bu sanırım Yabansümbülü Konağı'nın bahçe kapısını açan kartlardan. Şoförün kullandığına tıpatıp benziyor. Bayan Ryan tarafından babaannemin evinden kovulduğumda oradan çıkarken aldım."

Ben, "Giriş kartını mı *aldın*?" diye sorarken Jonah gülmeye başladı.

"Vay canına, Aubrey," dedi sonra. "Küçük intikamlar peşindedin. Yoksa gecenin bir yarısı oraya geri dönüp mekânı yağmalamay mı düşünüyordun?"

"Aslında bir planım yoktu," diye itiraf etti Aubrey. "Daha çok anlık bir karardı." Kartı gerisin geriye cebine koydu ve kollarını başının üzerine uzattı. "Ne garip bir gün. Ve gece."

"Artık olan bitenin hesabını tutamıyorum," dedi Jonah.

"Konunun dönüp dolaşıp Anders'a gelmesi sizce de entere-san değil mi?" diye sordum. Bulaşıkları toplarken, önceki gece Yaza Merhaba Balosu'nda dayımın suratında gördüğüm o pis sırtıtışı düşünmeden edememiştim. Yalanları birbiri ardına sıra-larken nasıl da zevk alıyormuş gibi görüldüğünü.

Dayımdan iliğiyle, kemiğiyle nefret ettiğini bildiğimden Jonah'ın bana açıktan hak vermesini bekledim. Fakat, "Sadece ona değil," dedi. Şaşkınlıkla ona döndüm. "Sürekli karşımıza çı-kan bir diğer isim ise Theresa Ryan. Ve Anders'ın aksine o adayı hiç terk etmedi. En başından beri buradaydı ve büyükannenizin kulağına fısıldayıp duruyordu."

Battaniyenin üstünde kıpırdandım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bak, belki de kadın... dengesizin tekidir. Oğlunu kaybetmek onu uçurumun kenarından itmiştir ve Kayla Dugas'a bir şey yap-mıştır. Doktor Baxter da olayı örtbas etmiştir. Büyükanneniz ne yaptığını öğrenmiş olabilir ama ona o kadar muhtaç ki hiçbir şey yapamamıştır. Zaten bütün çocuklarıyla bağını koparmış, Theresa'ya da sırtını dönerse onunla başka kim ilgilenecek?" Yü-zümdeki şüpheli ifadeyi görünce omuzlarını silktili. "Son yirmi yıldır burada dönen dolaplar düşünüldüğünde olmayacak şey değil, haksız mıyım?"

Mantıklı bir noktaya değindiğini kabul etmek zorundaydım. "Ama Bayan Ryan neden Kayla'ya zarar versin?"

"Bilmiyorum," dedi Jonah. "Ama Aubrey kızın adını andı-ğında anneannen keçileri kaçırmadı mı? Burada bir şeyler dö-nüyor."

Aubrey kendini tutmaya çalışsa da kocaman esnedi. "Ben bit-tim, millet. Gözlerimi açık tutamıyorum. Burada kalmamızın se-nin için sakıncası var mı, Milly? O boş yatak beni çağırıyor. Nasıl olsa iki kişilik. Birlikte yatabiliriz. Tekmelemem, söz veriyorum."

“Olur tabii,” dedim kırmızı elbisemin eteğini çekiştirerek. Pijama niyetine giyilmeye pek uygun değildi ama bir geceye mahsus idare edebilirdim.

Bu hareketim Jonah’ın gözünden kaçmadı, “Eğer istersen benimkilerden ödünç alabilirsin. Hepsi temiz,” dedi çarçabuk.

“Tamam, bakarız,” dedim ve Aubrey rahatlamış gibi iç çekeerek ayağa kalktı.

“O hâlde ben gidiyorum. Yarın görüşürüz, çocuklar.”

Sürme cam kapıyı açıp içeri girmesini bekledim. Ardından hafifçe tebessüm ederek Jonah’a döndüm. “Kıyafetlerini bana ödünç vermeyi teklif ettiğin için teşekkürler. Elbiseyle yatmaya pek can atmıyordum.”

“Özellikle de bir aile yadigârıysa, değil mi?” dedi Jonah. Başımı yana yatırıp ona bön bön baktığımı görünce, “Bu annenin elbisesi değil miydi?” diye ekledi.

Şaşkınlık yüklü bir kahkaha koyuverdim. “Evet ama bunu nereden biliyorsun?”

“Sen söyledin. Tanıştığımız ilk gün. Feribotta üstünde aynı elbise vardı.”

“Bunu hatırladığına inanamıyorum.”

“Çok daha fazlasını hatırlıyorum,” dedi Jonah. “Hava yağmurlu olmasına rağmen güneş gözlüğü takıyordun. Bana neredeyse aynı cümle içinde hem J. Crew modeli hem de kabız cüce dedin.” Kıs kıs güldüm çünkü bu en iyi taktiklerimden biriydi. “Sonra bize cin tonik getirdin ve sırlarımızı öğrenmek için ağzımızdan laf almaya çalıştın. Benim üç sırrım vardı. Bunlardan ilki aslında kuzenin olmadığımı. İkincisi dayının annemle babamı iflasa sürüklediği ve çok yakında bunu ona ödeteceğim gibi aptalca bir fikre kapılmışım.”

“O kadar da aptalca değildi,” diye itiraf ettim. “Eğer bana söyleseydin sana yardım ederdim.”

“Söylemeliydim.” Bir anda yüz yüze geldik ve suratındaki ifadenin beklenmedik yoğunluğu nefesimin kesilmesine neden oldu. “Fakat üçüncü sırrımın dikkatimi dağıtmasına izin ver-

dim. O da hayatım boyunca gördüğüm en güzel kız olduğunu düşünmemdi. Neyse, artık biliyorsun,” dedi eli hafifçe benimki- ne sürtünürken. “Her şeyi hatırlıyorum.”

Sözleriyle dokunuşunun birleşimi tenimin karıncalanmasına yol açtı ama elimi çektim. “Bir Story’ye bulaşmayı istemezsin,” dedim. “Bizler arızalıyız.”

Hıncırca gülümsedi. “Evet, öylesiniz, ama ben de aynı durumdayım. Sizden biri olmayı beceremedim. Ve bu yüzden Yaza Merhaba Balosu’ndan kovulmamıza neden oldum.”

Evet ve hayır. Archer Dayı sabah ne demişti? *Ama bağışlayıcılığı da bir düşün, olmaz mı? Story ailesinin daha fazlasına sahip olmasını istediğim bir özellik varsa o da bağışlayıcılıktır.* Haklıydı ama birdenbire tek kastettiğinin Mildred’in yapamadığını yapıp başkalarını bağışlamak olmadığını anladım. Oona’yla akşamki konuşmalarına dayanarak insanın *kendisini* bağışlamasının da en az diğeri kadar önemli olduğunu düşündüğüne karar verdim. Ve bunu başarabilmeniz için önce hata yaptığınızı kabullenmeniz gerekirdi.

“Bu benim de hatamdı,” diye itiraf ettim. “Sen bana yardım etmeye çalışırken kendimi senin kollarına atıverdim. Anders Dayı zaten her şeyi mahvetmeye geliyordu, yani her halükârda foyamız meydana çıkacaktı. Ama anneannemin partisinin ortasında dudaklarına yapışmamış olsaydım durum daha az utanç verici olabilirdi.”

Jonah sırtıttı. “Gecenin pişman *olmadığım* tek ânı o.”

Nabzım hızlanırken uzanıp tişörtünün eteğiyle oynamaya başladım. “Benim de öyle. Tabii aşırı doz şampanyayı ve seyircileri saymazsak.”

“Şimdi kimse yok.” Başparmağı elmacıkkemiğimi boylu boyunca takip ederken sırtımdaki tüyler diken diken oldu. “Belki tekrar denemek istersin.”

İstiyordum.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

AUBREY

Archer Amca'nın misafir odasında örtülerin arasına girer girmez hemen uyuyamayacağımı anladım. Bu bana arada olurdu; o kadar yorgun düşerdim ki münasebetsiz bir enerji gelir ve ben çaresizce gözlerimin kapanmasını beklerken onları açık tutardım. Ama tekrar dışarı çıkmak istemiyordum çünkü Milly'yle Jonah'ın yalnız kalmalarının daha iyi olacağından emindim.

Telefonumu komodinin üstünden aldım. Şarjı azalmıştı ve yanımda şarj aleti getirmemiştim. Muhtemelen tek bir telefon görüşmesine yeterdi. Olan biteni anlatmak ve eve dönmem için gerekli ayarlamaları yapmak için aslında annemi aramalıyım. Ne de olsa ona işin lojistik tarafını çözmesi için zaman tanımam gerekiyordu. Oregon'a dönüş biletim ağustos ayının sonunaydı ve uçuş tarihini değiştirmenin ne kadar kolay olacağına dair hiç fikrim yoktu.

Fakat hüsrana yüklü yorgunluğum alçak perdeden uğuldayan bir kızgınlığı besledi ve beni farklı bir numara çevirmeye itti. Öyle ki telefona cevap verdiğine sevindim bile. "Bak sen şu işe, ne büyük sürpriz," dedi.

"Selam baba," dedim doğrulup oturabilmek amacıyla ince

yastığı yatak başına yaslayarak. "Annemi aldattığın, üstelik de bunu yüzme koçumla yaptığın için sana gerçekten çok kızgın olduğumu söylemek için aradım. Bence benden özür dilemelisin. Eğer bunu içtenlikle yaparsan seni bağışlamayı deneyebilirim."

"Durumun ne kadar karmaşık olduğuna dair en ufak bir fikrin yok," dedi babam. Böyle yapacağını bilmeme rağmen ses tonu karşısında göğsüm sıkıştı. "Bir evliliği sürdürmek için iki kişi gerekir ve annen..."

"Hayır." Hiç tereddüt etmeden lafını ağzına tıktım ki bu bir ay önce yapmayı aklımın ucundan bile geçirmeyeceğim bir şeydi. Keyfimi yerine getirdi. "Onu suçlamaya hakkın yok."

"Eğer dinlemeyeceksen..."

"Dinlemeyeceğim." Tekrar araya girdim. Dahası tuhaf bir şekilde sakindim; kalbim geçen seferki gibi güm güm atmak yerine sakince çarpıyordu. "Babaanneme ne yaptın?"

"Pardon?"

"Ona seni evlatlıktan reddetmesine neden olacak ne yaptın?"

Sesi sertleşti. "Sana yüz kere anlattım. Hiçbir şey yapmadım."

"Sana inanmıyorum." Zihin gözüm ikiye bölünmüştü; bir tarafıyla babaannemle babamın Aşk Merdiveni'ndeki şu eski fotoğrafını görüyor, Mildred'in evlat sevgisi ve iftiharla ıslıl ıslıl gülümseyen yüzüne bakıyordum. Diğer tarafıylaysa onu bugün verandadaki hâliyle, daha ben kaynar kahveyi üstüne dökmeden eski bir ıstırapla dağlanan suratını görüyordum. *Babanın tanınmaya değer bir adam olduğunu mu düşünüyorsun?* "Kayla Dugas'ın başına ne geldi?"

"Kayla Dugas'ın kim olduğunu sen nereden biliyorsun?" diye sordu buyurgan bir ses tonuyla.

"Buradaki insanlar onun hakkında konuşuyor."

"Sarhoş oldu ve arabasıyla bir ağaca girdi," dedi babam. Sesi soru karşısında huzuru kaçmış gibi hırçın ve tahammülsüz çıkıyordu ama pek o kadar sarsıldığı söylenemezdi. Ben de başka bir taktik denedim.

"Ufak Plaj'da ne oldu?" diye sordum.

Bir duraksama. "Nerede... ne oldu? Bugün ipe sapa gelmez şeyler söylüyorsun, Aubrey. Çok yorgun olmalısın. Bence artık yatmalısın."

"Kitabında tıpkı ona benzeyen bir plajdan bahsediyorsun. Martı Yuvası Adası'nda olup hakkında bir şeyler kaleme aldığın tek yer orası. Neden? Matt Ryan'ın boğulmasıyla bir ilgisi mi var?"

Babamın şaşkınlıktan tutuverdiği nefesinin sesi kulağımda patladı. "Sen bunları?.. Aubrey, aklını başına toplamalısın. Onlarca yıllık trajedilere neden aniden taktığını bilmiyorum ama Matt'in başına gelen şey korkunç bir kazaydı ve annemle hiçbir ilgisi yoktu."

"Bence yanılıyorsun," dedim. *Neden* böyle düşündüğümü bilmiyordum. Bilinçaltımın sınırlarında gezinen fakat kendini göstermeyi reddeden bir şey bana böyle diyordu. Gerçi babamın haklı olduğu tek bir konu vardı: *Hakikaten* çok yorgundum. Gözlerim dışarıda olduğu gibi kapanmaya başladılar ama uyku mahmurluğunun sesime nüfuz etmesine izin vermedim. "Neler olduğunu bana neden anlatmıyorsun, baba? Ne yaptın? Hayatında bir kez olsun bana karşı dürüst ol."

"Aubrey." Sesi buz gibiydi. "Hiçbir. Şey. *Olmadı.*"

"Yalan söylüyorsun," dedim, ardından telefonu kapatıp yastığı gerisin geriye şiltenin üstüne koydum. Uykuya dalmama ramak kalmış olabilirdi ama haklı olduğumdan emindim.

Uyandığımda Milly yanımda mışıl mışıl uyuyordu. Jonah'la aralarında her ne geçtiyse sabahlamamışlardı. Telefonum kısmen Milly'nin saçlarının arasına gömülmüştü; onu oradan dikkatlice kurtarıp cebime koydum. Ardından yataktan kalktım ve sessiz adımlarla oturma odasına girdim.

Archer Amca şiltede değildi. Gece bir noktada kalkmış ve yatak odasına gitmiş olmalıydı. Sehpanın üstünde berrak bir sıvıyla yarısına kadar dolu olan kırmızı bir plastik bardak duruyordu. Çekinerek kokladım; içindeki kesinlikle su değildi. Onu

kaldırıp atmaya niyetlendim ama sonra yerine bıraktım. Benim ufak müdahalem Archer Amca'nın kendiyile savaşında hiçbir fark yaratmayacaktı.

Köşede duran ayaklı duvar saatinden gelen gürültülü tik taklar dışında evde çıt çıkmıyordu. Saat sabahın sekiziydi, yani diğerlerinin uyanması için henüz çok erkendi. Mutfığa gidip kahveyi ve filtreleri bulana dek dolapların altını üstüne getirdim. Sabahları kahveye ihtiyaç duymazdım ama Milly'nin onsuz gözünü açmadığını biliyordum. Kahve demlenmeye başladıktan sonra önceki gece sürme cam kapının orada ayağımdan fırlatıp attığım spor ayakkabılarımı giydim ve kapıyı açtım.

Dışarısı çok güzeldi. Kusursuz, serin bir yaz sabahıydı; gökyüzü narin bulutların burgaçlar çizdiği parlak bir maviydi. Dün akşam, ızgarayı aramaya çıktığımızda bahçe kulübesinin duvarına dayanmış bir bisiklet dikkatimi çekmişti. Kilidinin takılı olup olmadığını bilmiyordum ama değilse herkes uyurken mahallede gezintiye çıkabilirdim. Hatta en yakındaki plaja bile gidebilirdim.

Bisikletin alınmaya uygun olduğunu görünce sırtıttım. Tekerlekleri sağlam ve şişkindi, ayrıca selesi benim için mükemmel yükseklikteydi. Vücudum hareket etme ve bacaklarımı çalıştırma beklentisiyle uğuldarken bisikleti elimle sürerek kulübeden arka bahçeye çıkardım. Babama dair en güzel hatıram altı yaşımıdayken pembe Huffy'min gidonunu tutan küçükük ellerimin üstüne kapanan kocaman elleriyle bana bisiklet sürmeyi öğretmesiydi – Ah.

Ellerime bakarken az kalsın bisikleti bırakacaktım. O anda zihnimi şok edici bir farkındalık seli aldı. Dün gece, babamla babaannemin Aşk Merdiveni'nde gördüğüm fotoğrafı gözümün önüne geldiğinde neredeyse tam üstüne basmışım ama yanına yanlış zihinsel görüntüyü koymuştum. Aklımı asıl meşgul eden babaannemin suratıydı. Hiç eksik etmediği şapkasının kısmen gölgelediği, üzüntüyle sertleşmiş suratı. Ne var ki asıl dikkat etmem gereken *elleriydi*. Onları ilk defa eldivensiz görmüştüm; yaşlılık lekeleriyle bezeli ve kırıktılar ama doğum lekesinden eser yoktu.

Yabansümbülü Konağı'nın kapısını açan kartı bulmak için elimi cebime attım. Hâlâ oradaydı. Ardından telefonuma davrandım ama şarjı yüzde bire düşmüştü. Bu kadar azalmasına izin verdiğim hiç olmamıştı ama yine de birkaç mesaj göndermeme yeterdi, öyle değil mi? Ne var ki ekran kararmadan önce sadece Archer Amca'ya gönderebildim.

Önemi yoktu. Haklı olduğumu kanıtlamam için ne gerekliyse getirecek ve ardından onlara her şeyi en başından anlatacaktım. Bisikleti iterek kapıdan çıkardım, selesine atladım ve pedallara asıldım.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

JONAH

Kızaran domuz pastırmasının kokusuna uyandım ve yataktan hemencecik çıktım. Mutfağa girdiğimde Archer ocağın önünde dikiliyordu. Milly ise iki avucunun arasında tuttuğu, dumanları tüten kahve fincanıyla masada oturuyordu. Üstünde hâlâ dün gece ona ödünç verdiğim tişört vardı; koyu renk saçları birazcık dolaşmış hâlde omuzlarına dökülüyordu.

“Aubrey nerede?” diye sordum Milly’nin yanındaki sandalyeye otururken.

“Belli değil,” dedi Archer. Tavadaki pastırma dilimlerini bir maşa yardımıyla tezgâhta duran, üstü kâğıt havluyla örtülü tabağa aldı. “Burada değil ve bana insanın aklına yanıtın çok soru getiren tuhaf bir mesaj atmış.”

“Ne demiş?”

Archer masaya geldi ve pastırma tabağını rulo hâlindeki *Martı Yuvası Postası*’nın yanına koydu. “Doğum lekesi yoktu.”

Archer daha elini bile çekmeden Milly tabaktan bir pastırma dilimi kaptı. Ben de kendime iki dilim aldım ve o esnada, “Bu da ne demek?” diye sordum.

“Biz de sabahtan beri buna kafa patlatıyoruz,” dedi Milly or-

tadan ikiye böldüğü pastırmasını kenarından dişlerken. “Şöyle ki Aubrey’nin bir doğum lekesi *var*, yani...” Omuzlarını silktilti. “Bize onunla ilgili bir mesaj atması için hiçbir sebep göremiyorum.”

Archer bir sandalyeye çöktü. Düşünceliydi. “Keşke telefonuna baksa.”

“Muhtemelen şarjı bitmiştir,” dedi Milly. “Çünkü benimkinin bitmesine ramak kaldı.”

Archer *Martı Yuvası Postası*’nı açtı ve sayfalarını çevirmeye koyuldu. “Buradan ayrıldığımda günlük haberlerin yarısının annem hakkında olmasını hiç özlemeyeceğim,” diye mırıldandı.

Milly suratını ekşitti. “Sakin yine balodan bahsettiklerini söyleme?”

“Hayır. Sotheby’s tarafından düzenlenen bir müzayedede küçük bir servet karşılığında sattığı bir tablodan bahsediyorlar.” Bir sayfayı daha çevirdi. “Sizin de bildiğiniz gibi hanımannemin korkunç bir sanat zevki vardır. Eskiden bu konuda aramızda şakalaşırdık. Artık Theresa bunca yıldır ona nasıl bir rehberlik ettiyse zaman içinde tam bir ekspere dönüşmüş.”

Milly’yle bakiştık ve aklımdan geçen şeyin bir yansımısını suratından okumakta hiç zorlanmadım: *Yine şu Theresa*. Önceki gece dikkatimiz epey dağılmıştı ama Theresa’nun dengesizliği hakkında doğru bir noktaya parmak bastığımdan emindim. Hayatının büyük çoğunluğunu patronuyla denize nazır bir konakta geçiren bir kadının ürpertici bir yanı olmaması mümkün değildi. Fakat ikimiz de bu konuda tek kelime edemeden kapı çaldı.

Archer kaşlarını çatarak ayağa kalktı. “Belki de gelen Aubrey’dir.”

“Kapı kilitli miydi?” diye sordu Milly.

“Sanmıyorum ama...” Mutfaktan çıkmasıyla sesi gittikçe zayıflayarak duyulmaz oldu.

Hiç vakit kaybetmeden hâlâ pastırma dilimini dişlemekte olan Milly’ye döndüm. “Selam,” dedim onunla yine baş başa kalma düşüncesi karşısında elektrik akımını andıran bir heyecana kapılarak. Bir dakikalığına bile olsa.

Yutkundu ve kahvesinden bir yudum aldı. "Merhaba."

"Tişörtünü beğendim."

"Teşekkür ederim. Çok rahatmış."

Bakışlarını bacaklarına kayd. "Aklıma... başka başka şeyler getiriyor," diye itiraf ettim.

"Düşüncelerini kendine sakla." Ne var ki bunu söylerken gülümsüyordu.

Belli belirsiz konuşma seslerinin arka plandaki mırıltısı güçlendi ve Archer peşinde Hazel'la birlikte mutfağa girdi. Kapıdan girerlerken Hazel, "...kahvaltını böldüğüm için özür dilerim," diyordu, ardından Milly'yle beni gördü ve özür dilercesine el salladı. "Kahvaltınızı. Selam, çocuklar."

Archer onu boş bir sandalyeye buyur ederken, "Selam," dedik ikimiz aynı anda.

"Hiç sorun değil," dedi Archer. "Bize katılmak ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Sana bunu vermeye gelmiştim sadece." Hazel omzuna astığı kol çantasının fermuarını açtı ve elini çantanın derinliklerine daldırdı. "Dedemin eşyaları arasında sana ya da bana hitaben bırakılmış başka bir şey olup olmadığını sormuştun. Dün gece eşyalarının çoğunu elden geçirdim ve üstüne yapııştırılmış not kâğıdında adımın yazılı olduğu bir şey buldum – işte burada." Çantasından bir kâğıt çıkarıp Archer'a uzattı.

Milly öne eğildi. "O nedir?" diye sordu.

Archer kâğıda göz gezdirdi, sonra arkasını çevirdi ve okumaya devam etti. "Annemin sağlık raporuna benziyor," dedi. "Ona konulan tanı..." Kaşlarını çatarak cümlesini yarıda kesti. "Bu doğru olamaz."

"Ne?" Milly ayağa kalkıp dayısının omzunun üstünden baktı. "Hipertrofik kardiyomiyopati de nedir?" diye sordu sözcükleri yavaşça ve tane tane telaffuz ederek.

"Kalp kaslarının normalden çok daha kalın olduğu bir hastalıktır," dedi Archer. "Evresine göre değişmekle beraber hafif seyrettiği de ölümcül sonuçlar doğurduğu da olur. Babamda vardı ama ölene kadar kimsenin bundan haberi olmadı. Bu bir hata

olmalı. Annemin adını yanlışlıkla babamın ölüm sonrası tanı raporuna yazmışlardır.”

“Baban ne zaman öldü?” diye sordu Hazel.

Archer düşünmek için duraksadı. “1995 yılının sonlarına doğru.”

“Bu rapor 1996 yılından,” dedi Hazel. “Ekokardiyogram falan bile çekilmiş.”

“Hah,” dedi Archer kaşlarının arasındaki çizgi derinleşirken. “Yani eğer okuduğumu doğru anlıyorsam annem babamla aynı hastalıktan mustaripmiş. Ama bu hastalıkla kaç yıldır yaşıyor? Yirmi beş yıl mı? Durumu gayet iyi idare ediyor olmalı. Doktor Baxter’ın bunu görmeni neden istediğinden emin değilim, Hazel.” Kâğıdı nazikçe bir gülümsemeyle Hazel’a geri uzattı. “O günden beri kafamı kurcalayan bir mesele var. Sana yazdığım şu mektuba ve otopsi raporuna sence demansı yol açmış olabilir mi? Şayet yanılmıyorsam akıl karışıklığı ve delüzyon bu hastalığın emarelerindendi?”

“Olabilir,” dedi Hazel kararsızca.

“Donald Camden, Bayan Story’nin hasta olduğunu söylemişti,” diyerek araya girdim. “Hem de onunla ilk konuşmamızda. Bu yüzden adayı terk etmemizi istedi. Ne var ki onu ne zaman görsek gayet iyi gibiydi.”

Milly gözlerini devirdi. “Bana kalırsa çıkarı olmadığı sürece Donald’ın ağzından çıkan tek bir lafa bile inanamayız ve görünüşe bakılırsa tek umursadığı... Ah. Bir dakika,” diye ekledi daha alçak bir sesle. Kafasında bir şeyleri evirip çevirdiği her hâlimden belliydi. Aniden suratına renk geldi; gözleri delici ve parlaktı. “Archer Dayı, az evvel Mildred’in sanat zevkinin yıllar içinde iyileştiğini söyledin, değil mi? Eskiden korkunç bir sanat zevki olduğunu?”

“Evet. Eee?” diye sordu Archer.

“Ve dün... Son günlerde her şey bir tuhaf olduğundan o esnada pek dikkatimi çekmemişti ama dün Yabansümbülü Konağı’nda Theresa’ya benimle Yankees-Red Sox maçını izle-

mek isteyip istemediğini sordum ama teklifimi geri çevirdi. Meğer beyzbol sevmezmiş.”

“Gerçekten mi?” Archer gözlerini kırıştırdı. “Bu çok tuhaf. Zira biz orada yaşarken koyu bir Yankees taraftarıydı. O ve Allison dışında hepimiz Red Sox’ı tutardık.”

“Biliyorum,” dedi Milly sesi gittikçe telaşlı bir hâl alırken. “Kayla’nın Theresa’ya söylemek istediği bir şey vardı, değil mi? Fakat söyleyemeden öldü. Sonra Doktor Baxter sahneye çıktı. Sana anlatmak istediği birtakım meseleler vardı ve o da öldü. Ya... ya tek ölenler onlar değilse, Archer Dayı?”

Archer bomboş bakıyordu. “Kusura bakma, Mildred ama dediklerini takip edemiyorum.”

Milly sağlık raporunu Hazel’in elinden kapıp ona doğru salıladı. “Mildred’in ölümcül bir kalp rahatsızlığı vardı, değil mi? Tanı 1996 yılında koyuluyor. Bir yıl sonra tüm çocuklarıyla bağını koparıyor ve nedenini asla öğrenemiyorsunuz. Ya bunları o yapmadıysa? Ya *yapamayacak* durumdaydıysa?”

Archer ve Hazel, Milly’ye sanki aklını kaçırmış gibi bakıyorlardı. Ama neyi ima ettiğini anlamaya başlamıştım. Archer’ın masanın üstünde öylece duran cep telefonuna baktım ve o anda jetonum düştü. “Mesaj,” dedim. Bir anlığına nefes bile alamadım. “Aubrey’nin mesajı. *Doğum lekesi yok*, diyordu.”

“Biliyorum,” dedi Archer. “Mesajı size ben okudum.”

Milly bir hışımla bana döndü. “Aman Tanrım, haklısın. Mildred’den bahsediyormuş.” Bu defa soluk soluğa Archer’a döndü. “Aubrey dün onun üstüne sıcak kahve döktü ve Mildred eldivenlerini çıkarmak zorunda kaldı. Aubrey’nin doğum lekesini görmediğine kalıbımı basarım. Mildred’in elinde, Aubrey’nin ise kolunda olan şu şarap rengi, koskoca doğum lekesini hatırlıyorsun, değil mi? Aubrey elinde doğum lekesi falan olmadığını fark etmiş olmalı.” Anlayışın Archer’ın yüzündeki ifadeyi değiştirmesini bekleyerek duraksadı ama umduğu gibi olmadı. “Çünkü bence... yani galiba... Yabansümbülü Konağı’nda yaşayan

kadın senin annen değil. Anneannem de değil. Tamamen başka biri. Mildred'in yerine geçmiş biri."

Mutfğa öyle bir sessizlik çöktü ki kalbimin güm güm attığını kulaklarımda duyabiliyordum. "Onun yerine geçmiş biri, öyle mi?" dedi Archer en nihayetinde ölü gibi bir sesle. "Milly, bu delilik. Kimse... öylece *başka birinin yerine* geçemez."

"Nedenmiş?" diye sordu Milly.

"Çünkü... çünkü..." diye kekeleydi Archer. "Çünkü insanlar anlar!"

"Eğer onlarla görüşmeyi reddedersen anlamazlar," dedi Milly.

Archer'ın suratu kaskatı ve kaygılıydı. "Kes şunu, Milly. İyi-ce zıvanadan çıktın." Bir eliyle ağzını silerek titrek bir kahkaha koyuverdi. "Bir içkiye ihtiyacım var. Bu... Sen... Bunu yapamam..." Döndü ve mutfak dolaplarını karıştırmaya başladı. "Tanrı aşkına, annem ölü falan değil. İnsanlar anlardı. Theresa, Donald Camden ve Doktor Baxter..."

"Ağzından çıkan isimleri kulağın duyuyor mu?" diyerek araya girdim. Milly'nin desteğe ihtiyacı vardı çünkü Archer balataları sıyırmak üzereydi. "Donald Camden? Anladığım kadarıyla tek işi, soyadı Story olan kimselerin Mildred'in yanına bile yaklaşmamasını sağlamak. Doktor Baxter? Sana bir derdini açmaya çalışıyordu. Ve Theresa? O..."

"Neden?" Archer döndü ve bu sözcüğü âdeta haykırdı. Gözlerinde çılgınca bir ifade vardı, ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. "Neden böyle bir şey yapsınlar? Hem ona hem de bize?"

"Pekâlâ." Milly'nin sesi paniğe kapılmış bir hayvanı yatıştırmaya çalışırcasına alçak ve sakindi. "Para iyi bir motivasyon kaynağı değil midir? Donald Camden'ı epey motive ettiğine kalıbımı basarım. Ve..." Tepeden tırnağa dumura uğramış gibi görünen Hazel'a döndü. "Özür dilerim ama bunu söylemenin nazıkçe bir yolu yok. Deden yirmi dört yıl önce yüklü bir paranın üstüne kondu mu?"

"Milly, *kes şunu,*" dedi Archer sertçe. "Artık haddini aşıyorsun."

Hazel dudaklarını ıslattı. "Aslına bakarsan kondu."

Archer anlaşılmaz birtakım laflar mırıldandı ve yeni bir şevkle dolapların altını üstüne getirmeye koyuldu. Milly'nin gözleri fal taşı misali açıldı. "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Yani ben henüz doğmamıştım ama annem o üniversitedeyken dedemin çok büyük bir kumar sorunu olduğundan bahsetmişti. Tam bir kumar bağımlısıymış. Öyle ki artık evlerini kaybedeceklermiş, annem eğitim masraflarını neredeyse ödeyemez hâle gelmiş ve anneannem dedemi boşanmakla tehdit etmeye başlamış. Ama sonra kazanmaya başlamış." Hazel sertçe yutkundu. "Annemin dediğine göre o günden sonra oynadığı her oyunu kazanmış."

"Hah," dedi Milly düşünceli düşünceli. "Tabii Theresa da çuvala para kaldırıracaktı ama onun için durum biraz daha farklı olabilir. Belki de haklısındır, Jonah. Oğlunun ölümünden sonra asla eskisi gibi olamamıştır. Belki de Aubrey'nin dediği gibi... Aman Tanrım." Bu basbayağı absürt konuşmanın başından beri ilk defa paniğe kapıldı. "Ah, hayır. Aubrey. Aubrey *orada.*"

"Neyse ki burada değil," dedi Archer zoraki bir kahkahayla. En sonunda votka şişesini buldu ve kapağını çevirerek açtıktan sonra kırmızı plastik bardağını neredeyse ağzına kadar doldurdu. "Burası şu anda kötü bir yer."

"Archer Dayı, hayır! Anlamıyorsun." Archer içkisini almadan Milly onu kolundan yakaladı ve var gücüyle döndürdü. "Aubrey'nin yanında Yabansümbülü Konağı'nın kapısını açan şu kartlardan vardı. Dün oradayken o kartlardan birini bulmuş ve gizlice almış." Nabzım o esnada Milly'ninki kadar hızlı atmaya başladı çünkü aklından geçenin ne olduğunu anlamıştım. "Aubrey oraya gitti. Bundan eminim," dedi Milly çaresizce, Archer'ı omuzlarından kısıvrak yakalarken. "*Şu anda Yabansümbülü Konağı'nda. Babası buraya geldiğinden beri ona daha*

öngörölü olması gerektiğini söyleyip duruyordu. Gördüğü şeyi ispatlamak isteyecektir.”

Archer sessizdi. Milly onu omuzlarından tek bir kere mahsus sertçe sarstı. “Bu sabah söylediğim diğer hiçbir şeye inanmadıysan bile lütfen bunun *kötü bir durum* olduğuna inan,” dedi sıkıldığı dişlerinin arasından.

“Yüce İsa.” Archer’ın suratı gevşedi. Kıvranarak Milly’nin ellerinden kurtulduktan sonra içkisine hasretle baktı. Bir yanını elini uzatıp onu pat diye kafasına dikmesini bekliyordu. Ne var ki öyle yapmak yerine derin bir nefes aldı ve şaşkınlıktan donakalmış olan Hazel’a baktı. “Buraya arabayla mı geldin?”

Hazel uyanmaya çalışan bir uyurgezer gibi gözlerini kırıştırdı. “Arabamı kaldırımın kenarına park ettim. Bir Range Rover.” Cebini karıştırdı ve anahtarları Archer’a attı. Archer anahtarlığı havada tek eliyle yakaladı, ardından koşarak oturma odasından geçip kapıdan dışarı fırladı.

ALLISON, YAŞ 18

AĞUSTOS 1996

Archer'ın arkadaşı Jess yeni bir köpek sahiplenmişti ve Archer ona âşık olmuştu. "Senin için öldürürüm, Sammy," dedi Ufak Plaj'ın çakıllı kumsalında küçük teriyezin yanına çömelerek. İlgi görünce mest olan Sammy, Archer'ın suratını yalamaya çalıştı. "Evet, öldürürüm."

"Biraz abartmıyor musun?" dedi Allison.

"Şey, insan öldürecek değilim tabii," diyerek meseleye açıklık getirdi Archer, Sammy'nin kulaklarının arkasını kaşırken. "Başka bir köpeği de öldüremem. Kediye de öyle. Ama sıçan öldürebilirim. Ölümü an meselesi olan çok hasta bir sıçanı."

"Öğren bunları, Sammy." Köpek Archer'ın kucağına yerleşirken Allison kardeşinin yanına oturdu. "Eğer hastalıklı bir sıçan tarafından hor görülürsen kahramanın burada."

Ufak Plaj'da aylak aylak dolanan ve iki küçük şenlik ateşinin etrafına toplanmış kalabalığa baktı. Archer'ın plajın hilal şeklindeki kısmına en yakın evde oturan arkadaşı Jess Callahan son birkaç yıldır doğum günü partisini burada veriyordu. Jess'in abisi Martı Yuvası Adası emniyet müdürlüğünde çalışıyordu ve parti çıkırından çıkmadığı sürece rahatsız edilmeyeceklerine

dair en büyük garantileriydi. Chris Callahan karakoldaki vardiyası için yola çıkmadan önce plaja birkaç fıçı bira bile getirmişti.

“Martı Yuvası’nın en iyileri için üç kere oley,” demişti Archer o anda. Şimdiyse gözlemlerde bulunuyordu. “Sanırım sarhoş olmayan tek biz kaldık.”

“Muhtemelen.” Allison kendisinin neden içmediğini ve kutlamalara katılmak yerine neden bir köpek ve kardeşiyle birlikte kayanın tekinin arkasına saklandığını biliyordu ama Archer’dan emin değildi. “Sence neden?”

“Şöyle ki Yaza Merhaba Balosu’ndan önce söylediklerinde o kadar da haksız değildin. Hani sarhoş pisliğin tekine dönüşmeyi alışkanlık hâline getirdiğimi bana hatırlattığında?”

“*Tam olarak* öyle söylemedim,” dedi Allison. “Hem özür de diledim, unuttun mu? Büyük geceden önce gergindim sadece. Öyle demek istememiştım.”

“Ama söylediklerin doğruydu. Artık abartmaya başlamıştım,” dedi Archer. “Her partide aynı şey oluyor. Kendime yalnızca bir iki tek atacağımı söylüyorum ama sonra bir de bakıyorum ki zıvanadan çıkmışım.” Sammy sırtüstü yatıp bacaklarını havaya dikti ve Archer göbeğini sevmeye mecbur kaldı. “Belki de sadece içmeden eğlenip eğlenemeyeceğimi anlamaya çalışıyorumdur.”

“Peki eğleniyor musun?”

“Pek sayılmaz, hayır.” Archer hınzırca sırıttı. “Üstüne alınma.”

“Alınmadım.” Allison da eğlenmiyordu. Bu gece gelmeyi istememişti ama *gelmemeyi* de kendine yedirememişti. Matt’in burada olacağını biliyordu ve onun yüzünden evde kalmayı istemiyordu. Bir yanı en nihayetinde onunla konuşmayı, ona bebekten bahsetmeyi bile düşündü. Fakat partiye gelir gelmez Matt’in ümitsiz vaka olduğunu anladı. Matt sendeleyerek ortalıkta geziniyor, kızın hafta sonları Donald Camden’ın ofisinde akşam vardiyasında çalıştığını unutacak kadar sarhoş olduğundan partidekilere Kayla’yı görüp görmediklerini soruyordu.

“Dalgalar iyice zıvanadan çıktı,” dedi Archer.

“Havalar soğuyor,” dedi Allison plajı kamçılayan bilhassa güçlü esintiye karşı kazağının yenlerini ellerinin üstüne çekerek. “Gelgit iyiden iyiye sertleşecek.”

Archer’ın üstünde yalnızca uzun kollu bir tişört vardı ve soğuktan ürperdi. “Kapüşonlumu arabada unuttum. Alıp gele-yim.” Archer ayağa kalkınca Sammy oğlanın bacaklarına dolandı. “Sen de mi geliyorsun, dostum?” dedi küçük köpeğe. “Evet, geliyorsun. Sen çok akıllı bir oğlansın.”

“Şapşalın tekisin,” dedi Allison gülerek.

“Bir şeye ihtiyacın var mı?”

Eve gitmeye ihtiyacım var, diye düşündü Allison ama, “Hayır, Adam’a bakınacağım,” dedi. Belki Adam onu Yabansümbülü Konağı’na bırakmak için partiden on beş dakikalığına ayrılmayı kabul ederdi. Allison yaklaşık bir saattir partide arziendam ediyordu ve bu bile ona küçük bir zafer gibi gelmişti.

Bir yandan kalabalığı gözleriyle tarayıp diğer yandan Matt’le burun buruna gelmemeye özen göstererek yürümeye koyuldu. Neyse ki ortalıkta görünmüyordu. Abileri de öyle. Allison şenlik ateşlerinin etrafındaki kalabalığın çevresinde iki tur attı ama onları bulamadı. Archer çoktan dönmüş, omzuna aldığı kapüşonlusu ve elinde bir bardakla Rob Valentine’la konuşuyordu. Yalnızca Adam, Anders ve Matt eksikti. Eğer Adam’ın BMW’su ve Matt’in parlak yeşil mopedi hâlâ plajın otoparkında olmasaydı çoktan gittiklerini düşünürdü.

Allison dalgaların sertçe dövdüğü sahilde yürümeye başladı. Huzursuzluktan içi içini yiyordu. Abilerinin kavga çıkarmamasını umdu. Arabella’nın Kahvecisi’ndeki davranışlarından ötürü Matt’e hâlâ kızgındı ama ikiye karşı bir hiç adil olmazdı.

Partinin verildiği alanın sınırına vardı. Burada bir grup kiralık kulübe Ufak Plaj’la daha kayalık ikinci bir sahili birbirinden ayırıyordu. İnsanlar bu kulübeleri genellikle takılmak için kullanırdı ama o anda hiçbirinde yaşam belirtisi yoktu. Kumları yüzüne doğru savuran rüzgâra karşı gözlerini kısarak kulübelerin arasından geçip gitti.

Kulübelerin az ötesinde iki yanında küçük kayıkların alçalıp yükseldiği, okyanusa doğru uzanan bir iskele vardı. En nihayetinde burada, Allison'ın gözüne iskelenin kenarında dikilen iki karaltı ilişti. Ufak tefek Anders'ın yanında iyiden iyiye uzun görünen Adam'ı tanıdı ve adımlarını hızlandırdı.

Allison'ın yaklaştığından bihaber vaziyette çalkantılı dalgalara bakıyorlardı. Rüzgârın uğultusuna rağmen, "Hiçbir şey görüyor musun?" diye sorduğunu duydu Adam'ın.

"Hayır. Ve görmeyeceğiz de. Bu dip akıntısıyla imkânsız," dedi Anders.

"İsa aşkına, Anders." Adam'ın kahkahası haşin ve gergindi. "Arada sırada hatırlat da seni asla kızdırmayayım."

Bu kısa konuşma ve abilerinin öfkeli sulara pürdikkat bakışları Allison'ın ensesindeki tüylerin diken diken olmasına yol açtı. Adam'la Anders'ın neyden bahsettiklerini bilmek istediğinden emin değildi ve neredeyse partiye geri dönecekti. Fakat bir şey duraklamasına ve elini uzatmasına neden oldu.

"Hey!" Allison, Adam'ın omuza dokunup kulağının dibinde bağırınca delikanlı bir kilometre öteye sıçradı. "Ne yapıyorsunuz bakalım?"

Anders ay ışığında parıldayan gözleriyle ona döndü. "Bir sorunun icabına bakıyorduk."

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

AUBREY

Kapıdan girer girmez bisikletimi hacimli bir hanımeli çalısının arkasına park ettim ve sıradaki hamlelerimi düşünerek Yabansümbülü Konağı'na çıkan garaj yoluna yaklaştım. Ne de olsa öylece kapılarına dayanıp, *Hey, selam, acaba hatırım için bir kaba tükürür müsünüz? Biraz DNA'ya ihtiyacım var da, sonra hemen gideceğim*, diyemezdim.

Bunu düşünmek bile aklımı kaçırmışım gibi hissetmeme neden oldu. Buraya doğru pedal çevirirken babaannemin elinde doğum lekesi bulunmamasının mantıklı bir açıklaması olup olmayacağını kendime sorup durmuştum.

Lazerle sildirmiş olamaz mı?

Ergenlik öncesinde çocukların alaylarına maruz kaldığımdan lazerle doğum lekesi sildirme meselesini araştırmıştım. “Kendinle gurur duymalısın,” demişti babam. “Babaannen duyardı. El âlemi memnun etmek için vücudunun hiçbir yerinden vazgeçmezdi.” Hayatında ilk defa iyi bir öğütte bulunmuştu ama annem birkaç plastik cerraha danışmama izin vermişti. Hepsii aynı şeyi söylemişti: Rengi çok yoğun ve derindi. Biraz silikleşebilirdi ama asla hepten yok olmazdı.

Ya üstüne kapatıcı sürdüyse?

O zaman eldivenlere ne gerek vardı? Sıcak bir yaz gününde bile neden eldivenlerini hiç çıkarmıyordu?

Belki de gözden kaçırmışsındır.

Ne var ki kaçırmadığımdan emindim. Bu doğum lekesini avucumun içi gibi biliyordum; gerçi onunki avucunun içinde değil, elinin üstünde olmalıydı. Bu babaannemle aramızdaki tek benzerlikti ve orada değildi. Bundan emindim.

Arazinin bereketli peyzajı garaj yolunu tamamen tırmanana kadar çalıların arkasından ilerlememe fırsat tanıdı ve ardından evin arkasından dolandım. Bir an için duraksayıp güneşe doymuş bahçeye baktım. Uzaktan bakıldığında uçurumun Yabansümbülü Konağı'na ne kadar yakın görüldüğü düşünülüğünde şaşırtıcı derecede genişti ve ön taraf kadar bakımlı değildi. Çimenler fazla uzundu, çalılar uzun zamandır budanmamıştı ve bakımsız çiçek tarhları otlar tarafından istila edilmişti. Evin aşağısındaki kayalara çarpan dalgaların sesini ve tepemizde dört dönen martıların belli belirsiz haykırıışlarını duyabiliyordum.

Burada ne yapıyorum?

Aniden dehşete kapılarak gerilemeye başladım. Yaptığım şey evsahibi tarafından açık bir dille kovulmama rağmen haneye tecavüz niyetiyle bir mülke izinsiz girmekti. Bu yüzden tutuklanabilirdim. Hem de ne uğruna? Şüphelerimden birine bahsetmeli ve gerisini çözmeyi polise bırakmalıydım.

Derken onu gördüm: Yerden en fazla bir buçuk metre yüksekliğinde, yarı açık vaziyette öylece duran birinci kat penceresi. Bu o anda gözüme bir davetiye gibi göründü.

Sessizce ilerleyerek pervazın altında durdum ve içeri göz atmak için parmak uçlarımın üstünde yükseldim. Kartonpiyerleri ve gösterişli avizesiyle güzel bir odaydı ama depo niyetine kullanılıyor gibiydi. Kutu yığınları, rulo yapılmış halılar ve özenle üst üste istiflenmiş sandalyeler dışında boştu. Açık iç kapının ardındaki koridor sessiz ve loştu.

Bunu gerçekten yapacak mıydım? *Yapabilir miydim?* Avuçla-

rımı pencerenin pervazına koyarken hâlâ ikilemdeydim. Adaya geldiğimden beri yüzme turnuvalarına hazırlanırkenki kadar idman yapmamıştım ve kaslar kullanılmadıklarında kısa sürede güçten düşerlerdi. Ne var ki kendimi bildim bileli barfikte iyiydim.

Derin bir nefes aldım ve ne kadar kolay yükseldiğime şaşarak kendimi yukarı çektim. Ayaklarım duvarın diğer tarafında basacak bir yer ararken az daha elim kayacaktı ama son anda kollarımdan birini pencereden içeri atmayı başardım. Bu da bana belden yukarıyı içeri çekmek için ihtiyacım olan manivela gücünü verdi. O vaziyette, soluk soluğa birkaç saniye bekledim ve geri kalan mesafeyi sürünerek katettim.

Yere iner inmez dizlerimin üstünde doğrularak acıyan avuçlarımı ovuşturdum. *Bu hareket sana gelsin, baba,* diye düşündüm ayağa kalkarken. *Bazen insana kol gücü de lazım olur.*

Evin neresinde olduğuma dair en ufak bir fikrim yoktu. Spor ayakkabılarımı ayağımdan çıkarıp pencerenin kenarına bıraktım, ardından sert parke zemini sessizce arşınlayarak kapı boşluğunun oraya geldim. Her adımından sonra duraksayarak koridorda çıt çıkarmadan ilerlemeye koyuldum. Derken bir merdivene geldim ve yukarıda birilerinin olduğuna dair en ufak bir emareyi bile kaçırmamak için kulak kesildim ama dikkatimi çeken bir şey olmadı.

Tedbiri elden bırakmadan üst katın sahanlığına gelene dek basamakları hafif adımlarla tırmandım. Evin neresinde olduğunu hâlâ anlayamamıştım ama ortalık o kadar sessizdi ki biraz palazlandım ve adımlarımı hızlandırdım. Belki de şansım yaver gitmişti ve evde kimse yoktu.

Basamakları daha dik ve dar olan ikinci bir merdivenden çıktım ve en üst kattaki kapının önünde durdum. Elimi kapının topuzuna koyup yavaşça döndürdüm. Sonra ittim. İncecik bir gıcırtyla sivrularak açıldı ve geniş koridora kaçamak bir bakış attım. İki yanda da kapılar vardı. Yatak odalarının bulunduğu kata çıkan servis merdivenine denk gelmiş olabileceğimi fark edince

nabızım hızlandı. Olmam gereken yer tam da burasıydı çünkü alacağım eşyanın babaanneme ait olduğuna kesin gözüyle bakabilmemin tek yolu onu odasından almaktı.

İlk kapıya sessizce yaklaştım ve çabucak açarak içeri süzuldüm. Görür görmez buranın halihazırda kimsenin yatak odası olmadığını anladım; terk edilmiş, rutubetli bir havası vardı. Yıllardır değişmemiş gibi görünen yatak örtüleriyle demode perdeleri saymıyordum bile. Yatağın ayakucunda üzerinde kalın, beyaz harflerle MARTINDALE LİSESİ yazan kırmızı bir battaniye seriliydi ve bir köşede iki lakros sopası duruyordu.

Bir dakika. Burası babamın eski odası olabilir miydi? Odanın ortasına doğru birkaç adım attım ve gözüm pencerenin yanındaki duvarda asılı duran çerçeveli fotoğrafa takıldı. Bu babamla babaannemin Aşk Merdiveni'nde gördüğüm fotoğraflarının aynısıydı: Ellerinde o çirkin tabloyla kameraya gülümsüyorlardı.

Babaannemin şarap rengi doğum lekesinin hâkim olduğu eline yakından baktım.

“Güzel fotoğraf, değil mi?”

Bir çırpıda sesin geldiği yana döndüm ve babaannemi –ya da artık her kimse onu– kapı boşluğunda dikilirken buldum. Başlangıçta ilk gözüme çarpan şık giyinmemiş ya da eldiven takmamış olmasıydı. Derken tek elinde tuttuğu küçük, sedef kabızlı silahı fark ettim. O kadar güzeldi ki gerçek olması hemen hemen imkânsızdı.

“Ah, gerçek. Ve dolu,” dedi odaya girerek. “Yalnız yaşayan iki ihtiyar kadın ne kadar tedbir alsa azdır.” Suratındaki ifade neredeyse anlayışlıydı. “Kapının açıldığından haberimiz olacağını gerçekten akıl edemedin mi?”

Aniden kupkuru olan dudaklarımı yaladım. “Yani... ne? İçeri girmeme izin mi verdiniz?”

“Pencereyi senin için açan da bendim.”

Aptal, aptal, aptal, diye fırçaladım kendimi. “Beni suçüstü yakaladınız,” dedim kabahatli kabahatli kıkırdayarak. Ne var ki daha ziyade bir hırıltı gibi çıktı. “Burayı son kez görmek is-

temiştım. Babamın odasını bulmak istedim. Neyse göreceğimi gördüm, sanırım... artık gidebilirim."

"Hayır, hiçbir yere gidemezsin." Odanın ortasına doğru bir adım daha atmasıyla yüreğim ağzıma geldi. "Dün elimi görüp görmediğini merak etmişim. Belli ki gayet iyi görmüşsün?" Öylesine donakalmıştım ki başımı yukarı aşağı sallamaktan bile acizdim. "Ve şimdi buradasın. Adam'ın kızı. Seni soyguncu sanıp onun eski odasında vursam son derece şiirsel bir trajedi olmaz mıydı?"

"İnsanlara anlattım." Bu yalanı olabildiğince ikna edici bir şekilde söylemeye gayret ettim. "Gördüğüm herkese anlattım. Archer Amca'ya, Milly'ye, Jonah'a ve... diğer herkese."

Babaannem ya da Mildred ya da... adını bile bilmediğimden nasıl hitap edeceğimi kestiremediğim o kadın kafasını hafifçe yana yatırdı. "Ama burada bir başınasın."

Kanım dondu. Archer Amca'ya bir mesaj göndermeyi başarmıştım ama neyi kastettiğimi anlaması ihtimali epey düşüktü. "Babaanneme ne yaptın?" diye sordum titrek bir sesle.

"Hiçbir şey," dedi ama bunu öylesine tez bir kesinlikle söyledi ki ona gerçekten inandım. "Babaannen yirmi dört yıl önce doğal nedenlerden öldü. Onu burada buldum. Evde olmadığında Adam'ın odasında zaman geçirmeyi severdi." Gözleri parlayıp söndü. "Evlatları arasında en nezaketsizi olmasına rağmen onu diğerlerinden hep ayrı tutardı."

"Sen Theresa'sın," dedim. İnkâr etmedi. "Ve... ve diğer Theresa da..." Bu cümleyi nasıl tamamlayacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu.

Merakımı gidermedi. "Ne garip," dedi alaycı bir sesle. "Adam'ın her şeyini elinden aldım ama aradan geçen senelere rağmen içim hiç soğumadı. Belki yegâne evladını elinden almak içimin soğumasına yeter." Yüreğim ağzıma geldi ve az kalsın, *Yegâne evlad değilim ki*, deyiverecektim ama o, "Ne de olsa o benimkini aldı," diye ekledi.

Dünya eksenini üstünde döndü. "Babam... oğlunu mu öldürdü?"

“Öyle de denebilir.”

Gürültülü bir çatırtı ikimizi birden yerlerimizden sıçrattı. İçgüdüsel olarak pencereye doğru atıldım ve dibine kadar da geldim ancak Theresa’nın, “Dur!” emri beni yerime mıhladı. Ama büyük, siyah bir SUV’nin bahçede son sürat ilerlediği gözümünden kaçmadı. Bu öylesine garip, alakasız ama hoş bir manzaraydı ki az kalsın yüksek sesle gülecektim.

“Tess!” Bir kadın aşağıdan telaşlı bir sesle bağırdı. “Tess, arabayla eve yaklaşan biri var. Tess!”

“Görüyorum,” diye seslendi Theresa aşağıya. Evi arabanın teki tarafından biçilmek üzere olan biri için fazlasıyla sakın görünüyordu. Ama araba ön kapıdan birkaç metre ötede durdu ve rahatlamayla endişe karışımı bir hisle Archer Amca’nın arabanın şoför koltuğundan inmesini izledim.

“Meğer yalan söylemiyormuşsun,” dedi Theresa. “Pekâlâ. Uzun yıllar bu oyunu başarıyla sürdürdük.” Silahı tutan eli azıcık indi. Tam derin bir nefes alacaktım ki suratındaki ifadenin sertleştiğini gördüm. “Her şeyi nihayete erdirme vakti geldi demek... Gel benimle.” Onu takip etmem için el ederek koridora çıktı ve evin ikinci katına yukarıdan bakan balkonlu merdivenin tepesinden, “Misafirimizi kış bahçesine al,” diye seslendi aşağı. “Aubrey’nin az sonra orada olacağını söyle.”

“Ne yapacaksın?” diye sordum endişeyle. “Lütfen ona zarar verme.” Sırf peşimden geldiği için Archer Amca’ya bir şey olması düşüncesi midemi bulandırdı.

“Aşağı,” diye buyurdu Theresa. Gözlerindeki bakış o kadar ölümcüldü ki dediğini harfiyen yaptım. Beni yönlendirdi – merdivenlerin bitiminden sola, sonra sağdaki koridora, sonra tekrar sağa. Derken kendimi üç cephesi yerden tavana kadar camla kaplı bir odanın girişinde buldum. Odanın ortasında Archer Amca, Theresa Ryan olduğunu sandığım kadının yanında dikiliyordu.

“Aubrey!” diye bağırdı beni görünce. Dahasını da söyleyecekti fakat bana doğru adım attığı esnada gerçek Theresa elinde süslü silahıyla yanımda belirdi. Archer olduğu yere çakılıp kaldı ve

gözlerini onunkilere dikti. "Aman Tanrım," dedi hırıltılı bir sesle. Göğsüne bastırıldığı eli yumruk oldu. "Doğruymuş. Gerçekten doğruymuş. Bir yanlış anlaşılma olduğunu sanmıştım ama sen... benim annem değilsin." Çene kası seğirdi. "Daha önce üç metre yakınına gelebilseydim ârunda anlardım."

"Muhtemelen anlamazdın," dedi Theresa. "Neyi görmeyi bekliyorsak onu görürüz. Ama neden sizlerle bağımlı kesmek zorunda olduğumu sanırım artık anlamışsındır." Sesi tam olarak yumuşamadı ama, "Tüm bunların içinde nispeten masum olan seninle bile," diye eklerken sesi az evvelki kadar sert değildi.

"Neyin içinde?" diye sordu Archer. "Bunu neden yapasın ki? Biz sana ne yaptık?" Bakışları bir Theresa'ya, bir silaha, bir bana kayıyordu. "Kayla'ya olanlar yüzünden mi? Ya da Matt'e?"

"Paula," dedi Theresa. İkinci kadın bir adım öne çıkana dek kimden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. "Hava biraz serin. Neden güney salonunda bir ateş yakıp bizi rahat rahat sohbet edebilmemiz için yalnız bırakmıyorsun..." Duraksadı. Gözleri ışıldıyordu. "Matt'e olanlar yüzünden."

"Tess, emin misin?" dedi diğer kadın asabice.

"Pozitif," dedi Theresa. Paula rüzgâr gibi yanımızdan geçerek koridorda gözden kayboldu.

Archer Amca derin bir nefes aldı. "Matt boğuldu. Korkunç bir olaydı ama..."

"Matt boğulmadı," dedi Theresa sertçe. "Öldürüldü. Hani Ufak Plaj'daki şu gece var ya? Matt o suya asla tek başına girmezdi. Sarhoş olabilirdi ama aptalın teki değildi. Dip akıntısının öyle bir gecede nelere neden olabileceğini bilirdi. Senin şu yılan abin Anders ona Kayla'nın gelgit akıntısına kapıldığını ve yardıma ihtiyacı olduğunu söylemiş."

"Kayla'nın mı?" Archer Amca iyiden iyiye şaşkına dönmüştü. "Orada bile değildi ki."

Theresa'nın dudakları kıvrıldı. "Değildi. Ve Anders bunu gayet iyi biliyordu. Suyu girmesi için Matt'e yalan söyledi. Bir daha asla çıkamayacağını biliyordu. Ve Adam... Adam hemen

yanlarında dikiliyordu ve Matt'in suya atlamasına izin verdi." Artık titriyordu, gözleri fal taşı misali açılmış ve parlaktı. "Adam atlamasına göz yumdu."

Adam atlamasına göz yumdu. Bu sözcükler kulaklarımda öyle bir çınladı ki neredeyse Archer Amca'nın bir sonraki sorusunu kaçıracaktım. "Bunu nasıl bilebilirsin?"

"Kayla," dedi Theresa. "Anders bir gece sarhoş olmuş ve ona her şeyi yumurtlamış. Bunu yaptığını hatırladığını bile sanmıyorum. Ama Kayla bana anlattı. Anders'ın Matt'i kiskandığını ve öldüğü sene Allison Matt'ten hamile kalınca ona daha da bilendiğini söyledi." Archer Amca'nın suratındaki şaşkın ifadeyi görünce acı acı güldü. "Haberin yok muydu? Benim de yoktu. Düşünsene bir torunum olacakmış. Annenin de öyle. Ama Allison düşük yapmış."

"Öyle mi?" diye sordu Archer Amca bön bön.

"Evet." Theresa'nın birbirine bastırıldığı dudakları incecik bir çizgi hâlini aldı. "Dahası Matt'in başına gelenlerden haberi vardı. Anders ona o gece anlatmış. Yine de hakkını yemeyeyim: o gece Matt kaybolduğunda polisi arayan oydu. Ama sonra abilerini korudu. Herkesin bunun bir kaza olduğunu düşünmesine izin verdi."

"Tüm bunları sana Kayla anlattı, öyle mi?" dedi Archer Amca yavaşça. "Ve sonra? Ne oldu? Onu öldürdün mü? Ona uyuşturucu verip arabasına mı bindirdin?" Theresa irkilince Archer Amca bastırdı. "Fred Baxter bana orijinal otopsi raporunu verdi. Öldüğü gece kanında yatıştırıcı varmış."

"Demek kız bana Kayla'yı o yüzden sordu," dedi Theresa bana bakarak. Aniden kız oluvermişim; cümlede öznenen nesneye dönüşmüştüm.

"Masum bir kızı öldürdün ve sonra mağdura yatmaya cüret ettin, öyle mi?" diye sordu Archer Amca sesini yükselterek.

"Ben değildim," diye diretti Theresa. "Her şey bir anda oldu. Matt'in başına gelenleri öğrendim. Hem yıkılmışım hem de öfkeliydim. Şu dünyada istediğim tek şey bir yolunu bulup yaptıklarını abilerimle ablana ödetmekti. Derken annen öldü." Gözleri

dalıp gitti. "O ve ben evde yalnızdık. Donald Camden'ı aradım çünkü... o zamanlar her şey için Donald'ı arardık. Siz çocukların Abraham'la Mildred'in servetini kaşla göz arasında harcayıp bitireceğinizi söyledi. Ve o anda aklıma bir fikir geldi."

Dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı ve bu ürkütücü bir manzaraydı. "Başlangıçta gülünç olduğunu düşündüm. Fakat Donald bu fikre bayıldı. Zaten ebeveynlerinizin parasına konmak için fırsat kolluyordu. Boğazına kadar borca batmış olan Fred Baxter'ı da işin içine kattık ve doktorum rolünü yapmayı sürdürürse tüm borçlarını kapatacağımıza söz verdik. Mildred'i buraya, Yabansümbülü Konağı'nın arazisine gömdük ve yerimi alması için kardeşim Paula'yı buraya getirdim. Ardından Donald hepinize o malum mektupları yazdı."

Theresa'nın suratı gerildi. "Ama Kayla beni görmeye çalışmakta diretti. Bayan Story'nin çocuklarını evlatlıktan reddetmesinin nedeninin onun söyledikleri olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Onunla birkaç defa telefonda konuştum, onu sakinleştirmeye çalıştım ama iyiden iyiye telaşlandı. O noktadan sonra telefonlarına çıkmayı kestim. Bunun üzerine Fred Baxter'a gitti. Fred ona endişelenmemesini ve dilini tutmasını söyledi. Fakat Kayla son çare Donald'a gitti. Ve Donald... konuşmaya devam etmesi hâlinde başımıza iş açacağına kanaat getirdi. Eğer insanlar Story ailesinin çocuklarından nefret etmek için sağlam bir gerekçem olduğunu öğrenselerdi bir çuval incir berbat olurdu. Böyle olunca da Donald duruma el attı." Archer Amca'nın suratındaki dehşeti görünce sesine savunmaya geçtiğine yorulabilecek bir tını nüfuz etti. "Fred ve ben bunu tasvip etmezdik ama neler olduğunu öğrendiğimizde iş işten geçmişti."

"Sen ve Fred meğer yüreği sevgiyle dolu bir çift azizmişsiniz," dedi Archer Amca buz gibi bir ses tonuyla. Ardından keskin, dehşet yüklü bir nefes aldı. "Tanrı aşkına. Fred'in başına da aynısı mı geldi? Bu yaz konuşmaya, cılkı çıkan beyninin içinde bir itiraf şekillendirmeye başladı. Böyle olunca da Donald duruma el attı, değil mi? Adamı kendi arka bahçesinde boğdu?"

Bize doğru bir adım attı ve o anda yanağıma sert ve soğuk bir şey dayandı. Ben istemsizce inlerken Archer Amca donakaldı.

“Burada dizginlerin kimin elinde olduğunu unutmayalım,” dedi Theresa.

Archer Amca ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. “Yaklaşmıyorum, tamam mı? Ama her şey bitti. Bunu biliyor olmalısın. Bu defa paçanı kurtaramazsın.”

“Galiba öyle,” dedi Theresa. “Ama her şeyin *bittiğiyle* ilgili aynı fikirde değiliz. Çünkü şöyle bir durum var.” Sesi keyifliydi. “Bence en kötüsü Adam’dı. Anders’ın bahsedilmeye değer hiçbir özelliği yoktur. Allison ise zayıftır. Ama Adam öyle mi? Ona bayılırdım. Annesiyle babası onu bunalttığına hep onun tarafını tutardım. O oğlan için her şeyi yapardım. Ama sonra, oğlumun hayatını kurtarma fırsatını elinin tersiyle itti. Adam’ın yapması gereken tek şey *dur* demekti. Anders’a ya da Matt’e. Onu dinlerlerdi ve Matt hâlâ hayatta olurdu.”

Aptal oğlan. Tek bir sözüyle her şeyi değiştirebilirdi. En sonunda Doktor Baxter’ın babam hakkında böyle derken neyi kastettiğini anlıyordum. Aniden, yanımda dikilen kadına karşı beklenmedik bir şefkat duydum. Fakat sonra kulağımın dibinden gelen uğursuz klik sesi korku dışındaki bütün duygularımı silip attı. “Adam’ın sorunu *yeterince* acı çekmemiş olması,” dedi Theresa hiddetle. “Evlat kaybetmenin neye benzediğini bilmiyor.”

Panikten Archer Amca’nın gözleri belerdi. “Theresa, hayır.”

“Adam’ın kızıyla başka ne yapabilirim ki?” diye sordu Theresa. “Çekip gitmesine izin mi vereyim? Adam’ın Matt’in suya atlamasına izin verdiği gibi?” Soluklarım sığlaşıp sıklaşmaya başlıyordu. Paniğe kapılmış zihnimin gerilerinde bir yerde benzin kokusunun farkına vardım. Yoksa duman kokusu muydu?

“Aileme kızgınsın. Bunu anlayabiliyorum. Kızgın olmak hakkın,” dedi Archer Amca telaşla. “Ama eğer ödenmesi gereken bir bedel olduğunu düşünüyorsan hıncını *benden* çıkar, Aubrey’den değil.” Bir süredir havada olan ellerini, Theresa’ya ateş edebileceği bir hedef verir gibi kalbinin üstüne koydu. “Benimle ödeş.

Oradaydım. Yardım etmek için bir şeyler yapabilirdim ama yapmadım. İşte bu da benim lanet olası hayatımın hikâyesi.”

“Yapma,” dedim. Yüreğim ağzımdan fırlayiverecek gibiydi.

“Kayla senin haberinin olmadığını söyledi,” dedi Theresa sertçe. Duman kokusu gittikçe güçleniyordu. “Haberinin olduğunu mu söylüyorsun?”

Archer Amca’nın bakışları bir Theresa’ya, bir bana, bir silaha kaydıktan sonra en nihayetinde bana odaklandı. Çenesinin gergin kasları gevşedi. Yüzündeki ifadeyi tanıdığımda kalbim acıyla sıkıştı. Bu şimdiye dek kendi babamın suratında bile görmediğim bir ifadeydi. *Babacandı.*

Ardından lafı hiç dolandırmadan, “Evet,” dedi.

Bundan sonraki her şey yıldırım hızının getirdiği bir bulanıklık içinde oldu. Silah boynumdan ayrıldı, Theresa’nın kolu hareketlendi ve içgüdüsel bir tepki verdim. Omzumla onunkine sertçe vurduğum. Dengesini kaybedip yere düştü. Derken sağır edici bir patlama sesi odayı doldurdu. Bunu ıstırap yüklü, tiz bir çığlık takip etti. O esnada kendimi yerde, kısmen de Theresa’nın üstünde buldum ve dirseğime yakıcı bir acı saplandı. Bir çığlık daha duyuldu. Ben Archer Amca’yı görmek için çılgınca başımı sağa sola çevirirken yanı başımda kırmızı bir birikinti oluşmaya başlamıştı.

“Aubrey!” Tam tepemdeydi ve Theresa’nın silahı bir elinden sarkıyordu. O hâlini görünce artık nasıl rahatladıysam bayılmanın eşiğine geldim. “Yaralandın mı?”

“Sanmıyorum.” Ben üstünden kalkarken Theresa inledi. Sol bacağı ve altındaki döşemeler kan içindeydi. Yüzünü dirseğinin içine gömmüştü ve ağır ağır nefes almak dışında kımıldamıyordu. “Sanırım onu vurduğum.”

“Kendini vurdu,” dedi kara kara. “Yardım istesek iyi olur. Telefonun yanında mı? Benimkini unuttum.”

“Şarjı bitti.” Ayağa kalktım fakat damarlarımda gezinen adrenalini süratle etkisini kaybediyordu ve en nihayetinde duman kokusu suratıma sillesini indirdi. Kış bahçesinin dışında hava yoğun ve puslu görünüyordu.

Paula, neden güney salonunda bir ateş yakıp bizi rahat rahat sohbet edebilmemiz için yalnız bırakmıyorsun?

Theresa kız kardeşini kış bahçesinden göndermeden evvel kelimesi kelimesine böyle demişti. Kapıdan başımı uzatıp koridora baktım. Bir yerlerden çıtırtılarla hışırtıların birbirine karıştığı bir gürültü geliyordu. Yerler kaygan ve ıslaktı.

Tess, emin misin?

Pozitif.

"Bir terslik var," dedim.

Ve o anda alevler koridoru istila etti.

Ben gerisin geriye kış bahçesine doğru savrulurken, "İsa aşkına!" diye bağırdı Archer Amca. "Buradan çıkmalısınız! Hadi." Theresa'yı ayağa kaldırmak için yere eğildi. Vücudu tıpkı bir bez bebek gibi gevşemiş olan kadın inleyerek ona karşı çıkınca Anders Amca onu mecburen kucağına almak zorunda kaldı. "Merdivenlere, Aubrey! Solunda."

"Yapamayız!" Sadece saniyeler içinde önümüzdeki manzara baştan aşağı değişmişti. Yangın her yanı sarmıştı, alevler koridorda dans ediyordu. Tam o anda dumanlar yolumuzu kesti ve ilk dalga ciğerlerimi doldurduğunda öksürerek kış bahçesine geri döndüm. Bir yandan da gözlerim akıyordu.

"Mecburuz," dedi Archer Amca kucağında Theresa'yla yanımdan geçerek. Ne var ki nefes almaya çalışarak aynen geri döndü. "Tamam. Yeni plan." Theresa'yı odanın köşesindeki deri koltuklardan birine bıraktı, ardından sandalyelerden birini kaptı ve en yakınındaki cama fırlattı. Cam tuzla buz olurken parçaları her yana saçıldı.

Dumanlar kış bahçesine doluşurken elimle ağzımı ve burnumu kapattım. Archer Amca dekoratif bir stanttan aldığı uzun, eski moda bir şemsiyeyi doğramaların arasında sağa sola savurarak orayı sivri cam parçalarından arındırdı. Bir şemsiye kapıp ona yardıma giriştim ve işimiz bittiğinde pencereden aşağı, yere baktım. Yüreğim sıkıştı. "Çok yüksek."

"Bir halat yaparız," dedi Archer Amca kanepenin arkasın-

daki battaniyeyi çekip alırken. Ben de pencerelerdeki tiril tiril perdeleri söktüm ve odada işimize yarayabilecek başka bir şey olup olmadığına bakmak için etrafımı şöyle bir kolaçan ettim. Kapının önünden kükremeyi andıran bir ses geliyordu. Alevlerin kapıyı çevreleyen kartonpiyerlere sıçrayıp oradan da çıkışa en yakın kitaplığı sarmasını korku dolu gözlerle izledim. Başlangıçta yalnızca en üst raf boyunca uzanan küçük, turuncu bir çizgiydi ama sonra kitaplar alev aldı.

Kırık cama en yakın duran kanepenin eski moda ve ağırdı. Archer Amca battaniyenin bir ucunu kanepenin ayağına, diğer ucunuysa elimde tuttuğum perdeye kördüğümle bağladı. Avuçları arasındaki perde âdeta ağırlıksızdı. “Bu işe yarayacak mı?” diye sordum yutkunarak. Düğümleri iyice sıktı, sağlamlıklarını test etti, ardından üzerlerine birer düğüm daha attı. “Yeterince sağlam mı?”

Archer Amca odada etrafına baktı. Kitaplık alevler içindeydi, üstelik tavan da tutuşmuştu. Duman artık gri ve siyah tonlardaydı. Dahası pencereden içeri akın eden temiz havaya rağmen ciğerlerimizdeki nefese göz koymuştu. Alevler kilimin kenarını yaladı ve ânında yüzeyine yayıldı. “Öyle olmak zorunda,” dedi amcam uyduruk halatımızın boşdaki ucunu pencereden aşağı sarkıtarak. “Önce sen, Aubrey. Vücudunu kasma ve ayaklarının üstüne düşmeye çalış.”

Tartışmaya zaman yoktu. Battaniyeyi kanepenin yakınındaki düğümün altından tuttum ve kendimi pencereden aşağı bıraktım. Cam parçaları kollarımı ve bileklerimi keserek açık yeşil battaniyeyi kan lekeleri içinde bıraktı. Elimi olabildiğince çabuk tutmaya çalışıyordum. Ne var ki ben daha ne olduğunu bile anlamadan önce battaniye, sonra da perdeler bitti. Oysa o kadar da uzaklaşmamıştım. Yerden ne kadar yüksekte olduğumu bilmiyordum ama artık bunun hiçbir önemi kalmamıştı. Aşağıdan başka gidilecek yer yoktu.

Perdeyi bıraktım ve düştüm.

Yere ilk temas eden ayaklarım oldu, sonrasında dizlerim bo-

şaldı ve sertçe yan düştüm. Her yanıma acıyordu ama o kadar da fena durumda değildim. Hâliyle yerde yuvarlanıp eve baktım. Birinci kat alevlere tamamen teslim olmuştu. Az önce çıktığım pencereden dumanlar yükseliyordu. Öylece sarkan perdenin ucu yerden iki metre kadar yüksekteydi. Fakat amcamdan ya da Theresa'dan hiçbir iz yoktu.

Ellerimi ağzımın iki yanına siper edip, "Archer Amca! Çık hadi!" diye haykırdım. Gittikçe artan paniğime karşı koyarak ayağa kalkmaya çalıştım. Ne var ki sağ bacağımdan yukarı saplanan acı beni dizlerimin üstüne çöktürdü. "Sorun yok, çok yüksek değil. Acele et!"

Pencerede hâlâ kimse görünmüyordu. Ciğerlerim acıyor, bağırmamı güçleştiriyordu. Yine de bağırmayı sürdürdüm; gırtlığım paralanana kadar amcamın adını defalarca kez haykırdım.

Tanrı'ya şükürler olsun ki en nihayetinde pencerede göründü. Theresa omzundan gevşekçe sarkıyor, onu yavaşlattığından pencereden dışarı çıkmasını geciktiriyordu. Ya baygındı ya da amcam yardım etmeyi reddediyordu. Duman bulutlarının arasında debelenmesini izlerken acımasız bir düşünce beynimi dağladı.

Bırak onu. Bırak düşün.

Ama yapmadı. Uyduruk halatımızdan milim milim inmeye başladı. Derken pencereden geriye kalanlar turuncu bir parıltıya teslim oldu ve halatın diğer ucu boşaldı. Düştüler. O anda ölmekte olan bir hayvanın tüyler ürpertici çılgınlığını andıran bir ses duydum. O sesin benden çıktığını anlamam birkaç saniyemi aldı.

"Archer Amca!" Birkaç metre öteye düşen hareketsiz uzuv ve kumaş yığınının doğru süründüm. Theresa'nın suratı bana dönük, bakışları boş ve cansızdı. İstemsizce hayvansı bir ses daha çıkardım ve onun yanından çabucak geçerek amcamın koluna doğru atıldım. "Lütfen," diye fısıldadım avucu yukarı bakacak şekilde döndürmek için bileğini çekiştirirken. "Lütfen."

Ve başparmağımın altında hafifçe atan nabzını hissettiğimde o gün ilk defa gözyaşlarına boğuldum.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

MILLY

Yabansümbülü Konağı o gün yanıp kül oldu.

Theresa'nın gerçek adı Paula Donahue olan kız kardeşi her yana benzin döktükten sonra kibriti çaktığı gibi sırı kadem bastı. Polis bir hafta boyunca Martı Yuvası Adası'nı didik didik etti ve yerel havalimanlarına nöbetçiler dikti ama kadından iz yoktu. Sahte bir pasaportla yurtdışına kaçtığından ve Theresa'yla birlikte Mildred'den çalıp denizaşırı ülkelerde biriktirdikleri paralarla gününü gün ettiğinden emindim. Bu tepemi fena hâlde attırıyordu. En azından gafil avlandığından kaçma fırsatı bulamayan Donald Camden ofisinde tutuklanmıştı ve şu anda hapiste duruşma gününü beklemekteydi.

Pencereden atladıklarında Aubrey ayak bileğini incitmiş, omzu çıkan Archer Dayı ise beyin sarsıntısı geçirmişti. Adli tıp uzmanlarının dediğine göre Theresa Ryan yere çarpmadan önce dumandan zehirlenerek ölmüştü.

Yabansümbülü Konağı'nın bulunduğu arazi artık bir suç mahalliydi, hâliyle oraya yaklaşmamıza izin vermiyorlardı. Fakat yangından sonraki gün Aubrey, Jonah ve ben arabaya atlayıp evi ilk gördüğümüz o dönemece gittik. Yıkım uzaktan belli olmu-

yordu ama eskiden evin tüm heybetiyle yükseldiği yerde gökyüzünün kesintisiz devam ettiğini görmenin tekinsiz bir yanı vardı. Abraham'la Mildred'in mazisi ve annemin çocukluğu... öylece yanıp kül olmuştu.

Annem ertesi gün geldi ve hep yaptığı gibi dizginleri eline aldı. "Burada kalamazsın," diye diretti Archer Amca'nın bungalovuna adımını atar atmaz. "Burada mahremiyetten eser yok. Hem medya aklını kaçırmış durumda." Böylece Storylerin fiyakalı kiralık evlerinden birine taşındık. Annem o günden beri yirmi yıllık bir dolandırıcılığa ışık tutma gayesiyle polisle, adli tıp uzmanlarıyla, gazetecilerle ve avukatlarla tıpkı bir irtibat subayı gibi çalışıyordu.

Gerçi geldiğinden beri yapmadığı bir şey vardı. Yirmi beş yıl önce, o yaz gecesi Ufak Plaj'da Matt Ryan'ın başına ne geldiğiyle ilgili hâlâ tek bir kelime etmiş değildi.

Onu Martı Yuvası Adası havalimanına getiren uçaktan iner inmez bunu ona sormak istemiştim. Fakat beni sımsıkı kucaklayıp, "Soru yok, tamam mı? Bugünü bir atlatalım da," demişti.

O günden beri aynısını söylüyordu. Ona alan tanımaya çalışıyordum çünkü uğraştığı tüm diğer şeylerin yanında, en başından beri barışmayı umduğu annesinin yirmi dört yıl önce öldüğünü kabullenmesi gerekiyordu. Ve Mildred Story'nin acımasız bir kadın değil de, evlatlarına veda etme şansı bulamadan çocuklarından koparılıp alınan bir anne olduğunu.

Gazetede ilk haber çıkar çıkmaz Anders Dayı Martı Yuvası Adası'nı apar topar terk etti. O günden beri Fox News'a tek bir röportaj verdi. "Hepsi yalan," dedi Kayla'nın hikâyesi hakkında. "Ayrılığı sindirememiş, eski bir sevgili tarafından uydurulmuş yalanlar. Elbette yattığı yerde huzurla uyunun."

Adam Dayı da röportaj vermiyordu ama avukatı aracılığıyla o da kelimesi kelimesine aynı şeyleri söyledi. Ne gariptir ki haberin patlamasıyla on yıllık kitabının satışları tavan yaptı. Ve şimdi, akşamüstü tam beşte, Aubrey ondan kitabının *New York Times* çoksatanlar listesine girdiğini bildiren bir mesaj aldı.

Kaşlarını çatarak telefonu elinden fırlatıp attı. “Sanırım bazı insanların yaptıkları hep yanlarına kalıyor hep,” diye mırıldandı.

Annem dışında hepimiz mutfaktaydık, akşam yemeği için *guacamole* yapıyorduk. Temmuz ayının son haftasıydı, yani Martı Yuvası Adası’nda yaz sezonunun bitmesine daha epey vardı ama bizler için aynı şey geçerli değildi. Aubrey ve Jonah yarın adadan ayrılıyorlardı. Ben de çok geçmeden yola çıkacaktım. Ebeveynlerim annem buradaki kargaşanın icabına bakarken babamla ve Surya’yla kalmamı istiyorlardı.

“Bilmiyorum,” dedi Archer tek eliyle avokadoları beceriksizce dilimlerken suratını ekşiterek. Omzu canını epey sıkırsa da ağır kesici almayı reddediyordu. “Baban yine de kendi vicdanıyla yaşamak zorunda. İçimde, en başından beri sorununun bu olduğuna dair bir his var.”

Görünüşe bakılırsa Adam Dayı’yla Anders Dayı’nın Matt Ryan’ın ölümüyle ilgili alacakları ceza bununla sınırlı kalacaktı. Çünkü Anders Dayı haklıydı; yirmi dört yıldır ölü olan bir kızın, kendi eliyle çıkardığı yangında can vermeden önce inanılmaz bir dolandırıcılığa imza atan bir kadına söyledikleri kimseyi hiçbir şeye ikna etmezdi.

Ne var ki sıradan insanların bu konudaki görüşü sertti. *New York Post* birkaç gün önce haberi ilk sayfadan CİNAYET Mİ? manşetiyle duyurmuştu ve sosyal medya, dehlizlerinde yankılanan *tabii ki öyle* nidalarıyla bu soruya yanıt vermişti. Adam Dayı’nın kitap satışlarında geçici bir artış yaşanıyor olabilirdi ama çoğu insan romanını ondan nefret ettiği için okuyordu.

Aubrey’nin somurtmaya devam ettiğini görünce Archer Dayı konuyu değiştirdi. “Bize yeni evinden bahset,” dedi eğri büğrü avokado dilimlerini doğrayıcıya atarken.

Aubrey’nin yüzü aydınlandı. Annesi bir günlüğüne adaya gelmiş ama Aubrey Oregon’a döndükten sonra ana kız taşınacakları daireyle ilgili son ayarlamaları yapmak için geri dönmek zorunda kalmıştı.

“Sevimli, üç odalı bir daire. Okulumla annemin çalıştığı hastanenin tam ortasında,” dedi.

“Kulağa harika geliyor,” dedi Archer Dayı.

Aubrey ona ürkekçe gülümsedi. “Belki beni ziyarete gelirsin. Tabii eğer istersen.”

Yabansümbülü Konağı’nda birbirlerinin hayatını kurtardıklarından beri o ve Archer Dayı birlikte epey vakit geçirmişti. Aubrey’nin bir yanının Adam Dayı’nın boyunu aşan türden bir baba kız ilişkisine özlem duymaktan hiç vazgeçmeyeceğini biliyordum ama Archer Dayı’yla kurdukları amca-yeğen ilişkisini de yabana atmamak gerekirdi.

“Muhakkak geleceğim,” dedi Archer Dayı. “Ama yakın zamanda değil.” Aubrey’nin suratı asılınca çarçabuk, “Önümüzdeki hafta Cape Cod’daki rehabilitasyon merkezine yatıyorum. Orada ne kadar kalacağımdan emin değilim ama iyileşmek en azından birkaç ayımı alır,” diye ekledi.

“Bu harika,” dedik Aubrey’yle aynı anda.

“Geç bile kaldım,” dedi Archer Dayı. Kırmızı plastik bardağı her zamanki gibi mutfak adasının üstünde duruyordu ama oturduğumuzdan beri ona el sürmemişti. “Ondan sonrasından... emin değilim. Adım adım ilerleyelim.” Aniden bitkin düştü ve kendini tabureye bıraktı. “Sakıncası yoksa geri kalanını siz halleder misiniz? Biraz kestirmeyi deneyeceğim.”

Biz mırıldanarak hiçbir sakıncası olmadığını söylediğimizde yanımızdan ayrıldı. Birkaç dakika boyunca mutfakta kimsenin çıtı çıkmadı. Derken Jonah, “Eee? Eve döndüğünüzde siz ne yapacaksınız?” diye sordu.

“Fizik tedavi,” dedi Aubrey çabucak. “Meğer yüzme bilek incinmelerine iyi geliyormuş. Zaten ben de yüzmeyi bırakmak istemiyorum.” Bir sarımsağa uzanıp kabuğunu soymaya başladı. “Belki takıma geri bile dönerim.”

Bu beni öylesine şaşırttı ki doğrayıcıya gereğinden fazla zeytinyağı döktüm ve birazını kaşıkla geri almak zorunda kaldım. “Gerçekten mi?”

“Yeni bir kola anlaşıyorlar,” dedi Aubrey. “Eskisi *doğum izni-* ne çıktığından.” Yüzü kısacık bir anlığına gölgelendi ama sonra az evvelki neşesi geri döndü. “Bir keresinde onun yönettiğı bir yaz programına katılmışım. Geçenlerde merhaba demek için aradı ve geri dönmemi umduğunu söyledi. Kadını gerçekten sevdim.” Tek omzuyla beni dürttü. “Peki ya sen? Baba Evi’nde ne yapacaksın? O da New York’ta, değil mi?”

“Evet,” dedim zeytinyağı şişesinin kapağını kapatırken. “Kendileri fazla dikkat çekmememi buyurdular.”

“Ne yani?” Gözlerini sahte bir masumiyetle belertti. “Artık kumsalda oynaşırken paparazziler tarafından çekilmiş fotoğraflarınızı göremeyecek miyiz?”

Yanaklarıma ateş basarken, “Bir kere,” dedim. Buradaki kumsal halka kapalıydı ama helikopterler sansasyonel bir kare yakalama umuduyla tepemizde dönüp duruyordu. Aralarından biri Jonah’la beni okyanusta öpüşürken yakalamış ve şaşırtıcı derece net bir fotoğrafımızı çekmişti. “O dediğın yalnızca bir kere oldu.”

Jonah boğazını temizledi. “İnsanların arasına karışabileceğimiz daha kalabalık bir yerde olsaydık muhtemelen kimsenin dikkatini çekmezdik.” Ona bakarak kaşlarını kaldırdığını görünce, “Şehir gibi. Providence ve New York o kadar da uzak sayılmaz. Duyduğum kadarıyla otobüs biletlerini on üç dolardan satıyorlarmış.”

“Bunları Greyhound’un web sitesini saplantılı biçimde inceleyen mi öğrendin?” diye sordu Aubrey gülümseyerek.

Jonah omuzlarını silkti. “Olabilir.”

Gülümsememi güçlükle bastırdım. “Yaz boyu çalışmak zorunda olduğunu sanıyordum.”

“Bütün yaz değil,” dedi Jonah. Yüzündeki ifade düşünceli bir hâl aldı. “Gerçi sizler artık zengin bir büyükannenin mirasçıları-sınız... bilmiyorum. Belki de garip kaçır.”

Theresa ve Donald ifşa olduğundan beri Storylerin mal varlığından pek konuşmamıştık ama hep arkâ planda bir yerlerdey-

di. Annem adaya geldiğinde bana vadettiği şu damla şeklindeki elmas gerdanlığı da yanında getirmişti ama onu yalnızca bir kere deneyebilmiştim. Her nedense bana sandığım kadar yakışmamıştı. Sonra dedemin saatini de çıkarmıştım. Önce biraz garipsesem de onsuz kolum resmen hafiflemişti.

Story ailesinin servetiyle ilgili hiçbir şey gözüme gerçekçi görünmüyordu. Ama Jonah gerçektir ve ona veda etmeye hazır değildim. Dahası o da benimle aynı durumdaydı. “Garip falan kaçmaz. Hem de hiç,” dedim ona.

Sırıttı ve söyleyeceklerimi vurgulamak için elimdeki kaşığı ona doğrulttu. “Ama otobüse binmem. Asla. Bu konu tartışmaya kapalı.”

Saatler sonra, Aubrey’nin yatmaya gitmesinin ve Jonah’ın Providence’tan arkadaşlarıyla çok oyunculu bir video oyununa kilitlenmesinin ardından dışarı çıktım ve annemle Archer Dayı’nın evin yanındaki avuç içi kadar plaja yerleştirilmiş iki Adirondack sandalyede oturduklarını gördüm. Onları rahatsız etmek istemediğimden neredeyse eve geri dönecektim ama annem beni gördü ve eliyle yanlarına çağırırdı.

“Sana da bir sandalye getireyim.” Archer Dayı yerinden kalkarken onu durdurdum.

“Sorun değil. Zaten bu sandalyeleri hiç sevmem.” Annemin sandalyesinin kenarında asılı duran havluyu alıp yere sererek ayaklarının dibine oturdum.

“Ben de tam Archer’a Aubrey’yle yakınlaşmanıza ne kadar sevindiğimi söylüyordum,” dedi annem. Onunla dayımın arasındaki sehpanın üstünde tek bir şarap kadehi duruyordu. Annem kadehi kaldırıp şarabından bir yudum aldıktan sonra, “Bulunmaz nimettir. Şimdi durup da geçmişe baktığımda kuzenlerini tanıman için ne kadar az çaba sarf ettiğime inanamıyorum,” diye ekledi.

Neşeli bir ses tonu takındım çünkü Aubrey’nin ülkenin diğer ucuna uçacağını aklıma getirmek bile istemiyordum. Uzak me-

safe sohbetlerimiz aralıksız olacaktı. “JT açısından bakıldığında iyi bir karar vermişsin.”

Archer Dayı kafasını iki yana salladı. “O çocuk için hâlâ umudum var. Tek yaptığı, yaz mevsimini istediği şekilde geçirmeye çalışmaktı. Bir parçasının olan bitenden ötürü üzgün olduğuna kalıbımı basarım.”

“Çok küçük bir parçasının,” dedim. “Belki bir kulakmemesi olabilir.”

“İnsanların kötü yanlarını görmeyi kendini bildin bileli reddederdin, Archer,” dedi annem.

Çocukluğumdan hatırladığım zoraki nezaketin aksine annemle dayımın eski hâllerine –epey eski hâllerine, ergenlik yıllarına falan– geri dönüşlerini izlemek tuhaftı. Eski videoları izlerken ikisinin arasındaki yakınlık dikkatimi çekmişti ama gerçek hayatta buna hiç şahit olmamıştım ve o yakınlığın bir kamera hilesi olduğuna inanmama ramak kalmıştı. Ama öyle değildi.

“Galiba o konuda birbirimize benziyoruz,” dedi Archer. Bir elini yumruk yapıp onunla hafifçe annemin koluna vurdu. “Kendi abilerimizin gerçek yüzlerini bile görememiştiz.”

Annem sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. “*Bunları daha sonra konuşalım* çiplerimin hepsini harcadım mı?”

“İstemediğin hiçbir şeyden konuşmak zorunda değilsin,” dedi Archer Dayı. “Ama o yaz başından geçenlerden ötürü ne kadar üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Hamilelik olayları falan. Bir terslik olduğunun farkındaydım ama o olduğu aklımın ucundan bile geçmemişti.”

“Nasıl geçecekti ki?” diye sordu annem. “Sana söylemedim. Ve zaten başlamadan bitti.” Şarabından bir yudum daha aldı. “Hem üzgün hem de rahatlamıştım. Bir süre Matt’ten nefret ettiğime inandırdım kendimi ama aslında ondan nefret ettiğim yoktu. Sadece davranış şeklinden ötürü kızgındım. Derken Anders ne yaptığını anlattı. Matt çoktan korkunç bir şekilde can vermişti ve ben sadece... Ne yapmam gerektiğine dair en ufak bir fikrim yoktu.”

Archer Dayı azıcık bekledi ama annem konuşmayı sürdür-

meyince, “Birilerine söylemeyi hiç düşünmedin mi?” diye sordu usulca.

“Düşünmeden geçirdiğim bir günüm bile olmadı.” Annem kadehin sapını öyle sertçe kavradı ki kırılacağından korktum. “İki arada bir derede kalmıştım. Vicdan azabı çekiyordum çünkü Kayla’yla Matt arasındaki ilişkiden bahsederek Anders’ı gaza getiren bendim. Bu da yetmezmiş gibi Anders ne yapıp ne edip beni tüm bunları benim için yaptığına inandırdı. Düşündükçe aklımı kaçıracak gibi oluyordum. Bir şekilde bunu *istediğimi* ima etmiş olabilir miydim? Bu benim hatam mıydı? Anders’ın her zamanki gibi kendi çıkarını düşündüğünü anlamam bir yıldan uzun sürdü. O noktadan sonra konuyu nasıl gündeme getireceğimi ya da eski defterlerin açılmasının kime faydası olacağını bilemedim. Derken Donald Camden malum mektubu gönderdi.”

Annem şarabını bitirdi ve titreyen eliyle kadehi sehpayaya bıraktı. “Sanki bunu hak etmiştim. Daha doğrusu senin dışında hepimiz hak etmiştik. Hem de hanımannemin Matt’ten haberinin olmasının imkânsız olduğunu bilmeme rağmen. Zaten nereden öğrenecekti ki?” Annem hayatım boyunca duyduğum en neşesiz kahkahayı koyuverdi. “Şimdi aklımı kurcalayan başka sorular var. Vaktiyle bir şey söyleseydim ne değiştirdi? Şimdi her şey farklı olur muydu? Belki Hanımannem hâlâ hayatta olurdu ve...”

“Allison,” diyerek araya girdi Archer Dayı. “Hayatta olmazdı. Kalp hastasıydı.”

“Bilmiyorum. Buradan bakınca her şey kelebek etkisine benziyor.” Annemin sesi yoğunlaştı. “Özellikle de şimdi, Kayla’nın yaptığım şeyden ötürü öldüğünü öğrendikten sonra...”

“Kayla öldü çünkü Donald Camden ağgözlü, merhametsiz piçin tekiydi,” diye düzeltti Archer Dayı. Sesi gece boyunca ilk defa sinirli çıktı. “İlle de biri kelebek etkisini harekete geçirdiyse o kişi Anders’tı. Bu fena hâlde ironik, değil mi? Bence Kayla’yı birini sevmeye ne kadar kadirse o kadar seviyordu. Matt’e yaptığı şeyin en nihayetinde Kayla’nın ölümüne sebebiyet verdiğini bilmek canını yakmış olmalı.” Archer Dayı parmaklarının ucunu

sırayla ahşap sandalyesinin kolçağına vurdu. İşaretparmağıyla başlayıp önce baştan sona, sonra sondan başa. *Bir, iki, üç, dört. Dört, üç, iki, bir.* "Seni yargılamıyorum, Allison. Bir fark yaratabileceksen ağzını bile açmadığı için Adam'a kızgınım ama iş işten geçtikten sonra sesini çıkarmadığın için sana kızgın değilim. Senin yerinde olsaydım ne yapardım, bilmiyorum. Beybabamın ne dediğini hatırlarsın. Aile daima her şeyden önce gelir."

Annemin sesi hâlâ gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi çıkıyordu. "Beybabam yaşasaydı çok kızardı."

"Onlara." Archer Dayı'nın sesi yumuşadı. "Sen kimsenin canını bile isteye yakmadın. Bağışla kendini, Allison. Yirmi beş yıl vicdan azabına tutunmak için çok uzun bir süre."

"Deniyorum," dedi annem.

Onunla Archer Dayı'nın arasında duran bir cep telefonu çalmaya başladı. "Charlotte da kim?" diye sordu annem telefonun ekranına bakarak.

"Donald Camden'ın hukuk bürosunun ortaklarından biri," dedi Archer Dayı. Kulağına ilgi çekici bir haber gelecek olursa benimle irtibat kurmasını istemiştim. Kimselere çaktırmadan, elbette. O yüzden lütfen aramızda kalsın." Telefonuna uzanırken işaretparmağını dudaklarına götürdü.

"Nasıl oluyor da herkesi tanıyorsun?" diye sordu annem merakla.

"İnsanlarla konuşuyorum. Bir ara sen de denemelisin. Merhaba Charlotte," dedi Archer Dayı ayağa kalkıp plaja doğru yürümeye koyulurken. "Ne var ne yok?"

Annemle üstümüze derin bir sessizlik çöktü. Ardından uzanıp saçımı okşadı. Şaşkınlıktan ne yapacağımı şaşırdım. Bunu en son ne zaman yaptığını bile hatırlamıyordum ama altı yaşından daha büyük olamazdım. "O yaz hamile kaldığımı öğrendiğimde çok yalnızlık çektim," dedi düşüncelere dalarak. "Bir türlü anneme açılamadım ama öyle ya da böyle fark etmesini umdum. Milly, eğer olur da günün birinde kendini böyle bir durumun içinde bulursan sonuna kadar arkanda duracağımı bilmeni isterim."

Tanrım, anne, lütfen o konulara girme, sözcüklerini dilimin ucuna kadar getiren mizacımı bir kenara ittim çünkü bu konuda onunla konuşmayı ben de istiyordum. Hem de onu da dahil ederek. Fakat şu anda ne koparabilirsem onunla yetinecektim. “Biliyorum.”

“Biliyor musun?” Kahkahası kırılıyordu. “Yıllardır sana destek olmakta pek iyi bir iş çıkardığımı sanmıyorum.”

“Yani, epey meşguldün,” şeklinde kaçamak bir cevap verdim.

“Bunu ebeveynlik tarzımı iyileştirmem gerektiğini onayladığına yoruyorum,” dedi kupkuru bir sesle.

“Anne, sen...” Tereddüt ettim, neden sonra doğrudan konuya girmeye karar verdim. “Neler olduğunu hiç babama anlattın mı?”

“Hepsini anlatmadım.” Annem bir saç tutamını kulağımın arkasına kıstırdıktan sonra elini çekti. “Baban tanıdığım en nazik adamdır. Matt’ın ölümünün ve hamilelik meselesinin üstesinden gelebilmem için evliliğimiz boyunca elinden geleni yaptı. Ama hikâyenin sonunu bir türlü getiremedim. Anders’ın ne yaptığından ya da onu koruduğumdan hiç bahsetmedim.” Sesi alçaldı. Suratını daha iyi görebilmek için başımı çevirdim ama ay ışığı çok güçsüzdü. “Gerçek o zamana dek içimde kanserleşmişti ve ortaya çıkmaması için onu elimden geldiğince derinlere gömmüştüm. Fakat... cerahate dönüştü ve beni öfkeliendirdi. Kızgınlığımın nedenini bile bilmemesine rağmen en çok hurpalanan hep baban oldu.”

Annem içini dökseydi hayatımın ne kadar farklı olabileceğini düşününce göğsüme bir hüznün çöktü. “Bence seni anlardı.”

“Haklı olabilirsin,” dedi usulca.

Bir an için sahili döven dalgaların sesiyle Archer Dayı’nın uzaktan gelen mırıltısını dinlemeye dalarak sustuk. Ardından annem boğazını temizledi ve “Bir süredir sana söylemek istediğim bir şey var, Milly. Parçaları bir araya getirerek doğruyu ortaya çıkardığın için seninle iftihar ediyorum. Zehir gibi bir zekân var,” dedi. Bunu o kaçınılmaz cümlelerin –*okulda da aynı performansı gösterseydin ortalaman A olurdu*– takip etmesini bekledim

ama pek öyle olmadı. Onun yerine, “Ve de güzel bir yüreğin,” dedi. Gözyaşları yüzünden gözlerimin arkalarının hafifçe yandığını hissettim.

Tam o anda Archer Dayı yanımıza geldi. Telefonunu sımsıkı tutuyor, güçlükle nefes alıyordu. Annem ayağa fırlayıp kardeşinin yanına koştu. “İyi misin?” diye sordu. “Omzun mu acıyor? Kendini zorlayıp duruyorsun.”

“Ben... Hayır.” Archer Dayı’nın sesi gergindi. “Arayan Charlotte’u.”

“Biliyorum,” dedi annem. “Bize söyledin.”

“Doğru. Mesele şu ki...” Telefonunu cebine sokuşturup tek elini saçlarından geçirdi. “Önemli bir gelişme olursa bana haber vermesini istemiştım. Olmuş. Kodamanlar henüz bize söylemiyorlarmış çünkü daha yapılması gereken tonla evrak işi varmış ama... Allison, Yabansümbülü Konağı’nın sigortası yokmuş. Sanat eserlerinin, mücevherlerin ve mobilyaların da öyle.”

Akıl karışıklığıyla gözlerini kırıştıran anneme döndüm. “Ne? Neden?” diye sordu. “Böyle bir ev nasıl olur da sigortalanmaz?”

“Hiçbir şey sigortalanmamış,” dedi Archer Dayı. “Bütün poliçelerin tarihi geçmiş. Bir yıldan uzun süredir tek bir fatura bile ödenmemiş. Bu ev de dahil olmak üzere ailemizin sahip olduğu bütün evler hacizliymiş. Yatırım hesapları bomboş. Donald ve Theresa hayatlarını sürdürmek için sanat eserlerini satıyormuş. Henüz satmadıkları her şey geçtiğimiz haftaki yangında yanıp kül olmuş.”

Annemin ağzını bıçak açmıyordu. Archer Dayı elini ablasının omzuna koydu ve can yakacak ama öldürmeyecek bir tanıyı hastasıyla paylaşmak üzere olan bir doktorun nezaketi ve ilgisiyle ağır ağır ve sabırla konuşmayı sürdürdü.

“Hepsini harcamışlar. Son kuruşuna kadar. Artık Story mirası diye bir şey yok.”

KAPANIŞ

JONAH

BEŞ AY SONRA

Milly ilk vuruşu yaptı ve toplar yeşil keçenin üstünde dört bir yana saçıldı. Bilardoda gittikçe daha iyi oluyordu. Onu görmek için New York'a son gidişimde beni bilardo masalarına şerit ışıkların döşenmiş olduğu afili bir "eğlence merkezine" götürmüş ve o kadar iyi oynamıştı ki az kalsın yenilecektim.

"Birileri yakında sana kök söktürecek, Jonah," diye seslendi Enzo-barın arkasından. Şükran Günü'nden hemen sonra Empire Bilardo Salonu'nda çalışmaya geri dönmüştü ama haftada birkaç defa Home Depot'ta mesaiye gittiği de oluyordu. Her ihtimale karşı.

"Bensiz alıştırmayı yaptın, değil mi?" diye sordum Milly sonuncu topun köşedeki cebe düşmesini izlerken.

"Çizgililer benim," dedi bana kirpiklerinin altından cilveli bir bakış atarak.

İşte buydu. Bu bakışa her defasında düşüyordum. Nerede olduğumuzu unuttum, uzandım ve onu kendime doğru çekebilmek için istekayı elinden aldım. İpeksi saçları uzun ve salıktı.

Hâliyle onu öpebilmek için önce saçlarını suratından çekmek zorunda kaldım. Dudaklarımız buluştuğunda hafifçe inleyip kendini bana bıraktı ve onu son görüşümün üzerinden geçen ama aslında geçmek bilmeyen üç haftayı unuttuverdim.

Öksürene kadar Enzo'yu da unutmuştum. "Ebeveyn. Otopark," dedi ve annem kapıdan girmeden birkaç saniye önce Milly'yi bıraktım.

Gerçi sorun edeceği yoktu. Milly'ye bayılıyordu ve onu Noel'den sonra bizde kalmaya davet eden de ta kendisiydi. Fakat Milly'nin tekrar gelmekten çekinmemesi için mahcubiyet katsayısını olabildiğince düşük tutmaya çalışıyordum.

Trenle, tabii ki. Otobüse binmeyeceğini söylerken meğer şaka yapmıyormuş.

Barın üstüne bir tomar zarf bırakırken, "Postacı geldi," dedi annem Enzo'ya. "Eğer ilgini çekerse içlerinde bir de ServMor Bar Malzemeleri kataloğu var."

"Nasıl çekmesin?" dedi Enzo ve kataloğu huşuyla zarfların arasından çekip aldı. Home Depot'ta çalıştığından beri Enzo'yu Empire Bilardo Salonu'nu geliştirecek Kendin Yap projelerinden uzak tutamıyorduk. Aslında salonun açılmasına daha bir saat vardı ama eskisinden daha dayanıklı olduğunu iddia ettiği bar rayını takmak için erkenden gelmişti.

Annem Milly'yle bana döndü. "Salon açılmadan önce kendime bir hamburger yapıp biraz patates kızartacağım. Siz de ister misiniz?"

"Aynısından olsun," dedim Milly'ye soru sorarcasına bakarak.

"Ben de aynısından alırım," dedi. "Teşekkürler, Bayan North."

"Elbette! Sen bir şey ister misin, Enzo?"

"Hayır, böyle iyiyim."

"Pekâlâ. Bana on ya da on beş dakika verin, çocuklar." Annem mutfakta gözden kayboldu. Enzo kataloğu ve zarfların geri kalanını kolunun altına kıstırdı.

“Önümüzdeki on beş dakika boyunca ofiste bunları okumakla meşgul olacağım,” dedi eğilerek tezgâhın altından geçerken. “Hazır yalnız kalmışken ne isterseniz yapabilirsiniz.”

Annem geldiğinde Milly’ye olan saygımdan ondan bir parça uzaklaşmıştım ama şimdi aramızdaki mesafeyi sırtarak kapattım. “Nerede kalmıştık?” diye sordum ellerimi beline dolarken.

Parmak uçlarının üstüne kalkarak dudaklarıma bir öpücük kondurdu ama sonra geri çekildi. “Aubrey’yi aramak üzereydik, hatırladın mı? Saat dörtte FaceTime yapacağımıza söz verdim.”

“Kahretsin,” dedim ama ciddi değildim. Aubrey’yle görüşmeyi ben de iple çekiyordum.

Temmuz ayının sonunda üçümüz birden Martı Yuvası Adası’nı terk ederken bizi nelerin beklediğinden emin değildim. Akla hayale sığabilecek en çılgın, en tuhaf ayı birlikte atlatmıştık ve birbirimizle kurduğumuz yoğun ilişkilerin düzenli hayata geri döndüğümüzde sürüp sürmeyeceğini önceden kestirmek güçtü. Özellikle de şu miras meselesinin iyice bombok olduğu düşünüldüğünde. Bu Story kardeşlerin arasında bir hesaplaşmaya dönmüştü: Allison ve Archer bir taraftaydı ve elde avuçta kalanı kurtarıp adil bir şekilde paylaşmaktan yanaydılar; Adam ve Anders ise diğer taraftaydı ve Donald Camden’la çalışmış herkese hak ihlali davaları açarak kreditorlerden ve sorumluluktan kaçıyorlardı.

Başlangıçta bütün paranın gittiğine inanamadım. Fakat neredeyse hepsini yiyip bitirmişlerdi. Donald, Theresa, Fred Baxter ve Paula yirmi dört yıl boyunca para içinde yüzmüş, hayal bile edemediğim türden bir lüks içinde yaşamışlardı. Pahalı seyahatlere çıkmış, sigortalatmaya bile tenezzül etmedikleri paha biçilemez sanat eserleri ve koleksiyon parçaları satın almış ve Story gayrimenkullerini en yüksek otel fiyatlarının bile karşılamayacağı türden masraflar yaparak yeniletmişlerdi. Doktor Baxter’ın kumar sorunu hiç geçmemiş, her yıl Vegas’ta milyonlar kaybetmişti. Donald Camden doğru düzgün çalışmamıştı

bile; itibarından taviz vermemek için kemik bir kadroyu çalıştırmaya devam ettiği ofisini paravan niyetine açık tutmuş ve buna her yıl daha fazla para harcamıştı.

Sular durulduğunda aralarında bölüşmeleri için Adam, Anders, Allison ve Archer'a kalan para servetin kendisiyle kıyaslandığında devede kulaktı. "Rehabilitasyonumu anca karşılayacak," deyip durmuştu Archer. Ama beş aydır ayık olduğuna bakılırsa en azından iyi rehabilite ediyorlardı.

Aralarında beş parasız kalmayı en az umursayan Archer'dı. Martı Yuvası Adası'na geri dönmüş, Rob Valentine için çalışıyordu ve eskiden ailesine ait olan binalara badana yapmak ona tuhaf bir huzur veriyordu. "Bu aileyi parçalayan açgözlülük oldu," demişti bir keresinde Milly'ye, Gaziler Günü'ne denk gelen hafta sonu onu ziyarete gittiğimizde. İyi görünüyordu: Bakışları cin gibiydi ve çenesinin altında bıraktığı kirli sakal dışında sinekkaydı tıraşlıydı. "Geriye hatırı sayılır miktarda para kalmış olsaydı ne olurdu? Doğrusunu söylemek gerekirse muhtemelen yine aynı şeyler yaşanırdı. Hayatımın geri kalanını miras meseleleri yüzünden Adam ve Anders'la didişerek geçirmek ve o paranın bizi, Donald'ı, Theresa'yı ve o lanet ekibin geri kalanını bozduğu gibi sizi de bozmasını izlemek istemiyorum."

"Haklı olabilirsin," demişti Milly gönülsüzce. "Yine de harcadıkları para onların değildi!"

"Evet, değildi," dedi Archer ona katılarak. "Bu olaya bir de iyi tarafından bakalım. O parayı istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Yuvamda sessiz sakin bir hayat yaşarken yıllardır hiç olmadığım kadar mutluyum. Allison'ın o paraya ihtiyacı yok. Tek başına kariyer basamaklarını başarıyla tırmandı. Megan'ın da ondan aşağı kalır yanı yok, yani Aubrey de o paraya muhtaç kalmayacak. Yoluna serdikleri sayısız yüzme bursundan bahsetmiyorum bile. Adam ve Anders'a gelince..." Bu noktada hafifçe gülümsedi. "O parayı hak etmiyorlar."

Adam Story'nin kitabı iki hafta sonra çoksatanlar listesinden

düşmüştü. Bir süre ikinci kitabı yazmasını isteyeceklerinden emindik ama insanların ondan duymakla ilgilendikleri yegâne hikâye kendisinininkiydi. Ve Adam'ın anlatmayı reddettiği tek hikâye de buydu.

Anders Story ve ailesi hâlâ Providence'ta yaşıyordu ama artık JT'yle aynı okulda değildik. O son sınıfı Newport'un dışındaki bir sözleşmeli okulda tamamlıyordu. Yolu epey uzundu ama onu tanımayan çocuklarla dolu olması işine geliyordu. Ne var ki adını biliyorlardı. Story skandalı Doğu Yakası'nda aylar boyunca gündemden düşmemişti, yani namından tamamen kaçıp kurtulması mümkün değildi. Anders geçtiğimiz hafta *Providence Journal*'la paylaştıklarından başka hakkında hiçbir şey bilmediğim yeni bir şirket açıyordu.

"Öğrendiğim, temsil ettiğim ve sahip olduğum her şeyi bu yeni maceraya vereceğim," şeklinde bir vaatte bulunmuştu.

Annem bu cümleyi okuduktan sonra tiksintiyle homurdanarak gazeteye bir kenara fırlatmıştı. "Diğer bir deyişle: Hiçbir şey vermeyecek," dedi.

Theresa'nın kız kardeşi Paula hâlâ kayıptı. En çok ilgimi çekenin o olduğunu itiraf etmeliydim – grubun hep gölgelerde yaşayan kapalı kutusu. Mildred Story öldüğünde o kadar boş bir hayatı olsa gerekti ki her şeyden vazgeçip Theresa'nın yerine geçmeyi kabul etmişti. Medya onu resmetmeye çalışıyordu ama ellerinde pek bir şey yoktu. Yirmi dört yıl önce, New Hampshire'da yaşayan ve elektrik şirketinde çalışan elli yaşında bir kadındı. Sonra bir gün öylece çekip gitmişti. İşten ayrılmış, dairesinin kira kontratını feshetmiş ve eyaletten taşınacağını söylemişti. Kimse onu nedenini soracak kadar umursamamıştı.

Bir keresinde Milly'ye bu hikâyeyi üzücü bulduğumu söylemiştim. Bana öfkeli gözlerle bakmıştı. "Unuttuysan hatırlatayım, Yabansümbülü Konağı'nı yakıp kül eden kadından bahsediyorsun," demişti. "Aubrey'yi ve Archer Dayı'yı öldürebilirdi! Sakın onun için üzüleyim deme."

“Üzölmüyorum,” dedim ve bu doğrudu. Paula’yı yabancı bir kumsalda kokteyli yudumlarırken hayal etmekten Milly kadar nefret ediyordum. Bu sadece... kısacık bir süreliğine bile olsa başka biriymiş gibi davranmanın ne kadar zor olduğunu unutmamıştım. Bazen bunu onca yıldır nasıl sürdürebildiğini merak ediyordum. Ve her seferinde aklıma aynı cevap geliyordu: Çünkü dünyada, yerine geçmeyi kabul ettiği ablası dışında onu özleyecek tek bir kişi bile yoktu.

Pekâlâ, ona karşı garip bir sempati besliyor olabilirdim. Fakat aklımlı peynir ekmekle yemediğimden bunu Milly’ye söyleyecek değildim. Çünkü Milly – Tanrım. Ona kız arkadaşım diyebilmek bana hâlâ mucize gibi geliyordu. Olabildiğince sık görüşüyorduk ve mezuniyet sonrasında neler yapacağımızdan bahsederken hep *nasıl* da aynı şehirde olacağımızdan bahsediyorduk. *Oluş olamayacağımızdan* değil.

Kim bilir, belki de üçümüz yine bir araya gelirdik. Aubrey’ye Brown Üniversitesi’nden yüzme burnu teklif edilmişti ki bu başlı başına inanılmaz bir başarıydı fakat evine daha yakın çok sayıda okuldan benzer teklifler almıştı. Milly, Aubrey’yi Doğu Yakası’na çekmeyi görev bellemişti. Ve çalışmalara şu anda başlıyordu.

Bilardo alanının arkasında kalan masalardan birine geçip yan yana oturduk ve Milly telefonunu ikimizin arasına koydu. Aubrey’nin numarasını çevirdikten sonra, deri ceketini çıkarak bu sabah aldığımız Brown Üniversitesi tişörtünü gözler önüne serdi.

Derken Aubrey ekranda belirdi. Kucağında kıvranıp duran, minicik bir bebek vardı. “Hey, şuna da bakın, Aedan da oradaymış,” dedim ama sonra çocuğun suratını iyice görmek için ekrana bir daha baktım. Onu FaceTime üzerinden son gördüğümde henüz bir yenidoğandı. Şimdi iki aylıktı ve gerçek bir insana benzemeye başlamıştı. Daha doğrusu tanıdığımız bir insana. “Vay canına, Aubrey, sana ne kadar da benziyor.”

Aubrey sırtıttı. “Benziyor, değil mi? Yıllardır genlerimi sadece annemden aldığımı söyleyip durduğundan bu babamı deli ediyor.” Boştaki eliyle bebeğin püskülü andıran sarı saçlarını okşadı. “Meğer Story’ye benzemenin birden çok yolu varmış.”

Aubrey’nin Aubreylik edip üvey kardeşine ilk görüşte âşk olmasına şaşmamalıydım. Ne de olsa içine doğduğu kargaşa onun suçu değildi. Yine de Aubrey’nin kin güdebilecekken onunla böylesine ilgilenmesi çok güzeldi.

Milly, Aedan’a bakarken tişört meselesini unutup kollarını göğsünde kavuşturdu. Bebekler ekrandan bile olsa onu huzursuz ediyordu. “Yoksa ağlayacak mı?” diye sordu.

“Hiç ağlamaz ki,” diyerek ona güvence verdi Aubrey. “Bu küçük adam gayet mutlu bir bebektir.”

Milly oturduğumuz koltukta arkasına yaslandı; ikna olmamışa benziyordu ama bebeğe hüsnü zanla yaklaşılmaya istekliydi. “Şeyler nasıl? Annesiyle babası?” Son kelimeyi ağzında kötü bir tat bırakmış gibi tükürürcesine söylemişti.

“Şey...” Aubrey, Aedan’ı hafifçe salladı. “Herkes bebeklerin ilişkileri sarstığını söyler, değil mi? Ne kadar uysal da olsa bu küçük adamın epey sarsıcı olduğunu söyleyebiliriz. Artık evlilikten bahsetmiyorlar. Koç Matson’a birkaç kasaba uzaktan yeni bir iş teklifi geldi ama aslında evde kalıp Aedan’ı büyütmek istiyor. Tahmin edebileceğiniz üzere babam çalışmayı reddediyor ve aldığı tazminatlarla mirastan payına düşen paralar çoktan suyunu çekti. Sanırım Koç Matson neye bulaştığını anladı ve hiç mutlu değil.”

Bebek fobisi aniden geçiveren Milly öne eğilerek ekrana yaklaştı. “Bundan sonra sana *karma* diyeceğim, küçük dostum,” dedi agucuk yaparak. Aedan ona dişsiz ağızyla gülerken Aubrey kendini tutamayıp bir kahkaha koyuverdi.

“Çok kötüsün,” dedi, ardından bakışlarını bana çevirdi. “İşler nasıl?”

Elimi yumruk yapıp başparmağımı kaldırdım. “Gittikçe düzeliyor.”

Işıl ışıl gülümsedi. “Sizi ziyarete gelmek için sabırsızlanıyorum. Bu hafta gelemediğim için özür dilerim Şu aralar turnuva takvimimiz canıma okuyor. Ama bahar arası gayet uygun görünüyor. Ayrıca Martı Yuvası’na gidip Archer Amca’yı da görmek istiyorum.”

“Harika,” dedi Milly omuzlarını dikleştirerek. “Zaten o zamana kadar Brown’ın teklifini kabul etmiş olursun çünkü gördüğün gibi” –bir eliyle göğsündeki yazıya işaret etti– “gardırobumu şimdiden kutlamaya hazırlıyorum.”

Biri omzuma dokununca Aubrey’nin tepsini göremeden o yana dönmek zorunda kaldım. “Sana bir kartpostal gelmiş,” dedi Enzo elindeki uzatırken.

“Gerçekten mi?” diye sordum şaşkın şaşkın. Bana hiç mektup gelmezdi. “Teşekkürler.” Kartpostalın önünde New York şehrinin bir silueti vardı. Onu görünce ilk aklıma gelen Milly oldu. Saçının bir tutamını hafifçe çekiştirip, “Bana kartpostal mı gönderdin?” diye sordum.

Gözlerini telefonundan ayırmadan elinin tersiyle beni başından savdı. “Bekle biraz. Şu anda Aubrey’nin aklını çelme modundayım.”

Kartpostalın arka yüzünü çevirip adıma ve Empire’ın adresine baktım. Milly’nin özenli, kıvrımlı el yazısına hiç benzermiyordu. Neredeyse iç içe geçmiş sözcükler bana Martı Yuvası Adası’na ilk ayak bastığımızda Mildred’den aldığımız, Boston’a çağırıldığını bildiren şu notu hatırlattı. Gerçi onu asıl kaleme alan ya Theresa ya da Paula’ydı.

Vay canına. *Paula*. Kara kutu Paula. Kimsenin eksikliğini hissetmeyeceği kadın.

Sırtımdaki bütün tüyler diken diken olurken Milly’ye döndüm. Aubrey’yle koyu bir sohbete dalmışlardı. Hâl böyle olunca başımı önüme eğdim ve notu okudum.

Jonah,

Senin, Milly'nin ve Aubrey'nin iyi olduğunuzu duydum ve buna gerçekten çok sevindim. Gerçekten.

Size karşı hiçbir art niyet beslemiyorum ve her ne kadar senin ve "kuzenlerinin" hislerime aynı şekilde karşılık vereceğini düşünmek bir hayal olsa da umarım siz de böyle hissediyorsunuzdur.

Bir üçkâğıtçıdan diğerine, sana bir tavsiyede bulunmak istiyorum: annenle babanı Anders Story'nin yeni girişiminden uzak tut. Günün birinde, tabiri caizse, yanıp kül olacağına dair güçlü bir his var içimde.

Aile daima her şeyden önce gelir.

P.

TEŞEKKÜRLER

Yayıncılık sürekli değişen bir sektör olsa da peş peşe dört kitap boyunca harika bir ekiple çalışacak kadar talihliydim. Sürekli destekleri için, *Kuzenler*'i yaratmayı böylesine keyifli bir hâle getiren herkese minnettarım.

Rosemary Stimola ve Allison Remcheck'e, kariyerime özenle rehberlik ettikleri ve beni hep en doğru yönlere itekledikleri için sonsuz teşekkürler. Ayrıca Stimola Literary Studio'dan Pete Ryan, Erica Rand Silverman ve Allison Hellegers'a teşekkürler.

Yazdığım her kitabın kalbini açıkça görmekteki esrarengiz yeteneğin için teşekkürler, sıradışı editör Krista Marino. Seninle dört kitap yazdıktan sonra çok daha iyi bir yazarım ama hâlâ senin keskin bakışına, kuvvetli sezgilerine ve daha derine dalmak için bana ilham veren sonsuz desteğine yaslanıyorum. Beraber yarattıklarımızla gurur duyuyorum.

Random House Children's Books ve Delacorte Press'teki tüm ekip, güçlü liderlikten pazarlama, halkla ilişkiler, tasarım, üretim, satış ve çok daha fazlasının özenli planlanmasına kadar, geçekten harika. Kitaplarım için hayal edebileceğim en şahane evi sağladıkları için Barbara Marcus, Beverly Horowitz ve Judith Haut'a ve kitaplarıma hayat veren tüm ekibe teşekkürler: Monica Jean, Kathy Dunn, Dominique Cimina, Kate Keating, Elizabeth Ward, Jules Kelly, Kelly McGauley, Jenn Inzetta, Adrienne Weintraub, Felicia Frazier, Becky Green, Enid Chaban, Kimberly Langus, Kerry Milliron, Colleen Fellingham, Heather Hughes, Alison Impey, Kenneth Crossland, Martha Rago, Tracy Heydweiller, Linda Palladino ve Denise DeGennaro. Penguin Random House Audio&Listening Library'den Kelly Gildea'ya da sesli kitaplarımın muhteşem prodüksiyonu için teşekkürler.

Birçok seçkin uluslararası yayımcıyla çalışma talihine eriştim. Penguin UK, Holly Harris, Francesca Dow, Ruth Knowles, Amanda Punter, Harriet Venn, Simon Armstrong, Gemma Rostill, Ben Hughes ve Kat Baker gibi birçok yetenekli insanla tanışıp onlarla çalışmamı sağladı. Bu yıl her zamankinden daha fazla uluslararası yayımcımı ziyaret etme şansına eriştim ve Danimarka'daki Carlsen Puls'tan Christian Bach ve Kaya Hoff'un; Random House Almanya'dan Nicola Bartels, Susanne Krebs, Birte Hecker, Julia Decker ve Verena Otto'nun; Hollanda'daki Van Goor'dan Susanne Diependaal, Jessie Kuup ve Arienne Huisman'ın misafirperverliklerine minnettarım.

Yorulmak bilmeyen film temsilcim Jason Dravis'e ve kitaplarımın tüm dünyada yeni evler bulmasına yardım ettikleri için Intercontinental Literary Agency'den Clementine Gaisman ve Alice Natali'ye, Thomas Schlueck Agency'den Bastian Schlueck and Friederike Belder'a ve Rights People'dan Charlotte Bodman'a teşekkür borçluyum.

Düşünceli dönütleriniz ve dostluğunuz için teşekkürler Erin Hahn ve Meredith Ireland. Ayrıca gençlik edebiyatına kattıkları tüm enerji ve tutku için muhteşem genç yetişkin topluluğuna teşekkürler. Çevrimiçi ya da yüz yüze tanışma fırsatı bulduğum tüm harika yazarlardan bloggerlara, eğitimcilere, festival gönüllülerine ve kitapçılara kadar hepimize minnettarım. Özellikle de tüm bunları mümkün kılan okurlarıma.

*Kuzenler'*in atmosferi Martha's Vineyard ve Nantucket adalarından ilham aldı ki her iki adayı da çocukluğumda ve yetişkinliğimde birçok kez ziyaret ettim. Her seferinde deneyimlediğim misafirperverlik için minnettarım ve umarım ada sakinleri, güzel yuvaları için yarattığım kurgu kardeşten rahatsız olmazlar.

Son olarak aileme, hem Medailleu hem McManus ailelerine, tüm destekleri için teşekkürler. Oğlum Jack'e ve kitabın temasıyla uyumlu olarak tüm kuzenlerine; James, Cassie, Mary, Nick, Michael, Max, Bri, Kelsey, Ian, Drew, Zachary, Aiden, Shalyn, Gabriela, Carolina ve Erik'e kucak dolusu sevgiler.

© Kaitlyn Litchfield Photography

KAREN M. McMANUS, College of the Holy Cross'ta İngiliz Edebiyatı okumuş ve Northeastern Üniversitesi'nde gazetecilik üzerine master yapmıştır. Şimdilerde Cambridge, Massachusetts'te yaşıyor ve çalışmadığı ya da roman yazmadığı zamanlarda oğluyla seyahat ediyor.